

Giới thiệu Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)

Thể loại: Lãng mạn, kịch tính, 18+

Đông Nhi nữ chủ tịch tập đoàn X, nổi tiếng xinh đẹp xuất chúng tài hoa nhưng tính cách lãnh đạm, chưa từng để ý đến bất kỳ người đàn ông nào.

Anh, một kẻ lạnh lùng, độc tài và không ai không phục tùng anh.

Trò chơi tình ái giữa họ là như thế nào? Liệu ai mới là người chiến thắng trong cuộc chơi tình ái này? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chế ngự em (1)

Thể loại này không phải thứ mình vẫn hay viết, nhưng cũng thử đột phá bản thân vậy, ở một nơi khác ^^

Tác giả: Linhlinhpenny

Nhân vật chính: Hoàng Phong, Đông Nghi

Thể loại: Lãng mạn, kịch tính, 19+

Note: không chuyển ver nha mn ^^

Chương 1

Tại căn phòng chủ tịch sang trọng và rộng lớn, nơi cao nhất trong tòa nhà cao chót vót giữa trung tâm thành phố lộng lẫy, Đông Nghi, chủ tịch mới tiền nhiệm tập đoàn X sững người khi đang ngồi trên bàn làm việc của mình, thần thái có chút sững sốt với sự "đột nhập" của một người đàn ông lạ, cô không biết anh đã vào phòng của mình từ khi nào và bằng cách nào, chỉ biết khi ngủ thiếp đi tinh dậy đã thấy người ấy ngồi ở ghế sofa phía trước, thư thả rót chai rượu vang trên bàn lên nhấp nhấp, chờ đợi cô tỉnh dậy.

Người đàn ông khẽ nhích môi khi phát hiện ra Đông Nghi đã thức giấc, trên khuôn mặt đàn ông là một chiếc mặt nạ đen bằng vải chỉ để lộ đôi mắt đen dài sắc sảo cùng làn môi mỏng cao ngạo, hoàn toàn không thể nhận diện được người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào.

Đông Nghi có dự cảm không lành, thế nhưng cô đã kịp điều chỉnh lại tâm thái lãnh đạm, những ngón tay chậm chậm di chuyển trên mặt bàn tìm đến chuông báo động ầm vào nhưng nó đã sớm bị vô hiệu hóa rồi, tình huống này đã có sự toan tính từ trước rồi sao?

Người đàn ông khẽ cười lần nữa, anh lắc nhẹ thứ chất lỏng sóng sánh trên tay mình, chậm rãi đứng dậy tiến tới chỗ Đông Nghi đang ngồi, đứng trước mặt cô, giọng nói nam tính trầm giọng cất.

"Có người muốn tôi phục vụ em đêm nay."

Đông Nghi đáy mắt thoáng gọn, việc cô nhận được chiếc ghế chủ tịch này ắc hẳn đã đắc tội với không ít người, hơn nữa lại sắp kết hôn với chủ tịch tập đoàn đa quốc gia KT, nhất định càng thu hút sự chú ý của nhiều người hơn, bọn họ sẽ rất hả hê và đắc ý nếu thấy được hình ảnh của cô bị thân bại danh liệt, nhưng là ai thì nhất thời Đông Nghi chưa thể nghĩ ra.

"A..."-vì mãi tập trung suy nghĩ, Đông Nghi không nhận ra người đàn ông đã tiến gần hơn với mình, khoảng cách cực kỳ ngắn đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng cùng một chút mùi nồng đậm của rượu thoang thoang vào khứu giác của mình, đặc biệt nơi ngón tay suông dài chạm nhẹ lên má Đông Nghi vén đi lọn tóc đen nhánh sang một bên để có thể nhìn rõ hơn khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Đông Nghi vốn nổi tiếng là một người phụ nữ xinh đẹp và xuất chúng, tạo hóa ban tặng cho cô một vẻ đẹp hơn người khiến hoa lá đều phải ghen đua, tài năng lại càng khiến cho người khác cuốn hút, Đông Nghi chính là hoa hồng gai điển hình trong mắt của mọi người. Nhưng giờ phút này đây, tài năng của cô đều hoàn toàn bỏ đi khi nguy hiểm đang cận kề từng khắc, cô không biết đối phương là ai, càng không biết dụng ý thực sự của hắn nhưng có một thứ cô chắc chắn được, đêm nay cô là lãnh it dữ nhiều rồi.

Một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo kéo cơ thể Đông Nghi ép sát vào lồng ngực rắn chắc, chặt chẽ kết dính không cho cô có cơ hội kháng cự, toàn thân cô trong nháy mắt cứng đờ, muốn phản kháng nhưng vốn không thể có cơ hội, cho dù không dùng não cũng biết sức lực của cô không thể bì được người đàn ông này, nhưng cô cũng không thể không làm gì được.

Nhìn nét mặt bức bối cố gắng áp chế lại, ánh mắt có điểm kích động của Đông Nghi càng khiến người đàn ông thích thú, không báo trước, anh ngửa cổ uống hết số rượu trong ly rồi rướn người tới khóa trụ đôi môi mím chặt, ép số chất lỏng nồng nàn theo dõi môi của mình truyền qua môi cô.

"Ừm..."

Đồng Nghi khó chịu nhắm chặt mắt lại, cô không thể ngờ bản thân cũng có ngày hôm nay, bị một người xa lạ tự ý làm càn.

Tạm tách khỏi đôi môi còn vương chút rượu trôi ra ngoài, anh dùng ngón cái của mình nhẹ nhàng lau đi, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn vào khuôn mặt cô chăm chăm, tựa như muốn nhìn vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn của cô lúc này, sau đó không nói lời nào tiếp tục hôn cô đến choáng váng.

"A... dừng lại đi..."

Đồng Nghi bắt lực la lên khi môi anh tiến sang gặm nhấm vành tai nhạy cảm của mình, cảm giác ớn lạnh rùng mình khi bàn tay từ eo đã hạ xuống vùng bụng phẳng lì, trượt xuống hạ bộ chui tọt thẳng vào quần tây chưa được cởi nút, bên trong còn được ngăn cách bởi một cái quần nhỏ mỏng manh, vài ngón tay khẽ nhịp trên nơi tư mật của cô, song lại dùng lực ấn vào thả ra.

Đồng Nghi sững người gồng mình, lần đầu tiên trong đời có người dám động chạm vào cơ thể của cô như thế, nhất thời không thể khống chế được, nhưng sâu thẳm trong nỗi cảm phần cùng cực, đầu đó còn thấp thoáng một sự chấn động, kích thích len lỏi trong từng tế bào của cô.

"Dừng lại đi..."

TBC.

Vote và cmt ủng hộ au nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chế ngự em (2)

Đáy mắt run sợ xám xịt tia xuống ly rượu vang rỗng đặt trên bàn, lẽ nào trong đó đã bị bỏ thuốc...

"Nói đi... bọn họ trả anh bao nhiêu để hại tôi... tôi sẽ trả gấp 5 lần... bỏ tôi ra..."-Nuốt khan, Đồng Nghi cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng của mình thuyết phục với anh, cơ thể yếu ớt của cô đang bắt đầu nóng ran lên khó chịu, mặc khác người đàn ông này lại không an phận chút nào, cổ tình dầy vò cơ thể bên dưới của cô để khơi gợi khoái cảm hèn mọn.

Bàn tay ma quái của anh chui tọt vào trong quần lót của cô, hai ngón tay ngang tàng tách hai cánh hoa lớn ra bên ngoài, dùng thêm đầu ngón tay se tròn nhụy đỏ hồng non mềm bên trong, kích thích thứ mật dịch sóng sánh tuôn trào ra ngoài mỗi lúc một nhiều hơn, lâu lâu ngón tay ấy lại cổ tình ấn mạnh xuống khiến cô run lên cảm cập, cả người ngã hoàn toàn vào sau ghế không còn sức lực kháng cự.

"Như thế này còn muốn tôi dừng lại sao? Em trả tiền để tôi phục vụ em tốt hơn à?"-giọng nói trầm khàn cũng nhuộm màu khát dục, anh thích thú ngắm nhìn khuôn mặt phỉếm hồng của cô, bây giờ cho dù trời có sập xuống cũng không ai có thể ngăn cản anh biến cô thành người phụ nữ của anh hết.

"Ấn..."-Đồng Nghi mím chặt môi, hai mắt bắt lực nhắm nghiền lại chịu đựng, chết tiệt, cứ thế này cô sẽ không chịu nổi nữa mất.

Lần môi mỏng một lần nữa đặt đến đôi môi bóng loáng đang cố mím chặt của cô tách ra để chiếc lưỡi không xương chui vào càn phá, tìm đến vật tương thích với mình ra sức chế ngự, hòa quyện vào nhau, bàn tay bên dưới tạm rút ra cời đi khuy quần trên người Đồng Nghi kéo xuống, người đàn ông áp luôn vật cứng đang nhô ra bên dưới quần của mình cọ xát vào nơi thâm kín của cô, hơi thở nặng nề nhà ra qua từng cái hôn gấp gáp.

"Không... làm ơn..."-giọng nói run rẩy phản kháng nhưng nghe sao lại giống lời nói ní non mời gọi, kích thích khoái cảm đã dâng trào sôi sục trong người anh.

Cảm thấy tư thế này không được thuận tiện và thoải mái, anh luyên tiếc tạm buông tha cho cô, vòng tay nhắc bổng Đồng Nghi khỏi ghế tiến tới phía sau bức tường, như một người thân thuộc mọi góc ngách của căn phòng, anh dễ dàng tìm ra mật đạo bấm nút, chỉ trong tích tắc cánh cửa phòng đã mở ra, bên trong là một căn phòng khác được trang bày giống kiểu phòng ngủ với chiếc giường king size sang trọng. Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm ngay giữa giường, ánh mắt mê đắm nhìn cô đang phóng túng giữa cô lên thờ dục, dưới ánh đèn mờ ảo của phòng, cơ thể thoát ẩn thoát hiện của Đồng Nghi hiện lên trước mắt anh càng thêm phần cuốn hút khó cưỡng lại được.

"Em đẹp lắm!"

Dưới ánh mắt kia, cô cảm thấy toàn thân mình hoàn toàn trần trụi, đem thứ yếu đuối nhất lồ lộ bày ra trước mắt anh. Như thế này không đúng chút nào, là do thuốc đã làm cho lý trí của cô bị méo mó, cô không hề tồn tại điểm hứng thú nào với con người này cả, là không muốn tiếp tục, thế nhưng cơ thể phản chủ lại ưỡn cong lên nghênh đón, muốn có được nhiều hơn nữa.

"Ấn... khó chịu quá..."

Người đàn ông cười nhẹ, đôi mắt tham lam quét lần cuối dung nhan xinh đẹp của Đông Nghi, mặc kệ là phản ứng gì đi nữa thì chỉ cần là cô, anh đều thích.

Đầu lưỡi không xương linh hoạt xông thẳng vào, xâm nhập vào trong khoang miệng áp áp mềm mại, nhẹ nhàng quấn lấy chiếc lưỡi của cô, liếm từng chút một, quấn lấy đầu lưỡi ngây ngô của cô, mút lấy hương vị ngọt ngào của cô, thỉnh thoảng ngậm lấy môi dưới của cô khẽ cắn. Nụ hôn của anh, ôn nhu mà không nóng nảy đi vào, khiêu khích cô, làm cho cô chậm rãi chìm vào mê mẩn, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn, đúng hay sai, thích hay không thích, lúc này đối với cô mà nói tất cả đều rất xa xôi.

Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, cái lưỡi linh hoạt lại bá đạo, hôn giống như muốn hút đi toàn bộ dưỡng khí của cô, mãi cho đến cô sắp không thở nổi, anh mới chậm rãi buông cô ra.

Bàn tay đang đặt trên thắt lưng của cô từ từ di chuyển lên trên xoa nắn bộ ngực đầy đặn ra sức nhào nặn, những thứ không cần thiết nhanh chóng bị bàn tay rắn chắc coi bỏ quăng đi, anh tiếp tục tùy ý xoa bóp, cảm giác lạ lẫm làm cho sâu thẳm bên trong cơ thể Đông Nghi trỗi lên cảm xúc lạ như bị điện giật, kích thích thêm cơn hứng tình đang nung nấu không ngừng bên trong người cô hiện tại.

"Hức... làm ơn..."

Dù dục vọng đã tràn lên đỉnh điểm nhưng nhất thời nhìn bộ dạng khản trương của cô khiến anh muốn chơi đùa một chút, lấy tay vuốt nhẹ nơi tư mật run rẩy bên dưới, lời nói trầm khàn thốt lên: "Nói xem, là muốn tôi phục vụ em có phải không?"

Đông Nghi thở gấp, đáy mắt chớp nhẹ một cái bên trong đã ập lên dòng nước lấp lánh chực trào trên khóe mi, cô không cam tâm nhưng cơ thể của cô đang cực kỳ ham muốn được anh chạm vào, những ngón tay vô lực cố gắng vươn lên chạm vào chiếc mặt nạ bằng vải hồng thào gỡ nó xuống nhưng hành động dễ bắt bài này không thể làm khó được anh.

Người đàn ông thoáng một cái đã ngồi bật dậy khóa luôn hai tay Đông Nghi trói chặt lên đầu giường bằng thắt lưng của mình, khóe môi mỉm nhếch lên một đường tà ác: "Em đó, tôi đã muốn phục vụ em thật tốt vậy mà..."

"Tôi... không muốn..."-Đông Nghi tròn mắt khi đột ngột hai chân bị người đàn ông dặng ra hết mức, nơi tư mật của người con gái phút chốc hiện ra một cách rõ ràng đập thẳng vào mắt anh không chút che giấu khiến cô vừa xấu hổ vừa căm hận.

Bây giờ tư thế của Đông Nghi vô cùng câu dẫn bất cứ ai nhìn vào, không một nam nhân nào có thể cưỡng lại sức hút mãnh liệt này với cơ thể đang mời gọi mình như thế. Anh nín thở nhìn cảnh đẹp trước mắt, bộ ngực trong suốt không tì vết, trên đỉnh là hai đóa hoa đỏ bừng đang run rẩy chờ đợi mình thưởng thức. Cung tên bên dưới của anh đã sẵn sàng giương lên, chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ lập tức hành động.

"Đêm nay, em phải là của tôi..."

TBC.

p/s: viết xong không dám đọc lại, có một sự hoa mắt nhẹ ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chế ngự em (3)

Đầu lưỡi nóng rực đảo qua gò ngực xinh đẹp của cô, lại ngậm lấy đầu ngực tham lam nặng nề bú mút, cắn nhẹ, thay phiên đem hai đầu ngực đỏ bừng mút đến sáng bóng trơn ướt, trên ngực mềm mại trắng nõn lưu lại dấu tay ửng hồng của anh.

"Ấn....." - Chưa từng bị đối xử càn rỡ thế này, cô ngây ngô hoàn toàn chống đỡ không được kích tình như vậy, những ngón tay bầu chặt vào nhau cựa quậy làm cho vết xước trên tay nổi lên rõ rệt hơn.

"Khó chịu quá..."

Anh hài lòng cong lên khóe môi, biết cô đối với khiêu khích của anh sinh ra phản ứng, làm anh vô cùng sung sướng. Dù rằng cơ thể vẫn còn một chút bài xích yếu ớt, nhưng với anh mà nói cũng không hề hấn gì. Anh quý xuồng, đem một chân của cô nâng tới trên vai, nhụy hoa non nót ướt át phần hồng cứ như vậy trần trụi hiện ra trước mắt anh.

Hai cánh hoa hồng nhạt gắt gao mấp máy, ẩm ướt bóng loáng đặc biệt mê hoặc lòng người, yết hầu của anh khẽ lăn nhẹ một cái, đôi môi nóng rực liền trực tiếp vùi sâu vào bên trong, như tìm được nguồn nước tươi mát tận tình uống cạn.

"A..."-bên dưới truyền tới kích thích mãnh liệt làm cho toàn thân Đông Nghi rùng mình, da gà nổi hết lên ngoài da, loại cảm giác này quá cuồng nhiệt, quá nồng nàn rồi, cô không thể chịu nổi nữa.

Bờ môi của anh bao trùm nụ hoa xấu hổ của cô, đầu lưỡi chơi đùa liếm láp xung quanh, sau nhiều lần di chuyển, dùng sức hút lấy mãnh liệt, làm cho cô không chịu được ưỡn cong người bật lên tiếng rên khẽ.

"Nhanh lên đi..."

"Em đang cầu xin tôi phải không?"

"Àn... phải... tôi khó chịu quá..."-đôi mắt mong nước mơ màng nhắm lại, dòng chất lỏng trong suốt như pha lê theo mi mắt rơi ra bên ngoài, giờ phút này Đông Nghi đã vứt bỏ tất cả sự tự tôn của mình, cơ thể của cô đang biểu tình kịch liệt, kêu gọi hãy lấp đầy bên trong.

"Ngoan lắm!"-ngón tay anh tìm đến hoa huyết, tách ra đóa hoa không ngừng khép kín, đem nó mở rộng ra để anh được tận tình chăm sóc.

Cảm giác được vách tường của cô đang co rút lại, ngón tay đang vôn về trên viên ngọc sung đỏ tụ huyết, dùng sức kéo ra dây vò, răng nanh sắc nhọn cắn nhẹ lên cánh hoa non mềm, Đông Nghi trần mình gào lên.

"Dừng... dừng lại đi... hức hức..."

Sâu thăm trong sự dầy vò chính là con khoái cảm mãnh liệt đang ập tới không cách nào khống chế được, cô vô lực thả lỏng người, một đợt thủy dịch mạnh mẽ từ sâu trong cơ thể bắn ra bên ngoài, chạm tới đôi môi đang tham lam chờ sẵn ở đó.

"Rất tốt!"

Đôi mắt mê đắm ngẩng lên nhìn cô nở nụ cười ẩn ý, anh rướn người tới áp đôi môi của mình lên cánh môi đang hé mở của Đông Nghi, để cô cùng mình thưởng thức hương vị ngọt ngào vừa rồi.

"Ừm..."

Khuôn mặt phiếm hồng với đôi mắt long lanh nước như cún con khiến anh không khỏi động lòng, anh buồn cười nhìn cô một mồi muốn thiếp đi, đâu có dễ dàng như vậy, mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Đông Nghi khẽ chịu mảy khi ngón tay của anh chưa chịu buông tha cho cánh hoa đã sung tấy của mình, lời nói yêu kiều nũng nịu cất lên: "Đau..."

Anh dường như đã nhận ra được điều gì đó, giọng nói trầm khàn mang theo chút sùng nịnh xoa dịu: "Sẽ hơi đau một chút, về sau không làm em thất vọng."

Đông Nghi còn chưa kịp đáp trả đã nhìn thấy anh lúi trong quần ra cón thịt to lớn, đôi mắt có chút kinh hãi mở to lên, đối với cô mà nói nó thật sự quá lớn rồi.

"Không... nó lớn quá..."

Cón thịt của anh sau khi vừa gặp được vật tương thích liền vui mừng trương cứng lên, anh chậm rãi xâm nhập vào nơi tư mật của cô, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó chịu đựng, trong lòng nổi lên một trận đau xót, nhưng giờ phút này làm sao có thể dừng lại được nữa.

Nặng nề hô hấp, anh nhấp mạnh vào bên trong cô, cón thịt gát gao bị bao lấy khiến toàn thân anh run rẩy. Sau cơn đau như xé toạt người, cơ thể Đông Nghi theo động tác nhịp nhàng của anh từ từ xoa dịu, nỗi thống khổ dần bị lấp đầy bằng cơn khoái cảm cùng cực, nơi giao nhau giữa hai cơ thể tràn ra một ít dịch màu đỏ, đánh dấu cho lần đầu tiên của người con gái đã bị lấy đi.

"A....." Cô yêu kiều rên lên, cảm giác đã trải qua lúc trước lại đến lần nữa, lượng lớn mồ hôi theo làn da toát ra, ngón tay gát gao nắm chặt vào nhau vẫn đang bị trói trên đầu giường, ngón chân đáng yêu cuộn lại.

Đông Nghi bị cơn trào cuộn sóng đánh vào đến hoa mắt choáng váng, hơi thở gấp gáp theo từng nhịp thúc đẩy của anh phát ra tiếng rên ngày càng lớn hơn, khi cơn trào ập tới, đầu óc cô đã hoàn toàn mù mịt.

Anh mỉm cười hôn nhẹ lên vàng trán lấp lăm lăm mồ hôi của cô, yêu thương vén lọn tóc xỏa tán loạn ra sau tai. Đông Nghi vì quá mệt mỏi đã ngủ thiếp đi sau cơn mưa vừa rồi, mặc kệ anh vẫn còn ở đó ngắm nhìn cô thêm một lúc thật lâu. Động tác của anh rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng thuần thực, giúp cô lau đi hạ thân bên dưới, ánh mắt có chút kích động vui mừng khi nhìn lại vết đỏ lấm chấm trên giường, từ giờ phút này cô đã là người phụ nữ của anh rồi.

"Ngoan, ngủ một giấc thật ngon nhé!"

Mí mắt nặng trĩu chậm chạp mở ra, Đông Nghi lười biếng tỉnh dậy. Cô sượng ngồi dậy, lúc này bên dưới truyền tới cảm giác đau râm râm, nói rõ cho cô biết chuyện đêm qua hoàn toàn không phải cơn ác mộng.

Đông Nghi nhìn xuống người mình, quần áo chỉnh tề, còn được đắp qua chăn bông mềm mại, căn phòng nhìn vào không hề có dấu tích của cơn mưa tối qua, cô rất muốn huyền hoặc bản thân rằng đó chỉ là một giấc mơ, nhưng một lần nữa lại không thể khi điện thoại bên giường đổ chuông.

"Alo, em đã nhận được đoạn video của tôi chưa? Góc quay rất rõ có phải không?"

Đồng Nghi mỉm cười, cô nhận ra giọng nói này, giọng nói cô sẽ không bao giờ quên được từ anh. Mi mắt khẽ giật khi mở đoạn video vừa xuất hiện trong điện thoại, bằng cách nào đó mà cảnh cô và anh quan hệ đều được quay rất sống động và rõ nét.

"Anh muốn gì?"- giọng nói âm lãnh cất lên khiến người khác phải run người, bây giờ Đồng Nghi đang cực kỳ tức giận, cô sẽ không tha cho anh nếu gặp lại được.

TBC.

Phù, cuối cùng cũng xong phần 1, hi hi. Bà con ủng hộ nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp lại anh lần nữa (1)

Đồng Nghi ngâm mình trong bồn tắm đến hơn nửa ngày, tâm trạng cực kỳ tồi tệ nhưng nét mặt thanh tú sắc sảo vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào. Cô cắn nhẹ môi mình, cổ họng cứng nhắc nuốt xuống cảm giác uất ức, cô không thể khóc, và càng không muốn khóc. Lần đầu tiên trong đời, cơ thể xù nừ chưa một lần để cho nam nhân động vào lại bị một người đàn ông xa lạ không biết mặt mũi bừa bãi ngông cuồng động chạm, cướp đi lần đầu tiên của mình, nỗi nhục nhã và cảm phẫn này Đồng Nghi không thể nào nuốt trôi được.

Đôi mắt u ám âm lãnh nhìn vào chiếc gương lớn trước mặt, cơ thể trần trụi với những vết tích chói mắt hiện ra trước mắt mình, những ngón tay thanh mảnh bên dưới nắm chặt vào nhau đến run rẩy. Trước nay chưa từng một ai dám đối xử với cô như vậy, còn dám quay lại đoạn video đó, gã đàn ông này gan cũng to bằng trời rồi. Tốt nhất đừng để cô gặp lại, bằng không cô có chết nhất định cũng phải để hắn chết thật thê thảm.

Mặc một bộ âu phục công sở vào người, Đồng Nghi chọn cho mình một cái khăn hợp màu quần lên cổ nhằm che đi vết hôn đỏ ửng bên trong. Dù như thế nào thì cô cũng không phải loại người nhu nhược bỏ mặc tất cả, càng bức bách, Đồng Nghi quyết càng phải đương đầu, cho dù kẻ địch trong tối như thế nào, cho đến khi đối phương có hành động tiếp theo, cô sẽ án binh chờ đợi.

Ngồi trong nhà hàng sang trọng, xa hoa, hai con người được xem là trai tài gái sắc đang ở chung một chỗ với nhau thưởng thức buổi tối, người khác nhìn vào vẫn nghĩ họ rất hạnh phúc, nhưng đó chỉ là bề nổi của một tảng băng còn nhiều mặt chìm dưới mặt nước băng giá.

"Tuần sau chúng ta sẽ đi thử đồ cưới và chụp hình, lịch trình của em không vấn đề gì chứ?"- người đàn ông tên Hoàng Phong, chủ tịch tập đoàn KT với khuôn mặt khôi ngô điển trai, từng đường nét đều như bức tượng thạch điêu khắc hoàn mỹ, khí chất vương giả bức chết người khác đang thản nhiên lên tiếng, xem việc hệ trọng vừa nói như một việc rất hiển nhiên và bình thường.

Đồng Nghi gạt nhẹ đầu, cô nhấp một ngụm rượu nuốt xuống, dù sao cuộc hôn nhân này cũng chỉ là hôn nhân chính trị, cô và anh không tồn tại chút cảm xúc nào bên trong, cho nên cũng không cần xét nét những thứ vô bổ: "Không vấn đề."

"Khi nào cưới về, em và tôi cùng nhau sang Hàn Quốc hưởng tuần trăng mật, bộ trưởng Lee nói rằng sẽ cho chúng ta một món quà, nó có lợi cho vị trí của em sau này."

"Tôi biết rồi."- Đồng Nghi lau miệng, cô toan đứng lên kết thúc buổi gặp mặt nhạt nhẽo này nhưng đã bị bàn tay to lớn bao lấy bàn tay mình ghì xuống giữ lại.

"Ngồi thêm một chút đi, tôi biết em tối nay không còn lịch trình gì nữa, về sớm như vậy sẽ bị nghi ngờ đấy."- ánh mắt âm lãnh lướt nhìn sang tên tay sai đang theo dõi hành tung của họ ở góc bàn gần cửa ra vào, nơi thuận tiện để quan sát mọi hành động của bọn họ. Đây là cách mà hai con người đơn điệu giống nhau vẫn đang trải qua, dù không nổi tiếng nhưng vẫn luôn chịu sự giám sát từ nhiều thế lực xung quanh.

Đồng Nghi hiểu ý khẽ cười, cô cầm ly rượu của mình ngửa cổ uống cạn một hơi hết sạch, hôm nay tâm trạng của cô quả thật không tốt, ngồi ở đây cùng Hoàng Phong càng khiến cô suy nghĩ lung tung thôi.

Hoàng Phong khẽ nheo mắt nhìn sắc mặt nhợt nhạt dù đã phủ qua một lớp trang điểm nhẹ, thần thái của Đồng Nghi xưa nay trong mắt người khác đều toát lên vẻ cao quý và kiêu kỳ, một chút khó gần, độc đoán, nhưng hôm nay lại điểm thêm một chút mệt mỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Anh bắt đầu quan tâm đến tôi từ bao giờ vậy?"

"Chúng ta sắp làm vợ chồng rồi, dù không phải thực sự cũng không thể sao?"

"Tốt nhất không cần."- Đồng Nghi chán nản đưa mắt nhìn vào nơi xa xăm trước mặt, tâm trí của cô vẫn còn quanh quẩn hình ảnh của đêm hoan ái tối qua, càng nghĩ lại càng hận đến run người. Gã đó rốt cuộc là ai, vì sao có thể ngang nhiên ra vào phòng của cô mà không bị phát hiện, sáng nay cô đã điều tra

lại toàn bộ camera và CCTV trước cổng, không hề có chút bất thường nào cả, chẳng những thế tên đó còn biết được bên trong thư phòng có cả phòng ngủ, dù rằng đêm qua mơ mơ màng màng nhưng Đông Nghi vẫn còn chút ấn tượng về hành động của con người này.

Và còn một việc nữa, hân đang nắm trong tay thóp của cô, vậy thì khi nào hân sẽ có hành động tiếp theo, và mục đích đó là gì đây?

"Được rồi, chúng ta về thôi!"-giọng Hoàng Phong kéo Đông Nghi trở về với thực tại, nhìn người trước mặt tâm trí hoàn toàn không ở cùng một chỗ với mình, anh không ngốc đến nỗi không nhận ra.

"Tôi tự về được, anh không cần đưa tôi về, hôm nay tôi muốn được ở một mình."

Hoàng Phong đồng ý với đề nghị của cô, anh cùng cô mỗi người mỗi hướng rồi khỏi nhà hàng.

Đông Nghi bấm mật mã đi vào trong nhà của mình, bình thường cô sẽ đến thư phòng xem qua tài liệu một chút nhưng hôm nay cả người đều mệt mỏi, không còn khả năng tập trung làm việc, cô quyết định đi thẳng đến phòng ngủ. Vừa mở cửa bước vào, cả người Đông Nghi chợt cứng đờ khi một lực đạo đẩy mạnh cô ép sát vào vách tường, đôi môi nhắm thẳng đến khuôn miệng của cô hôn ngấu nghiến.

"Ừm..."-Đông Nghi thất kinh tròn tròn mắt.

Lại là gã đó...

TBC.

Lượt vote và cmt của các bạn là động lực to lớn để au tiếp tục viết tiếp ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Anh luyến tiếc tách khỏi đôi môi sưng đỏ khi biết cô đang cần có đường khí, ngón tay suông dài của anh đưa lên vén sợi tóc đen nhánh tán loạn rũ trên má cô sang một bên, ánh mắt say đắm ngắm nhìn khuôn mặt phiếm hồng của cô, dù là tức giận thì Đông Nghi vẫn rất xinh đẹp.

"Biến thái!"-lời nói cau khó thốt ra qua khuôn miệng nhỏ nhắn càng khiến anh thích thú, thế nhưng còn chưa kịp đáp lời, đáy mắt lướt nhanh xuống bàn tay bên dưới đang lúi trong túi xách ra vật gì đó, anh nhanh nhẹn khóa lấy cổ tay cô ngăn lại, lực đạo hơi mạnh làm cho Đông Nghi đau buốt phải buông thứ đang nắm trong tay ra.

"A... đau quá..."

"Tôi chỉ muốn đến thăm hỏi em thôi, có cần chào đón tôi nhiệt tình như vậy không?"-đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại khi trông thấy súng phóng điện ló ra ngoài miệng túi, khỏe môi mỏng kéo lên một đường nhỏ, xem ra cô đối với sự xuất hiện đêm qua của anh đã có sự cảnh giác, nhưng chỉ với nhiều đây làm sao muốn hạ gục được anh.

"Em đáng yêu thật đấy, tôi phải làm sao với em đây cô gái của tôi?"-anh nửa đùa nửa thật hỏi, anh nhắc bóng cơ thể nhẹ hẫng của cô đi đến giường, nhẹ nhàng đặt xuống, bàn tay to lớn tìm đến cái khăn trên cổ Đông Nghi tuột ra, để lộ những vết ngón đỏ ửng của đêm kích tình tối qua, đáy mắt liền truyền tới tia dục vọng nhỏ, cảm giác nhiệt huyết sôi trào trong người.

"Anh muốn gì?"-kiềm nén nỗi sợ hãi bị xâm phạm xuống, Đông Nghi quát cường nhìn lên khuôn mặt sau lớp mặt nạ, lạnh đạm hỏi.

Anh khẽ cười một lần nữa, đưa tay quét một đường từ xương hàm của cô tới khóe môi hơi hé mở, giọng nói trầm thấp lên tiếng: "Em nghĩ xem, một nam một nữ ở trong phòng thế này có thể muốn cái gì?"

"..."-Đông Nghi nuốt khan, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn, cứ như thế này mãi không phải là cách, cô phải làm cái gì đó để ngăn chuyện hoang đường này lại: "Mục đích của anh, hãy nói ra đi!"

"Em nóng vội thật, tôi tốn nhiều công sức như vậy không phải để gây khó dễ cho em đâu, tôi cũng là người biết thương hoa tiếc ngọc mà."-hơi thờ nam tính nóng hổi phả vào vành tai nhạy cảm của cô thì thầm, cảm nhận được cái rung mình của người bên dưới, anh hải lòng đưa lưỡi liếm một cái lên nơi mẫn cảm yêu thích của mình.

Bên tai nóng rát, Đông Nghi cố gắng áp chế tâm tình thẹn thùng của mình, duy trì khuôn mặt bình tĩnh: "Hãy nói chuyện đàng hoàng đi, đừng thử thách sức chịu đựng của tôi."

Anh buồn cười nhìn khí chất quát cường của cô, lời lẽ này có thể thốt ra từ cái miệng của cô nàng đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm nên nói hay sao, dù vậy nó chỉ càng khiến anh hứng thú muốn đẩy đưa thêm: "Vậy nói xem em sẽ làm gì nếu tôi không toại nguyện em?"

"Ân..."-Đông Nghi nhú chặt mi tâm chịu đựng, cô không ngăn được bản thân phát ra tiếng rên khẽ khi ngón tay của anh đột ngột ấn mạnh lên nơi nữ tính của mình, cả người lập tức theo đó giật một cái.

Anh mê mẩn ngắm nhìn cô, trên khuôn mặt trái xoan phỉếm hồng là sóng mũi cao thon nhọn, đôi mắt sâu nâu sẫm cuốn hút bất cứ ai nhìn vào, kết hợp hài hòa với khuôn miệng đỏ thắm anh đào, chiếc cằm nhọn cá tính rất hợp với tính khí kiêu kỳ của cô, mỗi lần nghiêng đầu đi né tránh ánh mắt của anh, trong cô càng đẹp đến mê người.

Anh mất tự chủ rướn tới gần hơn chạm nhẹ lên cánh môi mềm mại ẩm ướt mát, đêm nay mục đích chính không phải là muốn cùng cô phát sinh quan hệ, nhưng từ sau đêm hôm qua, cứ gặp cô như thế này anh lại không thể kiểm soát được tiểu huynh đệ đang cương cứng bên dưới mắt rồi.

"Em là tiểu hồ ly à?"

Đông Nghi bị dọa đến ngây người, cổ xoay đầu né tránh làn môi nóng rực của anh, vô tình khiến nó áp lên chiếc cổ mẫn cảm của mình, cô thật sự không cam tâm, chẳng lẽ lại bị cùng một người xâm phạm đến tận hai lần.

"Anh còn dám đụng đến tôi, nhất định sẽ có kết cục không tốt đẹp đâu."

Khuôn mặt đang vui sâu vào khe rãnh trên ngực cô, nghe lời hù dọa yêu kiều ấy làm anh thêm một trận cười thầm trong bụng, mi mắt nâng lên nhìn lại khuôn mặt căm hận của cô, anh quyết định tạm gác việc làm dang dở của mình lại: "Cơ thể của em có chỗ nào tôi chưa từng động chạm qua, đụng thêm một lần nữa cũng không sao hết."

"Anh..."

Cô không biết gì về anh nhưng anh lại biết rất rõ về con người của cô, đã rất nhiều lần anh muốn được chạm vào cơ thể nữ thần này, được vuốt ve tôn thờ nó, ngay giây phút tuyệt vời đêm qua, anh sung sướng đến nổi hét to trong tâm tưởng khi được trở thành người đàn ông của cô, giờ đây lại đang nhìn thấy bộ dạng tức giận hiềm hoi của nữ vương nhà ta, cõi lòng không khỏi có một trận kích động run rẩy. Anh đối với cô là yêu, mà bây giờ là không thể thiếu, anh biết rằng bản thân đã bị quán chặt với người phụ nữ này rồi.

"Em hãy tự vấn lòng mình đi, đêm qua em rõ ràng đã rất sung sướng cùng với tôi."

"Câm miệng!"- cô uất ức đến đỏ bừng mặt, cảm xúc tối qua đơn giản chỉ là do tác dụng của thuốc, ngoài ra không hơn không kém.

Anh lần nữa rướn người thì thầm những lời quyến rũ bên tai cô: "Nói cho em biết nhé bé yêu, thuốc hôm qua rất nhẹ, cơ bản không thể kiểm soát được em đâu, là bản thân em tự nguyện quan hệ cùng tôi đó."

"Bi ồ!"-Đông Nghi vung tay lên đập mạnh lên lồng ngực rắn chắc của anh, nhưng sức lực của cô nào làm đau được cơ thể cường tráng sung mãn của người đàn ông.

Anh vui vẻ nháy mắt với cô, lên tiếng trêu chọc: "Đêm nay tôi hứa với em sẽ không dùng thuốc, để em có thể xác nhận được chân thật cảm xúc của mình có chịu không?"

Đông Nghi mở to mắt kinh sợ, tai của cô ù đi vì lời lẽ thẳng thừng này, anh định cùng cô một đêm nữa sao?

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp lại anh lần nữa (3)

Trong đáy mắt kích động lóe lên điểm sáng khi nhìn thấy bình hoa trên bàn gỗ cạnh giường, Đông Nghi không suy nghĩ liều mạng vươn tay ra chụp lấy định giáng xuống đầu anh, nhưng một lần nữa lại bị anh nắm được ý đồ ngăn lại, cổ tay kéo cao lên trên đầu giường trôi lại bởi chiếc áo sơ mi của cô vừa bị anh xé toạt ra làm đôi dễ dàng.

"Á... buông tôi ra!"-tiếng hét thất thanh kêu lên giữa màn đêm tĩnh lặng, Đông Nghi vừa la xong đã mím chặt môi im lặng, cô nhớ rằng chính mình đã yêu cầu phòng ngủ được thiết kế cách âm với bên ngoài bởi vì cô là người rất khó ngủ, bây giờ thì hay rồi, cho dù có dùng hết sức bình sinh để hét cũng không ai nghe thấy.

Anh mỉm cười nhìn về mặt khó coi đang chịu đựng của cô, yêu thương đặt nụ hôn sâu lên cánh môi mấp máy của cô.

Đông Nghi nhắm mắt lại ngăn không cho những giọt nước mắt sắp trào ra, mệt mỏi, cô đã quá mệt mỏi... Đông Nghi rốt cuộc vẫn trốn không thoát.

Những mảnh vải còn lại trên người cô cũng như chiếc áo sơ mi trắng bị xé rách không thương tiếc quăng vương vãi khắp nơi trên mặt đất. Cơ thể nữ thần yêu kiều phút chốc lại hiện ra trước mắt anh, xinh đẹp đến rung động lòng người, anh nhất thời không chịu được tự tay cởi nhanh âu phục trên người mình ném đi, anh ôm chặt eo cô, xoay người cô để có tư thế thuận tiện nhất, đôi môi lạnh băng bao phủ lên môi cô, cô vừa định tránh đi, thì một tay anh đã nâng gáy cô lên làm cho cô không thể quay mặt đi nơi khác, anh dùng lưỡi tách hai hàm răng của cô ra, đầu lưỡi dây dưa càn quét, hút hết đường khí trong miệng cô, cắn cắn đôi môi đang run lên của cô.

Lòng tự trọng của cô cũng như bộ quần áo rách nát trên người bị anh tàn phá đến không còn một mảnh, rồi lại giẫm đạp lên thật là thâm. Làn da anh lạnh như băng dán chặt lên da thịt ấm áp, mịn màng của Đông Nghi làm cho cô không thể tự chủ mà run rẩy, hai bàn tay nắm chặt lấy vào nhau đến lún móng, hốc mắt đỏ hoe lên lấp lánh nước.

Hai tay anh thô bạo đang rộng chân cô ra, môi vẫn điên cuồng dán chặt trên môi cô: "Đừng... hức hức..."

Hành động kích tình của anh đột ngột ngưng lại theo tiếng khóc nức nở của Đông Nghi, trái tim anh không phải sắt đá, nghe thấy tiếng khóc của người mình yêu thương đáy lòng không khỏi tê dại, xót xa.

Đông Nghi mà anh từng biết là một cô gái ngoan cường, bị ép cưỡng bức bởi một người không quen biết như vậy quả thật quá sức chịu đựng. Là anh đã quá nóng vội rồi. Bọc môi mỏng rồi khỏi làn môi run rẩy trượt lên chạm nhẹ vào đôi mắt mọng nước, nhẹ nhàng hút đi dòng nước mắt mặn đắng nuốt vào.

Đông Nghi mãi một hồi lâu mới ý thức được chuyện gì đang diễn ra, anh là đang dịu dàng yêu thương cô sao? Hành động này là có ý gì?

"Àn..."-Đông Nghi chớp nhẹ mắt, đôi môi một lần nữa bị nuốt lấy nồng nàn hôn, nhưng nụ hôn lần này không mang theo chút dục vọng thô bạo nào, rất nhẹ nhàng chậm rãi, trong nhất thời, nó khơi gợi trong tâm tư cô một cô cảm xúc khác thường, là rung động ư?

Hơi thở nam tính phả ra ấm nóng hòa quyện cùng nụ hôn sâu lắng, chứa đựng sự yêu thương mê đắm của anh bên trong, cảm nhận được cơ thể của cô đã không còn gồng cứng bài xích như ban đầu, anh vui sướng đặt hai bàn tay to lớn bao lấy bầu ngực mềm mại của cô, tận tình nhào nặn.

"Àn..."-Đông Nghi thở gấp, cổ họng khô khốc, cả người như bị điện giật rung lên một cái, loại cảm xúc khoái cảm này cô đã từng trải qua một lần nhưng luôn tự huỷ hoại bản thân rằng đều do thuốc tạo ra, bây giờ Đông Nghi hoàn toàn không phân biệt được nữa rồi.

Nhìn thấy ánh mắt ướt át kiều diễm của cô, anh thích thú há miệng ra bao lấy một bên ngực, hai ngón tay nhiệt tình se lấy nhụy hoa đỏ hồng ở bên ngực còn lại, kích thích khoái cảm trong người cô dâng trào cuộn cuộn, Đông Nghi vô thức ưỡng cong người để cho tiếp xúc giữa hai cơ thể được khít khao hơn.

"Em gái nhỏ, chỗ đó của em ướt hết rồi này."-anh quét một đường nơi tư mật đã sóng sánh nước của cô lên trêu đùa, hai bộ phận nhạy cảm đang đặt cùng một chỗ với nhau, nhưng lần này anh đã kiềm nén lại dục vọng to lớn của mình, không tiến vào bên trong cô, chờ đợi mệnh lệnh của cô mới hành động.

Đông Nghi cảm giác khó chịu, bức bối cùng cực, cơ thể cần được lấp đầy đến ngứa ngáy, dù như thế thì một chút lý trí còn sót lại đã ngăn cô tần lờ đi thứ cảm xúc hèn mọn trong người: "Anh nói đi, bất cứ chuyện gì cũng được, buông tha cho tôi."

Anh chau mày không hài lòng, sự hứng thú nhanh chóng thay thế bằng cảm giác không vui, rõ ràng cơ thể của cô đang muốn anh vì sao vẫn còn cứng đầu như vậy, người phụ nữ này có cần lý trí như vậy hay không?

"Vậy tôi cũng nói cho em biết một điều, tôi chỉ hứng thú với mỗi cơ thể em thôi, những thứ khác của em có, tôi đều không cần."

"A..."-Đông Nghi mím chặt môi ngăn tiếng rên vọt ra khỏi miệng khi vật cứng của anh đang chơi đùa bên ngoài nơi nữ tính của mình, kích thích lên cánh hoa đang gập gao mấp máy chờ đợi sự tiến công từ tiểu huynh đệ của anh.

"Em xem, cơ thể của em muốn tôi rồi này."

Đông Nghi thực sự chịu đựng không nổi kiểu tra tấn như thế này, cơ thể vốn rất mẫn cảm của cô sớm đã biểu tình quyết liệt bên trong, bị sự hưng phấn sai khiến rồi.

"..."

Anh cọ xát nơi tư mật của hai người mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, đến nỗi không kiềm chế được tự rên khẽ lên một tiếng, phát hiện ra nơi tư mật bên dưới đang gập gao co giật, biết rằng cô sắp sửa lên tới đỉnh, ác ý cố tình dừng toàn bộ động tác lại.

"Ừm..."-Đông Nghi đang cực kỳ khó chịu, khuôn mặt mê mẩn kích tình bị hành động bốn cọt của anh làm cho đỏ hơn, cô khó chịu hơi ưỡng cong người lên cao: "Anh..."

"Tôi thế nào, ngay cả muốn tôi phục vụ cho em cũng không nói được mà, vậy thì chịu đựng đi cô bé."-anh vờ lấy vờ cô, trong tình huống như thế này, để xem cô có chịu mở miệng cầu xin anh hay không?

Đông Nghi bị người đàn ông ép buộc hết lần này đến lần khác, cô là xấu hổ, là căm hận nhưng luôn ở trong thế yếu. Con người Đông Nghi trước nay

luôn là cốt cách cao quý, cô không tùy tiện dùng sắc đẹp của mình để đổi lấy con đường sự nghiệp dễ dàng, tự bản thân nỗ lực để đạt được vị trí đáng ngưỡng mộ ngày hôm nay, không lý do gì khuất phục bởi thứ cảm xúc này được.

Mồ hôi vịn ra ướt cả cơ thể trắng nõn ngọc ngà bóng loáng, Đông Nghi nhắm chặt mắt cam chịu chờ đợi cho cơn kích thích trôi qua, quyết sống chết không cầu xin anh.

Khẽ thở dài nhìn người phụ nữ bướng bỉnh này, nếu như không phải đã thân thuộc với cơ thể trần cảm này của cô, anh còn tưởng cô là người lãnh cảm, nhưng nói gì thì nói tiểu huynh đệ của anh cũng sắp không chịu nổi rồi, coi như lần này anh nhìn cô, cũng không muốn cô phải chịu sự dày vò nữa.

"Àn..."

Đông Nghi tròn tròn mắt thất kinh, hạ thân bên dưới của cô vừa mới bị anh đâm mạnh vào, điên cuồng nhấp lên xuống. Cảm giác chênh choáng làm cho mọi suy nghĩ trong cô tạm thời buông bỏ, khóe miệng nhỏ nhắn thở đứt quãng theo những cú chạm của anh, căn phòng rộng lớn xuất hiện những tiếng rên và âm thanh ái muội rung động lòng người.

"Dừng lại... đau quá..."

"A..."-anh gặm nhẹ một cái, cơ thể lực lưỡng theo cú nhấp cuối cùng chôn sâu vào cơ thể mỏng manh bên dưới, cô bé của em cũng thật giống em, làm cho tôi điên đảo thật.

Đông Nghi mơ màng khép hờ mi mắt lại, cơn buồn ngủ kéo đến bên cô nhưng cô không thể ngủ được, đôi mắt ráo hoảnh mở lên ngược lên trần nhà, để yên cho cơ thể anh nặng nề nằm trên người của mình.

"Anh ruột cuộc là ai chứ?"

TBC.

Chương sau bắt đầu chính kịch lên, mấy chương đầu mệt mỏi cho nàng quá rồi)))

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bắt đầu nghi ngờ

Anh chống tay dịch người nằm sang một bên giảm đi sức nặng trên người Đông Nghi, bàn tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc dính bết trước trán của cô sang một bên, để lộ khuôn mặt phiêu hồng, dưới ánh đèn chiếu xuống, trông cô càng xinh đẹp hơn bội phần.

"Hôm nay đến đây là để nói cho em một chuyện."

Đông Nghi chớp nhẹ mắt, tâm trí đang chìm đắm trong cơn suy nghĩ rồi bởi bị lời nói của anh kéo về thực tại, cô khẽ nghiêng đầu nhìn lên anh, im lặng chờ đợi.

Anh di ngón tay của mình vẽ những đường nét trên khuôn mặt của cô, dừng lại nơi chóp mũi kiểu kỳ nhíp nhẹ lên đó: "Bộ trưởng Lee, phía sau ông ấy là thế lực không đơn giản, sau khi sang Hàn Quốc hưởng tuần trăng mật, hãy cẩn thận món quà của lão già đó."

"Anh đang giúp tôi?"-cô nheo mắt hoài nghi, sự tò mò về người đàn ông này trong lòng Đông Nghi mỗi lúc một nhiều hơn.

"Tôi đã nói tôi yêu cơ thể của em cho nên tôi sẽ giúp em, nhìn người phụ nữ của mình gặp chuyện lòng tôi đương nhiên không thể yên tâm được rồi."

Đông Nghi hé miệng ra khiến ngón tay của anh vừa chạm vào rơi tọt vào hố sâu bên trong, sau một thoáng bất ngờ với hành động đột phá của cô, hàng chân mày đen rậm chột nhứ chặt lại, cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay truyền tới xông thẳng lên đỉnh đầu, thế nhưng anh không những không tức giận, còn để yên ngón tay cho cô cắn, bản thân chỉ gồng mình chịu đựng.

Đông Nghi sau một hồi há hê với màn báo thù của mình, nhìn thấy anh nhìn mình vì cô, trong lòng có chút hụt hẫng, tự thấy bản thân sao lại nổi lên tính khí trẻ con ngu ngốc như vậy. Cô buông thả cho ngón tay đã in hằn dấu răng sắc nhọn đến rướm máu của anh ra, không hài lòng hướng mắt nhìn lên hai tay vẫn đang bị trói chặt của mình: "Mau cởi trói cho tôi đi, tôi rõ ràng không thể làm gì được anh, anh hà tất làm khó tôi mãi."

Anh nhếch môi, ánh mắt sắc bén chú mục lên khuôn mặt cao ngạo của Đông Nghi giờ ngón tay bị thương của mình lên: "Bị trói mà còn làm được thế này rồi."

"Chuyện anh làm với tôi đáng bị nhiều hơn."

Cả hai chột im lặng sau màn đấu khẩu ngắn ngủi khi ý thức được không khí giữa họ có chút không đúng, đặc biệt là Đông Nghi. Hai người họ vốn dĩ

không thể hòa hợp, cho nên thái độ nói chuyện không nên ở mức độ thân thiết như vậy. Đằng sau lớp mặt nạ của người đàn ông này là lai lịch như thế nào, là một nhân vật quyền lực hay một người cô đã từng biết qua? Nếu không anh vì sao phải che giấu thân phận của mình khi xuất hiện trước mặt cô.

"Chúng ta từng quen biết nhau sao?"

Anh bị câu hỏi của cô làm cho giật mình, Đông Nghi vốn là người thông minh, anh chỉ là không muốn bị vạch mặt quá sớm thôi, nhất là khi giữa họ vẫn chưa có được sự gắn kết với nhau.

"Anh đã có được đoạn video đó, nhưng anh lại không dùng nó uy hiếp tôi... hay bởi vì anh chưa dùng tới nó?"-Đông Nghi tiếp tục đào sâu hơn, cô cần biết nhiều hơn nữa về con người bí ẩn trong bóng tối này.

"Súng bắn điện đó đối với tôi không có tác dụng nhưng hãy đem theo bên mình đi, những kẻ khác vẫn có thể dùng tới được."-anh lảng tránh chuyển chủ đề, anh rời khỏi giường nhặt quần áo của mình lên mặc vào, sau đó mới trở về giường, đưa tay mở trời cho cô.

"Đoạn video đó tôi quay lại mục đích chỉ muốn tự mình xem thôi, là lần đầu tiên của chúng ta còn gì."-anh nháy mắt trêu đùa cô, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Bởi vì cả người không một mảnh vải, Đông Nghi bắt lực nằm luôn trên giường để anh một lần nữa chạy thoát.

"Súng bắn điện cái gì chứ?" Đồ biến thái!"

"Tiểu thư, đây là kiểu váy cưới độc nhất do nhà thiết kế WT đặc biệt thiết kế cho lễ cưới của cô."-quản lý đem từ bên trong ra bộ váy cưới với hoa văn được thiết kế tinh tế, lộng lẫy choáng ngợp người nhìn ra đặt chính giữa căn phòng, nhìn đôi tình nhân phía trước vui vẻ giới thiệu.

"Em thấy thế nào?"-Hoàng Phong đẩy mắt thoáng hiện lên tia hài lòng, song anh vẫn nhường sự quyết định cho vị hôn phu của mình.

Đông Nghi vốn dĩ không hề xem trọng hôn sự này, cô qua loa lướt sơ chiếc áo cưới, hờ hững đáp: "Được, chọn nó đi!"

Quản lý đỡ lời: "Tiểu thư có vóc dáng rất chuẩn, bộ áo cưới này khoác lên người nhất định thật hoàn mỹ."

Đông Nghi không buồn thử váy cưới, cô đứng dậy nói với Hoàng Phong: "Anh có cần thử đồ cưới không? Tôi còn phải đến công ty chuẩn bị một số thứ, sắp kết hôn rồi công việc sẽ rất bận."

Hoàng Phong ôn nhả mỉm cười: "Nếu em bận thì thôi vậy, chúng ta cũng chọn được đồ cưới rồi. Đi thôi."

Đông Nghi đi trước bước ra bên ngoài, bởi vì phía sau đột ngột có một nhân viên không nhìn đường kéo gian quần áo tới đang hướng về phía của cô. Hoàng Phong nhìn thấy vội bước nhanh tới trước kéo cô qua một bên tránh đi sự cố ngoài ý muốn này.

"Em không sao chứ?"

Đông Nghi lắc nhẹ đầu, ánh mắt lãnh đạm nhìn về người nhân viên bất cẩn, chỉ một ánh mắt thôi cũng khiến chàng nhân viên trẻ tuổi lạnh sống lưng, vội vàng cúi đầu xin lỗi. Đông Nghi lười biếng lên tiếng, dù sao cô cũng không bị gì. Đôi mắt chớp nhẹ lướt xuống bàn tay đang đặt trên vai mình, hàng chân mày thanh tú khẽ chau lại khi nhìn thấy bàn tay bị thương đang quấn băng. Trong đầu liền sinh ra mối nghi hoặc.

"Tay của anh vì sao lại bị thương vậy?"

Hoàng Phong rút tay về cho lại vào trong túi quần tây, từ lúc đến gặp Đông Nghi bàn tay này luôn để bên trong, nếu như không vì cô gặp chuyện, nó cũng không có cơ hội lộ ra bên ngoài.

Đáy lòng Đông Nghi nổi lên cổ nghi ngờ, bây giờ để ý lại thì vóc dáng và độ tuổi của người đàn ông ấy và Hoàng Phong cũng rất giống nhau, bởi vì giọng nói của người đó đặc biệt trầm thấp, còn xuất hiện vào những thời điểm khó nói cho nên cô đã không nghĩ đến là Hoàng Phong?

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Xóa bỏ nghi ngờ

Đôi mắt đen láy sạch sẽ thoáng dao động, dù vậy thì nét mặt ôn hòa vẫn không hề biến sắc, Hoàng Phong từ tốn đáp trả: "Hôm qua không cẩn thận nên bị thương."

Đồng Nghi gạt nhẹ đầu không truy cứu, cô bước đi xem như không có chuyện gì, dù vậy thì trong lòng đã bắt đầu sinh nghi ngờ.

Trong mắt Đồng Nghi, Hoàng Phong chính là chàng thiếu gia ngậm thìa vàng trong miệng chính hiệu, từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa và sự đùm bọc của gia đình. Chiếc ghế chủ tịch hiện tại đang có cũng là được kế thừa từ người ông nội, cho nên người khác nhìn vào không khỏi có những đánh giá không hay. Đồng Nghi đối với người chồng "hờ" của mình giống như một đối tác làm ăn, hôn sự là sự kết nối giữa hai gia tộc để chiếc ghế chủ tịch cô có thêm phần vững chắc, một chàng trai mang theo nét thư sinh ôn nhu như vậy, Đồng Nghi không chút hứng thú. Hiện tại mà nói, sự nghiệp với cô mới là thứ quan trọng nhất, cô không thể để công sức một tay ba mình gầy dựng tập đoàn khi vào tay cô lại khiến người khác phải dè pha và coi thường, bởi vì cô chỉ là phận nữ nhi.

"Cậu chủ, thuốc của cậu đây."-A Cầu, trợ lý của Hoàng Phong đưa hộp thuốc cho anh khi hai người đã vào trong xe, A Cầu quay người ngồi chỉnh tề khởi động xe chạy đi.

Hoàng Phong nhìn xuống bàn tay của mình, sau đó nhìn sang Đồng Nghi có chút mong chờ đề nghị: "Hay em bôi thuốc giúp tôi đi!"

Đồng Nghi khẽ nheo mắt, cô hơi do dự một chút không biết có nên làm theo hay không? Vì trước nay hai người vốn không hề thân thiết với nhau, nhưng một mặt cô lại đang tò mò muốn biết vết thương trên tay anh hình dạng như thế nào?

"Xin lỗi cậu chủ, cũng vì tôi mà cậu chủ bị thương?"-A Cầu đột nhiên lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Đồng Nghi, cô buột miệng hỏi bằng quơ.

"Vì sao tay anh lại bị thương?"

A Cầu một lần nữa nhanh nhẹn đáp thay Hoàng Phong, lời nói có chút áy áy: "Do hôm qua tôi khiêng đồ giúp cậu chủ để chuẩn bị cho căn phòng tân hôn của hai cô cậu, do sơ ý làm rơi thùng đồ, cậu chủ vì giữ lại nên đã không tránh khỏi bị thương."

Cô gạt gù thông suốt, ánh mắt nhìn lại bàn tay của Hoàng Phong, sau đó dừng dừng lại trong túi xách ra chiếc ipad mở ra xem thị trường chứng khoán, coi như lời đề nghị lúc này của Hoàng Phong chưa từng nghe thấy.

Anh khẽ cười thu tay về, những lúc thế này anh biết cô không muốn bị làm phiền cho nên chỉ im lặng ngồi bên cạnh ngắm nhìn, ánh mắt đen láy sạch sẽ mang theo vài phần yêu thương và si ngốc nhìn Đồng Nghi, những lúc chuyên tâm làm việc, trông cô ấy càng phát ra sức cuốn hút mãnh liệt.

"Anh có biết món quà của bộ trưởng Lee là gì không?"-Đồng Nghi bỗng lên tiếng, mắt vẫn chú mục vào màn hình trước mặt mình.

Hoàng Phong đảo mắt nghĩ ngợi: "Nó không được tiết lộ, nhưng tôi nghĩ sẽ là một chuyến du lịch ở Hàn Quốc chẳng hạn."

Đồng Nghi khẽ nhếch môi, chuyện không đơn giản như vậy đâu, cô đã tìm hiểu về lai lịch của con người này, ông ấy đối với tập đoàn KT của Hoàng Phong không hề thân thiết, sở dĩ tỏ ra hòa thuận muốn chung vui cùng vợ chồng họ rõ ràng có mục đích. Đằng sau lão già ấy là một cây đại thụ lớn, ở đó bọn họ đang làm le chờ đợi cánh hai người cô sơ hở để công kích, tìm cách lật đổ chiếc ghế quyền lực này.

"Ừm."

"Cô tên gì?"-ánh mắt Đồng Nghi quét nhìn cô gái mặt bộ âu phục màu đen trước mặt, tay di di chiếc nhẫn trên tay của mình.

"Cô có thể gọi tôi là K, từ giờ có việc gì cô chủ cứ việc sai khiến."-Cô gái này là vệ sĩ được tuyển chọn đặc biệt từ những tinh anh để bảo vệ cho cô, Đồng Nghi vốn không thích bị sự giám sát của người khác, nhưng từ sau hai lần bị anh ngang nhiên "chiếm tiện nghi", cô không muốn cũng càng không thể cho qua, lần này cô đã tăng mức độ cảnh giác lên mức cao hơn rồi, dù vậy trong lòng vẫn chưa hết bất an, anh vốn không phải người đơn giản, như thế liệu có ngăn được anh tìm đến cô hay không?

"Chiếc nhẫn này ngoài khả năng định vị còn có thể phát ra tín hiệu cầu cứu, chỉ cần cô chủ ấn vào hột nhẫn, tín hiệu sẽ được truyền đến tôi."

"Tôi biết rồi, cô ở ngoài đây đi, tôi muốn nghỉ một chút."-Đồng Nghi đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, cô đi đến công tắc mở ra mật đạo tiến vào phòng ngủ bên trong, sau đó đóng cửa lại.

Toàn bộ drap giường đều đã được thay mới, thế nhưng khi đặt lưng nằm xuống, cảm giác của Đồng Nghi không cách nào thanh tĩnh được như lúc trước đây, cảm xúc hai cơ thể đang lộn lộn trên giường chợt choáng ngợp tâm trí làm cho cô bức bối không an giấc, mãi đến một lúc lâu sau mới có thể chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Hàng chân mảy thanh tú khẽ chau lại cho thấy chủ nhân của nó có một giấc ngủ không hề thanh tĩnh, Đồng Nghi thở ra nặng nề, vầng trán cao đã lấm tấm mồ hôi ướt bết mái tóc phía trên, cảm tưởng như đang rơi vào con ác mộng kinh hãi.

Mi mắt mệt mỏi chậm chạp mở ra, con ngươi nâu sẫm mờ ảo dần hiện rõ tiêu cự trước mắt, Đồng Nghi hơi giật mình khi đáng về quen thuộc cận kề bên cạnh mình, chẳng lẽ con ác mộng vừa hết thì con ác mộng khác lại kéo về sao?

"Tôi không phải là ác mộng của em"-như đọc được suy nghĩ của cô, anh trầm giọng lên tiếng, ngón tay dịu dàng vén đi lọn tóc dính bết trên trán cô, anh đã đến được một lúc và trông thấy mọi thứ, đáy lòng liền dâng lên cảm xúc chua xót.

Đồng Nghi nhích đầu né đi động chạm của anh, cô thờ dãi chán ghét, ngay cả vệ sĩ cũng không thể ngăn được việc anh đến được đây, người đàn ông này khiến cho cô phải bận tâm nhiều hơn mình vẫn tưởng.

"Hôm nay tôi rất mệt."

Anh nghe vậy, khoe môi đang giương nụ cười nhàn nhạt càng mở rộng hơn, nhanh chóng lan tràn qua đáy mắt, cô tưởng anh tìm đến cô đều chỉ vì muốn phát sinh quan hệ cùng cô hay sao? Mà cũng đúng thôi, hai lần họ gặp nhau đều là hai lần cô đều nằm dưới thân của anh, bảo sao cô không nghĩ tiêu cực như vậy.

"Con mèo nhỏ à, em coi thường tôi quá rồi."-anh nhìn không được véo nhẹ má cô, hành động này trước nay chưa từng ai dám làm với Đông Nghi, dù vậy thì hôm nay người cô cũng thực sự không ôn cho nên không mấy kích động như những lần trước anh ngông cuồng động chạm.

Anh nhủ mày không hài lòng, xúc giác truyền tới cảm giác nóng ran khi chạm vào làn da cô, cô bị sốt rồi.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bị sốt

Anh đưa tay đặt lên trán cô kiểm tra lần nữa, đúng là bị sốt rồi, ngày mai kết hôn mà giờ này lại bị bệnh, cô chẳng biết quan tâm cho sức khỏe của mình à? Lại khiến anh phải bận tâm thêm rồi.

Anh đứng dậy rời khỏi giường trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của Đông Nghi, cô vẫn tưởng anh sẽ như hai lần trước đây, ngang nhiên chiếm tiện nghi của mình, nhanh như thể đã rời khỏi làm cô không khỏi bất ngờ, chỉ là bất ngờ thôi, ngoài ra không hề có ý gì khác nữa.

Anh thờ hất ra nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên vì sốt của cô, trầm giọng hỏi: "Em đã ăn gì chưa?"

"..."

Nhìn khuôn mặt phờ phạc ngơ ngác của cô, anh tự đưa ra câu trả lời, ánh mắt quét nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, đã hơn 9h tối, mí mắt khẽ giật nhẹ không hài lòng. Anh bước tới giường nhắc bổng cơ thể vô lực của Đông Nghi lên rồi khỏi.

"Này, anh đưa tôi đi đâu vậy?"-Đông Nghi bị đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô định đẩy tay để tránh khỏi người anh nhưng bàn tay rắn rỏi ôm lấy người cô chợt nói lỏng, Đông Nghi chơi với vội vàng ghi chặt cổ anh sợ sẽ bị ngã, ánh mắt căm phẫn trừng trừng liếc hái nhưng cũng không hỏi thêm lời nào, cô là vừa mệt vừa biết có hỏi anh cũng sẽ tự làm theo ý mình, cho nên lần này cô mặc kệ.

Anh mở cửa đưa cô một mạch rời khỏi phòng làm việc ra bên ngoài, giống như lần đầu tiên gặp cô, anh dường như rất thông thạo mọi góc ngách bên trong tập đoàn, đi một thoáng đã đến ngay thang máy chuyên dụng dành riêng cho cấp cao đi xuống gara, bấm nút mở cửa xe ô tô của Đông Nghi lúc này trên đường rời phòng đã tiện tay lấy chìa khóa.

Đông Nghi được anh nhẹ nhàng đặt ngồi vào trong xe, sau đó anh ngồi vào ghế lái khởi động xe chạy đi, cô không muốn ngốc nghếch thụ động mãi, cuối cùng cũng lên tiếng: "Anh đưa tôi đi đâu?"

"Đến chỗ của tôi."-phải, anh đưa cô đến nơi anh đã chuẩn bị sẵn cho hai người, anh muốn tạo cơ hội thích hợp sẽ dẫn cô đến, không ngờ sớm như vậy đã phải dùng tới.

Đông Nghi cắn nhẹ môi dưới, cô không hiểu lắm câu trả lời của anh, một người bí ẩn như anh có thể đưa cô đến được nơi nào. Đôi mắt lim dim đóng mở mấy hồi cũng khép lại hoàn toàn.

Đông Nghi là một cô gái thông minh sắc sảo, trí nhớ siêu phàm có thể nhìn thoáng qua một lần là nhớ hết mọi thứ, duy chỉ có đường xá ở trong đầu cô hết thảy đều giống nhau, những nơi đi qua dưới 10 lần cô tuyệt đối không thể nhớ đường, cho nên Đông Nghi cũng không muốn nhớ đến làm gì.

Anh hơi nghiêng đầu đưa mắt nhìn khuôn mặt kiều diễm hơi ửng hồng đang chìm vào giấc ngủ, anh lái xe tấp vào bên đường dừng lại, nhẹ nhàng hạ thấp ghế xe kê đầu cô ngay ngắn để có được giấc ngủ thoải mái hơn, sau đó mới lái xe chạy tiếp.

Chiếc ô tô đậu trước một ngôi nhà nhỏ cách thành phố một đoạn đường tầm hơn 10 dặm, anh không vội đánh thức cô, mở cửa xe bế cô vẫn đang ngủ đi vào, đặt cô nằm trên ghế sofa dài, anh đứng dậy nhìn cô thêm một lúc mới xoắn tay áo lên đi vào trong bếp.

Tiếng động lạch cạch dù không lớn lắm nhưng cũng đánh thức được giấc ngủ chập chờn của Đông Nghi, cô ưỡn oải ngồi dậy. Căn phòng nhỏ có thể nhìn thông vào trong bếp, qua con người nấu sầm của mình, Đông Nghi nhìn thấy bóng lưng cao lớn của người đàn ông đang chuyên tâm nấu ăn, mùi thức ăn thơm thoang thoang bay vào khứu giác khiến cô có cảm giác thấy đói. Đông Nghi nuốt nhẹ xuống, cô quyết định rời sự tập trung vào nơi mình đang ở. Đây là một ngôi nhà đơn giản, tuy không lớn lắm nhưng cũng rất thoải mái cho vài người sống, trang trí bên trong lấy gam màu trắng làm chủ đạo, vật dụng khá đầy đủ tiện nghi và được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp.

"Em qua đây đi!"-giọng anh trầm ấm thốt, anh vừa làm xong món cuối cùng bày lên bàn ăn, tay kéo luôn ghế sẵn giúp cô.

Đồng Nghi đứng dậy đi đến, đôi mắt nhìn một lượt những món ăn bày trên bàn rồi nhìn lên anh, lần gặp gỡ này toàn bộ cô chỉ có thể dùng từ bất ngờ để hình dung, anh khiến cho cô đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác liên tục.

"Tôi không bỏ thuốc vào đâu, em cứ ăn đi, sau đó uống thuốc."-anh ngồi bên cạnh, đặt chén com trước mặt Đồng Nghi rồi tiện tay gấp cho cô một miếng thịt để lên trên, chăm sóc cẩn thận còn hơn cả trẻ nhỏ.

Đồng Nghi khẽ nheo mắt, anh thật sự coi cô là đứa trẻ để quản luôn sao: "Tôi không phải con nít."

"Nếu em không tự ăn được tôi sẽ đút cho em luôn."-anh dường như không tiếp thu lời nói của cô, dù cách nhau một lớp nệm nạ nhưng qua đôi mắt thích thú cùng khóe môi giương nhẹ lên, Đồng Nghi biết rằng anh đang cười cô đấy mà.

Bụng thì đang đói, cô ngay từ đầu cũng đã bị anh ăn sạch sẽ, căn bản không có gì cần phải giữ kẽ nữa, cô cầm lấy đũa bắt đầu ăn. Đầu lưỡi nếm qua món ăn anh làm, toàn bộ thức ăn đều là món cô thích, qua bàn tay của anh càng thêm đậm đà không hề thua kém đầu bếp chuyên nghiệp nào. Đồng Nghi không nói ra, nhưng cô thích những món anh làm cho mình, dù vậy đáng về ăn vẫn rất tử tốn, toát lên khí chất cao quý của vị tiểu thư đài cát.

"Em ăn ít vậy, thảo nào cơ thể luôn ốm yếu."-anh nhìn cô đã đặt đũa xuống bàn, đưa chén canh nhỏ sang cho cô, anh cũng đã biết qua cô ăn rất ít, nhưng hôm nay vẫn buột miệng hỏi.

Đồng Nghi lắc nhẹ đầu, cô nhận ra bản thân đang dần dễ dãi hơn với người đàn ông đã từng xâm phạm mình, nhưng cơ thể mệt mỏi, Đồng Nghi tự cho phép được buông thả trong hôm nay, hơn nữa từ này đến giờ anh đối xử với cô luôn ân cần chăm sóc, không có nửa điểm vụ lợi.

Anh rót ly nước đưa cho cô, sau đó đứng dậy đi đến học tủ gần đó lấy ra hộp thuốc y tế, chọn lựa một hồi mới quay trở lại, đặt vào lòng bàn tay của cô mấy viên thuốc.

"Cái này là thuốc cảm, uống xong rồi ngủ một giấc, sáng mai tôi đưa em về."

Đồng Nghi nhìn những viên thuốc nhiều màu sắc, trong lòng liền không vui thả xuống bàn, cô chỉ cầm ly nước lên uống một ít.

"Chỗ lạ tôi sẽ không ngủ đâu, anh mau đưa tôi về!"

Anh nheo mắt hoài nghi, vừa rồi dù chỉ là biểu cảm thoáng qua nhưng anh đã kịp nhìn ra chút gì đó khác lạ ở cô: "Em sợ uống thuốc à?"

Cặp mắt tà mị của anh chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp có chút lúng lúng của cô, nụ cười bên môi cong lên trêu đùa càng làm cho người trước mặt bối rối hơn.

Đồng Nghi đúng là rất ghét vị đắng của thuốc, mỗi lần bị bệnh cô thường bỏ mặc để cho nó tự khỏi, bằng không sẽ tìm thuốc, ngoài ra không uống thuốc. Trước cặp mắt tinh tế của anh, để bị bắt gặp chuyện xấu hổ này Đồng Nghi chỉ muốn tìm cái hố để chui xuống thôi.

"Ngoan, uống thuốc đi, lần này để tôi đút cho em"-anh nhặt lại mấy viên thuốc, lời lẽ dụ dỗ thốt lên, đôi mắt thâm thúy điểm lên tia thích thú với điều mình sắp sửa làm.

Anh bước tới chỗ cô đang ngồi, bàn tay to lớn vững chãi đặt trên chiếc eo nhỏ nhắn của cô kéo lại gần mình, sau đó cho những viên thuốc vào trong miệng anh, nhắm thẳng đến khóe miệng hơi mím chặt của cô hôn lấy.

Đồng Nghi ngồi bất động tại chỗ, đôi mắt hơi trợn lên bất mãn, cô dường như dự đoán được tình huống anh sẽ làm với mình nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi, vị đắng của thuốc theo đầu lưỡi trực trác của anh xông thẳng vào khoang miệng của cô, ép những viên thuốc trôi xuống cổ họng, anh tham lam một chút hút lấy chiếc lưỡi của cô mát mát, đến khi cô khó chịu vì thiếu đường khí mới buông thả cho cô.

Đồng Nghi khó chịu chụp lấy ly nước uống một ngụm lớn, vị thuốc đắng lợ lợ vẫn còn đọng lại bên trong làm cô bức bối, liếc anh một cái.

"Cái này là trừng phạt em không chịu ngoan ngoãn nghe lời. Giờ thì đi ngủ thôi."

Anh mỉm cười nhìn cô giống con mèo nhỏ bất lực chỉ biết dùng ánh mắt phóng băng mình, trong lòng nổi lên một trận vui vẻ. Anh một lần nữa bế cô đi về phía phòng ngủ, cẩn thận đắp chăn bông ấm áp lên người Đồng Nghi.

"Lần sau tôi sẽ không để anh dễ dàng không chế đâu."

"Lần sau gặp lại hãy nói đi cô bé."-anh xoa nhẹ mái đầu của cô, trêu đùa nói.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kết hôn

Người đàn ông trung niên trong bộ âu phục sang trọng đang đứng nơi tòa nhà cao nhất trong thành phố sầm uất, tay cầm điện thoại bấm số gọi cho một người.

"Bộ trưởng Lee, việc tôi nhờ ông đã chuẩn bị xong chưa? Món quà mừng đôi vợ chồng chủ tịch mới cưới."-Hoàng Thế Phương, chú ruột của Hoàng Phong, đồng thời là tổng giám đốc của tập đoàn KT vừa cất công chuẩn bị cho kế hoạch phá hỏng chuyện vui đưa cháu trai của mình.

Chiếc ghế chủ tịch đáng lý ra phải là của lão, vì sao khi người anh trai của mình qua đời sau vụ tai nạn lão đã cố tình tạo ra thì nó vẫn không thể thuộc về lão, để giờ đây khi người ba đáng nguyên rủa không còn khả năng tiếp quản vị trí ấy thì nó lại rơi vào tay đứa cháu trai vô dụng, điều này thật nực cười làm sao?

"Nơi cao như thế này chỉ những người quyền lực và đủ mạnh như ta mới có khả năng đứng thôi, lũ oắt con các người không có tư cách đó đâu."-đôi mắt hiểm độc hép lại nhìn xuống ánh đèn đủ màu sắc từ những tòa nhà thấp hơn đang thi nhau chớp sáng lấp lánh, nếu năm xưa lão đủ nhẫn tâm để hại chết người anh trai ruột thịt thì bây giờ không lý nào lão không thể làm điều đó một lần nữa.

Đồng Nghi trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi hở vai được cắt may tỉ mỉ vô cùng hoàn hảo với vóc dáng cao ráo của cô, thiết kế không cầu kỳ nhưng mặc trên người Đồng Nghi toát lên sức cuốn hút mãnh liệt, sự thanh tao và cao quý không ai sánh bằng. Nếu phải dùng một từ ngữ để hình dung thì nữ thần để dành cho Đồng Nghi thật sự không phải nói ngoa.

Ngồi một mình trong phòng chờ chuẩn bị tiến hành hôn lễ, tâm trạng của Đồng Nghi không hề vui vẻ như bao cô dâu khác, có chăng còn mang theo chút cảm xúc không tên khó tả bày, tuy rằng hôn nhân này không được tạo nên bằng tình yêu, nhưng tấm thân xù nữ của Đồng Nghi đã mất đi trước lễ cưới, còn với người đàn ông mình không biết mặt, nói ra cảm thấy thật nực cười. Mà điều khiến cô phải bận tâm suy nghĩ lại là, lòng cô đang dao động vì người đàn ông xa lạ ấy.

Đồng Nghi khẽ hít một hơi sâu, cô quyết định gạt bỏ tâm tư ngổn ngang của mình đứng dậy bước ra ngoài, hôn lễ đã đến thời khắc cử hành rồi.

Cũng giống như những người có mặt nơi lễ đường, Hoàng Phong đứng bên trên nhìn cô dâu phía sau cánh cửa từng bước chậm rãi đi vào, trái tim bên trong lồng ngực bỗng dung hẫng đi vài nhịp. Đồng Nghi quá xinh đẹp để khoác trên người chiếc váy cưới này, anh cảm tưởng như trên thế giới không ai đẹp bằng người vợ của mình, nghĩ đến việc sắp được kết hôn cùng một người tuyệt vời như vậy, lòng của anh một lần nữa rung động nhất thời không thể kiểm soát được.

Đứng cùng một chỗ với vị hôn phu của mình, khoe môi Đồng Nghi cong lên nụ cười khê chế giấu bản thân, đêm hôm qua cô còn ngủ trong vòng tay của một nam nhân khác, được người ấy ân cần chăm sóc lúc cô bị sốt, mà sáng nay đã ở trong lễ đường với anh cử hành hôn lễ. Cơ bản Đồng Nghi vẫn chưa hoàn toàn hết bệnh, nhưng cũng không đến mức mệt mỏi như đêm qua, cô đợi cha sứ tuyên bố hết câu nói quen thuộc của mình, nhẹ nhàng lên tiếng đáp trả.

"Con đồng ý!"

Cha sứ nhìn đôi vợ chồng trẻ đeo nhẫn cho nhau, mỉm cười nói câu cuối cùng: "Bây giờ hai con đã chính thức là vợ chồng của nhau, chú rể có thể hôn cô dâu được rồi."

Ánh mắt Đồng Nghi thoáng không hài lòng, nhưng nhìn thái độ phấn khích của mọi người bên dưới đang vỗ tay cổ vũ, cô miễn cưỡng nhìn Hoàng Phong gạt nhẹ đầu cho phép anh hôn mình. Hoàng Phong như mở cờ trong bụng, chậm chậm bước tới trước, khoe môi mỏng vẽ lên một đường nhỏ tiến tới chạm nhẹ lên đôi môi anh đào mềm mại quyến rũ của cô, đơn giản chỉ phớt qua một cái rồi tách ra, nhưng toàn bộ tế bào cảm xúc của anh đều truyền tới cảm giác lâng lâng, anh là được công khai hôn cô ngay trước mặt mọi người, nỗi kích động này quả không nhỏ nha.

Từ đầu tới cuối Đồng Nghi cũng không cảm nhận sâu sắc và nhiều như người chồng của mình, nụ hôn thoáng qua này giống như việc chạm vào kẹo bông mà thôi, chỉ là vì sao dư chấn động lại mang theo một chút quen thuộc vô hình.

Mình là đang bị sốt nên mới sinh ra mơ hồ...

Hoàng Phong cùng Đồng Nghi về ngôi nhà tân hôn mới của họ, hiện tại cả hai đang ngồi đối diện nhau trong phòng ngủ rộng lớn được trang trí rất ấm cúng với gam màu đỏ làm chủ đạo, thậm chí lối vào cũng được trợ lý của Hoàng Phong, A Cầu cẩn thận rải hoa hồng đỏ thắm, tạo không khí lãng mạn cho cô cậu chủ động phòng.

"Hắc xì ~"-Đồng Nghi không kiềm chế được nhảy mũi, bệnh tình vừa thuyên giảm hôm nay phải cực lực chuẩn bị cho hôn lễ, cộng thêm thời tiết chuyển giao thất thường, bệnh cảm của cô lại giờ chứng nữa rồi.

Hoàng Phong nhìn Đồng Nghi đang lấy khăn lau cái mũi đã sưng đỏ ửng của mình trong lòng lại thấy xót, anh đứng dậy tìm điều hòa tăng nhiệt độ căn phòng lên, sau đó đi ra ngoài: "Em chờ ở đây, anh nhờ thím Trần làm cho em chút trà gừng."

"Không cần đâu. Tôi đi tắm rồi ngủ là được."-Đồng Nghi đứng dậy theo, cô nhìn anh đang bước được một chân ra khỏi cửa lên tiếng: "Anh cũng tắm đi, chúng ta sẽ có một số giao ước trước khi đi ngủ, hắc xì!!!!!!!"

Đồng Nghi bắt đầu bực rỗi, bị cảm cô ghét nhất là đau họng, ho và nhảy mũi (có nhiều triệu chứng nặng ghét hết rồi còn đâu >.<), thật mất hình tượng. Thôi kệ, trước mặt người chồng hờ này cũng không sao (ý cô là không coi chồng ra gì đó)

Anh ừm nhẹ đáp trả, nhưng vẫn ra ngoài nhờ thím Trần giúp việc làm trà gừng giải cảm cho cô, nghĩ đến việc lịch trình ngày mai phải bay sang Hàn Quốc, Hoàng Phong không nề chút nào.

Ngâm mình trong bồn tắm ấm nóng cơ thể Đồng Nghi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cô cũng không tắm quá lâu, mặc vào bộ đồ ngủ pyjama đơn giản rồi bước ra, nhìn lại giường ngủ king size trước mặt, Đồng Nghi thở dài một tiếng cũng leo lên ngồi.

"Em uống cái này trước đi!"-Hoàng Phong tự tay đem tách trà gừng nóng hổi đưa cho Đồng Nghi.

"Tôi đã bảo không cần."

Anh không thu tay về, giọng vẫn đều đều nói: "Nếu mai em vẫn không khỏe tôi sẽ hủy hết lịch trình của chúng ta, ngoan ngoãn uống đi."

Đồng Nghi khẽ nhúm mày, anh trước nay chưa bao giờ tùy tiện quyết định việc gì của cô, lần này vì sao lại ngông cuồng như vậy, thế nhưng việc này không quá phức tạp, Đồng Nghi sẽ bỏ qua vì đại sự: "Được rồi, tôi uống là được phải không?"

Anh hài lòng mỉm cười nhìn cô uống, bàn tay cố tình đưa lên giúp Đồng Nghi uống hết tách trà lúc cô đã bỏ xuống khi bên trong còn hơn nửa.

"Tốt, vậy giờ em nói đi, giao ước gì nào?"-đôi mắt sạch sẽ nhìn Đồng Nghi chờ đợi, anh sẽ tôn trọng mọi đề nghị cô đưa ra.

Đồng Nghi nuốt xuống vị trà gừng còn vưon trên đầu lưỡi của mình, nó khiến cô có chút khó chịu, nhưng nhìn vào đôi mắt của anh, cảm giác của cô đã dịu hơn một chút. Điều cô ưng ý nhất ở Hoàng Phong chính là anh rất phổi hợp cùng cô, cô đương nhiên cũng không phải người thích lợi dụng người khác, phương châm làm việc của Đồng Nghi chính là đôi bên cùng có lợi.

"Đơn giản thôi, thím Trần được sắp xếp đến đây không chỉ giúp việc, bà ấy còn là tai mắt của người nhà anh cho nên chúng ta chỉ còn có thể ngủ chung ở đây thôi."

"Tôi sẽ không xâm phạm đến em đâu."-Hoàng Phong đột nhiên giơ hai ngón tay lên ngang đầu như thể đang thề thốt với cô, Đồng Nghi nhìn nét mặt nghiêm túc của anh có chút buồn cười, người như thế mà cô từng liên tưởng tới người đàn ông ngạo mạn cùng cô hoan ái hai lần sao?

Nụ cười thoáng trên môi Đồng Nghi chợt cứng lại, cô lại đang nghĩ đến người đó nữa rồi, thật là.

"E hèm, anh nghĩ được như vậy là tốt. Tôi đã thảo sẵn hai bản hợp đồng rồi, nội dung chính chủ yếu là đối phương không có bất kỳ tình cảm hay xâm phạm nào đến quyền cá nhân của nhau. Cho đến khi hai tập đoàn X và KT chính thức sáp nhập hoặc có chỗ đứng vững chắc, sẽ không có chuyện ly hôn hay việc hôn nhân giả của chúng ta bị tiết lộ ra bên ngoài. Hợp đồng sẽ kéo dài vô thời hạn tùy theo hoàn cảnh, chỉ cần đảm bảo những điều khoản nêu trên."-Đồng Nghi lấy ra hai chiếc hộp nhỏ cô đã chuẩn bị sẵn, bên trong là hai bản hợp đồng đã có chữ ký của cô, chỉ còn thiếu chữ ký của Hoàng Phong.

Anh lướt mắt đọc qua, không có phản đối gì đặt bút ký, sau đó đưa lại cho cô. Đồng Nghi kiểm tra một lượt rồi cho vào hai hộp nhỏ khóa lại bằng mặt khóa, đây là chiếc hộp được mã hóa, nếu sau 5 lần không thể mở, hợp đồng bên trong tự động sẽ bị hủy đi, ngoài ra nếu từ bên ngoài có tác động muốn phá hủy cái hộp, tài liệu bên trong cũng sẽ tự động bị hủy.

"Được rồi, chúng ta ngủ thôi."-Đồng Nghi cho hai cái hộp cất vào tủ, Hoàng Phong đã giao toàn quyền giữ hai bản hợp đồng cho cô luôn rồi, xem ra anh rất tin tưởng ở cô.

Anh cẩn thận trèo lên giường nằm xuống, nhìn tấm lưng nhỏ bé đang ở trước mặt của mình, Hoàng Phong vui mừng nở nụ cười, bây giờ họ đã chính thức là vợ chồng rồi, dù rằng tình cảm của anh chỉ là đơn phương, nhưng cũng đủ lắm rồi.

"Vợ à, anh yêu em!" 3

Tiếng lòng của Hoàng Phong không thể nào truyền được đến tai Đồng Nghi, cô vì quá mệt nên rất nhanh đã thiếp đi, bên cạnh người chồng hờ này, cô hoàn toàn không có sự phòng bị nào.

Có lẽ là anh đã đóng kịch quá giỏi chăng...

TBC.

Năm mới mình chúc mọi người ăn Tết vui vẻ, nhớ ủng hộ cho mình nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ai đó đang ghen (1)

Ngày đầu tiên sau hôn lễ là một ngày quang đãng, bầu trời trong xanh và nhiều nắng, rất lý tưởng cho việc hưởng tuần trăng mật. Hai vợ chồng mới cưới đang ngồi trên chiếc phi cơ chuyên dụng bay đến Hàn Quốc.

"Bộ trưởng Lee đã sắp xếp cho chúng ta trở thành đại sứ văn hóa đại diện cho đất nước giao lưu cùng quốc gia của họ. Nhưng xem ra là chỉ nhắm đến mình em thôi Đông Nghi thôi."-A Cầu vừa đưa cho Hoàng Phong và Đông Nghi lịch trình cũng như nội dung họ sẽ phải làm cho tuần trăng mật này, nó không khác nào là một buổi diễn kịch giống như những buổi diễn kịch trước đây, có khác chăng ở đất nước xa xôi và nhiều định kiến lẫn tai tiếng này, mức độ nguy hiểm sẽ càng cao hơn nếu xảy ra sai sót.

Đông Nghi đầy mắt thoáng gọn khi nhìn xuống hình ảnh của đại sứ bên Hàn Quốc, cô trước nay không bao giờ xem qua phim ảnh hay Kpop nên các diễn viên thần tượng trong mắt cô toàn bộ đều giống nhau, nhưng người làm đại sứ lần này khuôn mặt không phải quá trẻ u.

Hoàng Phong nhìn theo ánh mắt của Đông Nghi đang nhìn chăm chăm chàng trai trẻ với nụ cười tỏa nắng và khuôn mặt baby, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, cô có cảm nhận gã đàn ông khác không chớp mắt như vậy không. (Có một bình giấm chua đang bốc mùi nồng nặc ở đây~)

"Anh bị bệnh sợ ống kính, cái này không thích hợp."-Đông Nghi hờ hững lên tiếng, cô gấp tài liệu lại để sang một bên sau khi đã xem qua nội dung, về cơ bản không có vấn đề gì ngoài việc chồng của cô.

Hoàng Phong nghe nói mi mắt liền giật mấy cái, điều vợ anh vừa nói chính là nhược điểm của Hoàng Phong.

Lúc nhỏ cùng ông nội tham dự buổi tiệc mừng thọ, do vô tình bị ngã trong lối vào, khi ấy toàn bộ máy ảnh và tiếng xầm xì từ mọi hướng đều đổ dồn về phía Hoàng Phong đồng loạt khiến anh sinh ra nỗi ám ảnh đáng sợ vô hình, từ đó không bao giờ xuất hiện trước ống kính nữa. Cái lần chụp hình cưới và cử hành hôn lễ, máy quay và máy chụp hình đều hạn chế đến tối thiểu. Nhưng lần này là giao lưu đại sứ văn hóa, Hoàng Phong không thể không chế hết được những ống kính hướng về phía mình, điều này là điều rất đáng lo ngại.

"Tôi và đại diện bên Hàn Quốc cũng đủ rồi, anh không cần gượng ép."

"Không được!"-Hoàng Phong đột nhiên cao giọng làm cho Đông Nghi bị giật mình, ánh mắt khó hiểu nhìn anh.

"Ý tôi là mối quan hệ của chúng ta đã thu hút sự chú ý của mọi người, lần này đến Hàn Quốc bọn họ muốn đánh vào điểm yếu này để công kích em và tôi, chúng ta càng phải thể hiện tình cảm, qua sự kiện bộ Trưởng Lee cố tình sắp đặt này, chúng ta càng phải..."

"Vậy thì tiến hành như cũ, tôi ngủ một chút."-Đông Nghi cắt ngang bài diễn thuyết dài dòng của Hoàng Phong, nghiêng đầu sang một bên ngả người xuống nhắm mắt lại.

"À..."-Hoàng Phong có chút quê quê đưa tay lên vuốt nhẹ lỗ tai của mình, mong rằng thái độ của cô đối với gã đại sứ Hàn Quốc đó cũng lạnh nhạt như vậy.

"Trà gừng rất có công dụng."-Đông Nghi không mở mắt, lời nói rất khẽ nhưng Hoàng Phong vẫn nghe rất rõ, khỏe môi bắt giắc cong lên nụ cười vui sướng.

Đông Nghi tình cảm khoác tay Hoàng Phong bước vào buổi tiệc gặp mặt bộ trưởng Lee cùng nhân vật đại sứ nước chủ nhà và một số nhân vật khác bàn về việc tổ chức giao lưu văn hóa. Sau những màn chào hỏi lễ nghĩa, Hoàng Phong bây giờ cảm tưởng mình giống như một người vô hình giữa cuộc trò chuyện thân thiết của Đông Nghi cùng cậu nhóc người Hàn Quốc ấy.

"Annyeong-haseyo"-Đông Nghi niềm nở đón lấy cái bắt tay của chàng trai trẻ, giọng nói ngọt ngào bằng tiếng Hàn phát âm lưu loát không thua kém bất cứ người bản xứ nào: "Trông cậu đẹp trai hơn trong hình và phim ảnh nhiều, bộ phim Truyền thuyết Thái Bình Dương vừa rồi tôi đã xem không bỏ sót tập nào hết."

Chàng trai trẻ tên Choi Min Hyuk chính là diễn viên mới nổi trong vai nam chính đình đám bộ phim Đông Nghi vừa nói, đôi mắt đen trong veo sáng lên, nụ cười như ánh mặt trời xuất hiện trên khuôn mặt nam tính càng thêm vạn phần cuốn hút, nếu như fan của anh bắt gặp hình ảnh này nhất định sẽ điều đứng mà ngất xỉu vì hạnh phúc mất thôi.

"Chào chủ tịch, tiếng Hàn của chị rất tốt a, thật vui vì được giao lưu và hợp tác cùng...vợ chồng anh chị."-Min Hyuk hơi khựng lại khi chạm phải ánh mắt phóng băng của Hoàng Phong đang nhìn mình chăm chăm, cười giả là hoàn thành câu nói, rõ ràng không khó để nhận ra sự ghen tuông bộc lộ hết ra ngoài mặt của anh hiện tại.

Đông Nghi nhún vai, tự nhiên tiếp tục câu chuyện bàn về đề tài diễn xuất chuyên nghiệp của Min Hyuk mình vừa xem qua trong tài liệu trên phi cơ. Với khả năng của mình, không khó để cô nắm bắt và lấy cảm tình của một cậu trai trẻ, người ngoài nhìn vào đều thấy được cả hai rất thân thiết tuy chỉ mới lần đầu gặp mặt.

Hoàng Phong dù bên trong đang sôi sục ngọn lửa ghen tuông muốn bóp chết cái gì đó ngay lập tức nhưng ngoài mặt vẫn phải cố giữ hình tượng tỏ ra bình thường, dù biết rằng Đông Nghi là đang diễn xuất thôi, nhưng vì sao vẫn khiến anh khó chịu như thế.

Chết tiệt, ánh mắt của bọn họ như muốn nói rằng hai người này thật xứng đôi vậy. Người chồng như anh là không khí chắc?

Tội nghiệp, thấy thương anh Phong gì đâu á, tại bây giờ anh ấy chưa có chỗ đứng trong lòng chị, về sau em sẽ tả anh lên tận nóc nhà luôn nha

TBC.

p/s: Truyện này các nhân vật đều là của au, au có thể lấy tên một Nghệ sĩ Hàn nổi tiếng nhưng như thế có vẻ không tốt lắm, những ai là fan của Kpop có thể liên tưởng chàng trai này với idol mà mình thần tượng nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ai đó đang ghen (2)

Đôi lời tác giả: Trước khi là một tác giả thì au cũng là một độc giả thầm lặng trong một thời gian dài cho nên mình hiểu cảm xúc của một độc giả là như thế nào, tập tành viết truyện cũng là một cơ duyên thôi. Au rất cảm ơn sự quan tâm cũng như ủng hộ của các bạn, mình hứa rằng sẽ cố gắng ra chap đều đặn, cũng sẽ rep cmt của tất cả các bạn (những bạn kg rep là đã ib rồi). Lời cuối trước khi đọc chương mới, rất mong được sự ủng hộ tiếp tục và nhiều hơn nữa của các bạn nhé. Thân!

Chương 12

Bay bằng phi cơ chuyên dụng đến Hàn Quốc rồi trực tiếp vào buổi tiệc rượu nói chuyện, hết thấy cũng chỉ mất có nửa ngày trời, buổi chiều nay không nằm trong lịch trình của Hoàng Phong và Đông Nghi, cả hai quyết định sẽ chọn một địa điểm nổi tiếng gần đây để tham quan, sẵn dịp tạo tình cảm trước mắt của mọi người. Nhưng có sao Hoàng Phong lại cảm thấy bức bối dù rằng họ sắp được bên nhau thế này?

(Chúng ta cùng theo chân Au tìm hiểu nhé *rình*)

A Cầu nhìn ánh mắt đờ đờ sát khí như muốn phóng băng vào người trước mặt của cậu chủ, chỉ biết hắng nhẹ giọng rồi im lặng tiếp tục đứng sau lưng Hoàng Phong. Theo hướng nhìn của anh, Đông Nghi đang vui vẻ trò chuyện với chàng mình tinh đẹp trai khi cậu ta có ý định hướng dẫn một số địa điểm du lịch nổi tiếng cho hai vợ chồng.

Đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, đôi môi mỏng theo đó cũng sụp xuống vài phần khi nhìn thấy nụ cười rộng tới mang tai của Choi Min Hyuk đang nhìn vợ của anh.

Chết tiệt, thậm chí tên nhóc đó còn không cao bằng mình, đẹp trai cái gì chứ? Mấy người đẹp trai quá chỉ là những kẻ trắng hoa lừa tình thôi.

Hoàng Phong chỉ nói thầm trong tâm tưởng nhưng chữ nghĩa đều hiện rõ ngoài nét mặt, A Cầu không có ý chinh phục nhưng vẫn ghé miệng sát tai Hoàng Phong nói lại: "Cậu chủ, cậu cũng rất đẹp trai."

Hoàng Phong chớp nhẹ mắt mấy cái, ừ thì anh đẹp trai thật, ai nấy đều nhìn ra được nhưng sao cô vợ thông minh, xinh đẹp của anh lại không nhìn ra được chút giá trị nào từ người chồng của mình hết vậy. 4

Quyết định không ngồi vờ đọc tạp chí nữa, Hoàng Phong quăng quyển tạp chí trên tay xuống bàn cái bộp, dáng vẻ khoan thai đứng dậy sai những bước lớn đi về phía đôi nam nữ đang cười nói vui vẻ cùng nhau, tự nhiên vờng tay qua chiếc eo con kiến nhỏ nhắn của Đông Nghi ôm lấy, kéo sát cơ thể lại gần cơ thể trắng kiện của mình. Hình ảnh đập vào mắt người khác rất chi là phong độ, đúng chất nam chính đến giải vây cho nữ chính thoát khỏi tình huống nguy hiểm nào đó trong mấy bộ phim truyền hình thần tượng.

Nhưng mặt trái của sự thật luôn tồn tại, Đông Nghi sau một thoáng giật mình, quay đầu nhìn lại chủ nhân của cái ôm không báo trước ném cho anh ánh nhìn khó chịu xen lẫn chút không hài lòng: "Hoàng Phong?!"

Hoàng Phong mỉm cười phớt lờ lời của Đông Nghi, đôi mắt đen đặc đến lạnh người chú mục trên khuôn mặt baby của Choi Min Hyuk làm nụ cười của cậu có chút sượng sùng: "Hai người trò chuyện tiếp đi, anh cũng muốn nghe để lát nữa cùng em đi tham quan hiểu biết thêm kiến thức."

"Những lời cần nói tôi đều đã nói với chị Đông Nghi rồi."-Min Hyuk vót vát, cậu đã hiểu sự tình và đang tìm cách chuồn êm, ở đây lâu hơn chỉ có thiệt thòi mà thôi.

"Cậu vớt họ của vợ tôi đi đâu rồi?"-bàn tay trên eo Đông Nghi lực đạo càng siết chặt hơn.

"Ồ... à, chị Trương."

"Đây là vợ của tôi, từ hôm qua đã là Hoàng phu nhân rồi."-tiếp tục khó dễ đến phút cuối cùng.

Đội đến khi Choi Min Hyuk rời đi nhờ quản lý cậu ta chạy tới thông báo lịch trình quay quảng cáo tiếp theo, khỏi phải nói cậu ấy mừng ra mặt luôn. Đông Nghi thờ dãi nói khề chỉ mình Hoàng Phong nghe thấy: "Bây giờ anh bỏ tay ra được rồi đó, diễn xuất là tốt nhưng không cần quá khích như vậy với một đứa trẻ."

Hoàng Phong nuôi tiếc buồn Đông Nghi ra, phụ nữ có giác quan thứ sáu đàn ông không có sao? Chẳng lẽ họ chỉ có trực giác nhạy bén với kẻ thù của mình, còn với những nam nhân thích mình đều không phân biệt được, hay bởi vì do Đông Nghi vốn không có kiến thức phong phú về phương diện này.

Đông Nghi neoh mắt nhìn khuôn mặt ngẩng ra của người bên cạnh đang nhìn cô chăm chăm, bước lùi lại tạo khoảng cách với anh rồi hướng về phía trước: "Đi thôi, chúng ta có hai tiếng để cùng nhau đi du lịch."

Hoàng Phong vẫn đứng đó mắt nẩy giẫy nhìn theo bóng lưng của vợ mình mới guồng chân đuổi theo, bọn họ đúng là nhìn thế nào cũng không giống vợ chồng.

"Vợ nhỏ à, để xem anh sẽ trừng phạt em như thế nào đây, hãy chờ đấy."

(Tiếng lòng của Hoàng thiếu gia làm Au sợ nha, anh chồng này nguy hiểm tiềm năng lắm đó, Đông Nghi ơi Đông Nghi, thật là giác quan thứ sáu của chị vút ở đâu mất rồi, haiz)

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Buổi đi chơi?

"Tuyệt đối không được để hai tập đoàn sáp nhập vào nhau, tên vô dụng Hoàng Phong không nói làm gì, nhưng con bé Đông Nghi đó không phải loại người đơn giản, cho nên kế hoạch lần này không được phép thất bại."-Hoàng Thế Phuong ra lệnh cho người bên kia đầu dây điện thoại, kế hoạch lần này ông đã kỳ công chuẩn bị và chờ đợi rất lâu rồi, mọi thứ đều vô cùng thuận lợi, nếu như có thể trừ khử được mầm mống nguy hiểm, con đường sau này không còn gì có thể ngăn cản lão leo lên chiếc ghế chủ tịch quyền lực này nữa.

"Đông Nghi, có trách hãy trách cô quá thông minh, phụ nữ thông minh quá đàn ông không thích đâu."-điều thuốc mới hút được chưa tới nửa đã bị lão dụi xuống gạt tàn dập tắt đi, làn khói mờ ảo bay lên, nhả những dư âm cuối cùng trước khi tan biến hoàn toàn trong không khí.

"Đây là lần đầu tiên chúng ta đi du lịch cùng nhau đấy."-Hoàng Phong nói khi đang cùng Đông Nghi dạo bước trên đường phố Seoul đông đúc, cánh tay của anh chốc chốc lại vươn ra rồi thu về, chần chừ mãi cũng không dám chủ động nắm lấy tay người bên cạnh.

"Bộ trưởng Lee, ông ấy sẽ làm gì chúng ta đây?"

Đông Nghi không có tâm trạng để chơi, đầu óc của cô vẫn đang suy nghĩ về người này. Cô đã đoán ra người đằng sau bộ trưởng Lee là ai. Đông Nghi đã điều tra về ông ấy, con trai của bộ trưởng Lee có hợp tác cùng vài người bạn mở một công ty, nhưng vì làm ăn không minh bạch đã thua lỗ, dù sức ảnh hưởng của ông trong giới chính trị cũng như pháp luật rất lớn, nhưng đứa con trai của ông lại bị kẻ khác nắm được thóp dễ dàng hủy hoại tương lai phải cả đời trong tù. Người đó không ai khác chính là chú ruột của Hoàng Phong.

Nguồn tin mật này bên phía Đông Nghi cũng không dễ dàng có được, theo như người tin tưởng của Đông Nghi thông báo, có người đã âm thầm dẫn dắt giúp cho cô thuận lợi biết được điều này, Đông Nghi không khỏi liên tưởng đến người đàn ông đeo mặt nạ đó.

"Anh làm cái gì vậy?"-Đông Nghi giật mình, chớp mắt một cái đã nằm gọn trong vòng tay vững chắc của Hoàng Phong.

"Câu này tôi hỏi em mới đúng, suýt nữa đã băng qua đèn đỏ rồi."

Đông Nghi thoáng bối rối tách khỏi người anh, về mặt rất nhanh đã trở về vẻ điềm tĩnh, lãnh đạm: "Cảm ơn!"

"Chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi một chút đi, em không thích hợp để "đi chơi" vào lúc này đâu."

Ừ thì Đông Nghi cũng không thích những nơi đông người, thôi vậy: "Được..."

Hoàng Phong bỗng bạo dạng hơn nắm lấy cánh tay Đông Nghi kéo đi khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh cho người đi bộ trong sự ngỡ ngàng của cô.

"Hoàng Phong!"

"Để tránh việc có người không tập trung nhìn đường nữa, tốt nhất cứ như thế này đi."

Đông Nghi nhìn xuống bàn tay của mình đang bị kéo đi, lực siết ở đó có xu hướng dần tăng lên theo những bước chân của họ, Hoàng Phong đang tức giận sao? Nhưng vì điều gì chứ?

"Chúng ta đi shopping đi!"-giọng Đông Nghi không lớn nhưng người phía trước vẫn có thể nghe được.

"Cái này, cái này và cả cái này nữa, lấy hết cho tôi."-Đông Nghi chỉ tay vào những bộ quần áo hợp nhãn tại trung tâm mua sắm lớn nhất Seoul, đã rất lâu rồi cô không đi mua sắm, thường những quần áo mặc đều là những kiểu trang phục công sở, hơn nữa gu thẩm mỹ của Đông Nghi cũng thuộc loại thượng đẳng, chỉ cần phối hợp một chút sẽ không khó tạo ra nhiều kiểu ăn mặc phong phú từ vốn quần áo có sẵn.

Hoàng Phong thích thú nhìn cô vợ nhỏ của mình chọn lựa quần áo, nhìn cô bây giờ có chút giống những người phụ nữ khác rồi a.

"Em không cần thử đã lấy sao?"

Đông Nghi vẫn chăm chú vào việc chọn quần áo của mình: "Tôi đã thử bằng mắt cả rồi."

Ngón tay chọt khựng lại khi nghĩ ra điều gì đó, Đông Nghi bỏ qua việc chọn đồ cho bản thân đi đến chỗ bán quần áo và phụ kiện nam, ánh mắt hướng tới dãy trưng bày cả vạt, tiếp tục việc chọn lựa của mình.

Hoàng Phong nhìn Đông Nghi chọn mãi mê quên cả việc người chồng đang đứng ở đây, trong lòng bỗng cảm thấy bức bối không vui. Anh bình thường đeo cả vạt không phải những kiểu Đông Nghi đang nhìn, một người tình tế như cô nếu muốn chọn đồ tặng cho anh sẽ không bỏ qua điểm này được, từ đó có thể suy ra người cô ấy muốn chọn cả vạt cho không phải người chồng của mình, nghĩ thôi đã thấy bức bối trong người.

"Lại là cái tên Hàn Quốc kia sao?"

"A Cầu đi theo anh lâu như vậy rồi, anh đã bao giờ tặng thưởng cho cậu ấy chưa?"-giọng Đông Nghi nhẹ tênh kéo Hoàng Phong trở về với thực tại.

Tự dưng sao lại nhắc đến A Cầu ở đây? Không lẽ đang định chọn quà cho trợ lý của anh? Vô lý thật.

Đông Nghi không phải không có tai, cô đã thoáng nghe được tiếng lèm bèm của Hoàng Phong phía sau, dù không có ý định giải thích việc mình làm nhưng việc cần nói cô cũng sẽ nói: "A Cầu đã giúp đỡ rất nhiều cho việc chuẩn bị hôn lễ, còn trang trí phòng tân hôn cho chúng ta nữa, cái này anh thay mặt tôi tặng cho trợ lý của anh."-Đông Nghi đưa hộp cả vạt mình vừa nhắm trúng lên, sau đó đi đến quầy thu ngân gói lại, nhìn thấy nét mặt vẫn còn ngây ngốc của anh, cô chỉ nhếch môi một cái rồi lướt ngang qua anh.

"Chờ đã, chồng của em em lại không định tặng gì sao?" (*hỏi hay lắm, au cũng đang cùng suy nghĩ đây*)

"Hôm khác đi, hôm nay tôi mua nhiều đồ một rồi."

"Phụ nữ các người thật là."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trừng phạt em (1)

Trong căn phòng rộng lớn với đầy đủ tiện nghi của khách sạn, Đông Nghi không mấy để tâm đến, đi thẳng tới giường lấy ra chiếc ipad của mình tiếp tục xem tin tức, mắt không nhìn lên người đàn ông vừa đi theo sau cô vào, dừng dừng nói: "Anh đi tắm trước đi, lát nữa tôi tắm sau."

Hoàng Phong không hài lòng lắm việc Đông Nghi đến về nhà cũng tỏ ra bận rộn, công việc rõ ràng làm mãi cũng không hết, cả ngày hôm nay họ đã đi lại và tiếp xúc với nhiều người, nhìn cô vợ sức khỏe luôn không thực tốt cảm cái thể này lòng anh cũng biết xót chứ bộ. Thế nhưng anh còn có thể làm được gì, Hoàng Phong trước mặt Đông Nghi chỉ có thể diễn tròn vai một người chồng nhu nhược và vô dụng thôi.

Anh khề thờ dài đi vào phòng tắm, trên đường đi anh thoáng nhìn thấy vali của Đông Nghi đặt cạnh giường vẫn chưa mở ra, buột miệng lên tiếng: "Em không định sắp xếp lại quần áo sao?"

"Lát nữa đã..."-cô có vẻ đang chuyên tâm, chỉ trả lời qua loa.

Một lúc sau, Hoàng Phong trở ra với chiếc áo choàng tắm trên người, mái tóc ngắn với mái dài ngang mắt mới gội xong còn ướt nước đọng vài giọt trên đuôi tóc khiến cho khuôn mặt tuấn tú của anh càng thêm phần cuốn hút, thế nhưng người vợ kiêu kỳ này không mấy may để tâm đến, suốt buổi vẫn chú mục lên màn hình ipad trên tay cô.

Hoàng Phong đi đến tủ quần áo chọn một bộ âu phục, anh nói vọng lại cô vợ của mình đang ngồi trên giường.

"Em có muốn đến tiệc rượu cùng tôi không, bộ trưởng Lee vừa mới gọi điện mời."

Đồng Nghi nghe nhắc đến bộ trưởng Lee liền đề cao cảnh giác, nhưng cô lại không hứng thú gì với mấy tiệc rượu này, vốn dĩ là nơi để đàn ông tụ họp lại ăn chơi thôi.

"Tôi mệt rồi, anh cứ đi đi."

"Được, vậy em tắm rồi nghỉ ngơi trước."-khoe môi mỏng khẽ nhếch lên một đường nhỏ, Hoàng Phong đã mặc xong quần áo chỉnh tề, anh vui vẻ rời khỏi phòng, miệng còn huýt sáo.

Đồng Nghi đợi cho Hoàng Phong đi hẳn cũng bước xuống giường để tắm rửa, hôm nay cô sẽ ngủ sớm vậy, những chuyện nên làm đều đã làm rồi, thứ cần làm tiếp theo chỉ là chờ đợi thôi.

CÁCH.

Ngâm mình trong bồn tắm ấm nóng, Đồng Nghi lìm đim mơ màng chìm vào giấc ngủ, làn nước hoa hồng với hương thơm nhàn nhạt phảng phất làm cho đầu óc cô thư thái không ít. Đột ngột bên tai truyền đến tiếng mở cửa, Đồng Nghi giật mình choàng tỉnh khỏi giấc ngủ chập chờn, còn chưa kịp định thần thì cánh cửa phòng tắm đã bật mở, thân ảnh quen thuộc phản chiếu qua con gương mở to ra kinh ngạc.

Lại là anh.

Người mà Đồng Nghi luôn muốn lãng quên và né tránh lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô. Sau một thoáng bất ngờ, Đồng Nghi đã trở về vẻ mặt điềm nhiên, đôi mắt nâu sâu thẳm như mặt nước hồ mùa thu, mang theo chút lạnh giá nhìn lên anh, người đàn ông phía sau lớp mặt nạ bằng vải, lời nói khê khàng cất:

"Tôi đến tận đây mà anh vẫn tìm đến được."

"Tôi sẽ xem đó như một lời khen."-anh mỉm cười, ánh mắt thích thú nhìn cơ thể ngọc ngà như phát ra ánh sáng lung linh bên dưới làn nước ấm, những cánh hoa hồng đỏ thắm nổi trên mặt nước trong bồn tắm trắng xóa càng tô điểm thêm vẻ đẹp thanh thoát của cô, khiến cho tâm trí anh có chút phiêu dạc.

Cảm nhận được ánh nhìn khác lạ của anh, Đồng Nghi không vui với tay lấy áo choàng tắm màu trắng đứng dậy choàng vào, không muốn anh bồn chồn tùy tiện nhìn nữa. Nhưng hành động của cô nhanh đến thế nào cũng không thể bì kịp bàn tay to lớn của anh, chớp mắt một cái áo choàng của cô vừa mới khoác xong chưa kịp cột dây đã bị anh tuột xuống đến ngang thắt lưng, lộ nửa thân trên phơi bày đập ngay mắt phượng đẹp dài của anh, để anh một lần nữa bura bãi thường thức cảnh xuân mê hồn.

Cơ thể theo lực đạo của nam nhân khẽ chơi vơi, Đồng Nghi được vòng tay vững chắc của anh bao lấy, đặt ngồi luôn trên thành bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đang cận kề khuôn mặt anh, cảm nhận được hơi thở ấm nóng phả từng làn hơi vào mặt mình.

"Lần nào anh cũng tùy ý như thế sao?"-Đồng Nghi khẽ cau mày, định kéo cao áo choàng lên nhưng một lần nữa bị anh ngăn lại, bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

"Có chỗ nào của em mà tôi chưa nhìn thấy qua đâu, em không lau người mà mặc đồ vào sẽ lại bị cảm đó cô bé à."-anh cung nựng véo nhẹ bên má cô, nhìn ánh mắt ầm ức nhưng không thể làm gì được của Đồng Nghi, trong lòng liền cảm thấy vui sướng, cả ngày hôm nay cô đã tự tung tự tác nhiều rồi, bây giờ đến phiên anh dạy dỗ lại một chút mới được.

Phải, đúng là anh đã xảy ra quan hệ không dưới một lần với cô nhưng đều không do Đồng Nghi tự nguyện, làm gì có chuyện phụ nữ trước mặt người đàn ông không thân thuộc tùy ý khỏa thân để nói chuyện, nhưng hoàn cảnh của cô chính là như vậy đây. (Có vài cmt nói rằng nam chính biến thái, au còn không chắc lắm, nhưng đúng là anh nhà biến thái thật ^^)

Anh nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của cô, toàn bộ tầm mắt liền rời xuống hai nhụy hoa trước ngực đang mời gọi mình, đưa tay áp lên bao phủ một bên tùy tiện xoa nắn, lần này Đồng Nghi không còn phản ứng gắt gao như hai lần trước, song cơ thể cũng không hòa hợp theo động tác của anh.

"Có phải chúng ta phải trải qua nhiều lần nữa cơ thể của em mới chịu quen thuộc với tôi không?"

Đồng Nghi cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, phần vì lời nói của anh, phần vì sự kích tình ngày càng mãnh liệt do anh tạo ra, Đồng Nghi không muốn xảy ra quan hệ lần nữa, bàn tay vội nắm lấy cổ tay anh ngăn lại nhưng căn bản không có khả năng chế ngự được anh: "Nếu muốn quan hệ bên ngoài không thiếu phụ nữ cho anh, anh đã nói không cần những thứ khác của tôi vì sao...ân..."

Ngón tay anh vừa mới ấn mạnh vào hạ thể bên dưới của cô, cảm giác tê dại quen thuộc xộc thẳng lên đỉnh đầu khiến Đồng Nghi rùng mình, không thể tiếp tục câu nói dang dở của mình được nữa.

"Tôi cực kỳ không hài lòng với em của ngày hôm nay, lời nói vừa rồi của em càng khiến tôi cảm thấy không vui."

Đồng Nghi tròn mắt nhìn xuống bàn tay anh đang cời nhanh khóa quần, tiểu huynh đệ bên dưới nhanh chóng hiện ra tiến tới nơi nữ tính còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng của cô đâm mạnh vào.

"Đừng..."

TBC.

Chương 15: Anh là đồ Biến thái

Làn da thoang thoảng mùi sữa tắm dịu ngọt bay vào cánh mũi làm anh thêm ngây ngất, nỗi khát khao đen tối muốn chiếm hữu cơ thể cô lần nữa ủa về chênh choáng tâm trí, anh không phân biệt là mình đang muốn trừng phạt cô hay đang bị mê hoặc bởi sự cuốn hút của Đông Nghi nữa.

"Ân... chặt quá..."-giọng Đông Nghi thốn thức như tiếng mèo kêu bên tai càng làm anh thêm mê đắm, anh muốn được tiến sâu vào bên trong cô nhiều hơn, để tiểu huyệt đệ của mình được thỏa sức chơi đùa với cô bé vẫn còn e ấp ngại ngùng của cô.

Cơ thể mềm nhũn của Đông Nghi đột ngột bị hai bàn tay của anh nhấc lên rời khỏi bồn tắm, bên dưới hạ thân không vì thế mà tách rời khỏi côn thịt to lớn của anh, vẫn khít khao dính chặt.

"A... nhẹ thôi..."-Đông Nghi mím chặt môi cam chịu bị anh điên cuồng nhấp vào, hai cánh hoa trước tác động mãnh liệt đỏ ửng lên run rẩy, dù đã cùng anh trải qua quan hệ hai lần nhưng cô cơ bản vẫn chưa thích ứng được vật quá lớn này.

Trong cơn kích tình cuồng cuộn, anh không nghe được lời nói thêu thảo của cô, quần áo vướng bận trên người anh thoát một cái cũng được trút bỏ hết, anh là muốn trực tiếp cảm nhận hai cơ thể hòa quyện vào nhau, anh nhớ cảm giác này đến phát điên lên rồi.

Nụ hoa bên dưới của Đông Nghi quá chặt, ôm lấy côn thịt nóng rực của anh làm cho mọi tế bào bên trong đều trở nên kích động, anh gào nhẹ một tiếng nâng một chân Đông Nghi lên để nơi nữ tính được mở rộng hơn, tiếp tục thẳng tắp nhấp mạnh vào. Tầm lưng trần của Đông Nghi hoàn toàn tựa hẳn vào bức tường lát gạch lạnh băng, cơ thể của cô nếu như không nhờ bàn tay của anh nâng đỡ đã sớm ngã khụy mất rồi, cô là vừa đau đớn chịu đựng, nhưng bên trong nỗi đau đớn lại mang theo chút khoái cảm của dục vọng len lỏi qua từng tiếng rên khẽ thoát ra khỏi cái miệng anh đào nhỏ xinh.

Anh không kiềm được áp lên miệng cô đòi hỏi, nồng nàn mứt mát, bên dưới vẫn không ngừng dùng sức nhấp liên tục.

"A... dừng lại đi... hức hức..."-Đông Nghi khó khăn nói giữa những nụ hôn, sự cuồng nhiệt của anh làm cô không thể chịu nổi nữa, cơ hồ có thể ngất đi bất cứ lúc nào, nhưng bàn tay lực lưỡng của anh vẫn luôn kiểm soát lấy chiếc eo của cô kéo lên, nghênh đón phía trước thúc mạnh những cái đâm đầy uy lực vào bên trong cô.

"AAAAAAA..."

Anh thở nhẹ ra một cái, bàn tay vẫn giữ chặt người Đông Nghi chậm chậm rút ra, một dòng chất dịch màu trắng đục nương theo đuôi cô rơi xuống sàn nhà trơn bóng.

Sau cơn hoan ái triền miên bất tận, Đông Nghi với cơ thể rã rời được anh bế lên rời khỏi phòng tắm. Vẫn tưởng anh sẽ đặt cô nằm trên giường, nào ngờ anh vô tình bước qua đặt cô tựa lên mặt bàn kính với tư thế nằm sấp, bộ ngực no tròn tiếp xúc với mặt phẳng lạnh buốt truyền tới cái rùng mình, bàn tay anh một lần nữa kéo lấy eo cô để cặp mông mềm mại nhếch lên, Đông Nghi thất kinh la to: "Anh bị điên sao, tôi..."

Đông Nghi hoảng hốt, lần đầu tiên chịu xuống nước cầu xin tha mạng, trải qua bao nhiêu lần cùng anh, cô đã đút kết được một điều, chuyện gì người đàn ông này cũng có thể làm ra được, anh chính là kiểu người biến thái nhất Đông Nghi từng gặp qua.

"Tôi xin anh đấy... ngày mai tôi còn có chuyện quan trọng phải làm..."

Anh cắn nhẹ môi cô kiểm chế cơn buồn cười của mình, đáy mắt nhìn qua tấm kính phản chiếu mơ hồ khuôn mặt kiêu diễm của cô trước mặt, nó thật sự rất đáng yêu, giọng nói trầm đục nói: "Em cũng biết cầu xin người khác sao?"

"..."-Đông Nghi nắm chặt bàn tay lại, cô vẫn một từ là không cam tâm, nhưng lấy trứng chọi với đá Đông Nghi không ngu ngốc làm một lần nữa đâu, đến cuối cùng cũng chỉ mình cô chịu thiệt thòi thôi.

"Phải, là tôi cầu xin anh, tôi mệt lắm rồi... Hoàng Phong cũng sắp về... ân..."

Không dễ dàng có dịp nhìn cô xuống nước với mình, tâm tình anh rất vui vẻ, anh nào muốn kết thúc sớm như vậy, nhưng vẫn là không nỡ nhìn người mình yêu thương chịu khổ, cơ thể này đúng là nhiều yếu ớt, lại vô cùng nể cảm.

Anh vỗ nhẹ lên bên mông tròn trịa của cô, sau đó cũng chịu buông tha nâng cánh tay giúp Đông Nghi đứng dậy, cơ thể vô lực không còn trụ được tùy ý ngã vào lồng ngực vạm vỡ của anh, hơi thở đứt quãng phả ra từng làn hơi nóng bỏng vào da thịt rắn chắc làm anh lại một phen kiềm nén vát vả.

"Cô gái nhỏ của tôi, em cứ thế này tôi phải làm sao mới được đây?"

Đông Nghi không còn sức để lờn anh, toàn bộ sức lực đều dồn vào lời nói cầu xin vừa rồi hết, bây giờ Đông Nghi như một quả bóng xì hơi bị trút hết

không khí.

Anh một lần nữa nhắc nhở cơ thể của cô đi đến giường, lấy tấm chăn bông đắp tạm cơ thể trần trụi của cô, ánh mắt nhìn lại chiếc vali bên cạnh giường vẫn chưa được sắp xếp, xem ra tối nay cô sẽ không có thời gian để sắp xếp đồ vào tủ đầu.

Anh đi vào phòng tắm nhặt lại quần áo của mình mặc vào, tuy có vài chỗ còn ướt nhưng không đáng kể lắm, sau đó trở ra bên ngoài.

"Anh làm gì vậy?"-Đồng Nghi chau mày nhìn anh ngồi xuống mở vali của cô ra, anh lại định giờ trò gì đây?

"Vốn định giúp em mặc đồ vào nhưng sẵn tiện sắp xếp quần áo giúp em luôn."

Anh nheo mắt nhìn những mảnh vải bé xíu nhiều màu sắc trên tay, nảy ra ý trêu chọc cô: "Em ở cùng người chồng hờ đó có cần thiết phải chọn nội y sexy như thế không?"

Đồng Nghi nhìn những cái quần lót bằng ren mỏng manh được anh đựng đưa trên tay, hận một nỗi không thể bay tới giật lấy, cô trước mặt anh sao lại nhỏ bé như vậy chứ?

Đột nhiên anh nghĩ ra một ý định muốn trêu chọc cô thêm nữa, gom hết đồ lót của Đồng Nghi cho vào cái balo nhỏ mình đem theo khi vào đây trong sự sững sờ của đương sự.

"Những cái này không nên mặc nữa, tôi sẽ cất giữ nó thay em, khi nào chỉ có chúng ta em mới được phép mặc vào."

"Anh biến thái vừa thôi, anh lấy hết tôi phải mặc gì đây?"-Đồng Nghi ảm ức kêu lên, cô tức giận định gượng dậy giành lấy, nhưng hạ thân truyền tới cảm giác thốn buốt làm cô không thể di chuyển thêm được nữa, anh làm cho cô tức chết được mà.

Anh nhìn cô nhăn nhó chịu đựng lòng liền chùng xuống, cô đau anh cũng thấy rất xót. Nhưng Đồng Nghi đâu biết rằng anh chỉ biến thái với mỗi một mình cô thôi, vì cô là người anh yêu thương duy nhất.

"Được rồi, trả lại cho em một cặp, còn lại tôi tịch thu hết."

Đồng Nghi đưa tay đặt lên bụng của mình xoa nhẹ làm giảm cơn đau bên dưới, ánh mắt sắc như dao lờm anh uất hận, đồ lót của cô không phải là hàng cấm, anh lấy quyền gì mà muốn tịch thu.

TBC.

Hôm nay au cho các bạn nhìn thấy thêm được khía cạnh biến thái của nam chính, không biết từ đây lượng fan của anh sẽ giảm xuống thế thảm đến đâu đây, nhưng nhìn ra là nữ chính phải khổ sở với nam chính dài dài rồi:))))

p/s: Hãy tiếp tục là nguồn động lực cổ vũ cho au viết tiếp nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Gặp nguy hiểm (1)

Nằm trên chiếc giường rộng lớn, Đồng Nghi vô cùng bất mãn nhưng chỉ biết trơ mắt nhìn người đàn ông đang nhẹ nhàng mặc đồ ngủ cho mình, tuy cách nhau lớp mặt nạ bằng vải nhưng Đồng Nghi vẫn nhìn ra được cặp mắt gian tà của anh đang thừa cơ nhìn vào những nơi riêng tư của cô, bàn tay nóng hổi còn cố tình đụng chạm không cần thiết trong quá trình mặc quần áo nữa.

"Em tức giận trông cũng rất xinh đẹp."-khi đã mặc xong quần áo cho Đồng Nghi, anh thuận tay véo lên má cô một cái, nhìn ánh mắt căm hận nhưng không thể làm gì được của cô, mỗi lần như thế tâm tình anh lại vui lên một chút.

Anh chính là nghiệm loại cảm giác này rồi, dù biết là càng nhiều lần gặp sẽ càng bất lợi cho cả cô và anh nhưng vẫn không thể ngăn được con tim đi tìm lý lẽ của riêng nó.

"Tôi gọi anh là gì? Ít nhất cũng phải có cái tên để gọi."-giọng Đồng Nghi đưa anh dứt khỏi dòng suy nghĩ mông lung, từ lúc nào hai ánh mắt chạm vào nhau, cô cũng có một cảm xúc lạ lẫm khi nhìn vào đôi mắt phượng hẹp dài cuốn hút ấy, như lạc vào một không gian hoàn toàn khác.

"Vậy gọi tôi là L đi!"-anh nắm lấy bàn tay đang chạm nhẹ lên khuôn mặt mình của cô đưa đến khuôn miệng mỏng nam tính hôn nhẹ, khóe mắt nheo lên ý cười: "Bây giờ chưa được đâu cô bé của tôi, đến lúc thích hợp tôi sẽ cho em nhìn thấy khuôn mặt này." 3

Đồng Nghi thờ ơ ra rụt tay về, cho tới nay thứ làm cho cô đau đầu nhất chính là người đàn ông tên L này, mỗi lần gặp mặt không đem cô tra tấn hành hạ, ăn đến không còn xương sẽ không chịu bỏ qua. Mi mắt chớp nhẹ, trừ một lần cô bị bệnh thì anh đã quan tâm chăm sóc ra đi.

Đáy lòng Đông Nghi run rẩy thừa nhận, cô đối với dự vọng mạnh mẽ của anh đã không còn sự bài xích kịch liệt như trước đây, cô nhận ra bản thân cũng đã từng chìm đắm trong khoái cảm mãnh liệt ấy, nhưng Đông Nghi cũng luôn tự nhắc nhở bản thân không được buông thả. Và còn một điều này nữa, trước mắt người đàn ông L này không có mục đích xấu với cô.

"Cung cấp tin tức cho người của tôi điều tra về bộ trưởng Lee là anh phải không?"

"Em thông minh như vậy tự hiểu đi. Ngủ ngon nhé, tôi phải đi rồi."-anh luyến tiếc hôn lên trán Đông Nghi một nụ hôn phớt, sau đó mới cầm theo balo rời đi.

Đông Nghi sực nhớ ra đồ lót của mình vẫn còn trong balo của anh, đáy mắt chợt tối sầm lại, anh như thế mà lấy nó đi thật sao?

"Toàn hàng hiệu không đấy, đồ biến thái."

Nhắc đến mới nhớ, Đông Nghi gượng ngồi dậy lấy trong túi xách của mình ra hộp thuốc nhỏ uống hai viên bên trong. Từ sau hai lần quan hệ cùng anh cô bất giác đã mua thuốc tránh thai phòng ngừa, không ngờ lại phải dùng đến thật. Cảm nhận vị đắng trôi qua đầu lưỡi, Đông Nghi khẽ nhắm mắt lâm bầm, vì ai mà cô phải nuốt thứ ghê nhất vào bụng đây hả.

"Trời ạ, cái vị của nó..."

"Cho chị này."-Choi Min Hyuk chìa ly ca cao nóng còn nghi ngút khói đưa trước mặt Đông Nghi khi cô đang ngồi nghỉ chuẩn bị cho cuộc giao lưu sắp tới.

Đông Nghi nheo mắt nhìn ly ca cao, còn chưa kịp phản ứng thì nó đã được đặt vào tay của mình, nhìn lên bắt gặp nụ cười rạng rỡ của chàng minh tinh Hàn Quốc điển trai.

"Hôm nay sắc mặt chị không được tốt lắm, lâu lâu lại xoa xoa lên bụng của mình, em thấy chị quản lý của em mỗi lần không khỏe đều uống cái này, nó có thể giúp ích cho chị đó."

Đông Nghi gượng cười méo mó, không phải cậu ta nghĩ rằng cô đang bật đèn đỏ đấy chứ, nhưng dù sao cũng có chút đáng yêu đi: "Cảm ơn cậu, tôi không sao đâu."

Choi Min Hyuk kéo ghế lại ngồi bên cạnh Đông Nghi, mắt nhìn sang người chồng đang đứng cách đó một đoạn, hôm nay trông anh ta cũng khá căng thẳng không có thời gian bận tâm đến người vợ của mình nên cậu ta mới dám lên phén ngồi cạnh cô: "Anh ấy bị hội chứng căng thẳng trước ống kính sao?"

"Bị cậu nhận ra rồi, nhưng anh ấy cứ cố chấp muốn thực hiện cùng tôi."-Đông Nghi hóp một ngụm nhỏ, ánh mắt nhìn sang Min Hyuk với khoảng cách đang rất gần mình, ngón trỏ đưa lên đẩy trán cậu ta ra.

"Tôi không bị lãng tai, cậu không cần ngồi gần vậy đâu."

Min Hyuk bật cười, cậu nhún vai thản nhiên đáp: "Hôm qua là chị đóng kịch phải không? Chị chưa xem qua bộ phim của em đóng."

"..."

"Không sao đâu, chúng ta đều giống nhau cả thôi, em cũng đang phải vờ vui vẻ và niềm nở trước mặt mọi người và fan, chúng ta giống nhau mà."-giọng nói của Min Hyuk thoáng buồn ẩn chứa tâm sự gì đó, cậu đứng dậy rời đi trước để lại Đông Nghi một mình ở đó.

"Chị mau khỏe lại nhé, em đi trước đây!"

Đông Nghi chợt có chút khó hiểu, cậu nhóc này cũng không đơn giản như sự ngây ngô bên ngoài của mình. Nhìn xuống ly ca cao trên tay, cô uống thêm một ngụm nhỏ rồi cũng đứng dậy theo, đã đến giờ rồi.

Gặp gỡ và giao lưu với những chính khách cấp cao của đất nước Hàn Quốc, sau đó mọi người cùng đến trao quà cho các em nhỏ có thành tích xuất sắc trong năm vừa qua. Mọi thứ diễn ra đều rất suôn sẻ, điểm trừ duy nhất chính là nam nhân đang đứng trước mặt Đông Nghi, giống như một khúc gỗ bên cạnh cô không dám nhìn trực diện trước ống kính. Cũng may phóng viên và quay phim đều chỉ tập trung vào cô và chàng minh tinh bên cạnh cô nên cũng không quan tâm mấy đến Hoàng Phong. Anh ta cũng thật cố chấp quá đi.

"Hôm nay xem như cũng thành công thuận lợi rồi."-Hoàng Phong thở phào một cái, anh gọi điện cho Đông Nghi khi cô đã vào toilet một lúc lâu vẫn chưa trở ra.

"Sao lại không bắt máy chứ?"-Hoàng Phong nhìn màn hình điện thoại không có tín hiệu, đáy mắt đột nhiên đánh lại, anh là đang có dự cảm không lành vội chạy đi tìm.

Nhìn những tên vệ sĩ lực lưỡng vẫn đang đứng chờ bên ngoài, Hoàng Phong nôn nóng hỏi: "Đông Nghi đâu rồi?"

"Cô chủ vẫn còn bên trong..."

Hoàng Phong sốt ruột chạy vào toilet tìm, bên trong toilet hiện tại không có ai, anh gần như phát điên lên mở cửa từng phòng ra kiểm tra, quả nhiên vợ của anh đã mất tích rồi.

"Đồng Nghi, em tốt nhất là đừng có chuyện."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Gặp nguy hiểm (2)

Đồng Nghi té ngã xuống nền đất khô khốc sau khi vừa được một tên lôi khỏi xe, cô đau đớn nhắm mắt, đầu vẫn còn văng do cú đánh từ sau gáy, bọn người này dám ngang nhiên bắt cóc cô giữa thanh thiên bạch nhật luôn.

Hai gã đàn ông lực lưỡng nhìn Đồng Nghi rồi nhìn nhau mỉm cười dâm dăng, một trong hai tên tiến về phía cô xốc người dậy, bàn tay thô ráp vuốt nhẹ lên khuôn mặt kiều diễm khiến Đồng Nghi run sợ nhưng không dám làm cản, cô bây giờ chính là cá nằm trên thớt.

"Các người muốn gì?"-tìm Đồng Nghi lúc này đang đập thình thịch, cô không chắc mình có thể hoàn toàn bình tĩnh được nổi nữa không trước những cặp mắt háo sắc đang chú mục trên cơ thể cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Gã nhếch môi, bàn tay đột ngột bóp mạnh cằm Đồng Nghi buộc cô ngẩng lên để lộ khuôn mặt hoàn mỹ cho gã được ngắm nhìn rõ hơn: "Mày biết không? Đáng lẽ bọn tao được lệnh giết mày ngay đây, nhưng miếng mồi ngon như vậy nếu không ăn thì tiếc quá, chúng ta từ từ ân ái rồi bọn tao xử mày sau vẫn chưa muộn."

"Là ai đứng sau các người?"-Đồng Nghi cố đè nén tâm tư đang hỗn loạn, ánh mắt thoáng hoang mang nhưng rất nhanh đã trở về vẻ sắc bén, giọng nói lạnh lùng hỏi.

"Là một người rất quyền lực, chỉ cần biết như vậy thôi."

Vừa dứt lời, bàn tay mạnh bạo nhấn hai đầu vai Đồng Nghi ghi cô ngã xuống sàn một lần nữa, gã liền ngồi lên bụng Đồng Nghi.

Lái xe trên đoạn đường, Hoàng Phong như ngồi trên đồng lửa không thể không lo lắng, điện thoại của Đồng Nghi vẫn mất tín hiệu không thể liên lạc được còn định vị cũng mất tín hiệu luôn. Bọn vệ sĩ được thuê để bảo vệ cho vợ của anh chỉ để làm cảnh thôi, toàn là lũ vô dụng.

"Chết tiệt, đường xá kiểu gì thế này?"

Đồng Nghi sợ hãi nhắm chặt mắt, cổ tay bị bóp chặt kéo cao lên qua khỏi đầu. Không thể như thế được, cô không thể bị những gã xấu xa này vẫn nhục cơ thể của mình được, nhưng sức lực yếu ớt của cô không cách nào vùng vẫy được, nỗi khiếp sợ đã lan tràn lên đến đỉnh điểm khiến cho Đồng Nghi tái cả mặt, nước mắt đầm đìa rơi xuống khuôn mặt đỏ ửng vì kích động.

Chính lúc này, dù chỉ là thoáng qua thôi nhưng Đồng Nghi đã nghĩ đến L, cô nuôi hy vọng mong manh rằng anh sẽ đến kịp lúc để cứu mình.

"Đừng mà..."

Gã nhìn Đồng Nghi vật vã trong vô vọng, con hưng phấn cuộn cuộn trong lòng càng sôi trào mãnh liệt, khuôn mặt dâm dăng với nụ cười độc ác đang mỗi lúc một cận kề khuôn mặt xinh đẹp của cô.

CÓP.

Lon bia theo hướng cửa lớn bay thẳng đến đầu gã đàn ông đang định giờ trò đùa bại với Đồng Nghi làm gã đau đớn ôm đầu ngã sang một bên, tên còn lại giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện ra một cô gái trên chiếc mô tô đang gạt chống xe xuống cỡi nón bảo hiểm ra, trên người cô khoác lên bộ quần áo đen bóng loáng bó sát cơ thể, phô lên những đường cong với tỉ lệ hoàn hảo.

Đồng Nghi sau khi kịp trấn tĩnh cũng hướng mắt nhìn lên ân nhân vừa cứu mạng mình, đáy mắt thoáng kinh ngạc: "K... là cô."

K, chính là nữ vệ sĩ mà Đồng Nghi từng thuê, bởi vì không hoàn thành được nhiệm vụ để cho L đột nhập vào nhà cô nên Đồng Nghi đã đuổi việc, không ngờ cô ấy lại đến đây và cứu cô một mạng.

"Chà, xem nào, lại thêm một em xinh đẹp dẫn xác đến phục vụ mấy anh sao?"-gã còn lại nhếch môi giễu cợt, gã nhìn đồng bọn của mình cũng đã đứng dậy, ra hiệu cùng bước tới.

K lạnh lùng nhìn hai gã đang tiến về phía mình, vẻ mặt vẫn giữ vẻ lãnh cảm không chút nao núng, xoay gót một cái, cú đá hoàn hảo đá thẳng vào mặt gã

cao hơn mình gần một cái đầu. Cô cúi thấp người né thành công đòn tấn công của gã còn lại tung thêm cú đấm đầy uy lực vào sườn gã, trong nháy mắt đã đo ván hai tên lực lưỡng không nào này.

Đồng Nghi nuốt khan, cô chống tay giương ngời dậy, ánh mắt vẫn chưa hết sửng sốt và bất ngờ nhìn K, bắt gặp ánh mắt của K đang nhìn xuống mình, Đồng Nghi mới ý thức được tình hình, lên tiếng: "Cảm ơn... nhưng vì sao cô biết tôi ở đây?"

K tiến đến đưa tay ra ý muốn kéo Đồng Nghi đứng dậy, ngắn gọn đáp: "Anh ấy nhờ tôi bảo vệ cô."

Anh ấy?

Đồng Nghi ngay lập tức nhíu mày, cô chợt nghĩ đến L lần nữa.

"Về thôi, chỗ này không tiện ở lâu."

"Các người định đi đâu thế?"-giọng của bộ trưởng Lee vang lên, phía sau lão là một đám người mặc đồ đen đang thủ sẵn gậy trên tay lăm le đi về chỗ hai người, ước tính cũng hơn chục tên chứ không ít.

Đồng Nghi theo phản xạ tự nhiên lùi lại nép sau lưng K, cố giữ cho giọng bình thường đáp trả: "Bộ trưởng Lee, ông gan cũng to thật đấy, dám ngang nhiên bắt cóc người."

"Ta đâu có định bắt cóc, ta là muốn giết cô luôn cơ đấy. Chỉ vì lũ vô dụng này tự tiện muốn làm loạn nên buộc ta phải đích thân ra mặt."-lão trừng mắt nhìn xuống hai gã đã bị hạ gục nào dưới sàn, sau đó phẩy tay ra lệnh cho đám thuộc hạ hành động.

K đưa tay chắn trước mặt Đồng Nghi, nói nhanh: "Lùi lại!"

TBC.

K là nhân vật nữ phụ đúng kiểu au thích luôn nha, về sau sẽ cho nàng xuất hiện nhiều thêm chút ^^

L=Lion nha

Chương sau ai muốn chàng L xuất hiện, vote và cmt tích cực nha, hôm nay tung 2 chương quá hào phóng rồi!!!!!!!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thoát khỏi nạn kiếp

Đồng Nghi nép sát vào một góc nhìn đám người đàn ông đang ý đồ hiếp yếu vây đánh K, bây giờ có nhảy vào giúp đỡ cũng chỉ vướng chân vướng tay K thôi (Nàng không chỉ thông minh mà còn khôn phết, được cái nhất gan nữa =))))))))))

Dù chỉ là một cô gái nhưng sức lực và kỹ thuật của K không những không thua kém mà còn có điểm vượt trội đám người bao vây cô, bàn tay rút nhanh cây gậy ở thắt lưng bật công tặc thành một cây gậy dài, K linh hoạt né đòn và hạ gục bọn tay sai, ngăn không cho bọn họ có cơ hội tiến gần Đồng Nghi.

Nhìn những gã áo đen lần lượt gục ngã, dù không nói ra nhưng trong lòng Đồng Nghi thầm tán thưởng, đây là người cô đang rất cần để giúp cô bảo vệ vị trí luôn bị những thế lực xấu cố tình hãm hại và công kích.

ĐOÀNG

Tiếng súng nổ vang trời kinh động toàn bộ những người đang có mặt ở đây, Đồng Nghi hốt hoảng tròn mắt nhìn cánh tay K đang chảy máu, đường đạn lúc này là nhắm vào Đồng Nghi, nếu không nhờ có K nhanh trí đỡ đạn cho mình, cô sớm đã chết rồi.

Bộ trưởng Lee tỏ ra mất kiên nhẫn, lão nhếch môi thối nhẹ hòng súng trên tay mình vẫn còn vương một ít khói.

"Lần này nhất định sẽ không bán huyệt nữa đâu."

K chau mày nhìn chăm chăm vào khẩu súng trên tay lão, tư thế vẫn một mực đứng chắn trước mặt Đồng Nghi.

Nhìn bàn tay giương cao đang nâng hòng súng lên của lão, cổ họng Đồng Nghi khê lên nhẹ, các nơ ron thần kinh căng ra như một sợi dây thép, cô nói to lên: "Người ông muốn giết là tôi, tha cho cô gái này đi, cô ấy không phải người của tôi."

Bộ trưởng Lee bật cười nham hiểm, bàn tay lắc nhẹ khẩu súng, đáy mắt thâm độc hiện lên ý cười giễu cợt: "Bây giờ cô có thể ở vị trí dễ dàng nghị sao? Có chết cũng đừng trách ta, muốn trách hãy trách người chồng vô dụng của cô đi. Không thể bảo vệ nổi con vợ của mình nữa."

Không khí vô cùng căng thẳng và ngột ngạt, Đông Nghi gần như nín thở nắm chặt vạt áo trên cánh tay lạnh lặn của K đang chắn trước mặt mình, chờ đợi điều kinh khủng nhất sắp sửa xảy ra.

ĐOÀNG.

CÓP

Hai âm thanh vang lên gần như một lúc, lần này đường đạn hoàn toàn lệch mục tiêu khi một cục đá bay thẳng vào tay lão làm rơi cả khẩu súng. L từ bên ngoài đình đặc bước vào, trên tay đang cầm một khẩu súng nhắm vào người lão, ánh mắt chìm ung âm lãnh quét nhìn sang hai cô gái đang đứng nép vào góc tường, trầm giọng ra lệnh: "Bảo bọn vô dụng này tránh đường mau!"

Bộ trưởng Lee nuốt khan, lão đang sợ hãi tột độ, dù vậy vẫn cố cứng họng: "Mày là đứa nào nữa?"

"Là người có khả năng sẽ ghim viên đạn này vào đầu ông đấy."-anh nhếch môi, dí sát khẩu súng vào thái dương lão, bàn chân đá luôn khẩu súng dưới đất văng ra xa.

Đông Nghi vẫn chưa hết sợ hãi, cứ ngỡ bản thân đã chết thật rồi, nhưng nhìn thấy L đang ở ngay trước mắt, lòng cô chợt cảm thấy an tâm lạ thường, cảm giác như đang dựa dẫm vào một ai đó, thứ mà trước nay cô chưa từng cảm nhận qua bao giờ.

K nắm lấy bàn tay Đông Nghi dắt đi khi cô còn đang ngây ngốc nhìn anh, bọn thuộc hạ phần vì đau đớn, phần không dám manh động để yên cho hai người đi qua. K đã nhìn thấy chiếc xe ô tô của anh bên ngoài, liền kêu Đông Nghi vào trong, bản thân cũng trèo lên chiếc mô tô khởi động sẵn sàng chạy đi khi thích hợp.

L nghiêng đầu nhìn lại K: "Em đi trước đi, tôi sẽ theo sau."

"Cẩn thận đấy!"

Mất thêm một ít thời gian để anh chắc rằng K đã an toàn rời khỏi, anh đẩy mạnh vai lão ngã về trước rồi guồng chân chạy ra xe đã được khởi động sẵn lái đi. Bộ trưởng Lee căm tức nhìn con mồi ngay trước mắt tẩu thoát, kế hoạch này đã thất bại thảm hại rồi.

"Chết tiệt!"

Im lặng ngồi trên xe một lúc lâu, Đông Nghi cũng chịu mở miệng phá tan bầu không khí im lặng, lời nói thô thể gần như thì thầm nhưng vẫn đủ để anh nghe thấy: "Lần này cảm ơn anh."

"..."

Đông Nghi cắn nhẹ môi dưới, cô đã nói như thế rồi anh lại không có phản ứng gì. Được thôi, anh không nhận thì thôi vậy.

"Thay tôi chuyển lời đến K, nếu được tôi muốn gặp mặt để trực tiếp cảm ơn cô ấy."

"Không cần đâu."-anh lạnh lùng bẻ lái rẽ qua đoạn đường cưa, chiếc xe không hề giảm tốc độ mà ngày càng có xu hướng tăng tốc làm người ngồi bên cạnh bất an, dù đã thắt dây an toàn nhưng vẫn cố nắm lấy thành xe làm điểm tựa.

"Anh điên rồi à?"

Anh vẫn không nhìn cô, khuôn mặt âm trầm đáng sợ, cả người tỏa ra một hàn khí lạnh băng bức chết người: "Phải, tôi gần như phát điên lên khi nghĩ rằng nếu chậm một chút nữa tôi sẽ phải mất đi em. Em là cái gì thế hả?"

"..."-Đông Nghi cảm thấy tai mình ù đi, cảm giác sợ hãi đã không còn thay đi bằng nỗi bất ngờ, anh đang nói cái gì thế?

"Từ giờ tôi không cho phép em gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa, ngoan ngoãn ở trong tầm mắt của tôi để tôi được bảo vệ cho em."

Đông Nghi chớp nhẹ mắt, cô trước nay đều ở ngoài sáng, chỉ có anh là trong bóng tối thôi, anh còn muốn sao nữa đây. (Nàng thông minh nhưng mà chuyện tình cảm cũng chỉ là con số 0 đáng yêu thôi a)

"Anh ngang ngược thật đấy, lúc nào cũng tự ý làm theo ý mình."

L đập mạnh nắm tay vào vô lăng, cô làm anh tức chết rồi. Thờ ra nặng nề áp chế cơn giận sôi sục trong lồng ngực, L trầm giọng nói tiếp: "K, về sau hãy để cô ấy làm vệ sĩ cho em tiếp đi, có K bên cạnh em tôi an tâm hơn."

Thêm một cái chớp mắt nữa của Đông Nghi, lần này suy nghĩ của anh rất giống cô nha, cô là đang nghĩ cách để K làm việc cho mình nhưng chưa có cơ hội thích hợp. Nhưng không được, hai người là cùng một giuột, có K thì anh càng dễ dàng tiếp xúc với cô hơn, và còn...

Nhìn hai má Đông Nghi nóng ran lên, anh bất giác khẽ cười quên đi cả cơn giận, lời lẽ bắt đầu trêu đùa cô trở lại: "Cho dù không có K thì em cũng không thoát khỏi tôi được đâu, cho nên em không cần mất thời gian nghĩ chuyện không có kết quả đó nữa."

"Vô liêm sĩ!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

K khẽ chau mày khi nhìn thấy L đưa Đông Nghi theo cùng, dù thế thì cô cũng không mở miệng hỏi, bàn tay cầm lấy con dao nhỏ tiếp tục hơ nóng trên ánh nến đặt trên bàn.

L bước tới gần, anh giựt luôn con dao trên tay K, trầm giọng nói: “Đề tôi!”

Đông Nghi vẫn đứng yên tại chỗ nhìn L đang băng bó vết thương cho K, tự dung cảm thấy bản thân có chút thừa thãi, cô xoay người định ra ngoài hít thở chút không khí trong lành sau một ngày quá nhiều chuyện xảy ra.

“Đứng lại đó! Không cho em rời khỏi tầm mắt của tôi.”-L không quay đầu nhìn lại, giọng nói trầm thấp ra lệnh.

“Anh quản được tôi chắc?”-bước chân cô khựng lại theo lời nói của anh, nhưng Đông Nghi không có ý định nghe theo lời L.

“Nhỡ bị bắt cóc nữa tôi không cứu kịp đâu.”

Lần này anh đã đánh trúng điểm sợ hãi của Đông Nghi, cô hắng nhẹ giọng lùi vào trong tự tìm cho mình chỗ để ngồi, ánh mắt không dám nhìn vào anh đang gấp viên đạn khỏi cánh tay K, nghĩ thôi cô đã thấy ớn lạnh rồi.

“Xong rồi, em nghỉ ngơi đi, cô ấy sẽ dọn dẹp những thứ này cho.”-L đứng dậy nhìn sang Đông Nghi rồi nhìn xuống đồng băng gạt còn bừa bãi trên bàn ý bảo cô hãy làm theo những gì mình vừa nói.

Đông Nghi rất không hài lòng cách nói chuyện của anh, nhưng nể tình K đã cứu cô một mạng, Đông Nghi không chấp nhất.

K nhìn Đông Nghi lay hoay dọn dẹp trên bàn, có chút buồn cười trước dáng vẻ lúng túng của nữ chủ tịch, nhìn lên lại bắt gặp khuôn mặt L cũng đang cố kiềm nén điều gì đó, ánh mắt anh thích thú không rời mắt khỏi Đông Nghi lấy giây phút nào.

“Anh đưa cô ấy đến đây làm gì?”

L vẫn tiếp tục dõi mắt theo Đông Nghi, khẽ khàng đáp: “Cô ấy cứ nằng nặc đòi đến cảm ơn em, tôi đành chịu.”

“Anh bắt đầu không có tiền đồ rồi đó.”-K chống tay đứng dậy đi đến chiếc giường gần đó, lạnh nhạt lên tiếng: “Hai người về được rồi, tôi cần được nghỉ ngơi.”

Đông Nghi nhìn quanh khắp gian phòng không quá rộng, đoán chắc là nhà cho thuê trong một thời gian. Cô tỉnh ý lấy chai nước đặt cạnh chỗ K nằm, nhẹ nhàng thốt: “Cảm ơn cô đã giúp tôi, tạm biệt!”

Đậu xe ở một góc vắng cách khách sạn nơi Đông Nghi ở một đoạn không xa, L quay đầu sang ngắm nhìn cô gái của mình vẫn còn thiếp trên xe chưa tỉnh dậy, anh không vội đánh thức cô, thoải mái ngả lưng ra sau ghế nhìn Đông Nghi thêm một lúc nữa.

“Tối rồi sao?”-cô nheo mắt thức giấc khi ánh sáng từ một chiếc ô tô chạy qua chiếu vào mặt mình lóa mắt, nhìn lại bàn tay bên dưới đang được anh nắm lấy, định thu về nhưng cái nắm quá chặt, Đông Nghi khó chịu nhìn lên anh, bắt gặp ánh mắt yêu thương của anh vẫn đang nhìn cô không chớp mắt.

“Anh làm gì vậy?”

“Được rồi, em vào trong đi!”

“Anh bỏ tay ra trước đi!”

L khẽ cười bất ngờ kéo cô sát lại gần mình, cánh môi anh đào theo lực kéo rơi ngay vào đôi môi mỏng hơi cong lên của L, đôi môi tham lam của anh liền ngóng cuồng cắn mút, đầy vò cô một hồi lâu mới hài lòng buông tha.

“Giờ em đi được rồi.”-giọng anh ôn nhu đáp, mang theo chút mùi hương nam tính phả vào da mặt mẫn cảm của cô.

Đông Nghi thờ dài, cô đẩy nhẹ vai anh tách khỏi tình huống nhạy cảm này, bước nhanh ra khỏi xe.

Trái tim của cô vì sao lại lịm thế này? Nó đang đập rất nhanh như muốn nổ tung khỏi lồng ngực, nó là thứ cảm xúc gì thế này?

“Điên thật mà!”-Đông Nghi lăm bầm, cô một mạch đi thẳng vào trong không dám quay đầu nhìn lại.

Đội Đông Nghi đã an toàn vào khách sạn, anh mới lái xe rời đi.

Hoàng Phong hét hãi chạy vào phòng khi hay tin vợ anh đã trở về anh toàn, mở cửa ra đúng lúc Đông Nghi vừa trong phòng tắm bước ra, mái tóc dài quá vai mới gọi còn ướt nước đọng lại đuôi tóc xoa trên khuôn mặt thanh tú. Cô khẽ nhìn lên anh, sau đó đi đến giường lấy máy sấy tóc hong khô mái đầu.

“Em làm tôi lo chết đi được.”-anh đi đến ngồi cạnh Đông Nghi, hơi thở dần bình ổn lại.

“Tôi vẫn ổn, anh không cần lo đâu.”

Hoàng Phong khẽ cau mày, con người chú mục vào cổ tay hiện lên vết bầm đỏ tím trên da dẻ noãn nà của cô, anh không nói lời nào giựt lấy máy sấy tóc từ tay cô, không vui nói: “Để tôi làm cho!”

Đông Nghi cũng không buồn ngăn lại, cơ thể thả lỏng để cho anh tùy ý sấy tóc cho mình. Trong lúc mệt mỏi thế này được người khác phục vụ thật dễ chịu.

“Em có biết là ai đã hại mình không?”-giọng anh trầm khàn hỏi phá vỡ bầu không khí im ắng trong phòng.

“Bộ trưởng Lee.”-Cô nắm lấy cổ tay của anh ngăn động tác lại: “Cũng khô rồi, anh nghỉ ngơi đi.”

Bộ trưởng Lee đứng đờ đẫn xấn tới chỗ Đông Nghi đang ngồi dùng điểm tâm cùng chồng của mình, tức giận lên tiếng: “Là cô làm phải không?”

Đông Nghi thần nhiên nhấp ngụm nước hoa quả, không coi con thịnh nộ của lão là gì: “Ông đừng đến tôi cũng phải nghĩ đến hậu quả của nó chứ? Cảm ơn món quà ông đã dành tặng cho vợ chồng chúng tôi khi đến đây!”-khóe môi nở nụ cười nhưng đáy mắt thâm thúy không hề có chút ý cười nào bên trong, nhìn bộ dạng nổi điên lên nhưng không thể làm gì được cô của lão, Đông Nghi vẫn chưa hết nguôi ngoai.

Bộ trưởng Lee bị khồng chế bởi vì lão có một điểm yếu lớn chính là đứa con trai của mình, nhưng lão không nghĩ rằng cô cũng có thể nhắm vào điểm yếu đó hay sao? Lần này con trai lão xác định ngồi tù cả đời rồi, bản thân tự phạm sai lầm muốn dùng một lỗi lầm khác để lấp liếm, thật chẳng ra làm sao cả.

“Cô là loài rắn độc, cô nghĩ hủy hoại cuộc đời con trai ta, ta sẽ để yên cho cô rồi khỏi đây sao?”

“Là tự con trai ông hủy hoại cuộc đời của mình, không thể trách ai được. Lúc ông dí họng súng vào người tôi sao ông không nghĩ đến hậu quả đi?”-Đông Nghi đặt ly xuống bàn, đôi mắt lạnh băng không chút cảm xúc nhìn lên lão, sau đó quay sang Hoàng Phong khẽ nói: “Anh ra ngoài một chút đi, tôi có chuyện cần nói riêng với bộ trưởng Lee.”

Hoàng Phong nét mặt vẫn chưa hết ngỡ ngàng với màn đối thoại kịch tính vừa nghe được, nhưng cô đã nói như thế anh cũng không thể mặt dày ở lại được.

“Tôi biết rồi.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hai đôi mắt sắc bén nhìn nhau chăm chăm. Là một người dày dặn kinh nghiệm và trải qua nhiều chuyện kinh thiên động địa, thế nhưng đứng trước người phụ nữ với tuổi đời còn khá trẻ này bộ trưởng Lee lại tỏ ra thất thế hơn vài phần, mi mắt sụp xuống né tránh ánh nhìn như xuyên thấu ruột gan của lão.

“Có gì cô cứ nói đi!”

Đông Nghi khẽ cười, trong một cuộc đi chiến, kẻ nào mạnh động trước kẻ đó đã thất thế rồi, bộ trưởng Lee xem ra ruột gan đang sôi sùng sục, mất hết sự nhẫn nại của vốn có thường ngày.

“Bộ trưởng Lee, ông không phải chỉ có duy nhất một người con trai, tôi nói đúng chứ?”

Sắc mặt lão thoáng tái đi, khóe môi giựt nhẹ với câu hỏi vừa nghe được, chuyện này ngay cả kẻ từng khồng chế lão cũng không biết, vậy mà cô ta lại biết được, con người này không đơn giản chút nào.

“Ông vẫn luôn tìm kiếm tung tích người con trai của người yêu cũ trước đây của mình, bởi vì không muốn bên ngoài biết được nên cuộc tìm kiếm rất khó khăn, gần như rơi vào bế tắc.”

Đông Nghi rót cho Bộ trưởng Lee một tách trà đầy nhẹ sang chỗ lão đang ngồi, ánh mắt thâm sâu quan sát từng biểu cảm nhỏ nhất trên nét mặt đang căng thẳng của lão, khẽ cười giọng đều đều tiếp tục: “Thế này đi, việc ông bắt cóc muốn giết tôi và việc con trai của ông ngồi tù chúng ta xem như không nhắc tới nữa. Tôi sẽ nói cho ông biết người ông muốn tìm là ai coi như món quà tặng ông trước khi rời khỏi Hàn Quốc. Tôi cũng không muốn có thêm một kẻ thù như bộ trưởng Lee chút nào.”

“Cô vừa đâm vừa xoa ta sao?”-lão đánh mất xuống tách trà nóng còn nghi ngút khói bên dưới, giọng nói đã dịu đi vài phần.

“Sao cũng được, trà sắp nguội rồi kia!”

Flashback.

Đông Nghi neho mắt nhìn Choi Min Hyuk một lúc lâu, cái vẻ mặt bất cần với lời vừa nói ra làm người khác không thể tin được, nhưng kỳ lạ là Đông Nghi lại hoàn toàn tin vào lời nói đó.

Trước nay làm ăn trên thương trường cũng phải nói tới thời cơ và may mắn, Đông Nghi chính nhờ vào trực giác nhạy bén và sự quyết đoán của mình mới có được vị trí vững chắc như ngày hôm nay.

“Lý do cậu nói với tôi thân thể của mình vì muốn cứu cha cậu sao?”

Min Hyuk khẽ cười, cậu nhìn cô với đôi mắt nhuộm màu bi thương, không còn sự trong sáng và trẻ trung của chàng trai trẻ mà mỗi người vẫn nhìn thấy nữa.

“Đúng vậy, tôi biết nếu không dùng cách này chị vẫn có rất nhiều cách để đối phó với ông ấy, nhưng có thể hãy chọn cách này không?”

“Vì sao tôi phải nghe theo cậu? Cậu biết rằng tôi là người làm ăn kinh doanh mà.”

Choi Min Hyuk nhún vai, thản nhiên đáp: “Đổi lại tôi sẽ là của chị.”

Đông Nghi vừa mới uống ngụm nước vì lời nói thẳng thừng của Min Hyuk suýt bị sặc, cô khó khăn nuốt ngụm nước trôi xuống, ánh mắt nghi ngờ nhìn cậu ta: “Ý gì đây?”

“Chị quên tôi là minh tinh nổi tiếng sao? Chỉ cần chị hô một tiếng tôi sẽ trở thành người đại diện cho tập đoàn của chị bất cứ lúc nào, kể cả việc phải hủy hợp đồng với những nhãn hiệu cùng thời điểm”

“Cậu tự tin vào sức hút của bản thân quá rồi đó.”-Đông Nghi nhếch môi, đáy mắt thoáng dao động khi Min Hyuk bất ngờ tiến về phía của mình, dáng người cao lớn hơn Đông Nghi nửa cái đầu dù cô đang mang giày cao gót thủ phục phía trước.

Tầm lưng chạm nhẹ vào thành tường, cô nhìn xuống bàn tay cậu đang chống lên trên bức tường giữ không cho cô có cơ hội bỏ chạy: “Chị nhìn rõ rồi chứ? Tôi chính là người đàn ông toát lên sức lôi cuốn không thể nào cưỡng lại được.”

Đông Nghi đẩy mắt gọn nhẹ, khuôn mặt baby búp ra sữa của chàng minh tinh nổi tiếng hiện nay đang cận kề cô với khoảng cách rất gần, tường chừng như chỉ cách nhau mỗi lần hơi thở.

Ngón tay bên dưới khẽ động đậy, Đông Nghi đưa lên vuốt nhẹ vào da mặt láng bóng, hồng hào không thua kém làn da phụ nữ là cô đây chút nào.

“Ok, cậu sẽ đại diện cho thương hiệu mỹ phẩm của tôi trong thời gian tới, khi nào đã hết hợp đồng với nhãn hiệu Innisfree cậu đang hợp tác.”

Choi Min Hyuk từ thích thú chuyển sang có chút hụt hẫng khi bàn tay Đông Nghi trượt khỏi khuôn mặt mình, những tưởng người phụ nữ này sẽ làm gì đó táo bạo hơn kia chứ.

“Xong việc rồi cậu đi được rồi đây!”

Min Hyul bối rối, miếng thịt ngon như cậu mà cô cũng chê sao? Không chịu thì thôi, không uống phí vị trí nữ thần trong lòng cậu.

“Sau này tìm bạn gái tôi nhất định sẽ lấy chị làm mẫu hình lý tưởng.”-Min Hyul nói vọng lại khi đã bước một chân ra cửa.

Đông Nghi chỉ hờ hững đáp: “Người như tôi không dễ kiếm đâu.”

(Nam chính đã đành, nữ chính cũng tự tin gớm~)

End Flashback.

TBC.

Cầu vote, cầu cmt mọi người ơi

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Ừm...”-Đông Nghi khẽ kêu lên khi đôi môi bị đôi môi anh bao lấy, bàn tay anh cũng không an phận, liên tục di chuyển xuống thấp hơn thành thực rũ bỏ những thứ không cần thiết quãng đi.

Cơ thể Đông Nghi nhẹ nhàng được L đặt lên giường, yêu chiều nâng niu.

Dưới ánh đèn lung linh trên trần nhà, cơ thể ngọc ngà càng thêm phần xinh đẹp khiến người khác không thể cưỡng lại sức hấp dẫn, chỉ có thể dâng thân vào hố sâu của vực thẳm, đắm chìm trong mê mị kích thích này.

Nụ hôn điên cuồng của L dù đã trải qua không ít lần nhưng Đông Nghi vẫn luôn có chút không kham nổi, cô nghiêng đầu tách khỏi cái hôn day đặng, hơi thở dồn dập khiến cho ngực cô phập phồng lên xuống, nơi mềm mại nữ tính đang được bao phủ bởi đôi bàn tay to lớn không ngừng nhào nặn, kích thích thêm ngọn lửa trong lòng cô ngày càng lớn.

“Bảo bối, cơ thể của em đang quen dần với tôi rồi này.”-tiếng cười trầm thấp hòa cùng giọng nói êm tai của anh khẽ sát vành tai nhạy cảm của Đông Nghi, thì thầm những lời ngọt ngào, chiếc lưỡi không xương trườn ra chọt vào lỗ nhỏ chọc phá, kích thích sự hưng phấn đang cố kiềm nén của người bên dưới.

Thân thể vô lực của Đông Nghi trước sự kích tình thuần thực của anh trở nên run rẩy, chiếc miệng nhỏ nhắn bắt đầu ngân nga những tiếng rên khe khẽ khiến cho nhiệt huyết L sôi trào mãnh liệt, tiểu huynh đệ bên dưới đã sớm dựng đứng lên.

Nơi tư mật bên dưới được cọ sát khít khao, cảm giác kích thích điên cuồng này giống như bị đè nén rất lâu, Đông Nghi muốn được phóng thích nó, tiếng lòng cô, cả cơ thể của cô đang biểu tình kịch liệt, cô muốn nhiều hơn nữa...

Nụ hoa trước ngực sau một hồi dày vò bởi hàm răng sắc nhọn của L trở nên sung đỏ, nơi tiếp xúc qua điểm thêm chút bóng loáng lóa mắt khiến đáy lòng anh thêm phần kích động, L như một đứa trẻ khát sữa há miệng ra tận tình bú mút bên ngực còn lại, bàn tay di chuyển thấp hơn xuống hai cánh hoa đang e ấp bên dưới vẫn còn ngượng ngùng.

Đông Nghi trước sự kích tình của anh chỉ biết cam chịu, cơ thể bất giác ưỡng cong lên nghênh đón, để anh dễ dàng yêu thương cô nhiều hơn nữa.

“L... tôi không chịu nổi nữa rồi...”-mái tóc tán loạn ôm lấy khuôn mặt kiều diễm đã đỏ ửng lên, hơi thở đứt quãng của cô vẫn liên tục phả những làn hơi quyến rũ ra ngoài, da thịt mềm mại mang theo hương thơm thoang thoảng nhàn nhạt bay vào khứu giác của anh, giờ phút này, dáng vẻ mê hoặc của Đông Nghi đã làm cho đầu óc L hoàn toàn mê muội, chỉ muốn lấp đầy cô ngay lập tức.

“Ấn... nhẹ thôi...”-Đông Nghi hơi nhăn mặt kêu lên, đầu cô ngửa hẳn ra sau gối chịu đựng khi L đột ngột đâm mạnh cơn thịnh to lớn vào nơi nữ tính của mình, từ những cái nhấp thăm dò chuyển sang cuồng bạo, tiếng rên rỉ cũng càng lớn dần theo những cú đâm đầy uy lực của anh.

“Ấn... đau quá...”-Đông Nghi cảm giác đầu óc mình trống rỗng, toàn thân tê dại mang theo cơn khoái cảm đắm chìm chiếm từng tế bào trong cơ thể cô, cô là đang hưởng thụ cảm giác mê mị trong nỗi đau đớn như xé toạt này...

“Em thích mà, trả lời tôi đi...”-anh ác ý nhắm đến đôi môi đỏ thắm đang thở gấp gấp hôn cuồng nhiệt, bên dưới vẫn không ngừng luật động khiến cho Đông Nghi không chịu nổi phải đánh vào vai anh mấy cái cầu xin, lúc này anh mới đau lòng buông tha cho bờ môi sung đỏ của cô. Ai bảo cô lại cuốn hút như vậy, làm cho anh không cách nào kiềm chế được bản thân.

“A...”

Tiếng rên của cô làm máu nóng trong người anh sôi sục, khúc môi mỏng cong lên nụ cười thỏa mãn, cô đối với anh từng bước từng bước đã kéo gần khoảng cách, đây là chuyện anh vui nhất.

Sau cơn kích tình điên cuồng, cơ thể Đông Nghi một lần nữa rã rời, cô vô thức nhắm nghiền mắt lại thở hổn hển, mà cơ thể của anh vẫn chưa rời khỏi người cô, vật đàn ông nóng hổi còn ở bên trong cơ thể Đông Nghi khiến cho cô có chút thốn, nửa muốn rút ra nửa lại không dám cử động mạnh, sợ sẽ làm tăng thêm sự dày vò sau những vết tích còn sót lại sau cơn mây mưa vừa rồi.

“Anh ra đi...”-giọng Đông Nghi như tiếng mèo con nỉ non trên bờ vai vạm vỡ của L, bàn tay nhỏ nhắn cào nhẹ lên lồng ngực anh đẩy ra, nhưng căn bản không thể làm được gì.

L biết Đông Nghi muốn gì, anh cũng muốn cô được thoải mái nhưng việc nhìn thấy dáng vẻ nữ thần vì mình chịu khổ một chút càng dụ dỗ anh hơn. L nhếch môi hôn chụt lên đôi môi hơi bều ra của cô, quyết nằm luôn trên người Đông Nghi.

“Này... anh định lấy thịt đè người sao?”-Đông Nghi bức xúc lườm L.

“Cảm giác này rất tuyệt mà, lần sau sẽ cho em cười lên người tôi.”

“Đồ biến thái!”

“Im lặng một chút, tôi nghỉ ngơi xong sẽ rời khỏi.”-anh áp luôn mặt vào ngực cô, nếu như không phải là cơ thể to lớn của anh quá nhiều so với cơ thể nhỏ bé của cô, nhìn vào còn tưởng rằng anh đang tựa lên người Đông Nghi dựa dẫm một bờ vai (khakha)

“Người cần được nghỉ ngơi là tôi mới phải.”

“Ngày mai K sẽ đến làm việc cùng em, cô ấy đã đồng ý làm vệ sĩ riêng cho em rồi.”

Đông Nghi chợt im bật, tâm trí cô trôi dạt theo lời nói cuối cùng của L. Mối quan hệ giữa bọn họ bây giờ là gì đây? Cô là đang dùng cơ thể của mình để đổi lấy thứ muốn có được hay sao? Cũng không phải như vậy...

Vậy thì rốt cuộc là như thế nào...

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Bàn tay nam tính vuốt nhẹ trên bờ vai trần mềm mại, L yêu thương ngắm nhìn Đông Nghi đang nghỉ ngơi điều gì đó, ngón tay di chuyển lên chóp mũi kiểu kỳ búng nhẹ một cái.

"Ồ bên tôi mà em suy nghĩ về ai khác thế?"

Đông Nghi nắm lấy ngón tay của anh đang định chơi đùa với bên má của mình kéo xuống, ánh mắt ảm ức nhìn L: "Còn không phải vì anh sao? Tôi vẫn luôn đặt dấu chấm hỏi anh là ai? Vì sao lại muốn dùng cách thức đó để lại ấn tượng với tôi?"

L nheo mắt nhìn khuôn mặt vẫn chưa tìm được câu trả lời thỏa đáng cho suy nghĩ của cô, anh mỉm cười đáp: "Nếu khó nghĩ quá thì bỏ qua đi, chuyện đó không vội."

"Chỉ có anh cảm thấy không vội thôi, anh có biết nó có ý nghĩa như thế nào với tôi không?"

L bước xuống giường mặc lại quần áo, tầm lưng rộng của anh đang hướng về phía Đông Nghi, tầm mắt nhìn ra cửa sổ nơi ánh trăng tròn treo lơ lửng ngoài trời đêm đang tỏa ra ánh sáng thanh dịu xinh đẹp.

"Lần sau hãy đến ngôi nhà ấy, ngôi nhà tâm hồn của em làm tôi không được thoải mái lắm."

Đông Nghi cau mày bất mãn, mỗi lần anh xuất hiện cô nào có sự chuẩn bị, là anh tự ý làm càn còn nói gì nữa chứ >.<

L lướt ngang qua chiếc giường nơi Đông Nghi đang nằm, cơ thể xinh đẹp không mặc gì chỉ đắp hờ chiếc chăn dày bao phủ, đáy mắt anh chợt sáng lên nghĩ ra cách muốn trêu chọc cô lần nữa.

"Tôi nay chồng của em không về nhà thật à?"

Đông Nghi trở mình nằm sấp xuống khép mi mắt lại, hôm nay có vài người bạn của Hoàng Phong rủ anh ta đi chơi rồi, sớm lắm cũng trưa mai mới về nhà. Cô lười biếng nói: "Còn không phải anh đã điều tra rất kỹ mới đến đây sao?"

L nhún vai: "Tôi chỉ là tùy tiện đến thôi, nhìn biểu hiện nhiệt tình của em không ngại gì nên tôi đoán vậy."

Đông Nghi đã quen với những lời nói bông đùa của anh, cô lờ nó đi chọn cách im lặng.

L mỉm cười nhìn Đông Nghi lần cuối, những bước chân vững vàng sải nhanh rời khỏi phòng, bên trong rất nhanh chìm vào thanh tĩnh.

Trải qua một hồi lâu, khi Đông Nghi đã lim dim chìm vào giấc ngủ, cánh cửa phòng chợt bật mở lần nữa. Là người rất dễ bị đánh thức, Đông Nghi giật mình quay đầu nhìn ra cửa, mi mắt mệt mỏi nhướng lên, nhìn thấy bóng dáng người đàn ông loạng choạng bước vào phòng mang theo mùi rượu nồng nặc

phảng phất khiến cô sững sốt, sắc mặt tối sầm lại vội kéo cao tấm chăn lên tận cổ, sao anh ta lại về đây vào giờ này?

"Hoàng Phong..."

Hoàng Phong với khuôn mặt ngà ngà say, hai bên má đỏ lên bước đến bên giường, bước chân không biết vô tình hay cố ý giẫm ngay phải chiếc áo của Đông Nghi còn ở dưới đất. Đông Nghi dù nhìn thấy nhưng cũng không dám có thái độ nào, cô gần như nín thở theo những bước chân ngày càng gần giường hơn của anh.

"Anh uống nhiều rượu quá..."

Anh đưa tay lên lắc nhẹ, bờ môi cong lên nụ cười giả là không tự nhiên, anh ngồi luôn xuống giường bên cạnh cô, giọng lèm bèm với mùi rượu thoang thoảng bay vào khứu giác Đông Nghi làm cô có chút khó chịu, nhưng giờ phút này cô quan tâm đến lời nói của người đàn ông trước mặt hơn: "Sao hôm nay em mặc mát mẻ thế?"

"Anh say rồi, mau vào rửa mặt đi!"-Đông Nghi thót tim, trống ngực đập liên hồi bên trong, cảm giác giống như bản thân ăn vụng bị bắt tại trận, vừa sợ sệt vừa xấu hổ. Đồng ý cô và anh kết hôn là giả, nhưng để Hoàng Phong nhìn thấy cảnh tượng này cô không muốn chút nào. Vẫn là tại cái tên L kia gây chuyện.

Hoàng Phong kê gối ngay ngắn rồi nằm luôn xuống nệm, thoải mái nhắm mắt lại: "Tôi buồn ngủ rồi, tôi đi ngủ trước đây..."

Đông Nghi giật nhẹ người khi cánh tay bị anh kéo nằm xuống cùng, hiện tại trên người cô không mặc gì ngoài chiếc chăn che đây, nếu anh thừa lúc uống say mà làm loạn không phải cô sẽ chết chắc sao? Còn bị mang tiếng dụ dỗ anh nữa.

Suy nghĩ sâu xa của cô cũng không được bao lâu khi hơi thở nam tính nồng đượm của anh phả nhẹ lên da mặt mình, Đông Nghi cổ họng khẽ nuốt xuống nhìn anh đã hoàn toàn say ngủ, im lặng chờ đợi thêm một lúc mới thở phào một cái. Dọa cô một trận sợ chết khiếp rồi.

Con người sâu thẳm mơ hồ phản chiếu nét mặt tuấn tú của người đàn ông trước mặt, Đông Nghi biết Hoàng Phong là một người có khuôn mặt ưa nhìn nếu không gọi là mỹ nam, bởi vì trước nay cô không xem trọng vấn đề tình cảm nam nữ nên cũng không để ý đến những chuyện này.

"Nếu không phải vì bảo vệ sự nghiệp và chỗ đứng của chúng ta, tôi và anh đã không kết hôn với nhau rồi."

Đông Nghi thờ nhẹ ra, cô toan ngồi dậy bước xuống giường thì bỗng nhiên bàn tay rắn chắc mang theo hơi nóng bỏng rất vòng qua kéo sát chiếc eo nhỏ nhắn của cô về phía mình, vô tình để khuôn mặt cô chạm vào lồng ngực cứng cáp của anh. Bởi vì quá bất ngờ, Đông Nghi không có chút phản ứng nào, chỉ cảm giác đầu óc hoàn toàn trống rỗng, những nơi tiếp xúc hình thành loại cảm giác tê dại quen thuộc.

Nguy rồi, nguy rồi, chẳng lẽ với những người đàn ông từng tiếp xúc điều có cảm giác giống nhau hết sao?

Đông Nghi thần thốt trầm nghĩ. Ở Cơ thể của người chồng hồ này mang theo chút gì đó thân quen giống như cô đã từng trải qua cùng L, nó khiến Đông Nghi nhất thời lúng túng không biết phân biệt đâu là đúng, đâu là sai nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Những ngón tay thanh mảnh chạm nhẹ vào cổ tay săn chắc của Hoàng Phong kéo ra, Đông Nghi cẩn thận dịch người thoát khỏi vòng tay của anh rón rén bước xuống giường, nhưng một lần nữa ý muốn của anh không được toại nguyện. Bàn tay vừa mới rời lỏng của Hoàng Phong bỗng siết chặt hơn làm cho Đông Nghi không thể cựa quậy trốn thoát được, mà hoàn cảnh hiện tại nếu cô manh động đánh thức người chồng này dậy chỉ càng sinh thêm chuyện. Khuôn mặt bí xị thê lương của cô nhìn lên ánh đèn màu vàng nhạt trên bàn đầu giường của họ thăm thò dài, cô sẽ đợi thêm một lúc nữa vậy, chờ anh ngủ say hơn cô nhất định phải thoát khỏi tình cảnh trở trêu này. Nghĩ đến việc sáng mai anh tỉnh dậy phát hiện ra mình đang ôm lấy cơ thể lả lợ của cô như thế này Đông Nghi thật sự không dám nghĩ tiếp được nữa.

“Kiếp trước mình có mắc nợ với bọn đàn ông hay sao thế?”

Cảm nhận hơi thở đều đặn của Hoàng Phong, Đông Nghi thử rời khỏi giường một lần nữa, lần này cô đã thành công bước xuống được giường, gót chân mềm mại liền di chuyển ngay đến tủ quần áo khẽ khàng mở ra tránh gây tiếng động mạnh. Cô chọn bừa một bộ đồ ngủ mặc vào.

“Hôm nay phải ngủ ở thư phòng thôi...”

“Đông Nghi...”

Giọng nói trầm thấp của Hoàng Phong vang lên làm Đông Nghi giật thót tim, bàng hoàng quay đầu nhìn lại, hiện tại cô là đang mặc quần vào, anh mà nhìn thấy Đông Nghi chỉ có nước kiếm cái lỗ chui xuống vì xấu hổ chết thôi.

“Là mớ sao? Trời à!”- cô thở dài lờm anh, kéo nhanh cái quần lên rồi chạy luôn rồi khỏi phòng, đêm nay quá nhiều việc khủng khiếp xảy ra lắm rồi.

Hoàng Phong thấy Đông Nghi vẫn còn say ngủ trên ghế sofa trong thư phòng, có chút đau lòng nhìn cô. Anh bước đến lay nhẹ vai Đông Nghi đánh thức cô dậy.

“Em dậy đi, tới giờ chúng ta phải đến công ty rồi!”

Mi mắt chậm chạp hé mở, vừa nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Phong, Đông Nghi giống như nhìn thấy ma giật mình một cái làm cho anh cũng bị liệu theo. Cô ý thức được hành động thái quá của mình, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc, giả là nói: “Sáng rồi sao?”

“Hôm qua tôi uống hơi say, tôi không có làm gì em chứ?”-anh e dè hỏi, sáng ra thấy cô ngủ trong thư phòng anh đoán rằng chắc vợ của mình có điểm khó chịu rồi.

Nghe nhắc đến chuyện tối qua, hai má cô chợt đỏ ửng lên, vội vội vàng vàng đứng bật dậy đi ra ngoài: “Không có gì.”

Hoàng Phong nhìn đáng vẻ lúng túng của cô nói thầm trong miệng: “Có thật là không có gì không?”

Chiếc Maserati Levante màu bạc sang trọng đậu trước cửa tập đoàn KT của Hoàng Phong. Anh cùng Đông Nghi bước khỏi xe đi vào bên trong, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả ánh nhìn. Đa phần đều là ngưỡng mộ cặp đôi trai tài gái sắc đang khoác tay nhau cùng đi vào trong thang máy, một vài nhân viên không giấu được cảm xúc háo hức xì xầm to nhỏ với nhau phía sau lưng họ.

(Trong nhà mắt mặt thế nào không cần biết, ra ngoài phải sang chánh cho thiên hạ ngưỡng mộ với gan tỵ chơi=))))))))))

Bên trong thang máy, Đông Nghi thu lại bàn tay đang khoác trên cánh tay Hoàng Phong ra, giọng nói lạnh nhạt thốt: “Chú của anh chắc sẽ thất vọng lắm vì không thể giết được tôi ở Hàn Quốc, có lẽ trong một thời gian ngắn ông ta không dám làm gì. Nhân cơ hội này anh và tôi hãy lờ kéo thêm số cổ đông trung lập đứng về phía mình...”

“Những chuyện này đã có em lo rồi tôi rất an tâm.”-anh chen ngang lời nói của cô.

Đây là điểm Đông Nghi không hài lòng nhất về Hoàng Phong, anh rõ ràng biết người khác muốn giành lấy thứ thuộc về mình nhưng không hề có chút để phòng hay đáp trả lại, một mình cô đương nhiên vẫn có thể làm tốt rồi.

“Tôi biết phải làm gì rồi, anh chỉ cần đi theo tôi làm tốt người chồng danh nghĩa của mình thôi.”

Thang máy mở ra, Đông Nghi liền tự nhiên tiếp tục khoác tay Hoàng Phong vào phòng họp: “Đi thôi!”

Anh nhìn ra được điểm không vui trong đáy mắt vô cảm của Đông Nghi, Hoàng Phong biết anh trong mắt của cô và người chú ruột này là một người vô dụng và nhu nhược, anh còn có thể làm được gì ngoài việc trở thành con rối để được sống qua ngày.

.

Đứng trong căn phòng của tòa nhà nhìn qua khung cửa kính ra bên ngoài, hai con người im lặng một lúc lâu không nói lời nào, ngắm nhìn ánh chiều tà đỏ rực đang bao phủ lấy bầu trời, thừa thốt những ánh đèn đã được bật lên bắt đầu cho những cuộc chơi nhộn nhịp về đêm.

“Anh định bao giờ nói với cô ấy thân phận của mình?”-K trầm giọng hỏi.

Người đàn ông đứng bên cạnh K, vóc dáng cao ráo nam tính, mái tóc thẳng nếp gọn gàng để lộ khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, những đường nét ngũ quan hài hòa càng khiến anh thêm phần tuấn tú, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại nhìn chút ánh nắng cuối cùng của hoàng hôn đang phản chiếu lại qua khung cửa kính rơi vào khuôn mặt mình, người đàn ông ấy chính là Hoàng Phong.

Anh cười nhạt, toàn bộ khí chất trên người đều toát lên vẻ cao quý, uy quyền đến đáng sợ, trái ngược hoàn toàn với đáng vẻ thư sinh, nho nhã mọi người vẫn thấy thường ngày, giọng nói trầm thấp cất lên: “Ngay từ phút ban đầu đã đi sai nước cờ rồi, vốn dĩ không nên dùng cách thức như vậy để đến với cô ấy.”

“Anh đã yêu thật rồi.”

“Nếu bây giờ tôi xuất hiện trước mặt cô ấy và nói rằng tôi là K, cô ấy sẽ rất hận tôi.”

“Tôi đoán tiền đề sẽ là một cái tát.”-K nhếch môi nhìn khuôn mặt u ám của anh, cô xoay người rồi khỏi.

“...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Chào các bạn!

So với những bạn viết truyện khác mình cũng chỉ xuất hiện trong thời gian cách đây không lâu, tuy rằng là mới nhưng vẫn nhận được sự ưu ái của các bạn mình rất vui và cảm kích. Từ hồi là độc giả, mình thấy sau mỗi chương thường là dòng nhắn gửi hay tâm tư của người viết, ban đầu cũng chưa thấm thía mấy, đến khi thật sự đặt tay đánh chữ viết ra mỗi chương mới thấu hiểu cảm giác là như thế nào. Thành quả to lớn nhất của một tác giả chính là nhận được sự quan tâm và ghi nhận của các bạn đây, nó giống như một dấu ấn để mình biết rằng cái cây mình đang tạo ra được các bạn tưới nước và bón phân qua mỗi chương up lên.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của mình mỗi ngày, cảm ơn các bạn đã cổ vũ cho mình. Hãy tiếp tục là bình nước truyền năng lượng cho Au tiếp tục viết nha.

P/s: Những truyện au viết đều là tác phẩm tự au nghĩ ra, một số bạn vẫn chưa biết nên mình nói rõ ở đây luôn nha ^^

Ai muốn tối nay có chương mới nữa thì vote với cmt nhiệt tình cho mình đi nha =))))))

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đông Nghi mỉm cười nhìn K đang ngồi đối diện trước mặt của mình: “Vết thương ở tay cô đã khô hẳn chưa?”

“Khô hẳn rồi!”-K đáp.

Đông Nghi khẽ cười lần nữa: “Cô kiêu lắm thật đấy, nhưng tôi bắt đầu thích cô rồi. Ân tình cứu mạng lần trước tôi sẽ báo đáp...”

“Không cần đâu, tôi nợ L một ân tình lớn, anh ấy muốn tôi bảo vệ cô tôi sẽ làm.”

“Mối quan hệ của hai người làm tôi tò mò đấy.”-đôi mắt Đông Nghi điểm lên tia thích thú xen lẫn nỗi hiếu kỳ, nhưng cô cũng không ép buộc K phải nói ra với mình: “Dù sao cũng nhờ L tôi mới tìm được một người ưu tú như cô đây bảo vệ, tôi rất yên tâm về chuyên môn của K.”

K đứng dậy, trang phục của cô đơn giản vẫn một màu đen gọn gàng ôm sát cơ thể, giọng nói trầm ấm thốt: “Không còn gì tôi sẽ ra ngoài làm việc.”

Đông Nghi cũng theo K đứng dậy đi đến ghế trên bàn làm việc của mình ngồi xuống: “K là người bảo vệ tôi, cô cứ ở đây cùng tôi không cần ra bên ngoài.”

K hiểu ý đi ra sau lưng Đông Nghi đứng, cô giữ khoảng cách nhất định để không làm phiền đến cô ấy.

Bàn tay vừa mới cầm sắp hồ sơ mở ra đã khép lại, Đông Nghi không nhìn về phía K, cô vẫn còn ái ngại chuyện đã đuổi việc cô ấy lần trước, nhưng cũng không thể trách cô được, ai bảo K thông đồng với L cho anh ta làm càn với cô chứ.

“Còn chuyện gì sao?”-nhận thấy nét suy tư đắn đo từ người ngồi trên bàn, K tình ý hỏi.

Ngay lập tức Đông Nghi liền quay ghế nhìn trực diện K, lời lẽ cân nhắc kỹ lưỡng trước khi lên tiếng: “Bây giờ cô không chỉ là vệ sĩ của tôi, cô đã cứu tôi một mạng chúng ta xem như chị em tốt rồi. Cô sẽ không vì L mà bán đứng tôi nữa chứ?”

K chớp nhẹ mắt, không suy nghĩ đáp: “Cái này tôi không tiện xen vào.”

“Sao lại thế được, cùng là con gái, sao cô có thể thấy chết không cứu?”

“Tôi tưởng cô thích như vậy, tôi không hay xen vào chuyện tình cảm nam nữ của người khác.”-K hơi lúng túng nói.

Khóe môi Đông Nghi giựt nhẹ, cái gì mà thích chứ? Cô trước giờ quan hệ cùng L toàn bộ đều là bị ép buộc, ở đâu ra thể loại tình cảm nực cười như vậy.

“Cô ghét L sao?”-bây giờ đến lượt K có chút tò mò, cô buộc miệng hỏi.

Đồng Nghi nắm chặt cây viết mực trong tay, ánh mắt hiện rõ sự oán hận bên trong, còn có phần cường điệu hơn: “Phải, cực kỳ ghét luôn!”

“Nhưng L đã cứu cô mà.”

Phải, L đã từng cứu cô một mạng, nhưng mà việc trước đó anh đã làm với cô là không thể chấp nhận được. Không một cô gái nào lại đi yêu người đã cưỡng bức mình cả, có đến Đồng Nghi mới thích được gã đó. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vì sao dạo gần đây mỗi lần tiếp xúc với anh cô đã không còn bài xích và phản cảm gắt gao như ban đầu, mặc khác còn nảy sinh một loại cảm giác kỳ lạ khác, thứ cảm giác trước nay cô chưa bao giờ trải qua...Chắc cô điên mất thôi!

“Tại sao lại nhắc tới tên L đó hoài, tôi không tập trung làm việc được, cô cùng với tôi ra ngoài thư giãn một chút đi!”-Đồng Nghi đứng bật dậy, đầu óc cô hiện tại hoàn toàn không để tâm vào công việc được rồi.

K hơi chau mày, rõ ràng người đề cập trước là Đồng Nghi kia mà, cô ấy là đang nổi cáu với cô sao?

Hoàng Phong đang ngồi nghe cuộc họp chán ngắt của mấy vị cố đồng trường lão trong tập đoàn, nhận được tin nhắn của K, đầu óc như muốn nhảy lên ra ngoài, đôi mắt mở to lên kinh ngạc, cái quái gì thế này?

“Đồng Nghi đang ở hộp đêm.”

“Sao cô lại đến nơi này rồi lại ngồi một góc thế?”-K nhìn Đồng Nghi buồn bã uống chai rượu thứ hai của cô ấy, giọng hơi to lên vì tiếng nhạc xập xình bên ngoài quá ồn.

Đầu óc Đồng Nghi lúc này có chút mơ hồ, cô khẽ đưa tay lên xoa xoa thái dương của mình, ánh mắt mơ màng nhìn lên K: “Hình như chị lớn tuổi hơn tôi phải không? Tôi gọi chị là chị nha!”

“Tùy cô.”

Đồng Nghi đặt bàn tay lên vai K, giọng nói đã ngà ngà say: “Thật ra tôi ganh tỵ với L lắm, ít ra anh ta còn có một người thân tín là chị.”

“...”

“Từ nhỏ đến lớn tôi là đứa con một, tương lai phải gánh vác trọng trách thừa kế tập đoàn của ba mình để lại, cuộc sống của tôi không có lấy một người bạn tri kỷ nói chi đến tình yêu đích thực...”

K không cần Đồng Nghi tiếp tục uống chai rượu thứ ba, cảm giác cô độc một thân một mình phải chịu đựng đau buồn, tổn thương cô đã từng nếm trải rồi, cho nên cô đồng cảm được với cô ấy.

“Chị đã cứu tôi một mạng, lúc đó nếu như không vì cứu tôi chị có thể chạy thoát, còn đỡ dùm tôi một viên đạn... tôi đã xem chị như người chị em tốt rồi... một người chị em tốt...”-Đồng Nghi gục đầu lên vai K, mơ màng lặp đi lặp lại mấy từ cuối, cánh tay vòng qua lắc lắc tay K, giọng hơi nũng nịu không giống với vị nữ chủ tịch nghiêm nghị và uy quyền thường ngày một chút nào.

K có chút buồn cười, vô thức đưa tay lên xoa đầu “đứa em” này.

“Cô ấy uống say như vậy sao?”-Hoàng Phong vừa mới rời khỏi cuộc họp liền chạy ngay đến đây, nhìn cơ thể ngã nghiêng với khuôn mặt đỏ ửng lên của Đồng Nghi, Hoàng Phong có chút không tin vào mắt mình. Bình thường cô không thích uống rượu mà hôm nay tự dưng lại uống đến say mềm như vậy.

“Làm sao tôi biết được.”-K bình thản đáp, khi anh định giúp cô dìu Đồng Nghi đứng dậy, K đã đẩy nhẹ tay anh ra thay bằng vòng tay của mình dìu cô rời khỏi trong sự ngỡ ngàng của anh.

“Lại chuyện gì thế này?”

Đặt Đồng Nghi đã hoàn toàn say khướt xuống giường, K vẫn chưa rời đi, ánh mắt nhìn lên vẻ mặt gian tà của Hoàng Phong rồi nhìn trở lại người đang nằm bên dưới. Dáng vẻ của Đồng Nghi bây giờ dù rằng chỉ khoác trên người bộ trang phục công sở nhưng vẫn rất mê người, ắc hẳn rằng ai đó đã không đủ sức kiềm chế bản thân rồi.

“Anh ra ngoài đi! Đêm nay tôi sẽ ở lại đây với cô ấy, dù sao tôi cũng phải bảo vệ Đồng Nghi theo lời của anh mà.”

Hoàng Phong nực cười, anh nheo mắt cãi lại: “Tôi bảo vệ được cho vợ mình.”

“Tôi sẽ làm điều đó... với tư cách chị em tốt của cô ấy.”-K chỉ tay về phía Đồng Nghi vẫn không hay biết gì, sau đó thẳng tay đuổi L ra ngoài khóa cửa lại.

Hoàng Phong định gõ cửa đòi người nhưng nhìn thấy thím Trần đi ngang qua chỉ biết cười giả lả: “Hôm nay bạn của vợ tôi đến chơi, thím sắp xếp lại phòng khách dùm tôi.”

Bên trong căn phòng, K khẽ cười nhìn Đông Nghi khi nhớ lại bộ dạng lúc này của cô, miệng thì thầm: “Chị em tốt sao?”

TBC.

Vote với cmt cho au nhiệt tình lên nhé, động lực để au up truyện nhanh lên ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“A... đau đầu quá...”-Đông Nghi khổ sở ôm đầu, lần đầu tiên cô uống rượu say, cảm giác còn khó chịu hơn bị cảm ấy chứ.

Đôi mắt lơ đãng nhìn xuống bộ đồ ngủ bên dưới, Đông Nghi không nhớ tối qua cô đã mặc nó.

“Uống chút trà gừng giải rượu đi!”-K đưa ly trà nóng cho Đông Nghi, cô lên tiếng giải thích thêm: “Đồ là do tôi thay.”

“Cảm ơn chị!”-Đông Nghi nhận lấy ly trà từ tay K, cô ngỡ ngợ không nhớ rõ lắm chuyện đêm qua nữa.

K quay lưng đi, đầu cô hơi nghiêng lại buông lời cuối cùng trước khi rời khỏi phòng: “Sau này nếu cô không tự nguyện, tôi sẽ không để L đến gần cô đâu.”

Đôi mắt Đông Nghi ngây ngốc vẫn chưa kịp tiêu hóa được lời nói của K, nói như vậy chị ấy giúp cô là đang chống đối lại L rồi. Mà thôi kệ đi, cô đủ sức để “lôi kéo” K về làm việc cho mình mà, để coi sau này L còn dám ngạo mạn muốn ức hiếp Đông Nghi này nữa không >.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Đông Nghi hài lòng nhìn K mặc bộ đồ ngủ mình mới mua cho cô ấy, dí dỏm nói: “Nhìn chị đã nhiều màu sắc hơn rồi đó.”

K nhìn Đông Nghi cầm một túi đồ trên tay, có chút tò mò hỏi: “Em định đi đâu sao?”

“Tôi qua phòng của chồng một chút. Chị ngủ trước đi!”

K chớp nhẹ mắt nhìn Đông Nghi rời khỏi phòng, có chuyện gì diễn ra giữa họ sao?

CỘC CỘC

Hoàng Phong đang ngồi xem tài liệu, nghe tiếng gõ cửa liền xếp lại cho vào ngăn bàn, sau đó mới đứng dậy bước ra mở cửa, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn người đang đứng bên ngoài.

“Em vào đi!”

Đông Nghi lắc nhẹ đầu: “Không cần đâu, tôi đưa anh cái này rồi sẽ về phòng.”-Đông Nghi để túi đồ trước mặt anh.

Hoàng Phong nheo mắt khó hiểu, anh ngay lập tức mở ra xem.

Bên trong là một chiếc đồng hồ màu đen sáng bóng được thiết kế tinh tế, mang theo vẻ đẹp nam tính và sang trọng. Mắt chọn đồ của Đông Nghi đúng là rất tốt, rất đúng kiểu anh thích.

Ánh mắt vừa hiện lên tia sáng cảm động chợt trở về nét bình thản, anh nhìn lên Đông Nghi, lời lẽ có chút mỉa mai hỏi: “Lại nhờ tôi chuyển cho A Cầu nữa sao?”

Đông Nghi khẽ cười, cô khẽ khàng đáp trả: “Cái này là cho anh.”

Anh như mò cò trong bụng, ngoài mặt vẫn làm bộ dạng điềm đạm giả tạo: “Sao lần nào em đi với người này đều mua đồ cho người khác hết vậy?”

“Không còn gì nữa tôi về phòng.”

Bàn tay của cô chợt bị anh nắm lấy giữ lại, đây là lần đầu tiên Hoàng Phong chủ động nắm lấy tay Đông Nghi khi chỉ có hai người với nhau, hành động này làm cô có chút lạ lẫm.

“Tôi rất thích món quà này, tôi tưởng em lần đó chỉ nói cho có thôi, không ngờ em vẫn còn nhớ.”

Ánh mắt cô vẫn nhìn vào đôi mắt ấm áp của anh không rời, giọng nói trầm thấp thốt: “Lời tôi đã nói ra tôi không quên đâu.”

Anh tạm buông tay Đông Nghi ra, nói nhanh: “Chờ tôi một chút, tôi sẽ trở ra ngay.”

Thoắt một cái anh đã từ trong phòng bước ra với hai cái áo khoác, trên tay đeo luôn cái đồng hồ Đông Nghi vừa tặng một lần nữa nắm tay kéo cô ra ngoài.

“Này, tối rồi anh đưa tôi đi đâu vậy?”

“Chúng ta đi ăn đi, tôi đói rồi!”

“Tôi không đói!”-Đông Nghi khẽ lẩm bẩm, thế nhưng không hiểu sao cô và anh đều đã ngồi trong xe đi ra ngoài.

“Hoàng Phong, chúng ta đang mặc đồ ngủ đấy, trong nhà bộ thiếu đồ ăn cho anh sao?”-cô gác tay lên cạnh cửa xe mĩa mai hỏi, biết thế cô đã đợi đến sáng mới đưa cho anh rồi.

Nhìn anh ăn tô hủ tiếu một cách ngon lành như thể đó là món ngon nhất từng nếm qua, Đông Nghi ngồi đối diện vẫn thờ ơ đút sâu hai tay vào túi áo khoác không đụng đến miếng nào.

“Em không ăn sao?”

“Tôi đã nói là không đói mà. Anh ăn luôn phần của tôi đi!”-Đông Nghi lướt mắt nhìn xung quanh chỗ họ đang ngồi, cũng may nơi này không đông khách lắm, nhưng nhìn sao cô vẫn cảm thấy mất mặt ghê, đồ ngủ sao?

Hoàng Phong cũng chỉ ăn hết một tô của mình, ánh mắt thích thú nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Nghi đang đội luôn nón áo khoác trên đầu để che lại, đây là một trong những lần hiếm hoi Đông Nghi trước mặt Hoàng Phong lại ngượng ngùng đáng yêu như vậy.

“Chúng ta đi dạo một chút rồi về sau nhé!”

Đông Nghi nheo mắt bị anh nắm tay dắt đi, tự dưng hôm nay cảm thấy bản thân quá dễ dãi nên anh mới được dịp tự ý làm tới mãi.

Đội đến đoạn đường đã vắng người, Đông Nghi mới đứng khựng lại, giọng nói lạnh nhạt thốt: “Hành động tối nay của anh làm tôi thấy khó hiểu.”

Hoàng Phong hơi nghiêng đầu nhìn ra sau, anh biết mình đang làm gì: “Phải đó, đúng là khó hiểu thật!”

Gót chân xoay nhẹ lại, hiện tại anh đã đứng đối diện cô.

Dưới ánh đèn đường rực sáng bên đường, bóng một nam một nữ đổ xuống trên vách tường gần đó, nhẹ nhàng in bóng. Con gió đêm thổi qua mang theo cái rét se se lạnh của tiết trời ngày xuân, mọi thứ dường như đều lắng đọng khi hai đôi mắt chạm vào nhau.

“Đi ăn chỉ là cái cớ thôi, tôi muốn được bên cạnh của em, được nắm tay của em cùng đi dạo thế này.”

Đông Nghi nhìn xuống bàn tay vẫn được anh nắm lấy, bất giác theo bản năng thu tay về, nhưng anh đã chủ động siết chặt hơn, không muốn rời xa hơi ấm của cô.

“Có lẽ em không nhận ra nhưng tôi đối với em là cảm giác ấy... Tôi y...”

“Dừng lại đi!”-giọng cô đều đều không nóng không lạnh cắt ngang lời thổ lộ của anh.

Đông Nghi là đang bối rối, cô chưa từng nghĩ qua anh sẽ yêu mình, một người vô tình suốt ngày chỉ nghĩ đến sự nghiệp như cô có điểm nào thu hút anh.

“Một người luôn lấy sự bình yên làm tiền đề sống cho mình như tôi, nếu không phải là em tôi sẽ không kết hôn với người sẽ thu hút sự chú ý của những kẻ hám quyền đoạt lợi ngoài kia. Cho đến nay thứ tôi không thể kiểm soát được chính là trái tim của mình mỗi khi đối diện trước em”-đôi mắt chân thành và nghiêm túc của anh như xoáy sâu vào mọi góc ngách sâu kín bên trong tâm tư của người trước mặt mình, đây cũng là lời của L muốn nói với Đông Nghi: “Tôi yêu em!”

TBC.

Hôm nay lễ tình nhân tranh thủ đăng sớm tối còn đi chơi, mọi người nhớ vote và cmt ủng hộ mình nữa nha ^^

Chương 28

Lần này cái rút tay của Đông Nghi dùng sức hơn lần trước rất nhiều, quyết không để cho Hoàng Phong có cơ hội cầm tay cô nữa. Đôi mắt thoáng dao động trước lời thô lỗ chân thành của anh, nhưng Đông Nghi vẫn là không muốn suy nghĩ quá nhiều chuyện tình cảm vào lúc này.

“Tôi sẽ coi như chưa nghe thấy gì hết, chúng ta về thôi.”

Ánh mắt anh mang theo nỗi buồn da diết nhìn bóng lưng trước mặt mình, anh trong mắt của cô từ trước tới nay luôn chỉ là một người để bảo vệ vị trí cho cô ấy thôi, ngoài ra không hơn không kém. Đó cũng chính là lý do vì sao lần đó anh lại ngông cuồng tìm đến cường đoạt cô, dù biết rằng sẽ bị cô cắn hận thấu xương tủy, vẫn muốn làm một điều gì đó kết nối anh và cô với nhau. Cho tới thời điểm này, hiểu rằng đã sai khi lừa dối cô nhiều lần, nhưng anh lại không cách nào dừng lại được, càng dấn sâu vào, cuối cùng người đau khổ nhất cũng chỉ mình anh mà thôi.

Khuôn mặt âm trầm của anh phút chốc bỗng biến hóa âm trầm khó đoán, nếu như thân phận Hoàng Phong không là gì trong mắt Đông Nghi, hãy để L ghi dấu thật sâu đậm trong trái tim của cô, cho dù là như thế nào anh cũng không quay đầu nhìn lại.

Bước chân đi vào nhà, cô và anh nửa lời cũng không nói với nhau, chia ra hai hướng đi lên phòng. Đông Nghi thở dài một cái, cô đi một mạch leo lên giường nơi K đã nằm trên đó.

Nghe tiếng động truyền tới, K quay đầu nhìn sang Đông Nghi, khuôn mặt cô ấy dưới ánh đèn nhỏ không đủ để cô nhìn ra được biểu cảm buồn vui ra sao, nhưng cảm giác cho cô biết Đông Nghi đang có tâm sự.

“Có chuyện gì sao?”

Đông Nghi lắc nhẹ đầu: “Không có gì đâu chị!”

Lúc cô vừa định đặt lưng nằm xuống giường, bên ngoài cửa sổ chợt bật mở tung ra, bóng dáng cao ráo quen thuộc leo vào trong trước sự ngỡ ngàng của cả hai.

K ngồi bật dậy nhìn L ngỡ vực, tay nhanh chóng vớ ra bật công tắc đèn, nhìn sắc mặt của anh lúc này không được tốt lắm, nếu vì chuyện ngày hôm nay lại có vẻ hơi miễn cưỡng để có biểu cảm này.

“Tránh ra đi!”

Đông Nghi chợt có linh cảm không tốt, ngữ khí của L hôm nay rất lạ, cô bất giác nấp sau cánh tay K không dám can đảm nhìn thẳng vào L.

“Khuya rồi, anh tìm tôi làm gì chứ?”

“Tôi có chuyện muốn nói với em.”-anh lại luôn nhìn chăm chăm vào cô không rời, giọng điệu càng lúc càng trầm, khiến người nghe sồn cả da gà.

Đông Nghi đương nhiên cảnh giác cao độ, nếu là nói chuyện thì ban ngày gặp được rồi, cô không đại đột tin lời con người nguy hiểm này đâu: “Có gì hôm khác đi, tôi mệt rồi!”

K liếc nhìn đầy mắt phần nộ của anh đang cố kiềm nén điều gì xuống, nếu như thẳng thừng chọc giận anh cô cũng không thể nắm chắc phần thắng, K vẫn là nên mềm mỏng: “Đông Nghi thật sự đã mệt rồi, nếu không gấp khi khác... A...”

Đông Nghi sững sờ nhìn bàn tay anh vừa mới châm một mũi kim vào cần cổ K, trong chớp mắt cô ấy đã đổ gục cơ thể xuống giường ngất đi. L điên rồi, anh ta như vậy mà muốn nói chuyện cái gì chứ? Dọa cô một trận sợ chết khiếp không dám thở mạnh.

Anh bước thêm một bước lớn đã đứng ngay trước mặt cô, hơi thở nặng nề phả từng làn hơi lên da thịt mẫn cảm của cô.

“Buông tôi ra!”-Đông Nghi vừa định chạy đi đã bị L nắm chặt cổ tay chế trụ, cô sợ hãi mím chặt môi, lời định thốt ra đều nghẹn ứ ở cổ họng khi chạm vào đôi mắt đen nguy hiểm đang nhìn cô chăm chăm.

Trong tích tắc, đôi môi cô đã bị anh bao lấy, cuồng bạo hôn lên như muốn dằm vò cô, khiến cô không chịu được nhăn nhó kêu lên, chưa kịp tách khỏi những cái hôn mạnh bạo đã bị kéo vào nụ hôn khác, cánh hoa trong miệng như muốn nghiền nát theo lực đạo của anh, cô đau đớn ứa nước mắt bật khóc.

Không giống như những lần trước đây, nhìn thấy bộ dạng uất ức của cô L đều mềm lòng buông tha, nhưng lần này nỗi căm tức đã khiến cho lý trí toàn bộ lu mờ, ánh mắt người đàn ông phía sau chiếc mặt nạ chỉ còn một màu dục vọng bùng cháy được khơi dậy mạnh mẽ, bên trong cơ thể đang sôi sục ngọn lửa cuộn cuộn muốn được phát tiết ra ngoài, phát tiết lên cơ thể ngọc ngà của Đông Nghi.

Quét mắt xuống K đang nằm trên giường, Đông Nghi khẽ hô lên khi bàn tay L mạnh bạo xé rách áo ngủ của cô: “Đừng... ở đây...”

Ngay sau đó, cơ thể Đông Nghi bị L đè lên vách tường, đôi môi nóng rực lưỡi thẳng xuống cắn cổ trắng ngần dụ hoặc, hàm răng sắc nhọn cắn mạnh xuống làm cô đau đến muốn ngất đi nhưng vẫn cố cắn chặt răng lại không kêu to lên.

“Không giỏi kêu to lên đi, người chồng vô dụng của em có thể sẽ nghe thấy đấy”-lời lẽ tàn độc của L mĩa mai thăm dò, qua con người của mình anh lại không nhìn ra được tia cầu cứu nào từ cô, đến cuối cùng thì cái tên Hoàng Phong không có ý nghĩa gì với cô hay sao?

“Ừm... anh điên rồi...”-Đông Ân nhắm chặt mắt khẽ kêu lên, sự hành hạ cơ thể cô từ anh mang đến cho Đông Nghi nỗi sỉ nhục sâu sắc, cô là không muốn phí sức lực vùng vẫy khỏi vòng tay của anh nữa, chờ đợi chuyện kinh khủng sẽ trôi qua thật nhanh.

Nhìn bộ dạng cam chịu của cô, L nhếch môi một cái, liền đem toàn bộ quần áo cả hai lột trần quăng đi...

TBC.

Chương sau nữ chính bị hành dữ lắm a((((

Phần đầu vote và cmt gấp đôi ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Bàn tay L cố định hai tay Đông Nghi dán chặt lên bức tường lạnh buốt, cúi người xuống, đôi môi mỏng há ra nhắm thẳng đến nụ hoa trên ngực mềm mại của cô ngậm lấy, ra sức cắn mút. Phát hiện ra toàn thân cô đều run rẩy, L càng tham lam muốn được nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

“Ừm...”-hàm răng cắn chặt môi đến bật máu, Đông Nghi như muốn ngừng thở với những động tác kích thích nửa dằn vò nửa mang đến khoái cảm tột cùng cho cô, nhưng cô nhận ra cảm giác lần này không giống những lần khác, anh là đang muốn hành hạ cơ thể non nớt của cô, khiến cô tổn thương sâu sắc mới chịu buông tha.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay Đông Nghi bỗng nhiên di chuyển xuống, lần đầu tiên anh bắt cô chạm vào cơn thịnh đang cương cứng lên của mình làm Đông Nghi tá hỏa, nhất thời giật mình thu tay về. Nhưng L đã dự đoán được, bàn tay càng nắm chặt hơn cổ tay ép cô phải làm theo ý mình.

“Vuốt nó đi!”

Những ngón tay thanh mảnh khẽ run lên từng hồi, nơi bên dưới của đàn ông cô chưa bao giờ chạm qua, hôm nay lại bị anh cưỡng ép chạm vào, cô rụt rè không biết phải làm sao...

L liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, lúc này anh vốn đã mất đi sự nhẫn nại. Nắm luôn bàn tay Đông Nghi dấn dặt, buộc cô xoa dịu cho tiểu huynh đệ đang cực kỳ khó chịu của mình.

“Nó muốn em rồi này...”-bạc môi mỏng tìm đến môi Đông Nghi lần nữa nhắm thẳng cướp đi đường khí của cô, chiếc lưỡi không xương trúc trắc xông thẳng vào khoang miệng ấm nóng tìm kiếm thứ tương thích mút mất, hút hết mật ngọt bên trong. Bàn tay bên dưới không ngừng ra sức kích thích cơn thịnh của mình, đến khi đã không thể chịu nổi nữa, anh kéo cao một bên đùi cô đâm mạnh vào bên trong.

“Ấn... chặt quá...”

Đông Nghi đau đớn ứa nước mắt, bên trên lẫn phía dưới đều đồng loạt bị công kích mãnh liệt khiến cơ thể yếu ớt nhất thời không chịu nổi, tưởng chừng như đây là lần đầu tiên của mình, cơ thể như muốn rách toạt ra làm đôi.

Mỗi cú nhấp vào rút ra của L đều mang theo cảm giác thô bạo tê dại, đau đến không thể thở nổi, chỉ có thể trăn mình chịu đựng.

Giữa cơn kích tình cuồng nhiệt, L vẫn luôn quan sát biểu cảm trên khuôn mặt cô, nhìn ra vẻ thống khổ cố nhẫn nhịn càng khiến anh hưng hăng muốn tàn phá, muốn nhìn xem cô có thể cam chịu đến nhường nào.

“Là hận cũng được... cơ thể của em chỉ một mình tôi được phép chạm vào...”

Trong căn phòng rộng lớn tĩnh mịch nhanh chóng chìm trong âm thanh ái muội da thịt va chạm vào nhau hòa quyện cùng những tiếng rên khẽ của đôi nam nữ đang làm tình quýt liệt.

“Ấn...”

L gằm nhẹ trong cổ họng, anh dường như sắp đến, cơ thể cường tráng đổ đầy mồ hôi bóng loáng chói mắt, đầu tóc ướt át dính bết trên trán, L đem chính mình đâm mạnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể Đông Nghi, cảm nhận sự nóng bỏng chặt hẹp đến điên đảo.

Trong nhất thời L chỉ biết nghĩ đến cảm giác thỏa mãn cho chính mình mà bỏ qua mất cô gái của anh gần như rơi vào mê man, toàn thân mềm nhũn chỉ có thể nương theo vòng tay của anh để bám trụ. Cô hiện tại đã đau đến không còn phân biệt được cảm giác.

“A...”

Anh run nhẹ một chút, cảm giác thăng hoa truyền đến làm cho tinh thần anh dễ chịu hơn rất nhiều, mái đầu gục lên bờ vai nhỏ nhắn đang run lên bần bật của cô tựa vào thở gấp gấp. Giữ nguyên tư thế một hồi lâu, anh nhẹ nhàng tách vật cứng của mình khỏi nơi nữ tính đã sưng đỏ của cô, bên trong liền tuôn ra dòng dịch trắng đục chảy xuống bẹn đùi.

Đông Nghi như quả bóng xì hơi, ánh mắt vô lực không buồn nhìn đến anh, trượt tằm lưng trần xuống vách tường thô ráp khuy ngã. Hạ thân truyền tới cảm giác thốn buốt đến tận đỉnh đầu, khó khăn lắm cô mới có thể thở được bình thường.

L nhìn thấy đáng vẻ mặt của cô, cúi xuống định bế cô lên giường nhưng bất ngờ bị cô hất tay ra, gất gao khước từ. Ánh mắt rực lửa chứa đựng nỗi oán hận, giống như lần đầu tiên bị L cưỡng đoạt một lần nữa xuất hiện đang trừng trừng liếc anh.

“Vì sao lại là tôi?”

L chết lặng người, sắc mặt trở nên tối sầm. Bỏ qua thái độ của cô, anh vẫn đi đến nhẹ nhàng nhặt quần áo mặt lên người cho Đông Nghi, sau đó đặt cô nằm trên giường.

Tất cả động tác của anh đều diễn ra trong trầm lặng, L chính là cũng không biết bản thân đang muốn gì. Hành hạ cô đến cuối cùng người đau khổ cũng là anh, anh sợ hãi sẽ mất đi cô nhưng liệu thứ tình cảm này sẽ đi đến đâu đây?

“Nghỉ ngơi đi!”

Mi mắt cô chớp nhẹ nhìn anh rời khỏi cửa sổ giống như cách anh bước vào, cô bắt lực khép mi mắt lại, để dòng chất lỏng mặn đắng lẫn dài xuống má.

Không chỉ cơ thể, trái tim Đông Nghi cũng bị L làm tổn thương rất nhiều, một chút ấn tượng tốt đẹp cô dành cho anh đã bị người đàn ông đạp đổ theo những hành động thất thường tùy tiện này. Cô trong mắt của anh chỉ là thứ công cụ để phát tiết và hành hạ thôi sao?

Bàn tay run run tìm đến hộp thuốc trong túi xách để trên đầu giường, Đông Nghi ngửa cổ nuốt hai viên thuốc vào, để vị đắng trôi theo đầu lưỡi nuốt xuống.

Nếu gặp gỡ anh là sai lầm của định mệnh, cô càng không thể để có thêm bất kỳ sai lầm nào...

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

K tỉnh dậy đã thấy Đông Nghi nằm trên giường bên cạnh mình, sau một hồi mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, cô chợt cảm thấy áy náy, tự trách bản thân đã chủ quan để cho cô ấy phải chịu thiệt thòi vì sơ suất của mình.

Ánh mắt liếc nhìn sang đồng hồ treo tường, đã gần trưa rồi, bình thường không phải Đông Nghi đã thức dậy... Lẽ nào có chuyện gì rồi?

“Đông Nghi!”-K khẽ lay cánh tay người nằm bên dưới đánh thức, bấy giờ mới phát hiện ra sắc mặt tái nhợt của cô, K vội sờ lên trán kiểm tra thân nhiệt, nó rất lạnh.

Đôi mắt âm trầm nhìn xuống lọ thuốc lấp ló bên trong túi xách chưa kịp khóa lại, K nảy sinh ra nỗi hoài nghi, nhưng tạm thời cô phải lo cho Đông Nghi trước đã.

Hoàng Phong hay tin Đông Nghi gặp chuyện liền tức tốc chạy về nhà, anh đã vô cùng lo lắng cho cô, không biết bản thân đã vượt hết bao nhiêu đèo đường để ngay ngày về nhà.

K nhìn thấy Hoàng Phong đi vào, lần này cô không ngăn cản, nhìn nét mặt sốt ruột và ray rứt của anh, cô cảm nhận được anh đã hối hận rồi. K tự giác rời khỏi phòng một lúc nhường không gian riêng cho hai người.

Đông Nghi ngủ nhưng không hề thanh thản, đôi chân mảy thanh tú lâu lâu khẽ cau chặt lại, khoe môi anh đào đỏ mọng giờ đây cũng nhợt nhạt đi vài phần, nhìn cô tiêu tụy rất nhiều so với ngày hôm qua.

Hoàng Phong đưa tay vuốt nhẹ mái đầu Đông Nghi, anh là đang cầm hận chính bản thân mình, dù là Hoàng Phong hay L anh đều không xứng đáng với cô một chút nào.

“Bên cạnh tôi khiến em chịu nhiều tổn thương như vậy, chúng ta ruột cuộc sẽ có kết thúc như thế nào đây?”

Ánh mắt lơ đãng của L nhìn hộp thuốc K vừa đặt trên bàn, anh im lặng chờ đợi lời giải thích từ việc làm này của cô ấy.

Giọng K trầm thấp lên tiếng: “Nó là thuốc tránh thai khẩn cấp, nếu dùng với liều lượng lớn sẽ dẫn đến những tác dụng phụ nguy hiểm, sức khỏe của cô ấy bình thường cũng không thực sự tốt.”

Khoe môi anh khẽ nhếch lên nụ cười chua chát, cô dù biết là nguy hiểm đến bản thân vẫn không muốn cùng anh hòa hợp. Người con gái này làm cho anh đau lòng quá rồi, toàn thân giống như ngàn kim châm đâm phải, đau đến hô hấp không thông.

“Dù xảy ra chuyện gì, với tư cách một người bạn. Tôi chân thành khuyên anh dừng việc làm ngu ngốc như tối qua lại.”

L nhìn K rời khỏi thư phòng, anh không buồn phản ứng lại, nét mặt trở ra đó nhìn về nơi vô định xa xăm. Có lẽ nếu L biến mất trong cuộc đời của Đông Nghi sẽ là lựa chọn tốt nhất cho cô ấy.

Chiều tối.

Thím Trần hay tin cô chủ bị bệnh đã chuẩn bị cháo và thức ăn nhẹ cho cô, vừa định đem lên phòng đã nhìn thấy Hoàng Phong đứng phía sau từ bao giờ.

“Cậu chủ!”

“Để tôi đem lên cho, thím nghỉ ngơi trước đi!”

Đông Nghi từ lúc tỉnh dậy cũng chỉ một mực bám trụ nằm trên giường, thậm chí cô còn bảo K ở bên cạnh không cho cô ấy rời nửa bước.

Cánh cửa phòng hé mở, dù chỉ là âm thanh rất nhỏ cũng làm cho Đông Nghi khẽ giật mình, nhìn Hoàng Phong đem khay thức ăn đi vào, cô mới an tâm thở phào một cái.

“Em ăn một chút đi!”

Ánh mắt cô không buồn nhìn xuống đồ ăn anh đem vào, dù cơ thể cả ngày không có gì trong bụng, Đông Nghi cũng không cảm giác muốn ăn.

K hiểu ý đi đến nhận lấy, thay mặt Đông Nghi lên tiếng: “Tôi sẽ cho cô ấy ăn.”

Hoàng Phong ánh mắt ưu buồn nhìn Đông Nghi vẫn không chút khởi sắc nào, anh quyết định ngồi luôn bên giường: “K, cô ra ngoài một chút đi, tôi có chuyện muốn nói với vợ của mình.”

Trực giác cho K biết lần này Hoàng Phong là thành ý muốn nói chuyện cùng Đông Nghi, nhưng tình trạng hiện giờ của cô ấy khiến cô cũng không an tâm rời đi.

“Chị ra ngoài một lúc đi, tôi không sao đâu.”-Đông Nghi cuối cùng cũng chịu lên tiếng, cô trước nay không phải người làm việc theo cảm xúc, Đông Nghi sẽ không để tình cảm cá nhân của mình ảnh hưởng đến những chuyện khác, đó là ưu điểm đồng thời cũng là khuyết điểm lớn nhất của cô, quá gượng ép bản thân mình.

TBC.

Hôm nay đi chơi về liền bay vào viết nên được xui thôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Chờ cho K hoàn toàn đi khỏi, Hoàng Phong khẽ khàng cất lời: “Chuyện hôm qua tôi nói cùng em hãy quên nó đi, chúng ta hãy cứ tiếp tục như trước kia, có được không?”

Đông Nghi im lặng nhìn anh, đôi mắt thâm trầm tựa như hố sâu không đáy, nét mặt âm lãnh không thể hiện chút cảm xúc nào ra ngoài khiến Hoàng Phong không thể đoán được cô đang suy nghĩ gì.

“Anh lại gần hơn một chút đi!”

“Có chuyện gì vậy?”-Hoàng Phong càng lúc càng không thể hiểu được cô đang nghĩ gì, nhưng anh vẫn làm theo lời Đông Nghi, ngồi bên giường cạnh cô.

Hàng mi dài khẽ lay động, Đông Nghi nhìn lên khuôn mặt của anh ở khoảng cách cận kề. Khuôn mặt cô từng tiếp xúc qua trước đây rất nhiều lần nhưng hiện tại lại trở nên quá xa lạ.

Bàn tay suông dài đưa lên chạm nhẹ vào đường nét tuấn tú như tạc của Hoàng Phong, hành động đường đột và kỳ lạ của cô khiến anh giật mình khẽ nhích người ra sau, nhưng không vì thế mà phản ứng lại. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh với ánh mắt này, cử chỉ dịu dàng như vậy.

Chợt bàn tay nhỏ nhắn ấy xoay qua che đi nửa dưới khuôn mặt Hoàng Phong, đôi mắt đen ôn nhu ánh lên tia sắc bén, lời lẽ dù khề khàng nhưng người nghe vẫn cảm giác kinh sợ: “Hóa ra là như thế, thời gian qua chơi đùa cùng với tôi có phải rất thú vị không?”

Đôi chân mảy rậm của anh khẽ cau lại khi từ cuối cùng vụt ra khỏi ra khỏi miệng Đông Nghi: “L!”

Hoàng Phong sững sốt, nhãn cầu mở to lên, nhưng trước lời lẽ chất vấn của cô, anh lại không có một lời phản bác hay biện minh, chỉ im lặng nhìn cô, như một sự thừa nhận.

Cuộc đối thoại của anh và L ở thư phòng Đông Nghi đã vô tình nghe được, bởi vì họ nghĩ rằng cô còn đang mê man nên mới thiếu cảnh giác trò chuyện cùng nhau. Lúc mới nghe cô vẫn chưa thể chắc chắn hoàn toàn, nhưng càng suy ngẫm, Hoàng Phong và L vóc dáng có đến 10 phần tương đồng, mỗi lần L xuất hiện Hoàng Phong đều trùng hợp biến mất, cô chính là bị người đàn ông này đùa cợt trong lòng bàn tay mà không hề hay biết.

“Ừm, chính là tôi. Cuối cùng cũng bị em phát hiện.”-giọng anh trầm thấp lên tiếng, nét mặt điềm tĩnh đến lạ không còn vẻ bất ngờ ban nãy, anh vẫn muốn sẽ để L biến mất trong cuộc đời Đông Nghi, không ngờ cũng để bị cô phát hiện ra.

Đông Nghi thu bàn tay của mình về, ánh mắt vẫn như cũ vô cảm nhìn người đàn ông trước mặt lên tiếng chất vấn: “Tôi hỏi anh một lần nữa, mục đích làm thế với tôi là gì?”

“...”

“Chúng ta ly hôn đi, tôi dù hủy hợp đồng cũng không muốn sống chung một nhà cùng anh.”-lời cô nhẹ tênh thốt, nhớ lại khoảng thời gian cô nghĩ anh là một người vô hại cùng nằm chung trên một chiếc giường với những khoảnh khắc bị anh đè dưới thân, hai con người hoàn toàn đối lập nhau đều duy chỉ một, Đông Nghi vẫn chưa thể chấp nhận được.

Hoàng Phong nhìn cô buồn bã, nỗi tổn thương anh dành cho cô không ít, cô chán ghét anh là phải thôi, nhưng anh lại không dễ dàng có thể từ bỏ cô được, dù đau khổ như thế nào, được ở bên cạnh cô là niềm an ủi và lẽ sống duy nhất của cuộc đời anh, một con người không có bất kỳ khát khao sống nào ngoại trừ việc trả thù.

“Đừng quyết định nhanh như vậy trong lúc này. Tôi hứa sẽ không làm phiền em nữa, chuyện ly hôn hãy để sau đi!”

Hoàng Phong đứng dậy, anh nhìn Đông Nghi lần cuối. Cô ấy không thèm nhìn đến anh, điều này chính là hình phạt to lớn nhất cho một kẻ đơn phương si tình không phải sao? Trước nay chỉ một mình anh dõi mắt theo cô, âm thầm cùng cô thưởng thức niềm vui nỗi buồn, âm thầm bảo vệ cho cô. Việc gì anh cũng có thể vì cô làm, nhưng đừng bắt anh phải từ bỏ việc được nhìn thấy cô mỗi ngày, được yêu thương cô mỗi ngày.

“Thức ăn nguội rồi, để tôi nhờ thím Trần hâm lại.”

Căn phòng rộng lớn chỉ còn mỗi mình Đông Nghi trên chiếc giường đơn độc, bao nhiêu đau khổ và tổn thương cô đều ném trải qua, tưởng rằng lần này cũng dễ dàng buông xuống được, nhưng trái tim của cô sao cứ quặn thắt lại từng cơn thế này?

Cảm giác khó chịu này là gì đây?

TBC.

L đã bị vạch trần, về sau anh nhà sống đúng bản chất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Tiêu chí viết truyện của mình là mang đến cho mọi người nhiều màu sắc

vui buồn xen lẫn. Có lúc cười vu vơ, khi thì sâu lắng, lúc lại buồn da

diết. Các bạn theo truyện của mình có từng có những khung bậc cảm xúc đó chưa ta

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đông Nghi co rút cơ thể cuộn tròn nằm trong chăn chỉ hé mỗi mái đầu ra bên ngoài, nhìn vào bóng lưng trên giường người khác sẽ nghĩ rằng cô đang ngủ, nhưng lúc quan sát kỹ hơn, đôi mắt nâu thẫm vẫn mở ra đăm chiêu nhìn về nơi vô định nào đó không khỏi dọa người khác giật mình.

Lần này người bước vào phòng là K, cô bên ngoài khi này cũng đã nghe qua một số chuyện dù không cố tình muốn biết. Trên tay cầm theo khay thức ăn được L nhờ cậy mang vào cho Đông Nghi, cả ngày hôm nay cô ấy đã không ăn gì rồi, nếu còn tiếp tục nữa sẽ không trụ nổi mất.

“Ngồi dậy ăn chút gì đó đi!”

Đông Nghi không buồn phản ứng, vẫn nằm lì trên giường.

“Hay để tôi đút cho em?”

Lúc này trông đen bên trong mới khẽ gọn, Đông Nghi hướng mắt nhìn lên về mặt vẫn duy trì nét lạnh băng sắt đá của K, có chút buồn bực khi nghĩ rằng người mình xem như chị em tốt đang đăm một nhát sau lưng mình, mặc khác lại không muốn xoáy sâu vào nó nữa, cô là muốn gạt đi những chuyện phiền lòng và không vui về L, tất cả muốn quên sạch hết.

K đặt luôn khay lên bàn cạnh giường, cô ngồi xuống giường kéo tấm chăn bông dày khỏi người Đông Nghi ra, không nói lời nữa đưa tay lên kiểm tra lại thân nhiệt trên trán cô ấy, thái độ quan tâm tự nhiên giống như một người thân trong gia đình khiến cho người nằm bên dưới có chút bối rối.

“Chị làm gì vậy?”

“Vẫn còn sốt này, nếu em không định chết thì ngồi dậy ăn rồi uống thuốc.”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn lên K một lúc, sau đó thu hồi chớp nhẹ, hàng mi dài rũ xuống nghĩ ngợi về điều K vừa nói, cảm thấy bản thân lại đang trở thành một kẻ nhu nhược yếu đuối, thứ mà cô luôn ghét nhất.

“Con người không cần phải lúc nào cũng mạnh mẽ, em cũng có quyền được yếu đuối, được dựa dẫm vào một ai đó, đó là cảm xúc chân thật và cần thiết một con người nên trải qua ít nhất một lần trong đời.”

“...”

Tôi không giỏi nói mấy lời này đâu, em mau ngồi dậy đi!”

Đông Nghi khẽ cười nhìn khuôn mặt sừng sững của K, cô cũng không muốn làm khó cô ấy làm gì, vẫn là sức khỏe quan trọng nhất. Chống tay ngồi dậy, Đông Nghi chồm tới định lấy khay thức ăn thì K đã nhanh tay hơn đem đến để trước đùi cho cô, lúc này Đông Nghi cũng có chút cảm giác đói nhưng lại không muốn ăn chút nào.

K nhìn sắc mặt Đông Nghi không mấy thoải mái nhìn xuống món ăn trên khay, cô cầm luôn muống đặt vào tay cô ấy, giống như người giám hộ đang quan sát đứa trẻ nhỏ ăn bằng hết thức ăn bên trong, bằng không cô sẽ không để yên cho.

“Chị cứ thế này tôi ăn không được đâu.”-Đông Nghi nhìn lên đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình, mắt tự nhiên lên tiếng. Cô phát hiện ra L và K có một điểm rất giống nhau, đó là không ai xem cô ra ký lô nào hết. K cũng không phải là như vậy, cô ấy không hề biết sợ cô là gì, điều mà những người khác không dám cư xử với cô K đều có thể làm được, nhưng kỳ lạ là cô cảm thấy thật gần gũi với thái độ này.

Chị em là sẽ như thế phải không?

K vuốt nhẹ chớp mũi của mình rồi mắt sang hướng khác: “Vay em mau ăn đi!”

Căn phòng rơi vào im lặng khi cả hai không ai nói thêm lời nào nữa. Đông Nghi lặng lẽ ăn, K im lìm ngồi bên cạnh. Đông Nghi cũng không thể ăn được nhiều, cô đặt muống xuống khay đẩy nhẹ ra: “Tôi ăn xong rồi!”

K không ép cô nữa, đưa ly nước cho Đông Nghi rồi dọn khay thức ăn thừa sang một bên.

Bàn tay cảm lấy ly nước, Đông Nghi có một mối bận tâm trong lòng đã lâu, cô cũng không ngại lên tiếng hỏi K: “Chị từng nói nợ L một ân tình nên mới làm việc cho anh ta, nhưng có thật quan hệ của hai người chỉ là như vậy?”

K chớp nhẹ mắt, cô nhìn người đối diện với ánh mắt lạ lẫm xen chút hiếu kỳ: “Em ghen sao?”

“Là tò mò thôi.”-cô ghen vì điều gì chứ, cả hai nhìn sao cũng không giống có loại tình cảm nam nữ, chỉ là thuận miệng hỏi thôi. Cô muốn biết thêm về người chị em của mình thôi. Chính là như vậy! (Có cần khẳng định nhiều như vậy không cô nương =))))))))))

“Tôi không thích L, L cũng không thích tôi!”-K thẳng thắn đáp.

Đông Nghi gạt nhẹ đầu tiếp thu, cô đưa ly nước lên uống một ngụm nhỏ.

“Bởi vì tôi không thích đàn ông.”

PHỤT

Ngụm nước vừa mới uống chưa kịp nuốt xuống đã bị tống ngược ra ngoài phun vào người K, Đông Nghi kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn người chị em của mình. Đây là lần đầu tiên cô bị sốc bởi lời nói của người khác đến nỗi làm ra chuyện mất hình tượng thế này, nhưng điều cô nghe được càng sốc hơn nữa cơ...

TBC.

Chương này hơi xàm nhĩ, thôi kệ cho bót ngược để thiên hạ nói mình ác ^^

Vote + cmt tiếp cho mình có tinh thần nha.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Hai ánh mắt chạm nhau trong ngõ ngang, Đông Nghi không biết nên làm gì vào lúc này cho phải, tay đặt ly nước lên bàn, cô bối rối định lấy hộp khăn giấy trên đó đưa cho K nhưng cô ấy một lần nữa nhanh hơn đã lấy trước cô.

K chậm rãi lau đi số nước dính trên mặt mình, hoàn thành câu nói đang dở vừa rồi: “Là đàn ông đã có vợ.”

“...”

“Tôi không thích đàn ông đã có vợ.”

Đông Nghi nuốt khan, cô đứng hình luôn tại chỗ, vừa rồi là hiểu lầm thôi. Ha, Đông Nghi cô cũng có ngày mặt mặt như thế sao?

K nhìn về mặt hóa đá của người bên cạnh, cô nửa buồn cười nửa lại không dám, cuối cùng đứng dậy: “Em uống thuốc đi, tôi đi dẹp khay.”

Không được rồi, đầu óc của cô dạo gần đây luôn xao lãng, Đông Nghi không thể cứ bị cuốn theo cái vòng tròn vô nghĩa này được nữa. Đã biết rõ chân tướng của sự việc, cô cũng nên đáp trả lại đảng hoàng rồi.

“Hoàng Phong - L, cho dù anh là ai, tôi nhất định cũng không thể cho qua chuyện này đâu.”

“Hoàng Phong, con đã nhìn ra chưa hả? Ba mẹ của con chính là bị người chú ruột thịt Hoàng Thế Phương sát hại, đó hoàn toàn không phải là tai nạn.”- chủ tịch Hoàng, ông nội của đứa trẻ nhỏ đang ngồi co ro một góc trên giường khóc thút thít nghiêm giọng lên tiếng. Từ giờ đứa trẻ này không còn là máu mủ của nhà họ Hoàng, tương lai sau này còn phải đảm đương trọng trách bảo vệ sản nghiệp, đó chính là bổn phận cũng là trách nhiệm của nó. Hoàng Thế Phương, một con người xảo trá và thâm độc, đứa con trai không từ thủ đoạn hại chết anh mình nhằm đạt được thứ nó muốn, cho dù có chết đi ông cũng không giao tập đoàn của mình cho nó.

Đứa trẻ chỉ mới lên 7 đã mất đi ba lần mẹ trong một vụ tai nạn, giờ ông nội của nó lại bảo rằng người thân nhất của nó là bị sát hại bởi một người thân khác, có cần phải tàn nhẫn với nó như thế hay không?

“Phong, từ giờ con chỉ có thể tin tưởng vào một mình con thôi, tuyệt đối không được tin tưởng bất kỳ ai khác, kể cả ta. Con trước mặt mọi người có thể là một đứa nhu nhược không quan tâm điều gì, nhưng con phải khắc cốt ghi tâm một điều. Ba mẹ con chính là bị Hoàng Thế Phương sát hại, con phải là người mạnh mẽ nhất, giành lấy vị trí cao nhất, đó là sự trả thù xứng đáng nhất dành cho kẻ đã bị quyền lực làm mờ mắt.”

Lời lẽ của ông nội hơn hai mươi năm vẫn luôn ghi sâu vào trong đầu Hoàng Phong, con người hiện tại bây giờ được tạo nên chính bởi vì lòng thù hận. Hoàng Phong không hoàn toàn đồng tình với ông, nhưng anh nhận ra rằng có một điều ông nói đúng, chỉ có người mạnh nhất mới có thể đạt được thứ mình muốn.

CÁCH.

Hoàng Phong xoay người nhìn người phụ nữ vừa đi vào phòng mình, không khỏi có chút ngạc nhiên. Đông Nghi bước đến đứng bên cạnh anh, cả hai một nam một nữ cùng quay mặt nhìn ra khung cảnh êm ả trên bầu trời đầy sao trên ban công, từng cơn gió lạnh thổi qua mang theo cái rét run người.

Anh nhìn cô chỉ khoắc hờ hững áo choàng ngủ bằng lụa mỏng manh, không hài lòng thốt: “Có gì vào trong hãy nói!”

Đông Nghi đưa tay lên vuốt nhẹ lọn tóc bị cơn gió thổi qua đánh rối, nét mặt bình thản đến lạ sau những việc hai người đã từng trải qua, những tổn thương anh đem đến cho cô không phải chuyện gì quá to tát: “Không ly hôn cũng không sao? Anh thích diễn vai trò người chồng vô dụng trước mặt người khác lắm phải không?”

“...”-Hoàng Phong khẽ nheo mắt, mỗi lần cô như thế trong đầu lại đang toan tính điều gì đó. Cô là muốn trả thù anh hay còn mục đích gì nữa đây?

“Tôi đã leo lên thuyền rồi cũng không ngại diễn tốt vai này cùng anh nữa. Nhưng hợp đồng giữa chúng ta phải viết lại.”

“...”

“Tôi biết anh đang nắm giữ số cổ phần từ chủ tịch Hoàng quá cố, hãy đưa cho tôi một nửa.”-lúc này Đông Nghi đã xoay người lại đối diện với anh, đôi mắt sắc bén thâm thúy xoáy thẳng vào đôi mắt đen lấy điểm tĩnh của anh, trước lời nói thẳng thừng như vậy anh nãy may không chút kinh ngạc, xem ra Hoàng Phong cũng đã dự đoán được ý đồ của cô rồi.

“Nói tiếp đi!”

“Không có tiếp theo, hợp đồng tôi đã soạn xong và để trên bàn, hy vọng chúng ta sẽ có thể tiếp tục giao dịch cùng nhau.”

“Dù như thế nào thì trái tim của em vẫn sắt đá thật đấy. Một nửa cổ phần của ông tôi và số cổ phần em đang nắm giữ từ những cổ đông khác, em định nuốt luôn chiếc ghế chủ tịch sao?”

“So với người chủ cảm thù của anh thì không phải tôi sẽ tốt hơn à? Quên mất, điều khoản hợp đồng có ghi rõ, anh không được có bất kỳ tiếp xúc thân thể với tôi, bằng không hợp đồng sẽ hủy bỏ, sự hợp tác của chúng ta chấm dứt ở đây.”-Đông Nghi thân nhiên đưa ra yêu cầu với toàn bộ quyền lợi dành cho mình, một bản hợp đồng không cân xứng quyền lợi cho đôi bên nhưng cô lại không hề yếu thế khi đề cập đến, trực giác của Đông Nghi tin tưởng L sẽ ký vào đó.

Hoàng Phong chớp nhẹ mắt, hàng chân mày rậm thoáng giãn ra, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại, anh bước một bước lớn rút ngắn khoảng cách của hai người. Hành động của anh làm Đông Nghi giật mình bất giác lùi về sau, đến khi lưng đã chạm vào vách tường khô khốc, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, lời lẽ vẫn không hề hoang mang yếu thế: “Nếu không muốn tôi đâu có ép anh, ly hôn vẫn nằm trong tính toán của tôi.”

“Đoạn video tôi gửi cho em khi lần đầu chúng ta làm chuyện đó vẫn đang nằm trong tay tôi.”

Đáy mắt thoáng dao động, song cô vẫn một mực duy trì nét bình tĩnh: “Tôi đã nói sẽ không để bị uy hiếp. Anh có thể làm điều gì anh muốn, tôi hứa cũng sẽ không để anh được yên.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hoàng Phong cúi thấp đầu xuống hơn thu hẹp khoảng cách giữa họ ngày càng cận kề, khóe môi mỏng giương nhẹ lên một đường. Phải rồi, đây mới đúng là người phụ nữ mà anh yêu thương, dù gặp phải khó khăn trắc trở nào cũng không run sợ, lùi bước.

“Tôi có nói sẽ làm gì đoạn video đó sao? Tôi từng nói sẽ không dùng nó để uy hiếp em mà.”

“Ai biết được anh có lật lọng hay không?”-Đông Nghi nuốt nước bọt, dù sao người đàn ông này có cảnh giác cũng không hề thừa.

Đông Nghi gạt mạnh bàn tay to lớn của anh đang chống trên tường ngăn không cho cô rời khỏi, nhưng anh vẫn cố tình bám chặt tay trên vách.

“Tránh ra!”

Nhìn ánh mắt oán hận của Đông Nghi đang trùng trùng liếc hái, Hoàng Phong cảm thấy tâm tình vui buồn lẫn lộn. Anh vui vì Đông Nghi của anh đã trở lại như xưa, mặc khác lại cảm thấy đau lòng, mối quan hệ của bọn họ đến bao giờ mới không bị ràng buộc bởi hợp đồng đây?

“Tôi sẽ ký vào hợp đồng đó, em hỏi quá rồi. Vì vậy để tôi ngấm em thêm một chút nữa đi!”

Đông Nghi bức xúc trả treo: “Tôi không phải con rối của anh, những việc anh đã gây ra cho tôi tôi sẽ tính từng chút từng chút sau này.”

Con người đen láy chợt bùng lên tia sáng nhỏ, Hoàng Phong nổi lên ý muốn trêu đùa cùng cô, cho dù là hận cũng được, mối quan hệ này tự bản thân anh huyền hoặc cả hai cùng yêu thương cũng không sao. Được bên cạnh cô như thế này thật tốt.

Trong khi Đông Nghi quyết liệt muốn giữ khoảng cách với Hoàng Phong, anh lại ngang ngược muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Rướn người tiến tới gần hơn, đôi môi mỏng hơi hé mở nhắm đến bờ môi anh đào mềm mại luôn dụ dỗ anh phạm tội, Hoàng Phong khẽ nghiêng đầu định chạm vào, bất gặp cô đang gồng mình mím chặt môi lại, anh lại không nỡ khựng lại, trượt sang lỗ tai nhỏ xinh của cô, thì thầm phả làn hơi nóng bóng khiến nơi nhạy cảm nhanh chóng đỏ ửng lên, toàn bộ lỗ chân lông trên người Đông Nghi theo động tác của anh dựng đứng hết lên.

“Tôi và em đã quan hệ được bao nhiêu lần rồi?”

Đông Nghi bị anh dồn sát vào vách tường, lồng ngực phập phồng lên xuống, trái tim bên trong đang đập loạn với những cử chỉ kích thích này, Đông Nghi là vừa hốt hoảng vừa bức tức, nhớ lại lần cuối cùng anh và cô, Đông Nghi vẫn còn bị dọa khiếp sợ.

“Trong hợp đồng có ghi rõ cấm những tiếp xúc thân thể...”

“Trí nhớ của em dạo này không còn được tốt à? Tôi vẫn chưa ký vào bản hợp đồng đó mà.”-bàn tay nóng rực nam tính chạm nhẹ lên những đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô như muốn vẽ lại toàn bộ bằng cảm giác của mình.

Đông Nghi gần như nín thở, hai chân mềm nhũn ra thiếu điều ngã khụy xuống sàn, cô chợt nhớ đến K.

“Anh không buông ra tôi sẽ la lên đó, K đang ở bên ngoài chờ.

“Em cứ việc, lần trước tôi đã hạ cô ấy quá dễ dàng còn gì.”

“Lần trước vì tôi không nghĩ anh sẽ chơi hèn như vậy, tôi đã tin lầm anh rồi, L.”-giọng K thốt lên từ bên trong phòng thu hút sự chú ý của hai người còn lại.

Đông Nghi mừng rỡ ra mặt, nhân cơ hội Hoàng Phong mất tập trung liền lên gối đá mạnh vào hạ bộ của anh rồi chạy ra đứng nép sau lưng K.

Hoàng Phong đau đớn mặt mày xám xịt, tay chống lên vách tường giữ cho bản thân không ngã khụy, tiểu hyunh đệ của anh mà cô dám...

“Ai dạy em thế hả?”-anh điên tiết cao giọng, nó có mệnh hệ nào nữa đời sau của cô ai chăm sóc đây hả (ý anh nói là chị nhà chơi mà không biết suy nghĩ hậu quả đó =))))))

K đưa tay lên vuốt nhẹ chóp mũi, tình bơ đáp: “Là tôi dạy em ấy đấy!”

Đông Nghi cũng có chút há hê lộ đầu lên nhìn anh, nét mặt vừa đau đớn vừa tức giận của anh nhìn mới hả dạ gì đâu (Chị cũng ít có ác quá mừ)

TBC.

Ủng hộ, ủng hộ tiếp nha, hôm nay cuối tuần đăng 2 chương luôn nè ^^.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trước khi đi vào căn phòng của con sói này Đông Nghi đương nhiên phải có sự chuẩn bị từ trước, cô không thể cứ yếu đuối để bị L ức hiếp mãi. Là thân gái chân yếu tay mềm, sức lực không có bao nhiêu, K cũng đã hướng dẫn cho Đông Nghi vài động tác phòng thân tức thời.

“Cái này chỉ là một trong những phòng vệ cơ bản thôi, anh còn giới thiệu tôi sẽ ra tay nặng hơn.”-Đông Nghi đang thẳng thắn hào hứng hô lên, dù vậy thì cô vẫn một mực đứng phía sau K.

Hoàng Phong thờ hất ra, tay dấm nhẹ sau lưng vài cái giảm đi cơn đau bên dưới, cố gắng đứng thẳng người dậy, anh từng bước nặng nề tiến về phía hai người phụ nữ trong phòng: “Các người không nghĩ đến hậu quả sao?”

K từ lúc bước vào đây đã luôn đề cao sự cảnh giác, cô trầm giọng nói với Đông Nghi ở phía sau: “Em lui xuống một chút đi!”

Đông Nghi gật nhẹ đầu nghe theo, ánh mắt ba phần hồi hộp, bảy phần mong đợi trận chiến của K và L. Hai người này nếu thật sự giao tranh, một bên là sư tử, một bên là đại bàng, xem rằng ai là người chiến thắng cuối cùng đây?

L nhếch môi, K và anh trước giờ làm việc chung không ít, nhưng đối đầu nhau như thế này chưa có lần nào, anh cũng không chắc nếu thật sự đối đầu, ai mới là người chiếm ưu thế.

K không nói lời nào rút khẩu súng được giấu dưới thắt lưng ra chia vào người L, hải lòng nhìn anh kinh ngạc lùi bước lại: “Em còn dùng vũ khí sao?”

“Lần trước anh động thủ cùng tôi tôi còn chưa đáp trả, giờ tính luôn cũng không muộn.”

Đông Nghi cũng không biết K có sử dụng súng, cô còn chưa hết bất ngờ, phía trước K đã bóp cò luôn rồi.

CHÍU

Mũi kim gây tê từ súng bắn ra ghim luôn vào ngực trái của L khiến anh choáng váng ngã khụy xuống đất, khuôn mặt ảm ức nhìn lên cộng sự của mình gần từng chữ: “Em dám tạo phản?”

K cất khẩu súng vào người, nhìn sang Đông Nghi thốt: “Tôi thay mặt người bạn của mình xin lỗi em. Bây giờ anh ấy không thể cử động gì đâu, em có ức chế gì với L cứ việc làm đi.”

“Thật sao?”-Đông Nghi tò mò bước tới, thế nhưng cô vẫn còn cảnh giác cao độ không dám tiến tới gần hơn.

Đông Nghi kéo luôn K cùng mình lại gần chỗ L đang ngòai bệt dưới đất, bàn tay rụt rè đưa lên véo nhẹ bên má L, nhìn thấy đôi mắt căm hận đang lườm cô rồi đến K, Đông Nghi cảm thấy thích thú vô cùng: “Chị làm việc rất hiệu quả.”

“K, sau này cô không cần làm việc cho tôi nữa, đồ phản bội.”

K tỉnh bơ đáp: “So với phản bội, một phụ nữ không thể chấp nhận đàn ông làm như thế được đâu.”

Đông Nghi gạt gù đồng tình, nhớ lại những việc anh đã làm với cô, Đông Nghi liền muốn bấm chết anh ra thôi. Đôi mắt sáng rực lên với ý tưởng trả thù của mình, Đông Nghi nhìn sang K: “Chị giúp tôi cho cái người này nằm lên giường, sau đó chị ra ngoài chốt cửa lại dùm tôi luôn.”

“Tôi biết rồi!”

L nhìn cánh cửa đóng lại hoàn toàn, đáy mắt ánh lên tia bất an khi chạm vào đôi mắt gian tà của Đông Nghi đang nhìn mình, khóe môi cô cong lên nụ cười khó đoán.

“Em định làm gì tôi?”

“Trả lại cho anh những gì anh đã làm với tôi.”-Đông Nghi khoanh hai tay trước ngực, cằm hơi hất lên nhìn người đang không còn sức lực nằm trên giường.

“Cứ làm đi, như thế cũng không tệ bạc với tôi quá đâu.”-đôi mắt phượng dài khẽ híp lại dò xét.

“Anh đang nghĩ gì thế hả?”

“Tôi và em chỉ là những lần phát sinh quan hệ, những lần trước tôi phục vụ cho em, lần này nếu em muốn phục vụ cho tôi cũng đâu tệ lắm đâu.”-lời nói bình thản của L thốt ra, ngay lập tức là cái gối nằm bay thẳng vào mặt mình được ném từ người còn lại.

Đông Nghi tức giận đến đỏ bừng mặt, chộp lấy cái gối trên giường quăng vào cái bàn mặt đáng ghét của: “Đầu óc anh cũng đen tối thật đấy, đừng có mơ đi!”

“Cho em nhắc kỹ lại đó, cơ thể của tôi từ trên xuống dưới tất cả đều gói gọn một từ “hoàn mỹ”, tôi và em giao hợp có chỗ nào không đúng quy luật tự nhiên. Hơn nữa tôi còn là chồng của e...”-nhấn câu L mờ to lên hướng theo những ngón tay thanh mảnh mát lạnh của cô đang vuốt dọc một đường dài từ má xuống tận khung xương đòn nam tính quyến rũ của L, ánh mắt gọi tình của cô đang lơ lửng nhìn vào khuôn mặt kiêu ngạo của L, thích thú mỉm cười.

“Yêu nghiệt, em muốn giết người sao?”-anh khó khăn lên tiếng.

“Tôi chỉ trả lại những gì anh đã làm với tôi thôi.”

TBC.

Chương sau chắc vui ^^

Chương 37

Đồng Nghi ngồi hẳn lên trên giường bên cạnh L, bàn tay mềm mại thoát một cái đã cời xong lớp áo ngủ, phơi bày bộ ngực trần nam tính săn chắc với cơ bắp sáu múi hoàn mỹ, vốn dĩ cô còn định chơi lớn hơn cời nốt phần còn lại trên người anh, nhưng suy đi tính lại quyết định thôi vậy.

"Vợ à, còn quần của anh sao em không xử lý luôn đi!"-L từ kinh ngạc chuyển sang thích thú nhìn ra bộ dạng lóng ngóng của Đồng Nghi, cô rõ ràng cùng anh quan hệ không ít, thế mà vẫn rụt rè như vậy, còn đòi trừng phạt anh kiểu nào đây a?

Cô bực bội nắm lại bàn tay nhỏ nhắn của mình đấm mạnh một cái lên bụng anh, nhưng nhìn biểu cảm chẳng mấy thay đổi của L, cô biết sức lực của mình chỉ là thứ bỏ đi. Nghĩ cách khác vậy >.<

Đồng Nghi chống tay bò lên trên người L ngồi xuống bụng anh, tay nắm lấy hai cánh tay của L đưa lên qua đầu rồi dùng áo của anh trói lên đầu giường, bởi vì tư thế rướn người, bộ ngực no tròn của cô gần như chạm luôn vào khuôn mặt anh, mái tóc dài xõa phía trước mang theo hương thơm nhàn nhạt quen thuộc hòa cùng mùi hương trên cơ thể Đồng Nghi càng khiến cho anh bên dưới khó lòng kiềm chế được, cô gái nhỏ này là cố tình phải không?

"Em hay mắng tôi biến thái, xem người vợ đường hoàng của tôi đang làm cái gì đây?"-L thì thầm thốt, đầu cổ chồm lên chạm vào khoảng mẹn màng cảm dỗ bên trên, nhưng khi tưởng chừng có thể với tới, cô đã nhanh hơn tách ra xa, cô còn không đoán được tâm địa xấu xa của con sói này hay sao?

"Hừ, bị như thế rồi còn ham hố được. Anh chờ đấy!"

Đồng Nghi trèo xuống giường lấy điện thoại trong túi áo váy ngủ của mình ra định chụp lại cảnh tượng xấu hổ này của L, nhưng cảm thấy như thế vẫn còn hời cho anh quá: "Anh rõ ràng là đồ biến thái thật mà."

Đôi mắt đảo nhanh một vòng, Đồng Nghi nhìn sang tủ quần áo của anh rồi nghĩ ra điều gì, cô bước luôn tới lục lọi tìm kiếm một hồi. Khóe môi cười lạnh khi tìm được thứ mình cần, đúng như cô dự đoán, anh vẫn còn giữ nó bên mình.

Lấy ra cặp đồ lót một đồ một đen tiến về phía L, ánh mắt Đồng Nghi chợt hiện lên tia gian ác không hợp với vẻ ngoài kiều kỳ của cô chút nào, nhưng với những điều cô sắp sửa làm lại rất hợp lý.

"Tôi không ngờ anh vẫn luôn giữ đồ lót của tôi, lần này trả cho anh cả vốn lẫn lời luôn."

L tròn tròn mắt nhìn hai mảnh đồ lót phụ nữ của cô đang từ từ tiến về phía mình, lập cập thốt: "Đồ của em. tôi mặc không vừa đâu, sẽ hỏng mất..."

"Đồ lót của tôi anh chạm vào rồi tôi không thềm nữa đâu, có hỏng cũng không sao."

Trên bờ ngực săn chắc màu đồng nam tính của L được cô phủ lên chiếc áo ngực nhỏ nhắn màu đỏ. Chưa dừng lại ở đó, cô còn kiên nhẫn tròng luôn chiếc quần lót ren màu đen vào chân anh kéo lên, tuy có hơi chật một chút nhưng vì là đồ hiệu cao cấp, vẫn miễn cưỡng kéo lên được tới hạ bộ của anh.

Đáy mắt Đồng Nghi giờ này tràn đầy ý cười nhìn vào cảnh tượng trước mắt do cô kỳ công tạo ra, nghĩ tới việc cô sẽ quay và chụp hình lại bộ dạng mặt mặt này của L, để xem sau này anh còn dám ức hiếp cô nữa không.

"Trông anh rất giống siêu nhân trong mấy phim hoạt hình lắm đó, chỉ là phần trên không biết giống gì nữa..."-Đồng Nghi cầm điện thoại lên chụp liền tay mấy tấm, không bỏ sót bất kỳ góc độ nào cô cho là buồn cười nhất, cảm thấy mái tóc che đi phần nào khuôn mặt anh, cô đi đến đưa tay ra vén sang để lộ khuôn mặt nghiêm nghị đang dần tối sầm lại, dù như thế thì vẫn không thể làm mờ đi vẻ đẹp mê hoặc của L.

Đôi mắt đen dài khẽ nheo lại, sau một thoáng ngỡ ngàng và bối rối vì bị cô biến thành con búp bê của mình, đôi mắt ấy đã thu hồi về cương nghị xen lẫn chút tà khí ban đầu, lời nói trầm đục thốt lên: "Vui lắm có phải không?"

Trên khuôn mặt sắc sảo vẽ lên nụ cười đắc ý, cô vui vẻ đáp: "Đương nhiên rồi, đàn ông xấu xa như anh được dịp trừng trị còn không vui được hay sao?"

L nhìn Đồng Nghi vui mừng như vậy trong lòng nổi lên cảm giác đau lòng, trong một thoáng ngẫm lại những chuyện đã gây ra làm tổn thương đến cô, lòng anh lại nhói lên.

Nhưng cảm giác ấy chưa được bao lâu, đột nhiên bàn tay mát lạnh của cô chạm nhẹ lên làn da trên vòm ngực anh cố tình vuốt ve khiêu khích trước khi quăng đi món đồ lót cô đã để trên người L vừa rồi, ánh mắt mê hoặc nhìn xuống khuôn mặt thần thốt bất ngờ của anh, Đồng Nghi cũng không nghĩ tới mình lại muốn dùng cách thức này để chọc tức anh.

"Em muốn chết rồi sao?"-anh cau mày, dường như đã biết được dụng ý của cô, đem cảm xúc của anh ra để đùa giỡn, cô đúng là chán sống rồi.

Đồng Nghi gật gù xem lời nói của anh chẳng có trọng lượng gì, bây giờ người làm chủ là cô, cô muốn thế nào chẳng được. Đàn ông khi phải kiềm nén khoái cảm không thể giải tỏa được nghe nói sẽ rất khó chịu, vậy thì hãy để L nếm trải cảm giác khó chịu này một lần đi.

Cô một lần nữa trèo lên bụng của anh, cơ thể hơi cúi thấp về phía trước để lộ khe rãnh quyền rũ phập phồng rơi ngay vào đôi mắt đen láy ngày càng trở nên kích động của anh. Đồng Nghi ý thức được vẻ đẹp của mình, cơ thể cô trời sinh mang một sắc vóc hoàn mỹ, ở độ tuổi thanh xuân rạng ngời, cơ thể ngọc ngà trắng mịn không tì vết càng thêm mê muội bất kỳ người đàn ông nào nhìn vào.

Lúc này đây, yết hầu L nặng nề nuốt xuống, cổ họng khô khốc trước vẻ đẹp mời gọi của cô vợ trước mặt, hôm nay lại trở nên quá bạo dạn dám chủ động làm ra chuyện lớn gan thế này. Tiểu huynh đệ bên dưới của L sớm đã không còn nghe lời đứng sừng lên bên dưới lớp quần lót bị cô mặc vào khi nãy, phản ứng sinh lý rất dữ dội tự nhiên nhưng lại vô cùng khó chịu khi không thể phát tiết ra được.

Đồng Nghi nhìn đôi mắt đỏ rực lên thêm khát như muốn vồ lấy mình từ anh, đáy mắt khẽ cười lạnh. Sớm như vậy đã không chịu nổi rồi, thật chẳng có chút tiền đồ nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thấy sắc mặt L đỏ bừng lên, cơ thể cương cứng khó chịu, Đồng Nghi hài lòng nhếch môi, nhưng nụ cười không kéo dài được lâu thay bằng vẻ lãnh đạm ưu buồn. Đồng Nghi tách khỏi người L ngồi sang bên giường quay lưng về phía anh, ánh mắt buồn miên man nhìn vào điểm vô định trước mặt.

L lúc đầu là không nghĩ tới cô có thể to gan lớn mật dám mê hoặc, làm loạn trên người mình, nhưng hiện tại lại càng không thể dò được tâm tư phức tạp của người phụ nữ này, rõ ràng là đang thắng thế, vì sao lại chùng xuống rồi?

“Em không tiếp tục hành hạ tôi nữa sao?”-L mở miệng thăm dò, cổ tay bị trói bởi áo ngủ đang từ từ được nói rộng ra, Đồng Nghi đúng là tiểu thư, trói như thế thì ăn thua gì với một tên đàn ông kia chứ.

Cô không buồn đếm xỉa đến lời nói treu ghẹo của L, bản thân vừa rồi nhất thời đã làm rất nhiều chuyện xưa nay chưa từng làm qua rồi, nó không giống cách làm của cô chút nào, một chút cũng không.

“Anh ở đó chơi tiếp đi, tôi mệt rồi.”-Đồng Nghi đặt chân xuống giường định rời đi nhưng cơ thể còn chưa kịp đứng lên, cánh tay đã bị bàn tay anh nắm lấy kéo xuống ngã lên người mình.

Đồng Nghi hốt hoảng tròn mắt nhìn lên khuôn mặt nghiêm nghị của anh, má cô hoàn toàn chạm vào da thịt rắn chắc nóng bỏng trên ngực L, hơi thở nam tính cùng tiếng nhịp tim đều đặn của anh truyền tới rõ ràng càng khiến cho tâm trí Đồng Nghi rối bời, nhất thời cả người mềm nhũn vô lực nằm luôn trong vòng tay L.

“Anh...”

“Vốn dĩ cây kim đó không hề có thuốc gây tê.”

Đồng Nghi đáy mắt chợt u ám: “Các người lại thông đồng hại tôi!”

“Tôi thật sự không biết gì cho đến lúc K bắn vào người mình, cô ấy là đang giúp vợ chồng chúng ta đấy. Nãy giờ tôi rất ngoan ngoãn để cho em trừng phạt còn gì.”-bàn tay mạnh mẽ của L siết chặt hơn cánh tay Đồng Nghi ngăn không cho cô vùng vẫy tách khỏi cái ôm của mình, giằng co một hồi cuối cùng cô cũng chịu ở yên trên ngực anh, im lặng không làm loạn nữa.

“Xem tôi là con ngốc vui lắm phải không?”

L buồn cười khi nghe lời nói trách móc của cô, dù khuôn mặt bé nhỏ bị mái tóc che khuất tầm nhìn nhưng anh vẫn tưởng tượng ra nét hờn dỗi qua lời nói có phần nũng nịu xen lẫn ức chế của cô, anh nhẹ nhàng dụ dỗ: “Thôi nào, nãy giờ toàn là em tự tung tự tác, tôi ngay cả nhúc nhích còn không có. Em nhớ lại xem, lúc nãy quay phim chụp hình, em cười rất tươi còn gì? Còn làm cho bên dưới của tôi một phen dầy vò nữa cơ.”

Đồng Nghi không phải kiểu người sẽ mềm lòng bởi những lời đường mật, nhưng không hiểu làm sao hiện tại lòng cô lại xiêu đổ mất rồi. Cảm giác tức giận và bài xích đọng lại từ con người này bắt đầu không còn mãnh liệt như trước đây nữa, mọi thứ của anh dường như đều trở nên quen thuộc trong cuộc sống của cô.

Đồng Nghi bất ngờ bị L lật người, cơ thể của cô từ trên người anh chóp một cái đã nằm trên nệm giường êm ái. Dáng người lực lưỡng của L đang thủ phục nằm phía trên cô, hai tay chống đỡ trên giường làm giảm đi sức nặng của người bên dưới. Đôi mắt phượng hẹp dài với sức hút mê hoặc hòa cùng vẻ tà ác chủ mực xuống khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, vẻ đẹp thoát tục của cô khiến cho đáy lòng anh rung động, mỗi lần nhìn thấy đều say đắm chìm vào nhan sắc xinh đẹp này, sóng tình dạt dào cuộn cuộn ập tới khiến bên dưới chợt phản ứng mãnh liệt, hạ bộ L trương cứng lên đang áp sát vào nơi nữ tính của cô nóng rực.

Đông Nghi thất kinh nhìn bộ dạng kích thích của anh, lẽ nào anh lại nổi cơn muốn hành hạ cô nữa sao?

L thở ra nặng nhọc, hai tay nắm chặt grap giường kiềm nén lại thứ cảm xúc đang cuộn cuộn sôi sục trong người, dù khó chịu như thế nào, nghĩ đến việc sẽ làm tổn thương cô gái nhỏ của mình, L không thể làm càn nữa.

Đôi môi đỏ mím chặt lại chịu đựng điều khinh khủng xảy ra với mình, nhưng mãi một lúc sau bên trên cũng không có động tĩnh gì làm cô sinh nghi, mi mắt ngược lên nhìn L, bộ dạng chịu đựng của anh lúc này nhìn có chút đáng thương, lại có chút buồn cười khiến cho cô ngây ngốc một hồi.

“Làm gì mà trông khổ sở quá vậy? Anh tránh ra là được rồi.”

L khẽ nhủ mảy, giọng nói trầm đục thốt: “Em ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để tôi ổn định lại tâm tình của mình đã...”

Nghe anh nói vậy Đông Nghi liền làm theo răm rắp, giờ phút này mà làm loạn người thiết thời sẽ là cô thôi. Nhưng mà có thật anh vì nghĩ cho cô nên mới trăn mình chịu đựng như thế không? Cũng đâu phải là gì lớn lao lắm đâu, chỉ là hứng tình thôi mà (chị nhà tình quá đi~)

PHỊCH

L thở dài ngã ra phần nệm bên cạnh nhắm chặt mắt, mồ hôi trên người túa ra như tắm dù bản thân chẳng vận động gì, ngày hôm nay đúng là một thử thách quá lớn cho anh rồi.

“Nếu cứ tiếp tục kiểu này tiểu huynh đệ của tôi sẽ bị phé mất thôi.”

Nằm bên cạnh, Đông Nghi nghiêng đầu nhìn sang người chồng của mình, nửa khuôn mặt hoàn mỹ phản chiếu sống động qua con ngươi sâu thẳm đang không ngừng dao động. Bây giờ cô mới để ý nhìn từ góc độ này trông anh càng tuấn tú hơn, chóp mũi cao nhọn đầy kiêu ngạo, đôi môi mỏng hơi hé mở ra thờ dốc, còn cả yết hầu đang không ngừng chuyển động của anh, tất cả như một kiệt tác của tạo hóa.

Hàng chân mày rậm đang nhíu chặt khẽ giãn ra, L chậm chậm mở mắt nhìn sang người nằm bên cạnh khi ngón tay nhỏ nhắn mềm mại đang vuốt lên viền môi của mình, cơ thể Đông Nghi hiện tại cũng đang cận kề cơ thể của L, rất gần.

“Anh là thật sự yêu tôi sao?”

Đôi mắt nhu tình mang theo sự nóng bỏng như muốn thiêu đốt tâm can người trước mặt, L gạt nhẹ đầu thay cho câu trả lời. Bàn tay to lớn đưa lên kéo bàn tay cô xuống, anh xoay người nằm đối diện với cô, bàn tay nam tính kia nương theo gò má thanh tú của Đông Nghi vuốt ve yêu kiều: “Tôi biết lỗi của mình rồi, từ những hiểu lầm dẫn đến những chuyện làm khó chấp nhận được, nhưng em có thể cho tôi cơ hội cuối cùng để dùng cả đời này chuộc lỗi hay không?”

Giọng anh trầm ấm mà chân thành, qua đôi mắt đen láy si mê, cô không nhìn ra chút giả dối nào từ bên trong cửa sổ của tâm hồn anh, trái tim cô theo từng lời bộc bạch khẽ rung động từng hồi, dường như từ lâu rồi nó không hề cảm hận, chỉ là đau lòng và ảm ức vì bị anh lừa dối mà thôi.

“Anh nói thật chứ?”

Anh đặt tay cô áp lên lồng ngực trái của mình, để cô cảm nhận được nhịp đập trái tim đang lên tiếng, đôi mắt sâu lắng xoáy sâu vào đôi mắt đang ngẩng ra kia, trầm giọng tiếp tục nói: “Hãy tin tôi một lần, để tôi được bảo vệ cho em, yêu em một cách trọn vẹn...”

Đông Nghi thấy lòng khẽ run rẩy, những ngón tay chạm lên ngực anh giống như có dòng điện cao thế chạy qua, nơi chạm vào trở nên tê dại, cô nửa muốn thu về nửa lại muốn cảm nhận nhiều hơn nữa, cô muốn nghe xem nó và chủ nhân của mình có thực sự đồng điệu giống nhau hay không?

Cảm thấy thời cơ đã đến, L nhanh chóng vòng tay qua kéo sát cơ thể Đông Nghi dính vào người mình, sát sao ôm lấy.

TBC.

Bà con cô bác đâu rồi, cổ vũ cho mình với nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Đông Nghi... cho tôi được không...”-L sớm đã không thể nhẫn nhịn được, những đường gân trên bàn tay nổi lên cuộn cuộn nắm lấy drap giường bên dưới, hô hấp nặng nề. Bên dưới hạ bộ, vật cứng đàn ông đang không ngừng trương to lên, chỉ chờ một cái gạt đầu cho phép của cô, anh đang rất mong

đội a.

Ngay từ lúc bắt đầu, Đông Nghi là không nghĩ qua việc sẽ cho phép con người này bước vào trái tim mình, nhưng bằng cách kỳ diệu nào đó, hình ảnh bá đạo, ngông cuồng của anh luôn xuất hiện trong tâm trí cô, đến khi giật mình tỉnh táo lại, hóa ra bản thân đã từng vì con người cô cảm hận sâu sắc sinh ra cảm tình.

L biết lỗi, cô có thể nhìn ra. Anh đang kiềm nén dục vọng, cô cũng thấy được. Nãy giờ bị cô từ làm cho nhục nhã đến bày trò kích thích trêu đùa, anh vẫn ngoan ngoãn nằm yên cần răng chịu đựng, nói không có chút động lòng nào là đang tự gạt người gạt mình. Nếu như L đã thành tâm hối lỗi, cô cũng nên lùi lại một bước mắt nhắm mắt mở cho anh một cơ hội. Cả hai đang sống chung dưới một mái nhà, hà tất gì phải như hai thái cực suốt ngày, không hay chút nào.

Tình cảm và lý trí đều thôi thúc Đông Nghi nhìn anh một lần, chấp nhận mở lòng mình ra cho L cơ hội, coi như cũng cho bản thân một cơ hội.

Đôi mắt sâu cuốn hút mang theo vẻ mê người chớp nhẹ, cô khẽ gật đầu thay cho lời đồng ý. Ngay lập tức đôi môi anh đào nhỏ xinh liền bị bao trọn bằng đôi môi mỏng, nồng nàn hôn lên như muốn nuốt lấy tất cả vào bên trong khoang miệng mình.

Anh đang cực kỳ sung sướng, giây phút người phụ nữ mình yêu thương chấp nhận anh, chịu trải lòng đón nhận tình cảm của L, anh còn mong đợi gì hơn nữa. Cơ thể cương cứng khó chịu của anh mất hết sự kiên nhẫn cố nhẫn nại từ suốt buổi tối giờ, như một con mãnh thú vồ lấy con mồi.

Bàn tay ma quái thuần thục cời lớp váy ngủ bằng lụa mỏng manh trên người cô, chớp mắt cả người Đông Nghi đều trần trụi hiện ra trước mặt anh.

Bây giờ Đông Nghi có thể nghe rõ ràng nhịp tim đập thình thịch của L đang nằm trên người mình, nơi tư mật ẩm ướt vì sự kích tình mãnh liệt của anh trở nên vô cùng ngứa ngáy, lại bị sự bông rớt từ vật cứng bên dưới cọ sát, khó chịu không tả nổi.

Đáy mắt long lanh vừa mong chờ vừa ần ần mới kiêu kỳ, xinh đẹp làm sao, mà lời lẽ nhẹ nhàng thốt càng làm cho lòng anh thêm phần khó kiềm chế được sức hấp dẫn cực đại này.

“Nhẹ thôi...”

“Được... cho tôi...”

Lời vừa dứt, bàn tay anh liền kéo nhanh quần của mình xuống đi, để côn thịt to lớn lộ ra bên ngoài, tay nắm lấy hai chân Đông Nghi dang rộng ra, trực tiếp đâm mạnh vật cứng của mình vào nơi sâu nhất bên trong cô.

“Ấn...”-Đông Nghi khẽ nhăn mày rên lên, ngón tay yếu ớt bấu lên tấm lưng vững chắc bóng loáng của anh cào nhẹ, đôi môi đỏ thắm gât gao mím chặt vì sự xâm nhập mạnh mẽ này: “Đã bảo là nhẹ thôi...”

“Tôi đã rất nhẹ... của em chặt quá rồi...”-anh yêu thương hôn lên gò má đỏ ửng cổ vũ cô, bàn tay vuốt ve bóp đùi tron mịn mềm mại kích thích khoái cảm bên dưới, giúp cô thả lỏng cơ thể. Cảm nhận được cánh hoa của cô dần buông thả không hút chặt lấy tiểu huynh đệ của mình nữa, anh mới chậm chậm nhấp những nhịp đầu tiên, cả người lập tức bị một cỗ khoái cảm mãnh liệt xâm chiếm.

Sâu thẳm bên trong cơ thể cô dâng lên cảm giác ầm ập dị thường, toàn thân Đông Nghi nóng lên từng hồi theo động tác ra vào liên tục của L, đến cuối cùng cũng nhịn không được phải bật ra những tiếng rên mê hoặc, làm cho anh càng hăng say chăm sóc cô mãnh liệt hơn nữa.

“Ấn... đau...”

“Bé yêu... em tuyệt lắm...”

Căn phòng rộng lớn không ngừng phát ra những tiếng rên cuồng loạn của đôi nam nữ đang làm tình trên giường, nhiệt độ bên trong không ngừng tăng cao lên vùn vụt dù điều hòa đã được hạ rất thấp.

L đang rất hài lòng hưởng thụ cảm giác ầm ập đang gât gao bao lấy côn thịt to lớn của anh, tận hưởng vẻ đẹp kiêu diễm đang kích tình của cô bên dưới thân mình, ngay lúc cao trào ập đến, L nhanh chóng rút ra bắn chất lỏng trắng đục lên bụng Đông Nghi, sau đó nằm gục xuống giường bên cạnh người phụ nữ của mình đang như muốn ngất đi đến nơi, dịu dàng ngắm nhìn.

Bàn tay anh nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau đi vết tích trên bụng cô, nhìn cô lười biếng nằm bên cạnh: “Sau này không cần dùng thuốc nữa, nếu em không muốn tôi sẽ không làm em mang thai đâu.”

Đông Nghi ảm ức đắm nhẹ vào ngực anh, rõ ràng là nói nhẹ thôi vậy mà vẫn khiến cô ề ề không thôi, mệt chết cô rồi, còn có thể nói được những lời đó sao?

“Anh làm tôi mệt chết rồi...”

L mỉm cười hôn lên chóp mũi cao nhọn bướng bỉnh của cô, khẽ khàng lên tiếng: “Em đó, là tự sức khỏe không tốt bằng người ta thôi.”

“Anh đã qua lại với rất nhiều cô phải không?”-dù thờ không ra hơi nhưng Đông Nghi vẫn cố gặng hỏi, nghĩ tới việc anh vừa quan hệ với cô còn tư tưởng đến người khác Đông Nghi liền thấy khó chịu trong người (cái này người gọi là ghen đó chị =)))))

L vui vẻ vuốt ve tấm lưng trần mịn màng trơn bóng của cô xoa dịu: “Em có nghe thấy mùi giấm chua hay không?”

“Tôi chỉ không thích việc mình xài chung đồ của người khác thôi.”-Đông Nghi vừa trả treo lại đã bị anh ngông cuồng cướp lấy môi cô hôn đến điên đảo, không cho cô cơ hội nói thêm gì nữa. Đến khi cô chịu không nổi đánh thụp vào vai anh cầu xin, L mới buông tha cho đôi môi sưng đỏ đáng thương của cô.

“Anh... lại nổi điên cái gì thế?”

“Em ghen thì cứ việc thừa nhận, đừng tùy tiện coi tôi là món đồ. Nói cho em biết một chuyện...”-càng về sau giọng anh càng nhỏ hơn, bờ môi kẻ sát vào vành tai đỏ hồng của cô thốt lên lời cuối cùng: “Em cũng là lần đầu tiên của tôi đấy.”

Đang bức nghe câu nói của anh làm Đông Nghi cảm thấy buồn cười, cô nhích người ra sau để nhìn rõ hơn khuôn mặt L, xem anh là nói thật hay trêu đùa cô..

Trông thấy đôi mắt hơi mở to lên khoa trương của anh đang nhìn Đông Nghi khẳng định lời mình vừa nói, cô nhin không được bật cười, cơ thể theo đó run nhẹ lên.

Anh nhìn cô vui vẻ tâm tình cũng tốt lên theo, khoe môi mông cong lên nụ cười rộng: “Em vui quá ha?”

“Nhìn anh như thế nào cũng không giống trai tân...”-Đông Nghi cong người lên khi chiếc bụng phẳng lì nhạy cảm của cô bị tay anh cù trúng, tròng cười chưa dứt một tràng cười khác lại kéo đến: “Không đùa nữa... cười đau bụng..”

L thấy cô lắc lắc tay đầu hàng, khuôn mặt vì cười nhiều quá đỏ bừng lên, khoe mắt uơn ướt đến chảy cả nước mắt ra bên ngoài mới chịu dừng lại.

“Sau này không được tùy tiện coi tôi là đồ vật biết chưa?”

“Rồi rồi... dừng cù nữa...”-Đông Nghi ngửa cổ lên thở gấp, cô bị anh chọc cười đến đau cả miệng luôn rồi.

Cảm thấy đã đủ, L cuối cùng cũng chịu buông tha cho cô, bàn tay rời lên vuốt nhẹ mái tóc tán loạn đang che đi khuôn mặt xinh đẹp của cô, hài lòng thốt: “Em cái gì cũng hơn người, cả sức khỏe cũng yếu hơn người khác. Từ hôm sau theo K rèn luyện thể lực đi!”

Đông Nghi bức xúc đáp, tay gạt nhẹ bàn tay anh đang đặt trên đỉnh đầu mình xuống: “Sức khỏe tôi trước nay vẫn rất tốt, chỉ từ khi gặp anh mới dần trở nên sa sút thôi.”

“Bằng không thì tôi sẽ giúp em rèn luyện nhiều hơn vào mỗi tối, đảm bảo sau này em sẽ nhanh chóng thích ứng được thôi.”

“Anh mặt dày thật đó, không thêm nói chuyện với anh nữa.”

Đông Nghi quay luôn lưng về phía L nhắm mắt lại, cơ thể chưa kịp thanh tỉnh được lâu đã bị vòng tay rắn rỏi sau lưng ôm lấy, hơi ấm từ thân nhiệt của anh truyền tới chạm vào tấm lưng trần của cô, thoải mái đưa Đông Nghi chìm vào giấc ngủ.

“Tốt thật!”-giọng anh thì thầm, mi mắt theo đó khép lại cùng cô an giấc.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Những tia sáng đầu ngày xuyên qua khung cửa sổ rơi xuống khuôn mặt thanh tú đánh thức Đông Nghi tỉnh giấc. Cô lười biếng nhìn lên trần nhà, mọi việc đêm qua không phải là con ác mộng, cũng không phải là giấc mơ, cô và anh là phát sinh quan hệ, còn là cô tự nguyện cho phép. Nghĩ đến đây trong lòng Đông Nghi lại cảm thấy có chút xấu hổ. (Gu của nữ chính xấu hổ mặt rất tỉnh, cứ như người trên mây thôi =))))))

“Nghi, vệ sinh đi em!”-giọng anh trầm ấm lên tiếng, dáng người cao lớn đứng trước cửa không biết đã bao lâu rồi, trông thấy cô tỉnh giấc mới mở lời gọi.

Cô mệt mỏi gượng dậy, đôi mắt ngẩng lên nhìn anh đã quần áo chỉnh tề, nhớ ra công việc của cô sẽ trễ mất.

“ Bao nhiêu giờ rồi?”

“Sáng nay em nghỉ ở nhà đi, không sao đâu.”

“Hôm qua đã nghỉ một hôm rồi, còn nghỉ mãi...”-bước chân vừa đặt xuống đất đứng dậy, nhìn thấy thân hình của L đang đứng ngay trước mắt với

khoảng cách rất gần, Đông Nghi giật mình chói với.

Bàn tay vững chắc của anh nhanh chóng vòng qua chiếc eo cô bao lấy, kéo luôn cơ thể sắp ngã trở lại giường về phía mình, dán chặt vào bờ ngực cứng cáp của L.

“Công việc làm hoài cũng không hết đâu, sáng nay hãy bắt đầu bằng việc thảo luận lại hợp đồng của chúng ta đi!”

Đông Nghi khẽ nheo mắt nhìn anh dò xét, anh là muốn sửa nó thành như thế nào đây?

“Đầu tiên chúng ta hãy ăn sáng trước đã, tôi đã chuẩn bị cho em rồi.”-L mỉm cười buông tay khỏi eo người trước mặt khi cô muốn tách khỏi tình huống nhạy cảm này.

Ngồi trên bàn ăn, Đông Nghi nhìn những món ăn thanh đạm bày ra rồi nhìn lên anh một lần nữa, tất cả đều do anh làm cho mình sao? Cũng đúng thôi, lần trước bị cảm cô đã tận mắt nhìn thấy anh vào bếp rồi, lần này cũng không có gì ngạc nhiên lắm.

“Không cần phải quá cảm động đâu, tôi chỉ nấu cho một mình em thôi, tôi cũng đâu phải kiểu đàn ông suốt ngày chui vào bếp núc.”-anh múc một chén cháo nhỏ đặt xuống bàn cho cô, sau đó cầm đũa lên bắt đầu ăn, cảm nhận ánh mắt khinh thường của cô đang chằm biếm sau lời nói vừa rồi của mình, tâm tình anh lại rất tốt.

“K, chị cũng ngồi xuống ăn đi!”-Đông Nghi nhìn thấy K đi đến, lên tiếng gọi.

K đi tới gần chỗ Đông Nghi nhưng không ngồi xuống, ánh mắt lướt sơ bàn ăn phong phú bày ra rồi nhìn lên chủ nhân của nó, hờ hững đáp: “Có người nói chỉ nấu cho một mình em ăn thôi, tôi ăn không nổi đâu.”

L nhếch môi, bàn tay cầm lấy miếng bánh mì xé nhỏ đưa lên miệng nhai: “Có chuyện gì em làm không nổi.”

Đông Nghi kéo luôn cánh tay K ngồi xuống, lời nửa thật nửa đùa trách: “Chị ăn đi, chuyện hôm qua chị đắc tội không chỉ một người đâu, còn qua mặt cả tôi nữa.”

K chỉ ăn qua loa có lệ, cô cầm ly nước hoa quả lên uống: “Tôi cảm thấy có lỗi với em nhưng tôi cũng không thể phản bội lại người của mình, nó không hợp với nguyên tắc của tôi.”

“Cho nên em chơi luôn hai người.”-L mĩa mai lờ K, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhờ có cô ấy anh và Đông Nghi mới có được bước tiến lớn này, coi như công lớn hơn tội đi.

Không khí trở nên yên tĩnh hơn khi mọi người tập trung vào những món ăn trên bàn, L lại không có ý muốn dùng bữa sáng chút nào, tâm trí của anh đang lên kế hoạch được ở cùng vợ của mình ngày hôm nay nên làm những gì.

“Hôm nay K có việc riêng phải ra ngoài một hôm rồi, hôm nay tôi sẽ bên cạnh lo cho em.”-L vừa nói xong liền ra hiệu đá nhẹ vào chân bên dưới bàn của K, nhưng phía trên cô ấy cũng không có thái độ hợp tác nào tinh bơ ngồi ăn “chùa” tiếp.

Đông Nghi nhìn sang L nghi hoặc, gì mà lo cho cô cả ngày, nghe chẳng tin cậy chút nào, Đông Nghi quay sang K hỏi lại: “Hôm nay chị có việc ra ngoài sao?”

Ánh mắt K chạm lên ánh mắt đe dọa của L, không chút sợ hãi đáp: “Không biết nữa.”

“Là tôi bảo K ra ngoài làm cho tôi một số việc, thông tin chi tiết tôi sẽ nhắn tin lại sau. Giờ em ra ngoài đi!”

K đặt ly nước rỗng xuống bàn, cô đứng dậy nhìn L không thiện cảm: “Không cần đuổi người trắng trợn vậy đâu, cứ nói thẳng ra hết đi, chúng ta đều không phải kẻ ngốc.”

Đông Nghi nhìn vẻ mặt u ám xuống sắc của L lại nổi lên một trận buồn cười, dù vậy thì ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ bất cần không quan tâm tới: “Tôi cũng ăn xong rồi.”

“Em ngồi xuống đó, chưa ăn hết thức ăn trên bàn không được đi đâu hết.”

Khi Đông Nghi dọm bước định rời đi đã bị giọng nói nghiêm khắc của L vịn lại, bây giờ anh giống như là một người ba đang quản giáo con gái phải nghe theo lời mình thì đúng hơn ấy chứ.

Đôi mắt ám ức của cô nhìn lên K cầu cứu nhưng cô ấy đã một mạch bỏ đi luôn ra ngoài, không thèm đếm xỉa đến ánh mắt thành khẩn của cô.

“Tròn thêm một chút nữa càng tốt, em không cần giữ dáng với tôi đâu, quan trọng là phải khỏe mạnh.”

“Anh đừng có ép người quá đáng, anh biết tôi một lúc không thể ăn được quá nhiều mà.”-tròn ồm cái quai gì chứ, ăn không hết tức là ăn không hết, anh có ép buộc cô hơn nữa cũng vậy thôi.

L nhìn bộ dạng ám ức của cô hiện tại không khác mèo con là bao nhiêu, cô đúng là mèo lười, lại quá biếng ăn đi.... Chật

“Ít nhất cũng phải ăn hết chén cháo tôi múc cho, đều là tôi chuẩn bị cho em”-giọng anh dịu đi vài phần nhìn xuống chén cháo vẫn còn một nửa. Sau này anh sẽ dành nhiều thời gian hơn nghiên cứu về chế độ ăn uống cho cô vợ nhỏ biếng ăn của mình, là người của anh rồi không thể không lo được.

TBC.

Chương sau sẽ viết về điều lệ hợp đồng của Phong lờ ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Đôi mắt sắc sảo khẽ neho lại nhìn vào bản hợp đồng anh vừa đưa cho mình xem, Đông Nghi khẽ cười khinh thường. Cái gì từ việc không được đụng chạm thân thể chuyển thành phải ngủ chung phòng với nhau trong bất kỳ chuyện gì, còn cả khó chịu hay chiến tranh lạnh vẫn phải ở chung một chỗ không được tự ý bỏ đi.

“So với những điều khoản trên của em đưa ra, việc chúng ta ngủ chung với nhau có gì to tát đâu. Cũng đâu phải tôi và em chưa từng ngủ chung với nhau lần nào.”-anh nói như thể tất cả đều là lẽ hiển nhiên không có gì quá đáng, cô cũng nên thông cảm cho tâm trạng của một người chồng đi chứ, có vợ mà bảo không được động chạm gì chỉ để nhìn thôi, Hoàng Phong anh không phải là thầy tu. Hơn nữa bản hợp đồng cũ được viết ra trong tình trạng cô và anh đang giận nhau, nó không được tính.

Đông Nghi thờ ơ đặt bản hợp đồng lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lên khuôn mặt điển trai rất ưa là thanh thân của anh đang chờ đợi cô đặt bút ký: “Tôi không ký!”

“Chỉ là ngủ chung thôi, em làm gì khó khăn quá vậy?”-ai nghe vào đều nghĩ rằng người đáng thương là Hoàng Phong, một người chồng chỉ có ước mong nhỏ bé và thực tế được ngủ chung với vợ của mình thôi, có gì sai trái ở đây chứ.

Nhìn thấu được suy nghĩ của Hoàng Phong qua đôi mắt như nói hết tâm tư của mình ra, Đông Nghi chỉ ngón tay vào dòng chữ ghi trong bản hợp đồng, giọng không nóng không lạnh đọc lại: “Chỉ được mặt trang phục công sở đi làm, không được mặc những trang phục gợi cảm dù bất kỳ trường hợp nào ngoại trừ ở nhà, tan làm phải về nhà đúng giờ. Nghiêm cấm việc tự tiện gặp đối tác khác giới bàn việc làm ăn vào buổi tối hoặc gặp riêng khi không có anh đi cùng.”

Hoàng Phong nét mặt vẫn rất thân thiện nhìn cô gắt gù: “Đừng rồi, bởi vì em là kiểu người của công việc, tôi rất tôn trọng em nên không can thiệp vào, những điều khoản đó đều là giới hạn cho phép của một người đàn ông với vợ mình thôi.”

Cô bước đến gần anh, mi mắt cong lên nụ cười nhưng hoàn toàn không có ý cười nào bên trong, giọng nói dần lạnh đi khiến người nghe không khỏi sờn tóc gáy: “Anh ghen vừa vừa thôi. Như thế khác nào đem tôi đi nhốt ở trong nhà luôn đi.”

“Nếu được tôi cũng rất muốn làm vậy.”-Hoàng Phong cũng đứng dậy khỏi ghế, từ vị trí thấp hơn, bây giờ dáng người cao lớn của anh đã cao hơn cô gần một cái đầu. Hoàng Phong tiến thêm một bước nhỏ, khuôn mặt anh đang kề sát vào khuôn mặt hơi đỏ vì tức giận của cô, giọng vẫn đều đều lên tiếng: “Là tại vì vợ của tôi có sức hấp dẫn quá lớn, khiến cho tôi không tài nào yên tâm được.”

Đông Nghi nghiêng đầu qua một bên né tránh bàn tay đang vuốt nhẹ lên má mình, anh dừng có vừa nói vừa có hành động nữa được không, làm cô chẳng thấy sự nghiêm túc gì hết. Thực chất trái tim đập rối loạn bên trong lồng ngực khiến cho Đông Nghi không đủ tỉnh táo để phán xét mọi việc được nữa, cô sẽ bị anh xò mũi mất.

“A...”-cô vừa định lùi về sau, bàn tay anh đã nhanh hơn kéo lấy eo cố định người cô lại, anh dùng sức nhiều hơn, cơ thể Đông Nghi liền ngã luôn vào lồng ngực săn chắc của anh.

Hoàng Phong hài lòng nhìn biểu cảm bối rối của cô, mỉm cười bông đùa: “Em đó, cơ thể đừng có lúc nào cũng mẫn cảm như vậy, làm tôi lại không chịu được nữa rồi.”

“Tôi nói là không ký cái hợp đồng này, bỏ hết những điều...um...”-đôi môi nhỏ nhắn còn chưa kịp nói hết đã bị anh bao phủ bằng đôi môi ấm nóng của mình, hung hăng hôn đến đôi phương không thể thở nổi mới luyến tiếc buông tha.

“Anh...”-Đông Nghi ảm ức từng mắt liếc anh, nhưng nhìn sao ánh mắt ấy vẫn rất xinh đẹp, giống như muốn mời gọi anh tiếp tục cùng cô tiến thêm bước nữa.

Bị anh ngang ngực hôn đến điên dại, Đông Nghi vừa hận vừa ngượng dùng tay định tách khỏi người Hoàng Phong nhưng anh vẫn không chịu cho cô đường lui, bàn tay bên dưới còn đang trượt vào lớp áo mỏng manh tìm đến bầu ngực căng tròn vẫn đang thờ hờn hờn của cô quấy phá.

“Này... đây là ban ngày đấy...”-Đông Nghi né tránh đôi môi của anh đang định nhắm đến môi mình lần nữa, bờ môi nóng bỏng liền trượt xuống xương đòn gợi cảm của cô cần nhẹ kích thích, cảm nhận được cơ thể cô như bị điện giật run nhẹ lên làm cho tâm anh một trận rung động dữ dội, chỉ muốn để

cô xuống ghế làm thịt thôi.

Giọng anh trầm đục thì thầm phá những làn hơi nam tính nóng hổi vào da thịt nhạy cảm của Đông Nghi: “Ai bảo ban ngày không được làm gì? Đây là nhà của chúng ta kia mà...”

“Ân...”-Đông Nghi vô lực ngửa cổ lên khi nhụy hoa trước ngực của cô bị anh kích thích điên cuồng, ngón tay hư hồng ra sức se se khiến nó dựng đứng lên run rẩy, bên ngực còn lại bị đôi môi anh ngậm chặt ra sức cắn mút, chiếc áo sơ mi trắng lộn xộn bị còi bung lộ ra bờ vai trắng nõn nà vẫn còn vắt trên người làm cho Đông Nghi trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết.

“Em đó, lại làm cho bên dưới của tôi chịu không nổi rồi...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ánh mắt kiều mị nhìn anh oán trách, Đông Nghi từ lúc biết được thân phận của anh đến giờ thời gian trò chuyện với nhau còn ít hơn cả thời gian hai người thân mật, anh có thể hay không để cho cô có thời gian nghỉ ngơi kia chứ.

Khuôn mặt cương nghị của anh mang theo vài phần thích thú nhìn lên cô vợ của mình, nhìn không được há miệng cắn vào bầu ngực tròn trịa đang phơi bày ra của cô day cần. Bàn tay cường tráng của anh ôm lấy người Đông Nghi đặt luôn xuống ghế dài, thuận tiện ép luôn khuôn mặt của mình vùi sâu vào khe rãnh giữa hai ngực cô, tận tình chăm sóc.

Đông Nghi vốn dĩ không thể chịu nổi kích thích quá lớn như vậy, hai chân thon dài cong lên chịu đựng, đôi môi nhỏ xinh vừa được phóng thích liền bật ra tiếng rên ngân nga mê người làm cho Hoàng Phong càng thêm động lòng, muốn ăn sạch sẽ cô đến không còn xương mới thôi.

“Em đó, mau đặt bút ký hợp đồng đi, bằng không sẽ phải hối hận...”-anh dụ dỗ thì thầm với cô, bạc môi mòng cong nhẹ lên một đường tà mị.

Đông Nghi nhìn bản hợp đồng được người chồng của mình kéo gần đến trước mặt, còn chưa kịp suy nghĩ gì, cơ thể đã bị anh dùng lực kéo ngồi dậy đặt trên đầu gối của anh, cô tay nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, cố tình vuốt ve nơi ben dưới nhạy cảm làm cho Đông Nghi lại một phen rung mình rên lên.

“Anh... đừng có ép người quá đáng...”-cô nửa tức giận bị anh khống chế, nửa lại không cách nào thắng thường cự tuyệt được, ngón tay run run bị anh đút cây bút vào trong, trang giấy hợp đồng hiện ngay trước mắt lại trở nên quá mơ hồ không còn nhìn rõ chữ khi những ngón tay ma quái của anh đã chui tọt vào quần lót bên dưới của cô bắt đầu khiêu khích.

“Ân... dừng lại...”

“Chỉ mới bắt đầu thôi, không dừng lại được đâu...”-đôi môi nóng rực của anh chạm lên làn da trần trên tấm lưng mềm mại trắng nõn nà của Đông Nghi đang cựa kề mình, làm cho lên ngọn lửa dục vọng được nhen nhóm càng bùng cháy dữ dội hơn.

Đông Nghi trước kích thích mãnh liệt này không cách nào chịu nổi, một chút lý trí còn sót lại không cho phép cô khuất phục người đàn ông “bi ổi” này. Cô cố gắng dùng chút sức tàn lực kiệt của mình kiềm chân đứng dậy khi quần lót đang bị anh kéo ra xuống tới đùi, nhưng sức lực yếu ớt của cô không lần nào thắng được anh cả.

Hoa tâm mềm mại lộ ra bên ngoài theo cơ thể nặng nề của Đông Nghi rơi xuống trực tiếp bao trọn dục vọng đã cương cứng của anh nhô ra bên ngoài đâm mạnh vào. Đông Nghi trọn tròn mắt như muốn nín thở với cảm giác đột ngột này, cả người cả kinh ngồi im trên đùi anh không dám nhúc nhích.

“A...”

Anh gặm nhẹ một cái, khoái cảm dâng lên từng đợt từ bên dưới tỏa ra khắp người, cô có thể hay không dừng câu dẫn anh nữa, làm anh không cách nào thoát khỏi cô được rồi: “Trước sau gì cũng ký, em làm mau lên chúng ta còn có việc quan trọng hơn...”

Bàn tay nắm chặt cây bút của Đông Nghi run run lên, cơ thể của cô giờ đây chỉ còn duy nhất chiếc áo sơ mi rộng vắt hồ hững trên eo, còn lại đều bị quăng xuống sàn nhà hết thấy.

Cô ưỡng cong người mím môi, hai bầu ngực đều được anh ôm trọn làm cô không cách nào chạy thoát. Bên dưới hạ thân, anh bắt đầu luật động nhịp nhàng cọ xát nơi tư mật của cô với cơn thịnh nộ rực bành trướng của anh, khiến cho tâm trí Đông Nghi không còn tập trung được nữa.

“Ân... dừng lại... tôi mới ký được...”

“Ngoan...”

Hoàng Phong mỉm cười câu dẫn, anh tạm ngưng động tác lại để cho cô có thể ký được từ tề: “Nhanh lên nào, tôi chờ không nổi rồi...”

Đồng Nghi thở hổn hển, ngón tay vẫn chưa thể cứng cáp cầm viết hoàn toàn, vừa nâng lên đặt xuống, đáy mắt mông lung chợt đánh lại, cô là người dễ bị người khác ức hiếp như vậy sao? Anh mơ đi!

Đồng Nghi dùng hết sức đâm đầu viết vào mu bàn tay đang đặt trên bầu ngực của mình làm Hoàng Phong đau đớn nói lỏng ra, cô nhân cơ hội vội vàng bật dậy chạy ra xa, tay không quên cầm theo hộp đồng xé ra làm hai mảnh.

Hoàng Phong nghiêng răng tròng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt đang cố giữ khoảng cách với mình, giọng nói trầm đục thốt: “Nghi, chồng của em mà em nở ra tay nặng như vậy sao?”

“Là anh tự chuốc lấy hậu quả.”-cô không thua kém kinh mắt tròng lại anh, bàn tay tìm lấy cái áo còn vắt trên eo khoác vội trở lại che đi cơ thể trần trụi của mình, dù là ai đi nữa thì cũng đừng mong uy hiếp được cô.

Người phụ nữ này quật cường xưa nay anh đều biết, lạnh lùng và quyết đoán không thua kém gì bậc nam nhi, nhưng mà đối với anh cũng phải là ngoại lệ đi, đừng có cứng nhắc như vậy: “Tôi nói em ngoan ngoãn qua đây đi, bằng không để tôi bắt được em sẽ không yên đâu.”

“Hộp đồng là không tốt rồi, anh còn giờ thôi lưu manh ra tôi không bỏ qua đâu.”-cô hất mặt lên không nghe lời.

Hoàng Phong đáy mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm như thể con mồi phía trước cần phải thu phục, anh cười luôn quần dài lẫn quần lót còn vương trên đùi ra để lộ côn thịt to lớn đã dựng đứng lên, sau đó đứng dậy từng bước tiến về phía cô.

Đồng Nghi thoáng sợ hãi nhìn Hoàng Phong, bước chân lùi lại từng bước nhỏ thủ thế rồi liều mạng bỏ chạy khi anh càng lúc càng gần, căn phòng nhỏ yên tĩnh phức tạp chợt nhộn nhịp với màn rượt đuổi trông vô cùng buồn cười của đôi nam nữ quần áo chẳng mấy tươm tặc.

Trái ngược với vẻ hoảng loạn của cô, anh rất khoan thai vờn đuổi, thích thú nhìn cô hết lần này đến lần khác bị mình cố tình bắt hụt: “Lần này không cho em chạy nữa đâu.”

“Anh tha cho tôi đi!”-Đồng Nghi thở không ra hơi, khuôn mặt đỏ bừng lên vì mệt, thề với chúa đây là lần cô chạy nhiều như vậy trong đời (trước giờ đi học chắc toàn cúp tiếp thể dục á =))))))))))

Cô tròn tròn mắt nhìn thân hình to lớn của anh vô tới, không kịp suy nghĩ lao nhanh ra cửa sau một vòng lớn chạy loạn quanh phòng, trong khi tay còn chưa chạm được nắm cửa từ bên ngoài nó đã được bật mở.

K xuất hiện phía sau cánh cửa không hay biết rằng Đồng Nghi đang lao ra, theo quán tính tốc độ, Đồng Nghi ngã luôn về phía trước va vào người K làm cả hai mất thăng bằng té xuống đất.

Bàn tay vô tình chống đỡ sức nặng của K đang chạm trực tiếp lên hai bầu ngực căng tròn ép sát hai cơ thể bên dưới lại với nhau, cô chớp nhẹ mắt tiêu hóa tình huống hiện tại.

“Chuyện gì thế này?”

TBC.

p/s: Mời các bạn tham gia chương trình dự đoán. Chương sau ai đoán đúng nội dung au viết, au sẽ tặng chương đó cho bạn ấy ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Trong

khi K còn chưa kịp hoàn hồn nhìn rõ tiêu cự trước mắt thì bàn tay Hoàng

Phong đã nhanh chóng nắm lấy cánh tay người nằm phía trên lôi cô đứng

dậy, xoay luôn người lại để tấm lưng được che chắn bởi chiếc áo sơ mi

rộng màu trắng, đồng thời thân ảnh nhỏ nhắn cũng che nốt phần hạ thân

đang trần trụi của anh.

Đồng

Nghi choáng váng hết va chạm mềm với K, giờ lại đang dán chặt vào lồng ngực cứng cáp của anh, còn bị Hoàng Phong ôm chặt không cho cô tìm đường chạy trốn được.

Mi

mắt giựt nhẹ tia xuống vật cứng bên dưới của anh từ lúc nào đã đâm luôn vào hoa huyết của mình sáp nhập, bởi vì áo sơ mi dài quá đùi nên người khác không thể nào nhìn rõ được, chỉ biết rằng anh là đang ôm cô rất chặt.

Khuôn

mặt cương nghị của Hoàng Phong mang theo bảy phần khó chịu, ba phần lạnh lùng nhìn xuống K đang còn ngây ngốc nhìn bọn họ: “Có chuyện gì? Nếu không quan trọng thì mau ra ngoài!”

“Không...”-Đồng

Nghi xoay nhẹ đầu nhìn lại, nhưng bên dưới động một cái liền như bị điện giật khiến cô mím chặt môi không thốt được nên lời cúi gằm mặt.

Tên xấu xa này trước mặt người khác còn dám ngông cuồng như vậy muốn cô, xấu hổ chết mất thôi.

K

chớp nhẹ mắt né tránh đi cảnh tượng mất tự nhiên trước mặt, cô đứng hẳn dậy ho nhẹ vài tiếng nhắc nhở: “Vốn có chuyện quan trọng mới xông vào, nhưng nghĩ lại cũng không cấp bách bằng việc của hai người lúc này...”

Hoàng

Phong nhếch môi tự đắc, coi như K còn biết điều, anh hô lên ra lệnh khi nhìn bóng lưng K khuất dần sau cánh cửa: “Nhớ khóa lại đấy!”

Đứng

bên ngoài, K rời mắt nhìn xuống hai bàn tay vẫn còn chút hơi ẩm sót lại, sau đó nhìn lên một chút vào ngực của mình, thì thầm: “Của em ấy lớn hơn của mình.”

2

Đồng

Nghi nghe tiếng cửa chốt lại tâm trí lại nổi lên một tảng hốt hoảng, cô trừng mắt nhìn khuôn mặt tự đắc của anh đang nhìn xuống mình, bất giác rướn người ra xa nhưng rất nhanh bị anh đẩy tới ép sát vào vách tường

gần đó. Lần này chạy không thoát thật rồi.

“Àn...

chậm thôi...”-cô ngửa cổ thờ đốc, bờ ngực trong suốt phập phồng thoát ần thoát hiện bên dưới áo sơ mi trắng càng tôn lên vẻ ma mị điều đứng người khác.

Hoàng

Phong chính là muốn trầm luân cùng cô không rời, đem bên dưới của mình rút ra cắm vào thật sâu bên trong cơ thể Đông Nghi, khoái cảm dâng trào làm cho anh phút chốc có chút thô bạo, đem lại cho cô đau đớn đến bật khóc.

“Hức...

đau quá... tôi không chịu nổi...”-cô yêu kiều nức nở khóc, cái cằm nhọn kiều kỳ lạ luôn lên bờ vai săn chắc bóng loáng của anh cam chịu.

Đông Nghi yếu ớt thút thít, mỗi một động tác của anh đều khiến toàn thân cô run rẩy, thần kinh truyền tới cảm giác tê dại đến bủn rủn, nhưng sâu thẳm bên trong con đau một nhòai đó, Đông Nghi biết rằng một loại khoái cảm đang lan tràn hòa quyện, làm cho cô nửa muốn dừng lại, nửa lại muốn nhiều hơn nữa.

Anh

hôn lên cánh môi anh đào của cô cổ vũ, bàn tay nâng bên đùi cô lên để cánh hoa chật hẹp bên dưới được mở rộng ra, nghênh đón tiểu huynh đệ của mình tiến công thuận tiện hơn.

“Phải rồi, đừng ngậm chặt quá... bé yêu của anh...”

Đông

Nghi khép mi mắt, mặc kệ chút tự tôn còn sót lại của mình, thời khắc này dục vọng sôi trào cuộn cuộn bên trong làm cho tâm trí cô không thể khống chế được, chỉ muốn tiếp tục triền miên cùng anh..

Hoàng

Phong nhận ra phản ứng tích cực từ cô, đáy lòng vui vẻ liền hăng say làm việc, anh là điên cuồng tiến vào không ngại ngại, nơi nữ tính ẩm ướt của cô càng lúc càng gất gao bao lấy cơn thịnh vượng to lớn của anh, bây giờ có thể coi như nuốt được vật cứng quá khổ này.

“AAAA...”

Anh

gầm nhẹ một cái, phản xạ nhanh chóng rút côn thịt của mình ra bắn vào bên đùi của cô, sau đó dán chặt cơ thể của mình lên người Đông Nghi, ép cô giữa mình và bức tường lạnh lẽo.

Trái

qua một hồi lâu, nhiệt độ trong căn phòng vẫn chưa hết nóng. Hoàng Phong nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Đông Nghi, ý cười lan tràn đến tận đáy mắt: “Mỗi lần thế này trông em càng xinh đẹp!”

Đông

Nghi nuốt khan cổ họng khô khốc của mình, vô lực ngã vào lồng ngực của anh làm điểm tựa duy nhất: “Bị anh làm cho toi tả rồi, đẹp cái nỗi gì?”

Hoàng

Phong vuốt nhẹ lọn tóc rối trên trán cho cô, đôi mắt phượng hẹp dài thích thú nhìn khuôn mặt kiều diễm phấn hồng, trong đầu chợt nảy ra một ý liền lập tức tiến hành.

Cô

nhắm hờ mắt, vừa định bảo anh đưa mình đến ghế ngồi, không ngờ cơ thể cường tráng đột nhiên khụy xuống đất làm cho Đông Nghi chói với, vội dựa hẳn lưng vào tường để không bị ngã, cô không vui hỏi: “Anh làm cái gì vậy?”

Giọng

anh trầm đục thốt, nhìn cô với ánh mắt mê đắm, bàn tay anh nâng một bên chân của cô đặt lên vai mình, lúc này nhụy hoa đỏ tròn bóng sưng đỏ đang mấp máy mê hoặc như muốn dụ dỗ người khác đang đập ngay vào mắt anh.

Đông

Nghi sửng sốt giật bắn người, cô co chân lại định che đi nơi tư mật đang hiện ra lộ liễu trước mắt Hoàng Phong nhưng không cách nào giấu đi được, cô uất hận đấm lên vai anh: “Đừng nhìn nữa!”

“Không

nhìn...”-yết hầu nhấp nhô lên xuống, anh ngắn gọn đáp, sau đó vùi luôn khuôn mặt mình vào nơi nữ tính đang tiết ra rất nhiều mật dịch, dùng miệng mình quyết hút hết suối tình nuốt xuống.

“Ân...

đồ biến thái... ân...”-cơ thể phía trên bởi vì loại kích thích điên dại

này vận vẹo không ngừng, bàn tay cố đẩy mái đầu ra xa nhưng nhận được chỉ là chiếc lưới không xương bá đao chui tọt vào bên trong, Đông Nghi bị anh làm cho điên đảo chỉ biết cong người lên hứng chịu....

Trong

lúc đầu óc đang mê man không phân biệt được thực hư, Đông Nghi nghe thoang thoang giọng anh thì thầm: “Hôm nào chúng ta thử tư thế 69 đi...”

1

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Sau khi bế Đông Nghi lên giường nằm ngủ, Hoàng Phong rời khỏi phòng đi đến thư phòng, nơi K đã ngồi chờ sẵn từ nãy đến giờ.

Anh bước vào ngồi xuống ghế đối diện, khoan thai dựa hờ lên nệm ghế phía sau, trầm giọng hỏi.

“Em tìm tôi có chuyện gì?”

K từ tốn nhấp ngụm trà trong chén nhỏ trên tay, không vội vàng trả lời. Anh để cô chờ hơn nửa ngày trời, cô cũng không việc gì gấp gáp.

“Chú của anh đã bắt đầu hành động rồi. Cuộc họp cổ đông sắp sửa được diễn ra, mũi nhọn nhắm vào chủ tịch trẻ tuổi vẫn chưa có đóng góp gì nổi bật cho tập đoàn ngoài việc lấy được cô vợ xuất chúng.”

“Chỉ thế thôi à?”-biểu cảm trên khuôn mặt anh không hề thay đổi, vẫn điềm nhiên lên tiếng, giống như mọi thứ đều trong dự liệu của mình.

“Lão đã nôn nóng lắm rồi, nhìn tôi không làm gì vẫn ngồi trên chỗ cao nhất, khiến nhiều người nhịn không được phải ra tay phá hoại.”

K gật gù, cô cũng không xa lạ thái độ của người trước mặt: “A Cầu đã thu xếp mọi thứ, chỉ đợi anh xuất hiện cùng vợ của mình thôi.”

Đôi mắt phượng ánh lên vẻ thâm thúy nhìn vào không gian vô định trước mặt, khóe môi mỏng cong lên nụ cười nhạt, xem ra đã đến lúc anh lột chiếc mặt nạ ngỗ nghịch ra rồi. Không thể để kẻ khác xem anh là đứa bù nhìn sống bám vào ông nội. Bởi vì hiện tại anh là chồng của Đông Nghi, anh càng phải làm chỗ dựa vững chắc cho cô, không để bất cứ kẻ nào dám động đến một sợi tóc của vợ mình.

“Lần trước bắt cóc cô ý sát hại vợ của tôi, cũng nên cho ông ấy nếm chút mùi vị thống khổ đi!”- lời nói âm lãnh tràn đầy nguy hiểm bức người, tỏa ra một loại áp lực vô hình khiến người khác khiếp sợ.

K chớp nhẹ mắt không phản ứng lại với lời nói của anh, cô đứng dậy đi ra ngoài. Lúc bước ngang qua người anh, buông lại câu cuối cùng: “Cô ấy sức khỏe vốn không thật tốt, đừng bắt vợ mình vận động quá sức.”

Hoàng Phong vốn dĩ định cho qua chuyện K xông vào phòng anh đột ngột, bị cô đâm chọt một câu, nhịn không được đáp trả: “Sức khỏe không tốt có thể bồi dưỡng, nhưng vóc dáng với tỉ lệ hoàn hảo thì không mấy ai có được đâu.”

Mi mắt K khẽ giựt nhẹ, bước chân khựng lại một lúc cũng nâng gót rồi khỏi.

“Tôi còn dạy em ấy nhiều trò lắm, tôi chỉ lo anh sẽ bị phé thật thôi.”

Khuôn mặt Hoàng Phong từ đắc ý dần chuyển sang xám xịt âm u, bàn tay nắm chặt lại đặt trên đùi kìm nén nhìn K đã hoàn toàn rời khỏi thư phòng. Con người này bình thường vốn ít nói, không ngờ lời nói ra lại độc địa như vậy.

Hàng chân mày cong vút khê rung động, Đông Nghi giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra bản thân từ bao giờ đã ngồi trên xe được anh đưa ra ngoài.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

Hoàng Phong hơi nghiêng đầu lướt nhìn cô, bàn tay đặt trên vô lăng vươn ra vuốt nhẹ lên mái đầu bồng bềnh sau giấc ngủ sâu vừa tỉnh lại: “Thấy em ngủ ngon quá nên không gọi dậy.”

Cô rời mắt nhìn xuống quần áo trên người mình, khẽ cau mày nhìn lên anh trách: “Quần áo gì thế này? Lần trước lời tôi trong bộ đồ ngủ ra ngoài, lần này lại là bộ đồ rộng thùng thình của anh.”

“Thoải mái là được rồi, đến nơi tha hồ quần áo cho em chọn. Tôi gom hết vào vali cho em rồi.”- Hoàng Phong không ngạc nhiên với thái độ của cô, anh biết người ưa cái đẹp như Đông Nghi nhất định sẽ phản ứng lại với những thứ không vừa mắt, cho nên anh càng cố tình muốn chọc giận cô để được ngắm nhìn dáng vẻ phụng phịu đáng yêu này.

Đông Nghi thở nhẹ ra giữ cho bản thân bình tĩnh lại, nhìn chiếc áo phông rộng màu xám tro của anh đang khoác trên người, cô miễn cưỡng cho qua, khẽ khàng lặp lại câu hỏi: “Chúng ta là đang đi đâu?”

“Hưởng tuần trăng mật.”

Ai đó đang đơ ra chưa hiểu vấn đề.

“Lần trước chẳng phải là diễn trò thôi sao? Bây giờ đi hưởng tuần trăng mật cùng nhau, tận hưởng cuộc sống hôn nhân của chúng ta.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Chiếc xe hơi màu đen đỗ trước cổng ngôi biệt thự cổ kính sang trọng, từ nơi này nhìn ra chính là bờ biển trong xanh rộng lớn, vẻ đẹp thiên nhiên diễm lệ bất mắt khiến lòng người không khỏi choáng ngợp. Nhưng hiện tại người đang ngồi trong xe lại không hề tỏ ra hứng thú với việc đang ở một nơi tuyệt vời như thế.

Đông Nghi uể oải bước xuống xe, ánh chiều tà đỏ rực bao trùm toàn bộ không gian, ngả bóng cô xuống mặt đường lát đá, Đông Nghi lười biếng xoa nhẹ hai vai mỏi nhừ của mình sau chuyến đi dài.

“Sao anh luôn làm tôi phải bất ngờ vậy?”

“Tôi nghĩ phụ nữ sẽ thích những điều bất ngờ như thế mà.”- Hoàng Phong mở cốp xe lấy hai cái vali lớn ra, sau đó đi đến chỗ cô: “Nhưng đúng là em không thích sự bất ngờ này rồi.”

“Anh có biết tôi đang theo một dự án lớn hay không?”

Anh khoác tay lên eo cô kéo sát vào người mình dẫn đi, đôi mắt hứng thú nháy một cái nhìn cô hào hứng nói: “Đảm bảo chuyến đi này sẽ không tổn thất gì đầu phu nhân của tôi, không những thế còn đem lại một món lợi nữa cơ.”

Cô nheo mắt nghi ngờ, cổ áo rộng bởi vì bị anh ôm lấy tuột xuống, cô đưa tay kéo lên chỉnh lại, giọng không mấy tin tưởng hỏi: “Mờ mờ ám ám như thế, anh định giờ trò gì nữa đây?”

“Chỉ muốn cùng em hưởng một tuần trăng mật ngọt ngào thôi mà. Sắp tới rồi mau vào tắm thôi.”

“Hừ!”

Đông Nghi nhìn anh vẫn bám chặt lấy cô không rời khi cả hai đã vào trong nhà, lên tiếng nhắc nhở: “Anh ở yên đó, tôi đi tắm!”

“Tôi tưởng em gọi tôi vào tắm cùng chứ?”- anh vờ tỏ ra thất vọng khi cô ra lệnh, thú vui gần đây của Hoàng Phong chính là trêu chọc vợ nhỏ của mình.

Đợi cho Đông Nghi đã vào phòng tắm, anh ngồi xuống ghế gỗ gần cửa sổ lớn hướng ra ngoài biển, mở điện thoại bấm số gọi cho một người.

“Hi Tom, chúng tôi đã đến nơi, xem ra anh lại chậm hơn tôi một bước rồi.”- anh vui vẻ trò chuyện, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia sắc bén khi giọng nói bên đầu dây đáp trả lại. Cả hai qua lại vài câu xã giao đơn giản.

“Được rồi, tôi đoán cô ấy cũng rất xinh đẹp, tôi rất mong chờ ngày mai được gặp mặt nha.”

“Tạm biệt!”

Hoàng Phong cúp máy, trên môi vẫn chưa tắt đi nụ cười, đến lúc đứng dậy định trở vào trong đã nhìn thấy Đông Nghi đứng phía sau từ bao giờ, sắc mặt lạnh lùng nhìn lên anh dò xét.

“Cô gái xinh đẹp nào vậy?”

Anh thoáng ngạc nhiên, đáy mắt nhanh chóng hiện lên tia thích thú nhìn lại cô, tình bơ hời ngược lại: “Em ghen à?”

“Nhìn tôi giống đang ghen lắm sao?”-Đông Nghi xoay người đi giả lả, cô đi đến bên giường lấy máy sấy tóc ra hong khô mái tóc vừa gội xong của mình, lờ đi anh.

Hoàng Phong mỉm cười gật gù, anh theo cô đi đến giường giành luôn máy sấy giúp cô sấy tóc. Từ vị trí của mình nhìn xuống, anh có thể thuận tiện ngắm nhìn khe rãnh bóng loáng của cô phía sau lớp áo choàng tắm trắng tinh, mùi hương sữa tắm dịu ngọt thoang thoảng bay vào khứu giác dễ chịu này làm cho anh xao xuyến không muốn rời xa nửa bước: “Không giống đang ghen, là tôi tự suy nghĩ vu vơ thôi.”

“Tự tôi làm được, anh cũng đi tắm đi!”-cô toan nắm lấy cổ tay anh ngăn lại nhưng Hoàng Phong vẫn một mực giành làm.

Những ngón tay suông dài to lớn luồn vào làn tóc ướt vuốt ra sấy khô, động tác nhẹ nhàng thuần thực như thể đã từng làm qua rất nhiều lần, cẩn thận không làm đau cho cô.

“Vợ à, tôi cũng tò mò cô gái xinh đẹp ấy có dung mạo như thế nào đấy? Con gái phương tây thường có đôi mắt rất lôi cuốn phải không?”

Đông Nghi vừa mới thư thân một lúc, bị lời nói của anh làm cho trong lòng nổi lên trận bức bối, cô nghiêng đầu lờ mờ anh: “Ai mà biết.”

Nụ cười ẩn ý hiện lên trên khuôn mặt tuần tú, Hoàng Phong chỉnh đầu cô quay lại phía trước tiếp tục sấy tóc giúp cô, lời vẫn đều đều nói: “Tôi tưởng em có mắt thẩm mỹ tốt sẽ phán đoán được chứ?”

“Đừng chọc tôi ghen nữa, không có tác dụng đâu.”-Đông Nghi chỉ tay lên vai của mình ý muốn anh xoa bóp, tóc cô cũng ráo nước rồi, nếu anh rảnh như thế thì “hầu hạ” cô tiếp luôn đi.

Hoàng Phong không chút suy nghĩ liền ngoan ngoãn làm theo, hai tay đặt lên vai cô ấn nhẹ, cảm nhận người phía trước đang rất hưởng thụ với hành động của mình, anh vui vẻ nói tiếp: “Em thông minh thật đấy!”

“Vốn định chọc cho em ghen cơ.”

“Tay của anh đặt đi đâu vậy?”-Đông Nghi mở to mắt nhìn xuống hai bàn tay to lớn của anh đang nhiệt tình nắn bóp hai bầu ngực phía trước của mình, người đàn ông hư hỏng này vừa định khen một câu đã lại giờ thôi rồi.

Hoàng Phong nhếch môi, anh thả lỏng tay ra khi bị cô đánh khề vào ngăn lại, hôm nay vợ nhỏ của anh mệt rồi nên anh sẽ tạm thời buông tha vậy: “Tôi là mất xa toàn thân cho em thôi mà, tôi sợ nó sẽ không đều...”

“Anh đi tắm cho tôi!”-cô xoay hẳn người lại, kích động trừng anh ra lệnh, dạo này anh đúng là coi cô không ra gì nữa rồi, chuyện gì cũng có thể tùy tiện nói.

Hoàng Phong bị cô quát có chút sững người giật mình, anh chỉ đùa thôi cô có cần cáu thế không?

“Được rồi, tôi đi tắm!”-ai đó lủi thủi nghe lời làm theo, không dám hó hé thêm tiếng nào nữa.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

“Thật là!”-sáng sớm mở mắt ra, đập vào mắt Đông Nghi chính là hai mảnh bikini được treo trên giá cạnh giường, sợ rằng cô không hiểu dụng ý còn đính kèm một mẫu giấy nhỏ.

“Hôm nay chúng ta cùng đi tắm biển. Cho em một bất ngờ thú vị!”

Cô vò lấy mảnh giấy quăng vào sọt rác gần đó, đứng dậy rời khỏi.

“Chào buổi sáng!”

Hoàng Phong mỉm cười nhìn cô, trên tay đang cầm tách cà phê nóng vừa mới pha xong ngồi trong phòng khách.

“Hôm nay chúng ta sẽ làm gì?”-Cô nhìn anh hỏi.

Anh nhún vai: “Lát nữa em sẽ biết, giờ em làm đồ ăn sáng cho tôi đi!”-anh thần nhiên lên tiếng, nhìn đôi mắt ngạc nhiên của người đối diện, giọng đều đều tiếp tục: “Ở đây không có cửa hàng nào đâu, hôm qua tôi đã chuẩn bị vài thứ rồi, em chỉ cần sơ chế lại thôi. Hay là em không biết?”

Đồng Nghi phụng phịu ngồi xuống bên cạnh, lười biếng nói: “Dùng dùng trò khách tướng, anh thích nấu nướng như vậy sao không làm luôn đi?”-cô chính là không muốn động tay vào mấy thứ mình không sở trường, là tự anh lôi cô đến nơi khi họ còn gáy này, anh phải lo cho cô mới phải đạo.

Anh gật gù: “Không làm thì thôi, tôi uống cà phê cũng được rồi.”

Đồng Nghi lườm anh, cái bụng trống rỗng của cô đang biểu tình mà hương vị cà phê thoang thoảng xộc vào cánh mũi khiến Đồng Nghi có chút thèm, cô nhìn vào cái tách trên tay anh chăm chăm, băng quơ hỏi: “Anh pha có một ly thôi hả?”

“Ừm. Em muốn uống cùng không?”

Nhìn ánh mắt như đang trêu đùa mình, Đồng Nghi sĩ diện lơ đãng đứng dậy đi vào bếp. Nhìn lên kệ tủ mở ra xem thử, bên trong có một túi mì ăn liền và vài bịch bánh ăn vặt.

“Trong tủ lạnh có trứng đó!”-giọng anh phía sau lưng cô thì thầm dọa Đồng Nghi giật mình, cô lầm bầm: “Anh là mèo sao? Đi chẳng có động tĩnh gì hết.”

“Một tô mì cũng được a, tôi không kén ăn như em đâu.”-giọng anh mang theo vài phần nũng nịu, anh là muốn một lần được cô nấu cho ăn chứ hoàn toàn không có ý trêu chọc vợ mình như mọi khi, dù là thế thì được ngắm nhìn đáng vẻ đáng yêu của cô vào buổi sáng cũng rất tốt nha.

“Anh nấu giỏi như vậy tự làm đi, tôi làm anh ăn không ngon đâu.”-Đồng Nghi đặt hai gói mì xuống bếp, sau đó lướt nhìn xem cái xoong nào vừa mới để dùng tới.

Vòng tay quen thuộc tìm đến chiếc eo nhỏ nhắn của cô ép sát vào lồng ngực của mình, anh thì nhẹ cầm lên vai cô, khẽ khàng dụ dỗ: “Em nấu tôi đều nuốt trôi hết, làm cho tôi ăn đi!”

Đồng Nghi rút nhẹ cổ lại khi hơi ấm từ lời nói của anh phả vào làn da nhạy cảm của mình, nó làm cô bị nhột: “Mới sáng sớm anh làm trò gì vậy, vương chân tay quá!”

“Tôi chỉ muốn em nấu cho tôi một tô mì thôi.”-làn hơi dần trượt lên vành tai nhỏ xinh đã sớm ửng đỏ vì sự kích thích vụn vặt từ anh, Đồng Nghi khẽ cười xoay người lại đẩy Hoàng Phong lùi ra xa.

“Vậy mời anh mau tránh đường để tôi còn nấu nướng.”

Hoàng Phong hai mắt ánh lên tia hào hứng nhìn Đồng Nghi xoắn tay áo lên chuẩn bị bữa sáng. Anh tin bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc khi được thưởng thức món ăn do người phụ nữ của mình làm cho.

Đặt khay đựng hai tô mì nghi ngút khói xuống bàn, cô đưa cho anh đôi đũa và muổng rồi ngồi xuống bên cạnh: “Tôi chỉ làm được như thế thôi.”

Hoàng Phong mỉm cười nhận lấy đôi đũa, nhìn tô mì đơn giản mà lòng anh ấm lên một cách kỳ lạ, có chút không nỡ ăn: “Bên trong có vỏ trứng không vậy?”

Đồng Nghi ném cho anh ánh mắt không thiện cảm, cô không thèm đáp trả bắt đầu ăn, mì gói chỉ có vị như thế thôi, anh không ăn thì thôi.

Trong khi cô chỉ mới ăn được vài đũa, tô mì bên cạnh của anh đã cạn sạch không còn giọt nước nào. Hoàng Phong nhìn sang tô mì của cô ý vẫn còn muốn ăn nữa.

“Còn đói sao?”-cô hiểu ý hỏi gần.

Gật gật.

“Tự nấu đi!”

Anh trề môi lừ lại cô, bàn tay còn cầm đũa không khách khí gấp luôn vào tô mì của cô lên ăn: “Em ăn như mèo thế sẽ không hết đâu, để tôi ăn chung đi!”

“Này... anh chết đói hay sao vậy?”-cô nheo mắt nhìn người bên cạnh đang ăn rất ngon lành, nhìn xuống phần ăn của mình đã sắp hết vội vã tranh gấp lấy.

“Yah, ăn vừa thôi!”

Hoàng Phong bỏ ngoài tay lời nói của cô gấp nốt những sợi mì cuối cùng hút vào miệng nhai, khuôn mặt đắc ý nhìn cô chỉ tay vào miệng mình vừa ăn vừa

nói: “Nó trong miệng tôi rồi, em còn muốn ăn không?”

“Anh bị tiến hóa ngược à?”

“Cảm ơn vì bữa sáng nha, vợ yêu!”

TBC.

Hàng về đây, ủng hộ tiếp tục nha mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Đi dọc trên bãi cát trắng mịn nhìn ra làn nước trong xanh rộng lớn, khí hậu mát mẻ và không gian yên tĩnh làm cho con người thanh tĩnh không ít.

Hoàng Phong đan những ngón tay của mình vào tay người bên cạnh bước đi, đôi mắt nhìn cô không mấy hài lòng với bộ đồ đi chơi quá kín công cao tường đi. Không phải là không đẹp, nhưng nó không giống như những gì anh đã tưởng tượng: “Bộ đồ tôi chuẩn bị cho em đâu sao không mặc?”

“Không thích, đi dạo phơi nắng một chút rồi về. Anh muốn tắm biển một mình anh tắm đi.”-cô hơi nheo mắt khi những tia nắng ban trưa chiếu vào mắt mình, dù thế thì ánh nắng ở đây không quá chói lóa, không khí mang theo hương vị biển rất dễ chịu.

Hoàng Phong khẽ mỉm cười, anh còn không biết tính của Đông Nghi hay sao? Muốn cô đi đông cô nhất định phải đi tây thôi. Mặc kệ đi, được ở cùng cô, được ngắm nhìn dáng vẻ xinh đẹp đang tận hưởng không gian tuyệt vời này cũng không tệ chút nào.

“Cái gì thế?”-cô vén lọn tóc vừa bị con gió nhẹ bay qua che khuất tầm nhìn trước mắt, bên ngoài bãi biển dường như có vật gì đó đang từ từ tiến vào bờ, nhìn rất giống như du thuyền.

Hoàng Phong ánh mắt sáng lên, anh nắm tay cô kéo đi sâu xuống bờ biển hơn: “Là bạn của tôi, họ đến đón chúng ta ra ngoài chơi.”

“...”

Đông Nghi hơi nhíu mày nhìn rõ hơn chiếc du thuyền đang hiện ra trước mắt, phía trên là một đôi nam nữ đang đứng nhìn về phía họ, người đàn ông này trông rất quen.

“Đừng nghĩ nữa, là cậu chủ của tập đoàn đá quý xuyên quốc gia IL của Mỹ, Tom. Món quà này em thích có phải không?”-anh nghiêng đầu thì thầm bên tai cô, đôi mắt không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên khuôn mặt đang cố tỏ ra không kích động của Đông Nghi.

Một người khôn ngoan và nắm bắt thời cơ trong thương trường như cô, Hoàng Phong biết Đông Nghi nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Đông Nghi nhếch môi nhìn lại người đàn ông đang tùy tiện vòng qua eo của mình kéo xích lại gần, ý cười hiện trên đáy mắt băng lãnh không mang chút ý cười nào, nhưng bên trong lại tiềm ẩn nét thích thú: “Xem ra tuần trăng mật này cũng không quá vô vị.”

“Vậy phải thưởng cho tôi rồi phải không?”

“Để xem bản lĩnh của anh tới đâu đã.”-Đông Nghi ngưng việc giao tiếp kín đáo giữa họ lại khi hai người phía trên đã đến gần.

Cả hai mỉm cười chào hỏi, anh nắm tay dắt cô bước lên ca nô nhỏ đi ra du thuyền, sau đó mới mở lời giới thiệu đằng hoàng.

“Chào Tom, đã lâu rồi không gặp, lần này coi như tôi chính thức ra mắt vợ của mình với anh. Nghi, đây là người bạn anh vẫn thường nói với em.”

Trước mắt cô là một dáng người cao lớn không thua kém Hoàng phong, trên người anh khoác một chiếc áo sơ mi hoa văn cách điệu không cài nút để lộ vòm ngực săn chắc sáu múi, khuôn mặt mang đậm nét đặc trưng của phương tây với mái tóc bạch kim cùng đôi mắt xanh biếc sâu thẳm hút hồn, đây là một chàng trai rất tuấn tú.

Đông Nghi mỉm cười đưa tay đón lấy cái bắt tay từ Tom, vui vẻ chào: “Rất vui được biết anh, Tom!”

“Phong à, anh đúng là có phúc lớn, cưới được cô vợ xinh đẹp như vậy.”

Bên cạnh anh là một cô gái dễ nhìn với vóc dáng siêu mẫu, cô ấy vừa lấy ra một chai rượu trắng tiến về phía mọi người, khoác lấy cánh tay Tom đưa nó cho anh.

“Đã tụ tập đông đủ rồi, chúng ta cùng ngồi xuống thưởng thức chai rượu của tôi nào.”

Bốn người nâng ly lên cùng, không khí rất nhanh trở nên thoải mái và tự nhiên với những câu nói đùa đưa đẩy giữa người đàn ông, Đông Nghi bên cạnh lâu lâu cũng chỉ góp vui vài câu. Nếu món quà này anh đã chuẩn bị sẵn cho cô thì anh cứ đóng gói cẩn thận đi, cô cũng muốn xem thử anh bản lĩnh được tới đâu.

Trò chuyện một lúc, Tom và cô bạn gái của mình đã vào bên trong, còn lại Hoàng Phong cùng Đông Nghi đang ngồi trên dầm nhìn cảnh vật thơ mộng bên ngoài du thuyền. Lúc này cô mới tò mò mở lời hỏi.

“Làm sao anh quen được với anh ta vậy?”

Anh nhấp một ngụm rượu nhỏ, nháy mắt nhìn cô đáp: “Bí mật, em cứ biết người đàn ông của mình rất đáng tin tưởng là được.”

“Không nói thì thôi, đừng quảng bá bản thân nữa.”-cô ngả lưng lên ghế nằm nghỉ, tay đeo kính mắt bản to che hơn nửa khuôn mặt của mình lại.

Anh cũng nằm xuống ghế bên cạnh theo Đông Nghi, nghiêng người ngắm nhìn một nửa khuôn mặt thanh thần của cô, lời sắp nói ra khiến Đông Nghi không khỏi kinh ngạc quay phắt lại nhìn anh.

“Tom rất thích K!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

“Tom rất thích K!”

Đông Nghi tháo luôn kính mắt vừa mới đeo xuống, chuyện thần kỳ gì ở đây? Tom thích K sao?

Hoàng

Phong tỏ ra hơi hốt tiếp tục giải thích rõ hơn cho người đang tò mò

nhìn mình, anh có cảm giác Đông Nghi quan tâm đến K nhiều hơn anh. (Anh

nhà đang ganh tỵ với gái.)

“Cũng

giống như em, K từng theo sự sắp xếp của tôi bảo vệ Ton trong một cuộc

giao dịch với băng đảng hắc đạo, từ đó cậu ta đã đem lòng thích K.”

“Nhưng tôi nhìn sao cũng không giống K đang thích ai đó.”-Đông Nghi hứng thú chen vào.

“Em tình ý thật! K không thích Tom, cô ấy nói không thích người ngoại quốc.”

Đông

Nghi gật gù đồng tình. Thoáng nhìn qua con người Tom, đúng là nói giàu

có giàu, khí chất có khí chất, vẻ ngoài cũng thuộc loại đẹp trai nhưng

lại không đáng tin chút nào, bên cạnh còn cặp kè cùng với cô người mẫu

nữa. K không chọn là đúng rồi.

“Chị ấy cũng rất có phẩm vị đó!”

Đôi

mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại nhìn cô không hài lòng, mấy cô lúc nào cũng đặt yêu cầu của bản thân lên cao quá, ế chắc rồi. Cũng may là cô gặp được anh, bằng không suốt đời này cũng sẽ cô đơn tới già thôi.

Đồng

Nghi đeo kính mát vào trở lại, thoải mái kê tay ra sau đầu làm gối gác chéo chân nằm dài trên ghế. Tư thế tự nhiên nhưng lại toát ra một sức cuốn hút mê hoặc người khác nhìn vào, Hoàng Phong cảm thấy cổ họng khô ran, cả người như nổi lên dòng điện rạo rức khắp nơi. Người phụ nữ này đừng có lúc nào cũng toát ra vẻ nguy hiểm chết người như vậy được không?

“Anh

cứ nhìn tôi chăm chăm tôi không ngủ được đâu.”-Đồng Nghi lên tiếng, khuôn mặt vẫn không thay đổi biểu cảm nằm nguyên tư thế, vô tình hay cố ý muốn khiêu khích dục vọng đang kiềm nén của anh đây?

Đôi

mắt gian tà thoáng nhìn thấy một thứ thú vị để gần chỗ nằm của mình, Hoàng Phong hiểu được dụng ý tốt của Tom, nụ cười khẽ giương lên trên khóe môi mỏng khi bàn tay đưa ra cầm lấy vật để trên bàn nhỏ.

Đồng

Nghi giật bắn người ngoi đầu nhìn xuống những ngón tay của anh đang vuốt ve làn da trắng mịn trên đôi chân trần suông dài, bóng loáng của cô, cảm giác mát lạnh nương theo những ngón tay to lớn nhưng không kém phần suông thẳng của anh vuốt ve đến đâu, chỗ đó liền bông rớt, lông toi dựng đứng hết lên.

“Anh làm gì vậy?”

Hoàng

Phong tự nhiên đáp trả, tay vẫn đều đặn thoa kem lên bắp chân nuột nà mềm mại của cô: “Thoa kem chống nắng cho em, em nhìn xem da dễ trắng như thế, không cẩn thận sẽ đen mất.”

Đồng

Nghi ngồi bật dậy, tay nhỏ nắm lấy cổ tay nam tính ngăn lại khi nó có xu hướng trượt lên trên nơi gần giữa hai đùi, dù kín cổng cao tường đến đâu, hôm nay cô cũng mặc mỗi áo sơ mi hở vai cách điệu cùng quần short trắng, để cho anh tự do trêu đùa như vậy là quá hời rồi.

“Đừng lợi dụng nữa, trước khi đi tôi đã thoa rồi.”

Hoàng

Phong từ bao giờ đã ngồi chung trên một cái ghế với Đông Nghi, để cơ thể nhỏ nhắn của cô phía trước người mình, anh nắn thêm một ít kem cho vào lòng bàn tay rồi xoa lên đôi vai trần cho cô, bỏ qua lời nói của

Đông Nghi.

“Phong!”

Lời

nói của anh nhẹ nhàng rót vào tai cô, yêu thương hôn lên trái tai nhỏ nhắn đáng yêu: “Em đó, muốn kêu gọi cậu ấy ra đây nhìn cảnh chúng ta thân mật luôn sao?”

Đông Nghi bức xúc, anh có thể hay không đừng đụng đâu cũng làm đó, chính bởi vì nơi đây là du thuyền của Tom, cô càng lo ngại.

“Anh không biết xấu hổ nhưng tôi thì biết đó, ở nhà vẫn chưa đủ sao? Ngay cả bên ngoài cũng không giữ kẽ gì hết.”

“Có

bao giờ em cho tôi ăn no một bữa đằng hoàng đâu, đều là vì thấy em kiệt sức nên buông tha cho thôi. Có người chồng nào tốt như tôi không?”

“Anh...”

Anh

buồn cười xoay luôn người cô vợ lại để khuôn mặt tức giận của cô thu hết vào đôi mắt đen hẹp dài của mình, trầm ảm lên tiếng, ngón tay véo nhẹ lên má Đông Nghi: “Em nghĩ tôi không biết cân nhắc nặng nhẹ sao? Chính vì là Tom chúng ta càng phải tỏ ra là đôi vợ chồng quán quýt yêu thương nhau, cậu ta rất đa nghi. Em muốn bị nhìn ra chúng ta không phải một đôi vợ chồng hòa thuận à?”

Rõ

ràng là anh có ý đồ xấu, nhưng những lời nói ra lại rất hợp tình hợp hoàn cảnh. Tom là bạn của Hoàng Phong, muốn anh ta hợp tác cùng mình đúng là cần có sự hỗ trợ tốt từ người chồng này, nhất thời Đông Nghi lại bị yếu thế. Dù như vậy thì cô vẫn không muốn suốt ngày bị anh bắt nạt nữa.

Đôi

mắt từ ảm ức chớp nhẹ một cái chuyển biến thành ánh nhìn sắc sảo, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên bờ ngực rộng lớn của anh, cổ tình mở luôn cúc áo thứ hai ra ngoài.

Hoàng

Phong khẽ nheo mắt nhìn xuống nơi bàn tay cô vẫn cô vẫn còn đặt trên ngực mình vuốt ve, nhen nhóm lên ngọn lửa rạo rực trong lòng anh, nhìn lên lại đã thấy đôi mắt mê hồn câu dẫn của Đông Nghi đang nhìn anh cố tình quyến rũ.

“Vợ à, lần này là trò gì đây?”

Ngón

tay nhỏ xinh ven theo đường cổ áo của anh nắm lấy, kéo nhẹ về phía của mình, đôi môi anh đào đỏ thắm thì thầm những lời dụ dỗ: “Như ý của anh còn gì, đối xử tốt với anh.”

Hoàng

Phong nhếch môi, đôi mắt thâm thúy một lần nữa nheo lại trước khi khép xuống khi Đông Nghi chủ động áp môi mình lên môi anh.

Dịu

dàng và từ tốn, anh liếm nhẹ môi cô, dùng đầu lưỡi nóng ảm của mình tách nó ra, đòi hỏi theo bản năng xông thẳng vào đầy nụ hôn lên sâu hơn, nồng nàn hơn. Vòng tay của cô luồn qua mái tóc ngắn ôm lấy cổ anh ghì xuống, trong khi tay anh vòng qua siết chặt cái eo nhỏ của cô dán chặt vào người mình.

+

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Đê mê làm cho dục vọng dâng trào, nhưng khi Hoàng Phong muốn tiến xa hơn, Đông Nghi lại đột ngột tách khỏi người anh đứng dậy, nhìn về phía người đàn ông đang đứng nhìn họ được một lúc.

“Anh cứ nhìn như vậy sẽ làm cho tôi ngại đó.”

Hoàng Phong cau mày, anh đã hiểu rồi, Đông Nghi chính là cố tình mượn anh để diễn màn kịch thân mật cho Tom xem, vừa thuận tiện để khiêu khích anh luôn. Con người này đúng là tinh ranh không kém cạnh, rất thích hợp làm vợ của Hoàng Phong này.

Hoàng Phong nhếch môi, tay đặt trên eo Đông Nghi không khách khí luồn sâu vào lớp áo vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn mịn màng, nhìn người bạn của mình hồ hững đáp: “Anh có cho vợ chồng nhà này không gian riêng tư hay không?”

Tom nhún vai, anh đối với lời nói của Hoàng Phong không có nửa điểm hiểu chuyện, bước thẳng tới gần hơn chỗ hai vợ chồng đang ngồi, ánh mắt tinh tế nhìn ra được cái đánh khẽ gạt tay Hoàng Phong đang dạo chơi phía sau lưng của Đông Nghi xuống, mỉm cười đáp: “Hai vợ chồng không phải có rất nhiều thời gian sao? Tôi đã cất công đến đây rồi sao không đưa tôi tham quan đi, sẵn tiện...”-Tom hơi dừng lại, lời sắp sửa nói ra có chút phản kích: “Gặp lại K luôn. Anh quên mình hứa gì với tôi sao?”

Hoàng Phong bật cười, trí nhớ anh rất tốt, nhưng là nhanh như vậy đã đưa miếng mồi câu cho Tom sẽ không còn thú vị nữa: “Nhớ chứ, K đang làm cho tôi một việc rồi, tôi nay cô ấy sẽ có mặt ở đây cùng chúng ta. Không biết cậu chủ Tom đã hài lòng chưa?”

“Anh được lắm, hai vợ chồng các người từ giờ cho đến lúc tôi gặp được K. đừng mong được gần gũi nhau nữa.”-Tom giống như đứa trẻ sấn tới nắm lấy cánh tay Đông Nghi kéo lên trong sự ngỡ ngàng của hai người.

Đông Nghi lấy lại sự bình tĩnh nhìn lên Tom: “Chuyện gì vậy?”

“Chị dâu, ở đây nắng lên rồi, chúng ta vào trong nghỉ ngơi ăn uống đi, da dẻ của chị phơi nắng này giờ đủ rồi.”

Đôi mắt Hoàng phong hiện tại đang chú mục duy nhất nơi bàn tay của Tom đang nắm lấy tay Đông Nghi, khuôn mặt âm lãnh như muốn giết người tới nơi, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện phản ứng nào.

“Phong à, có ghen cũng đề nén lại đi ha, sợ mất vợ như vậy thì đừng dẫn theo chứ?”-Tom hào hứng châm chọc, anh dắt luôn Đông Nghi vào trong.

Đừng tưởng ông đây không biết chuyện, cô vợ này rõ ràng đang rất hưởng ứng lời đề nghị của Tom nữa là.

“Chúng ta đi thôi chị dâu!”

“Được.”

Nhìn hai người vui vẻ bước vào trong buồng thuyền, Hoàng Phong thờ hất ra bức bối, anh đứng dậy theo sau họ đi vào. Giữ vợ thì giữ vợ, còn đỡ hơn để kẻ xấu thừa cơ trục lợi.

Hoàng Thế Phương nhìn lại đồng hồ trên tay rồi nhìn sang A Cầu, không vui hỏi: “Đã mấy giờ rồi mà hai vợ chồng bọn nó vẫn chưa đến, có biết cuộc họp cô đồng quan trọng như thế nào không?”

Bên dưới đám cỏ đồng cũng bắt đầu xỉ xám bàn tán, bọn họ bất ngờ được triệu tập đến buổi họp đột xuất vào hôm nay, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy người ở đâu.

A Cầu tỏ ra lúng túng không biết gì: “Tôi đã thông báo với chủ tịch về cuộc họp lần này nhưng cậu ấy không biết đã đi đâu rồi.”

“Thật chẳng ra làm sao cả, không có thì không có.”-lão quay lại ngồi ở vị trí trung tâm của buổi họp, nhìn mọi người, sau đó lên tiếng thông báo: “Tôi sẽ vào nội dung chính của buổi họp luôn để không làm phí thêm thời gian của mọi người. Các vị cũng biết từ khi lên tiếp quản chiếc ghế chủ tịch, đứa cháu của tôi không có bất kỳ công hiến nào cho tập đoàn, thời gian gần đây tình hình tài chính của tập đoàn cũng đang trên đà đi xuống. Tôi kiến nghị mọi người hãy cho một giải pháp thỏa đáng, không thể để những người ngồi ở vị trí cao mà thực lực lại không đáng để đảm đương chức vụ và trọng trách này.”

CẠCH.

Cánh cửa phòng họp bỗng mở ra, K bước vào đi bên cạnh A Cầu, lên tiếng ngắn gọn: “Tôi được sự ủy nhiệm của chủ tịch Hoàng đem cho mọi người xem cái này.”

A Cầu nhận sắp tài liệu từ K phân phát cho mọi người. K lướt mắt nhìn Hoàng Thế Phương, khuôn mặt lạnh băng không chút biểu cảm, cô quay trở lại vấn đề chính tiếp tục: “Trên tay các vị chính là bản dự án xây dựng trung tâm thương mại Y được hai vợ chồng chủ tịch Hoàng đang theo dõi. Nguồn đầu tư chính là cậu chủ của của tập đoàn đá quý đa quốc gia, Tom.”

Sắc mặt lão sau khi nghe tin tức liền tối sầm lại, cơ thể không còn chút sức lực nào dán mắt xuống sắp tài liệu trên mặt bàn. Không thể nào, thằng ranh con đó sao có thể hoàn thành dự án lớn như vậy?

A Cầu mỉm cười kín đáo nháy mắt với K, này giờ anh chính là muốn làm cho lão cực kỳ đặc ý để đợi đến thời khắc này, quá tuyệt rồi.

.

“Chúng ta chơi oẳn tù tì, ai thua thì uống rượu đi!”-Tom phấn khích đề nghị, trên bàn đã bày sẵn rất nhiều chai rượu đặc tiền lên trên.

Đông Nghi khề cau mày, cô trước nay không uống nhiều rượu như vậy, càng không giỏi mấy trò chơi này. Thử không nắm chắc phần thắng cô không làm.

“Em chơi đi, thắng thì thôi, thua tôi sẽ uống dùm cho.”-Hoàng Phong ghé sát đầu vào tai cô thì thầm dụ dỗ.

Đông Nghi hoài nghi nhìn anh dò xét: “Tôi không sợ người ta đối xử tệ với tôi, tôi chỉ sợ họ đối xử quá tốt thôi.”

“Hai vợ chồng thảo luận xong chưa?”-Tom thúc giục, anh đã chờ đợi lâu rồi, chỉ trò chơi thôi làm gì cần nhắc dừ vậy.

“Đừng làm không khí mất hứng, tư lượng của chồng em cũng không tệ đâu.”-Hoàng Phong nháy mắt tiếp tục dụ dỗ cô.

“Được thôi, chơi thì chơi!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Đông Nghi thờ dài nhìn hai người đàn ông cùng cô “bạn gái” của Tom đổ gục trên bàn, người thì ngã luôn ra ghế như xác chết, nếu không phải tử lượng của Hoàng Phong tốt, cùng lúc uống thay phần của cô thì hai người kia cũng đã không say bí tỉ thế này.

Đôi mắt thâm trầm ẩn chứa tia phức tạp nhìn lên khuôn mặt Hoàng Phong, bởi vì men rượu làm cho gò má hơi ửng đỏ lên, len lỏi trong tâm tư cô có một chút ảm áp. Anh cũng còn biết lo cho cô đó chứ.

Ngón tay thanh mảnh chọt vuron ra chạm lên mái tóc trước trán của anh vuốt nhẹ ra sau tai, để lộ đường nét tuấn tú trên khuôn mặt kia. Trong một khoảnh khắc, Đông Nghi như chìm đắm trong vẻ đẹp nam tính mê hoặc này, si ngốc nhìn anh không chớp mắt.

“Hôm nay tôi đã làm rất tốt có phải không?”-mí mắt vẫn nhắm chặt, anh khẽ khàng lên tiếng khiến cho cô giật mình vội vàng thu tay về, nhưng bàn tay anh đã nhanh hơn giữ lấy tay cô đặt lên đầu mình như cũ, Hoàng Phong trở mình tựa hẳn đầu lên bờ vai nhỏ nhắn của Đông Nghi.

“Anh chưa say?”-dù cố kiềm nén nhưng giọng cô nghe qua vẫn có vài phần bối rối.

“Hai người kia say đều là thật, em cứ yên tâm đi!”

“Thật sự nhìn không ra anh có thể uống được nhiều rượu như vậy.”-nhìn lại bây giờ, Đông Nghi phát hiện ra chồng của cô có lúc cũng giống đứa trẻ cần sự yêu thương, nuông chiều từ cô. Cũng phải thôi, điểm chung lớn nhất của hai người chính là từ nhỏ đều đơn độc, tự lập đến lúc trưởng thành. Có thể tìm được ai đó để nương nụ cũng là một thứ rất xa xỉ.

Anh khẽ cười, đôi mắt từ từ mở ra ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt thanh tú của Đông Nghi, có phần ngây dại: “Tôi sẽ xem nó như một lời khen, nhưng mà thật lòng thì tôi cũng có chút hơi say rồi.”

Cô nheo mắt nhìn Hoàng Phong, đúng là cũng có chút ngà ngà rồi, má đỏ lên rồi này: “Say rồi thì tìm chỗ nào đó nằm ngủ đi, vai tôi không phải gối đâu.”

“Không buồn ngủ.”-anh lắc nhẹ đầu, không để cho cô có cơ hội nói đã trực tiếp bế cô rời khỏi boong thuyền ra bên ngoài, để lưng cô dán chặt lên thành thuyền, dùng môi mình cuồng nhiệt hôn lên đôi môi nhỏ nhắn như chất gây nghiện luôn thôi thúc anh phải ăn nó.

“Anh...”-Đông Nghi tròn tròn mắt, nhất thời bị sốc bởi hành động bá đạo chớp nhoáng của Hoàng Phong, cái gì mà mới nói chuyện đàng hoàng một chút lại đề cô ra có ý đồ xấu xa rồi, nơi đây còn là ở ngoài thuyền.

Hoàng Phong nhếch môi nói giữa những nụ hôn, tay không kiên nhẫn bao trọn lấy bên ngực no tròn bên dưới lớp vải nhiệt tình xoa nắn kích thích cơn khoái cảm cho cả hai.

“Em đó... luôn làm cho tôi không cách nào kiểm soát tốt được bản thân mình...”

Đông Nghi nghiêng đầu né tránh anh, cô bắt lực để đôi môi nóng rực mút mạnh lên cần cổ trắng ngần của mình để lại những dấu ngân cổ ý: “Phong, anh định làm chuyện đó ở đây sao?”

Nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, anh càng thích thú muốn trêu đùa cô nhiều hơn nữa, quan trọng nhất là bên dưới của anh đã cương cứng lên rồi, nếu không thể phát tiết ra bên ngoài sẽ bức bối mà chết mất thôi.

“Phải đó, bọn họ say hết cả rồi không nhìn thấy đâu, ngoài biển cả bao la như vậy có ai nhìn thấy chúng ta đâu.”-anh ngon ngọt dụ dỗ cô.

Cô uất ức đâm mạnh vào ngực anh, ngực ưỡn cong lên khi hạ thân nhạy cảm bị bàn tay anh chui vào bên trong ấn mạnh lên nụ hoa bên trong, cơ thể non nớt trước sự kích thích quá lớn như vậy nhất thời không chịu nổi rên khẽ lên. Dù rất muốn vùng ra thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, nhưng dáng người cao lớn của Hoàng Phong đã khoanh vùng ép chặt cơ thể mình để cô kẹt giữa thành thuyền và anh, không cách nào chạy thoát được.

“Ừm...”-Đông Nghi ngửa cổ thờ dốc, bàn tay bị anh kéo xuống nơi hạ bộ nhô lên xoa lên đó, bàn tay còn lại vẫn không ngừng ra sức kích thích khoái cảm nơi nữ tính của cô, khiến nó sản sinh ra nguồn mật dịch ảm áp.

“Đừng mà... không thể ở đây...”-Đông Nghi ní non vai nài, chiếc áo mỏng manh của cô từ bao giờ đã bị anh cởi hết cúc vùi sâu khuôn mặt vào bên ngực căng tròn cắn mút, dùng răng nanh của mình day cắn dầy vò sức chịu đựng của cô. Một chút lý trí yếu ớt còn sót lại trước sự tra tấn này sớm đã không còn.

“Ngã mất...”

Đồng Nghi chơi với vội choàng tay ôm chặt cổ Hoàng Phong khi anh cố tình nâng chân cô lên, thành thuyền giống như lan can trên sân thượng làm cho cô như một người lơ lửng có thể ngã xuống biển bất cứ lúc nào, nhưng sâu thẳm bên trong nỗi hoảng sợ chính là sự kích thích mạo hiểm đem đến một loại khoái cảm thích chinh phục thứ mới lạ, cô là bị anh làm cho điên đảo luôn rồi a.

“Đừng sợ... có ngã xuống tôi cũng sẽ bám chặt lấy em...”

Hoàng Phong trước dáng vẻ yêu kiều của cô, mái tóc bồng bềnh bị cơn gió chiều thổi qua mang theo hương thơm nhàn nhạt quen thuộc của cô, đôi mắt dán chặt xuống da thịt trơn bóng với quần áo gần như đã bị mình lột đi gần hết, dục hòa trong lòng Hoàng Phong lập tức bốc cháy bùng bùng. Bảy giờ anh giống như con sói đang đói khát con mồi ngon trước mặt, chỉ muốn nuốt chửng nó vào trong bụng một lần mà thôi.

XOẠT

“A... anh điên rồi sao?”-Đồng Nghi khẽ la lên khi bàn tay thô bạo của anh xé mạnh đi quần lót của cô sau khi vừa chỉ kéo quần short xuống tới đùi, còn chưa tiếp thu được hoàn cảnh hiện tại, vật cứng của anh vừa được phóng thích đã đâm sâu vào bên trong cơ thể của cô.

“Ấn...”

“Cho tôi...”

TBC.

Chúc cả nhà ngủ ngon nha, cuối tuần vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Hoàng Phong kéo cao đùi Đồng Nghi lên tạo không gian thoải mái để cơn thịnh nộ của mình tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, bàn tay còn lại vòng ra sau cặp mông tròn trịa ra sức nhào nặn, đồng thời áp chặt vào hạ bộ bên dưới của mình.

Phía bên trên, nhìn thấy đôi môi anh đào đỏ thắm đang hé mở hô hấp dồn dập, Hoàng Phong nhìn không được bao lấy ngẫu nhiên. Trên dưới đồng loạt bị kích thích mãnh liệt làm cho Đồng Nghi không chịu nổi, toàn thân rã rời như muốn ngã luôn ra ngoài, nếu không nhờ vòng tay rắn chắc của anh, cô sớm đã rơi xuống biển rồi.

“Ấn... dừng lại...chật quá...”-vừa mới thoát được nụ hôn như vũ bão của anh, Đồng Nghi vội hô lên van nài, trước nay quan hệ cùng anh nói ít không ít, nói nhiều không nhiều nhưng cô vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp thu được hết vật cứng to lớn của anh, anh cứ cuồng nhiệt như vậy cô sẽ hỏng mất.

Anh nhìn cô khổ sở cũng không còn hưng hăng như trước, luật động từ từ chậm dần nhưng vẫn đều đặn ra vào không ngừng lại, giọng nói khàn đục vì cơn dục vọng đang dâng trào như sóng biển bên tai cô: “Em lúc nào cũng cần tôi chặt như vậy... còn muốn tôi dừng lại...”

“Hức... là anh luôn muốn ức hiếp tôi...”-cô uất hận cãi lại, hai tay quyết sống chết câu chặt cổ Hoàng Phong, nhờ như anh mà buông tay cô chỉ có đường ngã xuống biển lạnh bên dưới thôi.

Những ngón tay nam tính trượt từ phía sau lưng cô đặt trước nơi nữ tính vẫn đang bao lấy cơn thịnh nộ của mình, ra sức xoay tròn tạo thêm kích thích cho đôi phương. Sâu thẳm bên trong tiết ra dòng nước ấm nóng trơn ướt thấm vào tiểu huyệt của anh, giúp cho nơi giao nhau giữa họ dễ dàng sáp nhập được sâu hơn.

“Ấn...”-cô cúi đầu nhắm chặt mắt lại chịu đựng, khoái cảm quá lớn do anh mang lại làm cho thần trí của cô hoàn toàn mê muội, không còn khả năng kiểm soát tốt được nữa.

Hoàng Phong nhìn khuôn mặt phiếm hồng mê mẩn của Đồng Nghi, đáy lòng nổi lên cảm giác thành tựu, nữ nhân của anh vì mình mà sung sướng, cảm giác này có dùng tiền cũng không thể mua được.

“Ấn... chậm thôi...”

“Sắp ra rồi, chậm kiểu gì?”-trên khuôn mặt tuấn tú, mồ hôi xuất ra một tầng lấm tấm trên trán cao chảy xuống thái dương, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, trông anh càng thêm phần mạnh mẽ và bức người.

Anh điên cuồng ra vào bên trong cô, mỗi lần đâm vào rút ra đều là tận cùng nơi sâu nhất, cái lỗ nhỏ thoi thóp bên dưới như đã quen thuộc với vị khách xa lạ xâm chiếm, không còn quá chật hẹp như lúc đầu sau một thời gian dài kích thích lại co thắt dữ dội, khiến cho anh tê dại, hưng phấn bội phần...

“Ra bên ngoài...”-trong lúc cao trào kéo đến, Đồng Nghi không quên nhắc nhở anh phải cẩn thận, hôm nay là ngày nhạy cảm của cô, cô cũng không hề

có mạng theo biện pháp phòng tránh nào trên người.

Anh gầm nhẹ một cái, mạnh mẽ nháp liên tiếp vào âm hộ bên dưới đang gắt gao ôm lấy vật cứng của mình, thời khắc quan trọng nhất cũng kịp thời rút ra bắn vào bụng cô.

“Sinh con cho tôi... có gì không tốt...”-anh trách yêu cô, hai tay liền ôm cơ thể rữ rượu không còn chút sức sống của cô vào lòng, hơi thở nam tính nóng bỏng phủ trên da thịt mẫn cảm của cô.

Cô trừng mắt liếc anh, bây giờ người nên trách hờn là anh hay sao?

“Bây giờ không thích hợp, có con cũng nên đẻ sau này.”

“Em hứa rồi đó nha!”-đôi mắt bùng sáng lên, anh nhanh chóng nắm bắt thời cơ.

“Thật là!”

Đông Nghi đâm mạnh vào lồng ngực Hoàng Phong, không nghĩ chuyện này nữa, đồ của cô bị anh xé rách hết rồi, bảo cô phải mặc cái gì đây?

“Anh muốn chứng tỏ cái gì chứ? Người mất mặt luôn là tôi thôi.”

Hoàng Phong thích thú nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của Đông Nghi đang cuộn tròn lại đắp hồ áo sơ mi kẻ sọc của mình che đi cơ thể với nhiều vết tích do anh để lại, có chút xót dạ nhìn dáng người đang run nhẹ theo từng cơn gió lạnh thổi qua: “Được rồi, chúng ta vào bên trong trước đã, ở đây sẽ cảm lạnh mất.”

Cô ném cho anh thêm một cái lườm khinh thường, bây giờ mới nói có phải đã muộn quá không?

“Anh quan tâm tôi sẽ không lôi tôi ra ngay từ đầu..hắt xì...”

“Cơ thể em không chỉ mẫn cảm, còn rất nhạy cảm với thời tiết nữa.”-anh đặt tay lên đỉnh đầu Đông Nghi xoa nhẹ làm rối nó, đợi cho đối phương bắt đầu cúi mới chịu bế cô đứng dậy đi vào bên trong.

“Chờ đã, còn quần áo của tôi?”

“Yên tâm đi, tôi không để người của mình mất mặt đâu.”-anh dí sát mặt mình lại gần khuôn mặt giận dỗi của cô, lời vừa nói xong, từ xa một chiếc xe trượt sóng thể thao lao tới du thuyền của họ.

Hoàng Phong khẽ nhếch môi, không cần linh nghiệm như vậy chứ.

K với bộ đồ lặn ôm sát cơ thể nữ tính khỏe khoắn quyến rũ của mình đang cưỡi chiếc xe trượt nước chạy tới, mặt biển bình lặng liền rẽ nước nhường đường cho cô. Mái tóc dài qua vai tung bay theo gió thêm phần nổi bật khuôn mặt góc cạnh xinh đẹp, trông cô cực kỳ cá tính một cách hoàn hảo với khung cảnh diễm lệ trước mặt.

Đông Nghi nhìn K bước lên du thuyền, chưa kịp mừng đã bị nỗi xấu hổ xâm chiếm, dạo gần đây cô luôn trong tình trạng không mấy “đàng hoàng” xuất hiện trước mặt của K, tất cả đều do cái tên bá đạo ngang ngược này gây nên.

K lướt mắt nhìn mớ lộn xộn còn bày dưới đất, không nói lời nào lấy trong balo ra một bộ quần áo mới đưa cho Đông Nghi đang được Hoàng Phong bế trên tay, hờ hững lên tiếng: “Mặc đồ vào đi!”

“Tôi biết rồi!”-giọng cô the the đáp, quay phắt lại anh liền đổi giọng ra lệnh: “Còn không mau đưa tôi vào trong thay đồ!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Bước vào trong buồng thuyền, nhìn người đàn ông cùng cô gái ngoại quốc nằm gục trên bàn, đôi chân mảy K khẽ cau lại. Đã lâu không gặp lại, thói trăng hoa của Tom vẫn không hề thay đổi.

K không vội bỏ đi, cô bước đến nhìn khuôn mặt trầm lặng đang chìm đắm trong giấc ngủ sâu trên bàn, đáy mắt phức tạp khiến người khác không thể đoán được tâm tư của cô hiện tại ra sao.

“Hóa ra em cũng có cảm giác với cậu ta à?”

Giọng Hoàng Phong từ sau lưng lên tiếng kéo K trở về với thực tại, cô vội né tránh tầm nhìn sang nơi khác.

“Cô ấy đâu rồi?”

Anh mỉm cười, K lại đánh trống lảng rồi. Không sao, chuyện của K anh cũng không muốn quản, nhưng có một điều Hoàng Phong chắc chắn được, Tom chính là thật lòng yêu K.

“Còn xấu hổ, ở luôn bên trong rồi.”

“Mặt anh đúng là dày thật!”-K buông một câu, sau đó bước ngang qua người anh rồi khỏi.

Đưa tay chạm lên mặt, Hoàng Phong thần nhiên tự thì thầm với chính mình: “Mình có dùng sữa rửa mặt mà.”

Nhìn thấy K bước vào, Đông Nghi tự dung cảm thấy chột dạ, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào cô ấy.

“Ăn thịt em không phải là tôi, em ngại gì chứ?”-K lười biếng đứng tựa lưng lên cửa, trêu chọc nhìn cô hỏi.

“Tôi không ngại, lúc này tôi có nghe Phong nói về cuộc họp cổ đông ở công ty, nó như thế nào rồi?”

K nhún vai, Đông Nghi cũng rất khéo trong việc đá sang vấn đề khác.

“Không có vấn đề gì, một khi dự án hợp tác lần này thuận lợi được tiến hành, việc sáp nhập của hai tập đoàn sẽ có thêm một bước tiến mới.”

K bước đến gần chỗ Đông Nghi đang ngồi, tìm một cái ghế gần đó ngả lưng vào nằm nghỉ, ngày hôm nay bận rộn như vậy, còn chạy tới đây lập tức K cũng có chút mệt rồi.

Đông Nghi kín đáo nhìn người đang nằm trên nệm ghế dài trước mặt, suy tư một lúc cũng nhịn không được lên tiếng hỏi: “Chị quả thật không có chút tình cảm nào với người đàn ông ngoại quốc đó sao?”

Mi mắt vẫn đóng chặt, K khê khàng thốt: “Không!”

Hoàng Phong và Tom cùng nhau đứng trên du thuyền nhìn hai cô gái của họ đang cười trên chiếc xe trượt nước thể thao vòng quanh trên biển. Nắng sớm dịu nhẹ buông xuống làm cho khí hậu vô cùng dễ chịu, làn nước biển trong xanh óng ánh nổi với đường chân trời bất tận dệt lên bức tranh thiên nhiên bất mất mà không chói lóa.

“Nhìn họ chơi vui chưa kìa?”-ánh mắt Hoàng Phong không giống như đang ngắm nhìn người phụ nữ của mình chơi đùa thỏa thích dưới nước, lời thốt ra mang theo vài phần không vui.

Ở bên cạnh K trông Đông Nghi còn vui vẻ hơn cả khi ở cùng với anh, hôm nay còn mặc cả bikini hai mảnh nữa cơ, muốn chọc tức Hoàng Phong đây sao?

Tom bên cạnh thờ dãi tiếp lời: “Ít ra anh còn là chồng của vợ mình, còn tôi và cô ấy chẳng là gì cả. Mà bọn họ luôn thân thiết như thế sao? Khiến người khác ganh tỵ quá đi!”

Hoàng Phong quay đầu sang lờm Tom, chợt anh nảy ra một ý định liền đề nghị: “Có muốn chơi cùng với họ không?”

Hai cô gái xinh đẹp ngồi trên chiếc xe đang băng trên mặt nước xanh biếc mang theo hai vẻ đẹp đối lập nhưng lại hài hòa hoàn hảo một cách kỳ lạ.

K cá tính với bộ đồ bơi màu xanh đậm ôm sát cơ thể cùng chiếc quần bikini màu đen, tôn lên vẻ sexy khó cưỡng lại. Phía sau, Đông Nghi cũng không hề kém cạnh, làn da trắng nõn nà nổi bật trên hai mảnh bikini màu đỏ quyến rũ, phô được toàn bộ đường cong lý tưởng mà nhiều người mơ ước.

Đông Nghi đưa tay vịn lấy vai K ngồi phía sau xe trượt nước, dù chiếc xe của họ đang lao đi rất nhanh nhưng cô hoàn toàn yên tâm vào tài lái xe của người ngồi phía trước, cô vui vẻ cười tươi đưa mắt ngắm nhìn không gian xinh đẹp trước mặt.

“Lâu rồi không chơi vui như vậy.”

K nghiêng đầu mỉm cười, cô cũng có cùng cảm giác với Đông Nghi. Chợt phía sau lưng họ một chiếc xe trượt nước khác chạy tới, trên xe không ai khác chính là Tom và Hoàng Phong đang cầm lái.

“Mấy cô chơi vui quá ha, có muốn đua xem ai chạy tới du thuyền trước không?”-Tom hô to đề nghị.

K nhếch môi, nhìn xuống ánh mắt đồng thuận của Đông Nghi, bàn tay rờ ga chuẩn bị: “Được thôi, nhưng người thắng sẽ được lợi ích gì?”

“Muốn gì cũng được, tôi đây cả người của mình còn cho em được nữa là.”-Tom không suy nghĩ đáp nhanh.

Nhận thấy ánh mắt khinh thường của ba người còn lại cùng nhìn mình, anh cười giả lả: “Nhưng mà các cô không ai mặc áo phao hết, nhờ té xuống nước thì sao?”

K lò đi câu hỏi của Tom, nhìn Hoàng Phong hô: “Kết quả nói sau đi, xuất phát!”

Hoàng Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, nhìn chiếc xe của K tăng tốc lập tức truy đuổi phía sau. Hai chiếc xe lướt nhanh trên mặt nước, phía sau nơi họ vừa chạy qua sóng biển gợn mạnh bắn lên tung tóe. Từ trên cao nhìn xuống, hai chiếc xe như uốn lượn vẽ những đường nét sống động lên con nước êm ả phía dưới.

“Ôm chắc vào!”-K gọi to với Đông Nghi, tốc độ chiếc xe của họ ngày càng tăng cao.

Phía bên cạnh, xe của Hoàng Phong cũng theo sát nút và gần như có thể vượt mặt được, nhưng đó không phải là thứ anh muốn. Đáy mắt đảo nhanh một vòng suy tính, anh bẻ lái cố tình gây khó dễ cho chiếc xe đối thủ. Hoàng Phong biết tay lái của K rất vững, như thế không thể làm khó được cho cô, nhưng người ngồi phía sau bị một phen chói với ngã ào xuống nước.

Tom nhăn mày: “Không ngờ anh có thể đối xử tuyệt tình như vậy nha.”

Giọng anh lạnh lùng ra lệnh: “Cậu cũng nhảy xuống đi!”

Tom hiểu ý lập tức nhảy xuống, anh hô to để K khỏi lo lắng mà nhảy theo mình: “Cô ấy để tôi cho!”

Đông Nghi cảm hận lườm người chồng đang tiêu soái ngồi trên xe lướt nước đưa tay ra cổ ý đỡ mình trèo lên, anh như thế hại cô té ngã còn bày trò anh hùng cứu mỹ nhân sao? Còn lâu.

K khó chịu nhìn xuống Tom từ lúc nào đã trèo lên xe của mình ngồi phía sau cô: “Anh bị ối vừa thôi, vừa rồi còn bảo lo cho Nghi mà?”

Tom thần nhiên đáp, tay không khách khí vòng qua ôm luôn chiếc eo người phía trước: “Vợ người ta tôi ôm vào cho bông tay à, để cậu ta lo đi!”

Nhìn nụ cười gian xảo của Hoàng Phong, Đông Nghi thật tình không muốn trèo lên xe của anh chút nào, nhưng xe của mình đã bị tên ngoại quốc kia cướp mất chỗ rồi. Đáng ghét!

“Chơi xấu!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Nhìn bàn tay đang kiên nhẫn đưa ra chờ đợi cô nắm lấy để kéo lên, Đông Nghi không cam tâm vẫn ở lì dưới nước.

“Em còn chờ gì nữa, mau lên đây đi!”-Hoàng Phong cuối cùng cũng chịu mở lời, cô chỉ mặc mỗi đồ bơi, áo phao cứu hộ cũng không có trên người, ở lâu dưới biển không phải là chuyện tốt.

Đông Nghi cảm thấy cơ thể dần mệt đi, cô đáp lại: “Anh nhảy xuống đỡ tôi lên, tôi không tự lên được.”

K lúc này cũng chịu mở miệng, tay nắm lấy cổ tay của Tom dùng sức bóp mạnh làm người phía sau nhăn mặt vội buông tay ra: “Anh còn không nhảy xuống! Lỗi là do anh gây ra cả đây.”

Hoàng Phong nở nụ cười tươi, bàn tay thu về vuốt ngược mái tóc ra sau đầu, không nói thêm lời nào nhảy xuống biển. Cánh tay vững chãi tìm được cơ thể cô liền ôm lấy nâng lên, đập nước đưa Đông Nghi lại gần xe của mình: “Cẩn thận!”

Đông Nghi được sự giúp đỡ của anh cuối cùng cũng leo lên ngồi ngay ngắn trên xe, nhưng khi Hoàng phong định trèo lên ngồi cùng, từ sau Tom đã bị K đẩy ngã xuống làm cho Hoàng Phong một trận mất thăng bằng.

K chớp thời cơ quanh xe rẽ nhanh tới chỗ xe của Đông Nghi, cơ thể bật dậy trèo qua chiếc xe bên cạnh. Đông Nghi hiểu ý lùi lại cho K ngồi lên cầm lái. Hành động chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, xe của họ đã lướt qua, K cố tình rò ga bắn nước tung tóe phía sau chạy về phía du thuyền, bỏ lại hai người đàn ông còn đang trôi nổi trên mặt biển bao la rộng lớn.

Hai cô gái ngồi chễm chệ trên ghế ngồi uống rượu vang, thích thú nhìn hai người đàn ông bước lên du thuyền, sắc mặt tối sầm không cam tâm nhìn họ.

K lên tiếng nhìn Tom: “Chúng tôi thắng rồi!”

Hoàng phong bức bối lờ K, thời gian gần đây anh có cảm giác người chủ này không còn chút trọng lượng nào nữa, cô ấy đã đầu quân cho vợ của mình

luôn rồi.

Đồng Nghi tâm tình đang tốt, cô cụng nhẹ ly rượu vang trên tay K chúc mừng, giọng xỏ xiên bóng gió: “Chúng ta là những người có thực lực, cho dù có bị chơi xấu thì vẫn sẽ dễ dàng giành chiến thắng thôi.”

Tom không vui ngồi xuống bên cạnh K, được cô siêu mẫu đưa cho ly rượu liền ngửa cổ uống một hơi cạn sạch: “Thua tức là thua rồi, đừng nhiều lời nữa. Hai cô nói đi, muốn chúng tôi làm gì?”

Đồng Nghi mỉm cười đánh mắt sang K, lời này nên để cô ấy nói sẽ tốt hơn. K hiểu ý thay cô bạn của mình đáp lời: “Dự án hợp tác đầu tư này hãy xem trò cá cược như một chất xúc tác, anh hãy ký nó hợp tác cùng chúng tôi.”

Tom khề cười, hai người phụ nữ này cũng biết nắm bắt thời cơ quá đấy, vấn đề chính của chuyến đi này cuối cùng cũng đã được đề cập tới.

Hoàng Phong thuận theo tình hình ngồi xuống cùng mọi người, anh cầm chai rượu trên bàn rót thêm vào ly rỗng của Tom rồi tự rót cho mình một ly, giọng nói đều đều không nóng không lạnh.

“Phải đó, có thua có chịu. Mà hợp tác cùng vợ chồng nhà tôi cậu cũng không thiệt thời gì đâu. Làm ăn kinh doanh quan trọng nhất chính là có lời mà.”

Tom lắc nhẹ ly rượu trên tay, để thứ chất lỏng sóng sánh va chạm lên vành ly thủy tinh, đôi mắt sâu xanh biếc thâm thúy nhìn sang người bạn của mình, Tom nhún vai đáp: “Được thôi, có lợi thì cùng hưởng vậy. Nhưng mà thua anh cũng có phần, sao chỉ mình tôi bị nhầm vào?”

Đồng Nghi nheo mắt, khước môi anh đào giương lên nụ cười bí ẩn: “Đương nhiên ai cũng không ngoại lệ, đặc biệt là những người dùng cách không được mình bạch càng phải phạt nặng hơn.”

Hoàng Phong không chút sợ hãi, chồm tới gần rút ngắn khoảng cách với vợ của mình, nháy mắt vui vẻ đáp: “Vậy em định làm gì tôi đây, vợ yêu?”

Cô đưa tay đẩy nhẹ người anh lùi lại, tay nâng ly rượu lên hóp một ngụm nhỏ: “Chưa nghĩ ra, từ từ sẽ dùng tới.”

Đáy mắt Hoàng Phong gọn lên tia thích thú nhìn Đồng Nghi đứng dậy đi vào trong, dáng vẻ quyến rũ lướt ngang qua người mình, cơ thể toát ra mùi hương mê hoặc như muốn dụ dỗ kẻ khác phạm tội.

TBC.

8/3 vui về nhà mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Đợi cho Hoàng Phong rời khỏi theo Đồng Nghi vào trong, Tom liền nhanh chóng kéo ghế ngồi sát lại gần chỗ K, mắt nhìn lên cô người mẫu vẫn còn đứng bên cạnh ra hiệu cho cô ấy rời khỏi nhường không gian riêng tư cho hai người.

“Diệp Vy Vy, tôi nhớ em nhiều lắm!”

K chán ghét ngả lưng ra sau ghế tạo khoảng cách với Tom, lạnh nhạt thốt: “Đừng gọi tôi như thế, tên của tôi là K.”

“Ai lại không muốn được người khác gọi tên thật của mình, tên của em rất đẹp mà.”

Đáy mắt hờ hững chột sắc lạnh khiến người khác khiếp sợ, biểu cảm trên khuôn mặt K không hề thay đổi, nhưng lại toát ra sự nguy hiểm bức người, Tom giả là chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

“OK, K nghe cũng cá tính lắm!”

“Cô người mẫu đi theo hầu hạ cho anh, anh đuổi đi rồi ai sẽ lo cho.”-K mĩa mai thốt, tay cầm lấy ly rượu Tom đưa cho nhưng không uống mà đặt trở lại bàn.

“Em ghen à?”

Tom vừa dò hỏi, nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của K, anh chột tất đi nụ cười trên môi, cô ấy lúc nào cũng lạnh lùng như thế, vậy mà lại khiến cho anh trông cậy si không thể thoát ra được: “Không phải thì thôi, trên một chiếc du thuyền lớn như vậy tôi chỉ kiếm một người để giúp mình một vài việc thôi, không có gì khác đâu.”

K không thèm đoái hoài đến lời biện minh của Tom, cô đứng dậy rời khỏi bàn: “Không liên quan đến tôi, anh thích làm gì thì làm”

Tom sợ K sẽ bỏ đi vội nắm lấy cánh tay cô giữ lại, đôi mắt thâm tình nhìn lên người phụ nữ mình đem lòng thương yêu: “Ngồi lại cùng tôi thêm một lúc được không? Chúng ta đã lâu rồi không gặp nhau.”

Sợ rằng K không chịu, Tom nhanh miệng nói thêm vào, khuôn mặt khấn trương thấy rõ: “Tôi rất đàng hoàng, không lưu manh như cái tên Hoàng Phong kia đâu.”

K cười khinh, bọn họ mấy ai tốt lành chứ? Nhưng cô lại quay trở về ghế ngồi cùng Tom, cả hai không nói thêm lời nào, chỉ im lặng ngắm mặt biển trong xanh bên ngoài du thuyền. Như thế thôi cũng đủ làm cho Tom mừng rỡ ra mặt, nụ cười nhỏ luôn hiện hữu trên khuôn mặt nam tính của anh.

Đứng phía sau lưng Đông Nghi nhìn theo tầm nhìn của cô ấy ra hai người đang ngồi ngoài kia, Hoàng Phong thì thầm lên tiếng: “Em có dám cá với tôi không? K cũng có tình cảm với cậu ta.”

Đông Nghi không thiện cảm quay đầu nhìn lại anh, lúc nào cũng im lặng tiếp cận cô từ phía sau, anh hết thuốc chữa rồi.

“Không cá, cái này cơ hội thắng không cao.”

Anh mỉm cười, tay vòng ra ôm luôn cô ép sát vào người mình, tình tứ lên tiếng: “Xem ra em cũng đồng suy nghĩ với tôi. Bản chất K là ngoài lạnh trong nóng, hơn nữa bề ngoài Tom trắng hoa như vậy thôi, mỗi khi nhắc tới K liền vứt hết những thứ khác. Em xem, có phải đàn ông chúng tôi rất chung tình và đáng tin cậy hay không?”

“Anh thôi nói mấy câu buồn nôn đó đi!”-Đông Nghi càng nghe càng không thể lọt tai, đáng bức xúc nhất chính là bộ mặt rất chân thật đi đôi với lời nói của mình như thể lời anh nói đều chính là chân lý.

Anh phì cười tựa luôn cằm của mình lên đỉnh đầu cô, không phải Đông Nghi quá nhỏ nhắn, đáng người của cô cũng thuộc mẫu chuẩn của phụ nữ Châu Á, chỉ bởi vì thân hình của anh quá cao lớn đi, đứng chung một chỗ Đông Nghi luôn trở nên nhỏ bé thôi.

“Vợ yêu, em nghĩ chúng ta có nên giúp K và Tom một tay không? Dù sao họ cũng có tình ý với nhau, K bỏ lỡ Tom khó mà tìm được một người tốt thứ hai lắm, trừ tôi ra vì đã có em rồi.”-đi vòng một đoạn Hoàng Phong cũng không quên đề cao giá trị của bản thân mình lên.

Cô đã cạn lời với con người này, không thêm chấp nhận nữa. Đông Nghi đang suy nghĩ lại lời đề nghị của anh, trực giác phụ nữ cho cô biết K cũng có cảm tình với Tom, cô sẽ cân nhắc điều này.

“Anh có cách gì?”

Khóe môi mỏng cong lên một đường bí ẩn, Hoàng Phong đương nhiên trong đầu có rất nhiều mưu mẹo, chỉ là còn thiếu một con gió đông chính là Đông Nghi, vợ của anh thôi.

TBC.

Hôm nay up 2 chap rồi nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

K liếc nhìn Hoàng Phong, người đang rất bình thản sau khi vừa tuyên bố xong một việc.

“Nơi này chỉ có đúng hai phòng, tôi và vợ của mình đã ở một phòng rồi, hai người hãy vui vẻ ở chung trong căn phòng còn lại đi.”

K lãnh đạm đáp: “Vẫn còn phòng khách cơ mà.”

Hoàng Phong đánh mắt sang Đông Nghi, ý bảo cô đỡ lời. Đông Nghi miễn cưỡng lên tiếng: “Hai người là khách nhà chúng tôi, sao có thể để khách ngủ ở phòng khách.”

Tom được lợi thế chen vào luôn: “Em giỏi võ như vậy ai dám động vào em, tôi rất ngoan mà.”

Nhìn ba người đồng thuận hòa nhau bày trò, K không nói lời nào đi thẳng một mạch lên phòng, tay nắm lấy cánh tay Đông Nghi khi bước ngang qua người cô ấy kéo theo.

“Chị đưa tôi đi đâu vậy?”

K trầm giọng thốt: “Nếu em đã xem tôi là khách vậy thì chịu ý khách đi, tôi và em sẽ ngủ với nhau là ổn rồi. Chồng bao giờ ngủ chung chẳng được.”

Hoàng Phong đương nhiên không chịu, anh vội bước tới gạt tay K ra, ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn cô không hài lòng: “Chuyện của hai người đừng lôi vợ chồng của chúng tôi ra...”

Cánh tay còn lại của Hoàng Phong lần này bị Tom nắm lấy, anh là người đứng cuối cùng trong đường thẳng của bốn người, ánh mắt buồn bã nhìn lên K, nhẹ giọng lên tiếng giải vây cho cô: “K không muốn ở chung phòng với tôi thì thôi. Tôi cũng là khách quý của anh, tối nay tôi muốn ngủ chung với anh.”

Hoàng Phong nghiêng rằng trừng mắt không tin được lời của Tom, vợ chồng anh mặt dày tạo cơ hội cho hai người được thân mật với nhau mà tên phong lưu này bày đặt chơi trò quân tử, thật chẳng ra làm sao cả.

“Ngủ chung cái đầu nhà cậu.”

Quan sát cục diện không được ổn, Đông Nghi thờ dãi quyết định không làm theo kế hoạch dờ hơi của Hoàng Phong nữa, dù sao cô cũng muốn ngủ cùng với K hơn. Ít ra ở bên K, Đông Nghi cảm thấy an tâm và an toàn hơn con sói gian tà này nhiều.

“Vậy chúng ta lên phòng nghỉ thôi. Phong, anh nấu bữa tối đi nhé!”

“Vì sao lại là tôi?”

Đông Nghi hồ hững đáp, cô và K đã đi đến cửa phòng của họ: “Vì hai người thua trận đua xe vừa rồi.”

“Người nên buồn và giận là tôi, nhưng xem bản mặt khó coi nhà cậu kìa.”-Tom sầm khổ lên tiếng, hai cô gái đã vào phòng từ lâu rồi mà sắc mặt Hoàng Phong vẫn lăm lăm lì lợm của anh buộc miệng cảm thán.

Bàn tay anh nắm chặt thành quyền hiện lên những đường gân xanh đáng sợ, anh đúng là đang rất khó chịu trong người, tại sao anh lại nổi hứng lên thích lo chuyện bao đồng như thế, giờ còn bị mất luôn vợ của mình. Cục tức này nuốt không trôi a.

“Còn không phải tại cậu hay sao? Không có tiền đồ chút nào.”

..

Ngắm mình trong bồn tắm lớn bên trong phòng tắm, đôi mắt nâu sâu thẳm tựa mặt hồ tĩnh lặng đang âm thầm quan sát từng đường nét trên khuôn mặt người ngồi đối diện mình. Khuôn mặt tinh xảo với đôi mắt đen lúc nào cũng như chất chứa một nỗi buồn sâu lắng, càng tôn lên sức lôi cuốn người khác, chiếc mũi cao thanh mảnh kết hợp cùng đôi môi mỏng cương nghị, tổng thể hài hòa tạo nên một vẻ đẹp cá tính bất cân, có thể nói đây là một khuôn mặt xinh đẹp.

“Em nhìn đủ chưa?”-từ nãy giờ dù không nhìn trực diện nhưng K vẫn biết Đông Nghi luôn nhìn mình, bàn tay tung nhẹ lên làm vài giọt nước xả phòng bắn lên người Đông Nghi phá tan suy nghĩ của cô ấy.

Đông Nghi bị bắt bài không lấy làm bối rối, ngược lại trưng ánh mắt thích thú nhìn K, giọng nửa đùa nửa thật nói: “Nhìn kỹ chị rất xinh đẹp, lại cá tính như vậy. Tom yêu chị không có gì là khó hiểu.”

K không vui đáp: “Tôi và cậu ta không có quan hệ gì, đừng nhắc đến người không liên quan nữa.”

Cô gạt gù hiểu chuyện, cơ thể hơi rướn tới trước ngồi gần K hơn, để tấm lưng trần trắng như tuyết của mình tựa lên thành bồn tắm: “Con người của tôi rất ít khi tò mò chuyện của người khác, nhưng từ lúc quen biết chị sự tò mò trong tôi càng lúc càng nhiều.”

K chớp nhẹ mắt, cô cũng thẳng thắn đáp lại: “Tôi biết trước khi em tin tưởng tôi cũng đã cho người điều tra về tôi trước đó rồi còn gì. Có gì về tôi em còn chưa biết hay sao?”

“Phải, tôi thừa nhận bản thân rất đa nghi, tôi không thể vì chị đã từng cứu mình một mạng mà toàn tâm toàn ý tin tưởng chị ngay được. Nhưng trực giác của tôi vẫn tin chị, thời gian qua chị cũng đã tự chứng minh điều hoài nghi trong tôi là sai rồi.”-Đông Nghi mỉm cười giải bày, trên đời này người khiến cho cô có thể tin tưởng ngoài ba của mình ra, K chính là người thứ hai. Cái tên Hoàng Phong đáng ghét kia không tính đến đi, nghĩ tới lại mất hứng thôi.

“Vậy thì không còn gì về tôi để cho em tò mò nữa đâu, tôi chỉ có như vậy thôi.”-K toan đứng lên rời khỏi bồn tắm đã bị Đông Nghi nắm lấy vai ngăn lại, nhìn ánh mắt lừa tình gian xảo hiểm hoi không hợp chút nào trên khuôn mặt cô ấy, K có dự cảm không lành.

“Tôi đã xem chị là chị em tốt rồi chị cũng nên thành thật với tôi đi! Chị cũng thích Tom phải không?”

“Không!”-K dứt khoát trả lời, ánh mắt nhìn sang hướng khác né tránh đôi mắt dò xét của người trước mặt trong khi khuôn mặt Đông Nghi mỗi lúc một gần khuôn mặt mình hơn.

“Vậy chẳng lẽ chị thích con gái thật sao? Bằng không người vừa giỏi vừa yêu chị như vậy chị lại không chút động lòng?”

K neho mắt nhìn khuôn mặt tinh ranh của Đông Nghi đang dùng kế phủ định để đánh đòn tâm lý với cô, nếu đã muốn chơi như vậy cô cũng sẽ chơi cùng đứa em này vậy.

“Phải đó, tôi đúng là thích con gái, còn thích những cô gái trẻ xinh đẹp có ngoại hình ưa nhìn giống như em đây? Em đã hết tò mò chưa?”-bàn tay K đưa ra túm lấy cổ tay Đông Nghi nắm chặt để ra trước mặt, đôi mắt thoáng nhìn biểu cảm ngạc nhiên của cô ấy, K hài lòng nói tiếp: “Có muốn tôi chứng minh hay không?”

Đông Nghi mím môi, cô lắc nhẹ đầu cười giả lả: “Chị đang đùa có phải không?”

“Em nói thử xem?”

Không đợi Đông Nghi trả lời, K liền bắn nước vào mặt cô tới tấp, đôi phương sau khi bị tấn công cũng bắt đầu phản pháo lại. Trong bồn tắm bỗng nhiên náo loạn với màn nghịch nước nhộn nhịp của hai cô gái trẻ cùng tiếng cười đùa thoải mái vọng cả ra bên ngoài.

Bên trong bếp.

Hai người đàn ông đeo tạp dề đang lúi thủ nấu ăn, Tom nghe thấy âm thanh vui vẻ trong phòng lòng càng thêm ủ rũ.

“Biệt thự cao cấp mà lại không có cách âm, anh giỏi thật!”-Tom mĩa mai thốt.

“Hừm, chỉ muốn đập cửa đi vào bên trong thôi. Bọn họ càng lúc càng quá đáng mà.”-Hoàng Phong tay đang bấm nhuyễn hành lá trên thớt như muốn băm luôn cái thớt phía dưới, đôi mắt sắc lạnh đỏ ngầu lên vô cùng đáng sợ. Người ở trong phòng cùng Đông Nghi bây giờ phải là anh mới đứng cơ.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Nhìn bàn dài trải đầy những đĩa đồ nướng vừa được Hoàng Phong và Tom nướng xong, Đông Nghi cùng K bước ra ngoài vườn ngồi xuống ghế, hướng mắt nhìn hai người đàn ông vẫn đang tất bật nướng thức ăn.

“Nghĩ, em nếm thử đi! Nếu ngon thì thưởng cho anh đấy.”-Hoàng Phong mím cười nháy mắt với cô, tay cầm lấy que xiên thịt mới nướng xong đưa cho cô.

Nhận lấy que xiên từ anh, cô đưa sang cho người ngồi cạnh mình, ý muốn đút K ăn trước: “Chị thử trước đi, tôi sợ bị hạ độc lắm.”

K không ngần ngại cắn miếng, vừa ăn vừa gật gù. Vị thịt mềm tan nướng vừa chín tới ăn rất ngon, tay nghề của hai thiếu gia đây quả thật rất khá.

“Ăn được, em cũng thử đi!”

Hoàng Phong lờ hai người bọn họ, anh quăng luôn tạp dề đeo trên người xuống đi đến ngồi đối diện Đông Nghi và Tom, lầm bầm nói: “Cho dù là con gái tôi cũng biết ghen đó, hai người tách ra đi!”

Tom thấy bạn của mình bỏ đi cũng không thêm nướng tiếp, thức ăn trên bàn cũng đủ cho bốn người dùng rồi: “Nhập tiệc thôi, chúc mừng bữa tiệc tối nay nào!”

Bốn người nâng ly cùng vào nhau, buổi tiệc ngoài trời chính thức được bắt đầu. Hai anh vẫn cứ nhiệt tình chăm sóc cho hai cô, còn hai cô vẫn tiếp tục chơi tình vờ quan tâm lẫn nhau không thêm để ý đến hai kẻ si tình đang bị ăn bơ.

Để bầu không khí trở nên gần gũi hơn, Tom lên tiếng đề nghị: “Ăn như vậy không chán quá, chúng ta chơi trò gì đó đi!”

Đông Nghi cảnh giác vội từ chối, nhớ tới màn oản tù xì hôm qua của anh, báo hại cô bị Hoàng Phong “hành hạ” đêm qua, cơ thể bây giờ còn mệt đây.

“Tôi không chơi đâu.”

Hoàng Phong nhìn cô, tiếp lời Tom: “Trò chuyện đi! Mỗi người nói ra một bí mật của mình với mọi người, ai không muốn chơi thì về phòng trước, không được ở lại đây.”

“Được, vậy hai người từ từ chơi đi, chúng ta lên phòng thôi K!”-Đông Nghi đứng dậy kéo theo K đang ngồi cạnh mình, nhưng cô ấy không chút phản ứng, lời thốt ra khiến cho cô không khỏi kinh ngạc.

“Tôi sẽ chơi.”

Tom như mở cờ trong bụng, hai mắt sáng rỡ nhìn K: “Thế thì tốt quá!”

Đồng Nghi thở nhẹ ra, nhìn về mặt đắc ý của Hoàng Phong trong lòng dâng lên chút khó chịu, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống ngồi trở lại ghế: “K chơi tôi cũng sẽ chơi.”

Tom xông xáo mở đầu: “Vậy để tôi đầu tiên cho.”-anh dừng lại một chút nhìn K, lời nói nghiêm túc đột ngột làm cho mọi người chú ý vào mình: “Chuyện tôi yêu K ai cũng đều nhận ra, nhưng không ai biết lý do thật sự vì sao tôi thích em hết.”

K bắt đầu nhìn lên Tom, giọng lạnh nhạt thốt: “Cái này không cần nói.”

Hoàng Phong chen vào: “Cô không nghe thì chúng tôi nghe, bí mật này xem ra rất thú vị. Cậu nói tiếp đi, tôi ủng hộ cậu.”

Đồng Nghi kín đáo nhìn người chị em của mình, tuy ngoài mặt K tỏ ra dửng dưng nhưng cô vẫn nhìn ra được cơ thể cô ấy đang dần có chút khấn trương, những ngón tay đặt dưới bàn khẽ run nhẹ lên. K là đang sợ bị Tom nói xấu gì đó hay là mong đợi lời thổ lộ của anh đây?

“Em chính là người phụ nữ hung dữ nhất tôi từng gặp. Em đánh tôi còn nhiều hơn cả mẹ của mình, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám đối xử với tôi giống như em hết.”

Hoàng Phong vừa cầm ly rượu lên uống đã bị lời nói của Tom làm khựng lại, cũng may anh chưa uống vào, không thì đã phun ra hết rồi.

Về phía hai cô gái, Đồng Nghi nghe xong suýt nữa không giữ được hình tượng đã phì cười, nhìn sang khuôn mặt sa sầm của K càng lấy làm buồn cười. Tâm lý tên ngoại quốc này thích bị ngược sao? Còn dám thẳng thừng nói ra như vậy trước mặt mọi người.

“Tom, anh uống bao nhiêu rượu rồi?”-giọng K như muốn giết người tới nơi, cô đoán được anh sẽ chẳng nói được điều gì tốt lành.

“Tôi vẫn còn rất tỉnh táo.”

Hôm nay không đem lap, gõ bằng điện thoại mỏi tay quá. Mọi người đọc tạm đi nhé

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

“Bí mật của tôi đến đây thôi, tới người tiếp theo đi!”-Tom lãng sang chuyện khác, còn tiếp tục đào sâu chuyện của mình, e rằng sau này ngay cả mặt K cũng không cho anh nhìn luôn mắt.

Lúc này mọi ánh nhìn đều hướng về Hoàng Phong chờ đợi bí mật tiếp theo được tiết lộ từ anh. Hoàng Phong háng giọng, đôi mắt phượng hẹp dài chú mục lên khuôn mặt kiều diễm của người vợ mình, vừa hay một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc mềm mại của cô khiến cho khuôn mặt xinh đẹp càng lung linh bội phần, hớp hồn tâm trí anh theo vẻ đẹp dịu dàng nữ tính của cô.

“Muốn ngắm để sau đi, anh làm mọi người mất thời gian quá!”-K mắt kiên nhẫn nhắc khéo Hoàng Phong, cô lấy một que xiên đưa cho Đồng Nghi làm xao lãng tâm nhìn cả hai.

Hoàng Phong vốn da mặt rất dày, không dễ bị lời nói của K làm cho lúng túng, ánh mắt si mê vẫn đắm chìm trong vẻ đẹp của Đồng Nghi, lời đều đều thốt: “Tôi cũng sẽ nói về lý do tôi yêu cô vợ của mình nhiều đến điên đảo như vậy.”

Tom hứng thú bá tay lên vai Hoàng Phong, xem ra cũng có người si tình giống anh rồi, nếu là Hoàng Phong cũng đáng để nghe lắm nha: “Thú vị đó, kể đi nào!”

Đồng Nghi đặt luôn xiên thịt ăn dở một nửa xuống đĩa, tay nâng ly rượu vang đỏ lên nhấp một ngụm nhỏ, trong lòng cũng dâng lên cảm giác tò mò muốn biết anh sẽ nói gì.

“Kể ra cũng rất lâu rồi, tôi đã đem lòng yêu một cô gái trẻ từ lần đầu tiên gặp mặt cách đây hơn 10 năm. Ở một dáng vẻ yếu ớt lại toát ra một sức mạnh không dễ bị khuất phục, thấp thoáng đâu đó là bóng dáng mang theo hương vị của sự cô độc, tôi đã bị cuốn hút bởi nội lực ấy.”

Bầu trời đêm tĩnh mịch được thấp sáng bởi những ánh đèn neon, hai ánh mắt vô tình chạm vào nhau rồi lạc lối trong thế giới riêng của họ, quên cả việc không gian xung quanh như thế nào.

Đồng Nghi biết Hoàng Phong có tình ý với mình cũng chỉ mới gần đây, còn việc anh yêu cô từ rất lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô biết qua. Đồng Nghi trước nay chỉ quan tâm mỗi sự nghiệp, cô nào hay biết trái tim anh luôn trao gửi cho cô, bây giờ ngẫm lại những may mắn xảy đến với mình mới ngộ ra đều có bóng dáng của anh âm thầm bảo vệ, thật không thể hình dung được cảm giác của cô hiện tại là như thế nào nữa.

“Anh kể chuyện bót vắn về được không, mọi người không phải đang đọc tiểu thuyết đâu.”-K một lần nữa phá tan bầu không khí “lặng mạp” của hai vợ chồng.

Tom không đồng ý lên tiếng đỡ lời: “Nhưng nghe rất cảm động mà, hai vợ chồng các người tình cảm sâu đậm thật đấy.”

Hoàng Phong khẽ cười, hiện tại anh và cô đều nếm qua không ít mùi vị chua ngọt đắng bùi, nhưng bây giờ cũng rất tốt rồi: “Bí mật của tôi đến đây thôi. K, tới em rồi.”

“...”

Từ khoe mắt, K có thể thấy được sự mong đợi của mọi người đang nhìn mình, mi mắt chớp nhẹ một cái trước khi lên tiếng: “Tôi từng giết người.”

Tất cả đều tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn người vừa nói, thậm chí Tom còn cắn luôn vào lưỡi của mình vì quá sốc: “WHAT?”

K tỉnh bơ đáp, tay tự nhiên xé miếng thịt đang ghim trên xiên lên ăn: “Là thật! Một lần đi trên con phố bị khủng bố, nhìn tên đàn ông định bắn một bà cụ trước mặt, tôi đã cướp lấy súng và bắn một phát vào tim gã.”

Đồng Nghi đặt ly rượu xuống bàn, nhìn chất lỏng đỏ đậm lắc nhẹ trong ly bỗng dưng cô lại thấy ớn lạnh. Dù K không có ý xấu nhưng nghe qua có chút đáng sợ rồi.

Tom nuốt khan, anh thu hết dũng khí hô to: “Chuyện đó chẳng sao hết. Tôi vẫn cứ yêu em như trước đây.”

“Ai cần anh yêu đâu.”-K liếc Tom một cái, nhìn sang Hoàng Phong sắc mặt không thay đổi, bởi vì lúc đó anh cũng có mặt, chính Hoàng Phong đã cứu cô một mạng. Nói đúng hơn, khi K cứu bà cụ, một tên khủng bố khác từ phía sau đã bắn vào cô, không nhờ Hoàng Phong nhanh nhẹn đẩy ra, phát đạn đó không phải ghim vào tay mà là đầu của K rồi.

“Đến người cuối cùng, Nghi!”

Đồng Nghi thu hồi vẻ mặt lãnh đạm, cô giả là nói cho qua chuyện: “Con người tôi trước nay đều rất nhàm chán, không có bí mật nào hết.”

Tom cau mày không hài lòng: “Thôi đi cô, nãy giờ nghe hết bí mật của chúng tôi giờ lại lật lọng. Cái này không được nha.”

Hoàng Phong không lên tiếng, thể nhưng đôi mắt phượng sâu sắc vẫn luôn chăm chú nhìn cô chờ đợi, anh cũng rất muốn nghe cô nói nhiều hơn về bản thân mình, cho dù nó không phải là bí mật.

K lên tiếng gợi ý giúp Đồng Nghi: “Không cần phải nói bí mật gì đâu, chuyện mà trước giờ mọi người chưa biết về em cũng được.”

Ánh mắt thoáng lung lay, Đồng Nghi đảo nhẹ mắt nghĩ ngợi, cuối cùng cũng chịu thổ lộ: “Được rồi, nó cũng không hẳn là bí mật gì. Chỉ là chưa ai biết thôi.”

Không gian chìm trong im lặng chờ đợi lời nói từ Đồng Nghi như thể đó là điều thú vị nhất thế giới.

“Tôi có một thần tượng trong lòng.”

“Là nam hay nữ?”-Hoàng Phong sắc mặt chợt tối sầm, giọng đầy cau có hỏi.

“Nam...”

RẦM.

Tom đang ngồi bên cạnh bị cái đập mạnh tay lên bàn của Hoàng Phong làm giật mình, miếng thịt đang nhai mắc nghẹn luôn ở cổ họng. Nhìn lên đã thấy quai hàm nam tính của Hoàng Phong nổi rõ khung xương vô cùng đáng sợ, cặp mắt chim ưng sắc bén trừng trừng nhìn vào người đối diện: “Là thằng nào? Tốt hơn tôi lắm sao?”

Đồng Nghi nhìn biểu cảm đáng sợ của anh lại không chút khiếp sợ, lời nói ra càng như muốn chọc tức anh nổi cơn tam bành: “Đối với tôi đương nhiên là tốt rồi.”

K thích thú nhếch môi, cô đẩy ly rượu qua cho Tom uống, nhìn anh vẫn chưa hết mắc nghẹn ho đến đỏ cả mặt luôn rồi. (Còn bảo không quan tâm tới)

“Em nói đi, thằng đó tên gì, tôi phải biết nó hơn tôi ở điểm nào?”

“Ba của tôi, anh hẳn đã chưa vậy?”

TBC.

Chết cha anh rồi

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Lần này K và Tom đã không nhịn được bật cười, nhìn khuôn mặt cứng đờ nghịch ra của Hoàng Phong, bọn họ không cách nào ngăn được bản thân kiềm nén được cảm xúc hiện tại.

Về phần Đông Nghi, ánh mắt sắc như dao xoáy thẳng vào đôi mắt áy ngại của người đối diện, lời thốt ra vẫn nhẹ tênh không chút biểu cảm: “Trương Thiên Minh nếu biết con rể của mình căm ghét ông ấy như thế chắc sẽ đau lòng lắm.”

Trương Thiên Minh là tên ba của Đông Nghi =))))))))

Mãi một lúc sau, khi Đông Nghi đã đứng lên chủ động rời đi trước vào trong, Hoàng Phong vẫn ngồi trơ ra đó hóa đá. Tom khều nhẹ cánh tay anh, trêu đùa: “Xem ra số anh đen rồi, đám đắc tội với ba vợ luôn. Cô vợ nhỏ của anh không đơn giản chút nào. Hahaha...”

Tràng cười của Tom vụt tắt khi ánh mắt chạm vào đôi mắt phóng băng của Hoàng Phong, anh giả là đứng dậy: “Tôi cũng về phòng đây.”

Trên bàn chỉ còn lại anh và K, Hoàng Phong chợt nảy ra ý định thương thuyết với cô ấy. Giọng nói trầm khàn chợt có chút nhỏ nhẹ, đôi mắt sắc lạnh cũng chuyển biến trở nên mềm mại hơn, có chút ngây ngô làm người trước mặt không khỏi nổi da gà.

“K, giúp tôi! Tôi nay tôi phải ngủ cùng với Nghi.”

K nhún vai, cô chống tay đứng bật dậy, giọng hờ hững đáp: “Nhìn tôi giống người phản bội chị em lắm sao?”

“Một chiếc Ferrari F1 dòng mới nhất 2017 phiên bản giới hạn.”-Hoàng Phong ra giá, đôi mắt sắc bén khẽ nheo lại nhìn bước chân khựng lại của K, anh biết cô đang bị lung lay trước lời đề nghị hấp dẫn này.

Xoay người lại, khoe môi cô nở nụ cười thích thú: “Không tệ đâu, anh cũng chơi lớn thật đó.”

“Thỏa thuận thành công!”

“Ai nói tôi đồng ý. Thứ anh cho tôi vợ của anh cũng có thể cho tôi, vậy anh nghĩ xem tôi việc gì phải phản bội cô ấy.”-K đưa tay lên vẫy nhẹ chào tạm biệt anh, lần này bước đi dứt khoát không chút đắn đo tiến về bên trong ngôi biệt thự, bỏ lại một người ngồi đó đang nghiêng răng tức giận.

“Chưa bao giờ thấy ghét cô ấy như lúc này hết.”

Ngồi trên giường lướt mắt xem tin tức trên ipad một hồi trước khi ngủ, Đông Nghi thoáng giật mình hướng mắt ra ngoài khi có ai đó gõ cửa phòng.

K leo xuống giường định bước ra mở nhưng đã bị Đông Nghi ngăn lại, không cần suy nghĩ cô cũng đoán được ai ở ngoài kia.

“Mặc kệ anh ta đi, chị không cần mở cửa đâu.”

K nhìn ra cửa vừa bật mở, Hoàng Phong đã mở luôn nắm cửa bước vào trong, trên tay đang cầm chìa khóa dự phòng.

“Tôi biết em sẽ không mở cửa nên đã chuẩn bị trước rồi.”

“Anh mặt dày thật đấy.”-Đông Nghi cũng đã tính đến đường này, cô không thèm nhìn anh, mắt vẫn chú mục lên màn hình ipad tập trung xem tin tức, xem anh như người vô hình.

“K, em ra ngoài một lúc đi!”-Hoàng Phong mở lời, K ở đây anh có chút mất tự nhiên, nhưng cô ấy cứ một mực ngồi bên cạnh vợ anh.

“Có anh phải rời khỏi ấy, chúng tôi sắp đi ngủ rồi. Anh muốn nói gì mai hãy nói.”

“Em xem tôi là người vô hình thật hả?”

“Giờ anh mới nhận ra sao?”

Hoàng Phong thở hắt ra, anh xấn tới lôi luôn K ép đẩy ra ngoài rồi chốt cửa lại, không cho cả hai có cơ hội phản đối lại. Đông Nghi lúc này mới chịu ngẩng đầu nhìn lên anh, cau kính nói: “Anh quấy đủ chưa?”

Hoàng Phong leo lên ngồi trên giường cùng cô, tay giật lấy ipad trên tay cô ném lên bàn gần đó, buộc cô phải toàn tâm toàn ý trò chuyện cùng mình.

“Em rõ ràng biết tôi sẽ ghen nên mới cố tình gài tôi, tính ra mà nói thì tôi không sai.”

“Phong, anh ngồi xuống ngay ngắn cho tôi.”-từ lúc quen nhau và biết được bản chất thật sự của Hoàng Phong đến giờ cô đã ngộ ra một điều. Con người này đặc biệt rất kích động đến những chuyện liên quan đến cô và tính chiếm hữu cao ngất ngưỡng còn hơn cả phụ nữ. Nói nhỏ nhẹ hay phản kháng đều không lọt tai hay tác dụng, nhưng mỗi lần cô nghiêm mặt ra lệnh anh ấy lại kiên dè phục tùng theo.

Đúng như cô dự đoán, Hoàng Phong đã chịu yên thân ngồi xếp bằng tạo một khoảng cách nhất định với cô, giống như đứa trẻ to xác ầm ức nhưng không dám làm loạn lên.

“Anh thích tôi lâu như vậy phải biết rằng tôi trước nay ngoài công việc ra không để tâm đến điều gì khác. Anh có ghen cũng phải dùng não suy nghĩ một chút chứ.”

“Tôi biết mình sai rồi, ba vợ tốt hơn tôi vạn phần, tôi đúng là không thể sánh bằng được.”-giọng anh trở nên khép nép, mục đích chính của cuộc trò chuyện này là xin lỗi, anh hạ thấp bản thân một chút vì cô cũng không sao.

Đồng Nghi nhướn mày: “Nhìn không giống anh đang tự nguyện.”

“Tôi là hoàn toàn tự nguyện nói mà. Thần tượng trong lòng của em cũng là thần tượng trong lòng của tôi.”-nhìn ánh mắt khinh thường của cô nhìn mình, anh nhỏ giọng xuống.

“Vậy nếu thần tượng của tôi không phải là ba vợ của anh mà là một chàng trai nào khác?”

Hoàng Phong trừng mắt, âm lượng đột ngột tăng cao lên: “Em dám?”

“Đó là thái độ của người đang đi xin lỗi sao?”

“Tôi sai rồi!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Tom nhìn thấy K đang ngồi uống rượu trong phòng khách liền đi nhanh đến, phóng qua ghế dài ngồi cạnh cô. Lúc này anh mới có cơ hội nhìn rõ nét mặt thâm trầm chất chứa nhiều tâm sự của K, nó khiến cho lòng anh cũng nặng trĩu đau lòng theo.

“Sao lại uống rượu một mình?”

“Không phải việc của anh.”-K rót thêm một ly rượu khác đưa lên uống một ngụm đầy, lờ đi sự hiện diện của người ngồi bên cạnh.

Tom giật lấy ly rượu uống dở của K uống cạn số rượu còn lại bên trong, dù biết đối phương đang có chuyện buồn nhưng anh biết rằng chuyện K không muốn nói anh sẽ không thể hỏi được.

“Tôi cũng muốn uống rượu.”

K không buồn phản ứng, chờ đợi Tom rót thêm một ly nữa cầm lấy tiếp tục uống, cả hai cứ thế ngồi cạnh bên nhau không nói một lời nào.

Trải qua một lúc lâu, chai rượu trên bàn đã cạn hết, trên chiếc ghế sofa dài trong phòng khách, K đang ngồi gục đầu lên bờ vai rộng lớn của Tom chìm vào giấc ngủ. Tom vẫn im lặng giữ nguyên tư thế, tay vẫn vờ chiếc ly rỗng thêm một lúc, sau đó đặt lại trên bàn.

Đôi mắt xanh biếc sâu hun hút không nhìn thấy đáy chú mục lên khuôn mặt sắc sảo đang bình yên tựa lên vai mình, Tom nhẹ nhàng đỡ cô ngã lưng xuống ghế để có tư thế thoải mái hơn, từ góc độ này anh cũng có thể ngắm nhìn cô được rõ ràng hơn.

“Khuôn mặt này càng nhìn càng thấy xinh đẹp, hay bởi vì trái tim và tâm trí của tôi bảo rằng đây là khuôn mặt xinh đẹp nhất thế giới đây?”-những ngón tay suông dài vuốt nhẹ lên gò má ửng hồng của cô, anh si đại như một gã ngốc đắm chìm trong dung nhan kiều diễm này không cách nào dứt ra được.

Cúi người xuống chậm chậm tiến về phía đôi môi đỏ thắm đặt một nụ hôn nhẹ lên cánh môi đang hé mở, hương vị ngọt ngào hòa quyện cùng mùi rượu thoang thoảng càng làm cho tâm trí anh mê mẩn, kích thích sâu thẳm cảm xúc đang cố kiềm nén được giải phóng ra bên ngoài.

Bàn tay to lớn không an phận tìm đến bầu ngực tròn mềm mại ra sức nhào nặn, hạ thân từ lúc nào bành trướng lên ép sát vào nơi tư mật của người bên

dưới ma sát không ngừng, dù cách nhau một lớp vải vẫn khiến cho Tom mê mê tột cùng, khoái cảm xâm chiếm lần át hết lý trí của mình. Cho dù có trở thành kẻ mang tội danh khủng khiếp, Tom cũng muốn một lần ném trái cảm giác được ăn ả cùng K.

“Ừm...”-dù đang mê man nhưng bị sự kích động quá lớn của Tom đánh động, K nhú mày khẽ nghiêng đầu né tránh nụ hôn như vũ bão của anh, hai mắt lười biếng vẫn nhắm nghiền chưa có dấu hiệu sẽ mở ra.

Tom bị hành động yêu kiều của cô quyến rũ, nửa hốt hoảng sợ làm kinh động đến K, nửa lại càng bị kích thích bởi sự lén lút mờ ám này. Hóa ra làm chuyện mờ ám khiến cho con người nổi lên sự ham muốn mãnh liệt hơn, bây giờ anh mới hiểu a.

Hơi thở nồng nàn có vài phân gấp gáp phả từng làn hơi nóng bóng xuống da thịt noãn nà mềm mại của K, Tom có chút hồi hộp đưa tay ra mở đi từng cúc áo trên người cô, đẩy mắt liên ánh lên tia kích động khi nhìn bộ ngực trần nữ tính phơi bày ra, bị chèn ép bởi áo lót màu đen khiêu gợi, máu nóng trong người Tom đã sôi lên sùng sục thiêu đốt tâm tư rạo rực như muốn nổ tung ra được của anh hiện tại, vội hấp tấp đưa tay ra cởi nốt áo lót vướng bận vướng đi.

Nhìn thấy đèn phòng khách sáng lên, Đông Nghi nghĩ rằng K đang ngồi đó định đi đến tìm, nào ngờ nhìn thấy cảnh tượng gợi tình trước mắt của đôi nam nữ, không kiềm được con tức giận vội sấn tới túm lấy cổ áo người đàn ông kéo ngược ra sau, liều mạng ngồi xuống che chắn cho người vẫn nằm bên dưới không biết trời trăng gì. (Cái này người ta gọi là phá đám nè chị =)))))))))

Đôi mắt mang theo sát khí trừng trừng nhìn lên Tom cảnh cáo, khuôn mặt thịnh nộ làm cho người khác nhìn vào không khỏi khiếp sợ: “Anh thừa nước đục thả câu.”

Tom lén huých vội xua tay: “Không có, là uống rượu... phải rồi, chúng tôi uống rượu nên...”

“Bỉ ỉ, còn không mau về phòng đi!”-Đông Nghi quát to, cô ném cái gối gần chỗ đang ngồi vào người Tom đuổi anh đi, cơ thể nhỏ nhắn vẫn không ngừng che chắn cho K, giống như gà mẹ ra sức bảo vệ đàn gà con của mình.

Tom thờ dãi đầu hàng, bây giờ người sai là anh, có giải thích gì cũng không thể rửa sạch tội, thôi thì chờ ngày mai hãy tính: “Được rồi, tôi về phòng... chuyện này xin đừng nói cho K biết.”

“Anh dám làm không dám nhận?”-Đông Nghi càng nghe càng bức bối, nhưng bây giờ tốt nhất là không nên làm lớn chuyện, hơn nữa K cũng chưa bị tổn thất gì nhiều, cô không thể kích động được: “Anh còn không mau cút!”

Tom cắn nhẹ môi dưới nhìn K lần cuối, sau đó quay lưng bỏ đi. Trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, nếu Đông Nghi không đến đúng lúc, không biết giờ này anh đã làm những chuyện động trời gì rồi.

Nhìn chai rượu nằm dài trên bàn rồi nhìn lại người chị em đang say rượu không biết chuyện gì đang xảy ra, Đông Nghi thở nhẹ ra đưa tay vỗ vỗ má K lay gọi nhưng cô ấy vẫn ngủ say như chết.

Hết cách, cô quyết định gài lại cúc áo giúp cô ấy, đẩy mắt lướt nhìn áo lót bị ném sang một bên định chồm tới lấy, nào ngờ vòng tay người bên dưới kéo đầu cô ấn xuống làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vùi sâu vào bầu ngực no tròn mềm mại.

Đông Nghi chớp chớp mắt tiêu hóa chuyện gì đang xảy ra hiện tại, môi của cô đang chạm phải chính là nhụy hoa trước ngực của K. Ý thức được hoàn cảnh nhạy cảm hiện tại, da mặt mòng của Đông Nghi liền đỏ ửng lên vội vàng chồm dậy, nhưng K quyết sống chết ôm chặt cái gối ôm da người này không rời.

Vừa hay Hoàng Phong đi ra nhìn thấy, đôi mắt phượng tròn tròn lên không thể chấp nhận được, anh lao tới kéo mạnh cánh tay vợ mình lôi lên, không vui từng mắt lườm cô: “Em làm gì thế hả?”

“Oan uổng quá, không phải đâu...”-nuốt khan mấp máy phân bua, Đông Nghi vốn dĩ nhỏ bé trước Hoàng Phong lúc này càng trở nên nhỏ bé vô cùng. (Chị không phá hỏng chuyện tốt của người ta thì số đã không nhọ như vậy rồi, ầu cũng là do lỗi của định mệnh =)))))))))

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60

Đông Nghi bắt giác lùi lại, cổ tay tê buốt vẫn đang bị anh nắm chặt. Đẩy mắt bối rối nhìn lên ánh mắt âm trầm dò xét của anh, dù rằng bản thân chẳng làm điều gì phải hổ thẹn nhưng lại không thể nào bình tĩnh được khi bị anh bắt gặp “tại trận”.

“Oan uống điều gì, tận mắt tôi thấy em vừa rồi dùng miệng mình ngậm lấy...”

“DỪNG!”-Đông Nghi xấu hổ hét to lên ngăn lại, anh không cần nói cô cũng đã đủ mặt mặt lấm rồi, Hoàng Phong còn mặt dày nói rõ ra từng chữ nữa, K mà tỉnh dậy chắc cô có nước chui xuống đất trốn thôi.

Đáy mắt lướt qua người chị em đang nằm trên ghế dài, Đông Nghi ngáp ngừng thốt: “Để tôi mặc đồ lại cho K trước đã, có gì chúng ta vào phòng nói chuyện.”

Hoàng Phong chớp nhẹ mắt suy tính, bàn tay không còn dùng lực buông cổ tay cô ra: “Được, tôi sẽ đợi em ở ‘phòng của chúng ta’. Đêm nay nếu không có sự giải thích thỏa đáng, em chết chắc rồi.”

Lời nói khê khàng bên tai cô mang theo hơi lạnh rùng mình, Đông Nghi nuốt nước bọt không dám thở mạnh, lúng túng đi đến mặc lại chiếc áo ngủ cho K, cô không còn đủ tâm tư để mặc luôn áo lót cho cô ấy, chỉ qua loa cài nút lại. Đến khi đứng dậy đã phát hiện Hoàng Phong đứng phía sau chưa hề đi vào phòng, anh chính là muốn giám sát mọi động thái của cô từng li từng tí.

“Xong rồi thì vào phòng thôi!”

“Hay ngày mai hãy nói sau, giờ cũng khuya lắm rồi, tôi buồn ngủ.”-Đông Nghi cố cứu vớt bằng cách câu giờ, đợi đến sáng mai mọi việc sẽ đỡ khó xử hơn lúc này.

“Em nghĩ có thể sao?”

Hoàng Phong không nói lời nào một tay vác cơ thể nhỏ nhắn của cô lên vai khiêng đi mặc kệ đối phương giãy giụa kịch liệt phản đối.

“Này, anh bỏ tôi xuống đi! Tôi không phải là bao gạo đâu.”

“Có bao gạo nào biết đánh người như em không?”-chẳng mấy khó khăn anh đưa cô vào trong phòng khóa luôn cửa lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào khuôn mặt ngại ngùng của cô sau khi vừa đặt vợ mình ngồi lên giường.

“Em không định cảm sùng tôi bằng việc tình tứ với một người phụ nữ khác chứ?”-đút sâu hai tay vào túi quần, anh nheo mắt nhìn cô tra hỏi.

Đông Nghi cười khinh, nhìn cô giống người như vậy lắm sao: “Anh nói mình yêu tôi mà lại suy nghĩ những chuyện như thế sao?”

“VẬY CHĂNG LẼ EM MUỐN NÉM THỨ MÙI VỊ KHÁC LẠ?”-bước chân tiến thêm một bước đã chạm đến mép giường, Hoàng Phong chồm người tới chống tay lên nệm, ép Đông Nghi chính giữa cơ thể cường tráng của anh và tấm nệm mềm mại bên dưới, chỉ cần anh nhích thêm một chút nữa, cô nhất định sẽ không còn chỗ tựa vào, phải nằm luôn xuống giường thôi.

Con người uất ức từng mắt nhìn lại đôi mắt thâm ý của anh, anh nghĩ cô biến thái đến mức làm chuyện đó với chị em của mình hay sao?

“Trêu chọc tôi anh cảm thấy thú vị lắm hả? Rõ ràng là không phải mà.”

“Không phải cái gì chứ? Em bên cạnh tôi có bao giờ tự nguyện đâu, miễn cưỡng lắm mới ngoan ngoãn nằm yên dưới thân tôi. Quay đi quay lại em nhân lúc người bạn của tôi say rượu không hay biết gì định chiếm tiện nghi, em nghĩ tôi là người đàn ông cao thượng lắm hả?”-Hoàng Phong nói chuyện rất lưu loát, như thể chuyện anh nói chính là hiển nhiên, người chịu thiệt thòi và ủy khuất trong chuyện này chỉ mỗi mình anh, cô chính là người phụ nữ phong lưu đa tình đã đắm một nhát vào tim anh không bằng.

Đông Nghi cười khò, chuyện nực cười như thế anh cũng có thể nói ra mà không chớp mắt, tức chết cô rồi: “Phong, vậy anh muốn sao đây hả?”

Đáy mắt lóe lên tia đắc ý, anh nhướn mày khiêu khích cô: “VẬY EM CHỨNG MINH ĐI, NGƯỜI EM THÍCH LÀ ĐÀN ÔNG, KHÔNG PHẢI PHỤ NỮ.”

“Anh nghĩ tôi là đồ ngốc à? Chứng minh như thế thì lợi cho anh quá.”-Đông Nghi còn không biết đầu óc đen tối của anh đang suy tính điều gì hay sao? Hôm nay dám ghen tuông với ba cô, sau đó còn dùng chuyện hiểu lầm để gài bẫy cô, anh chơi lộn người rồi.

“Lợi hay không lợi cái gì, em và tôi quan hệ với nhau ít lắm sao? Vì sao đến bây giờ còn không thể tự nguyện, toàn là để cho tôi chủ động.”

Bị lời nói thẳng như ruột ngựa của Hoàng Phong tạt vào mặt làm cho khuôn mặt cô đỏ bừng lên nóng ran, tự nguyện cái đầu anh đấy.

“Ban đầu anh không nói không rằng ngang nhiên cưỡng đoạt tôi, anh nghĩ xem người phụ nữ nào cam tâm quan hệ cùng người mình không quen biết. Tôi còn chưa nói đến chuyện anh hay nói hứng bất chợt, không xem nơi đó là như thế nào đã muốn cùng tôi giao hợp, cái lần trên du thuyền của Tom anh làm tôi ê mặt một phen với K tôi vẫn còn rất ám ức đấy.”

Hoàng Phong hừ nhẹ một cái, anh ấn luôn vai cô để cơ thể ngã xuống giường, bàn tay tìm đến gò má hồng hào của cô vuốt ve: “Chồng của em sức lực đang sung mãn, lại hết lòng hết dạ yêu thương em. Em kiểm xem trên đời này có mấy ai vừa đẹp trai vừa tài giỏi lại chung tình như tôi? Em đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

“Không biết xấu hổ.”-ném cho anh ánh mắt khinh thường, Đông Nghi gạt đi bàn tay của anh ra khỏi má mình.

Anh mỉm cười nghiêng người nằm qua một bên giường làm giảm sức nặng trên người cô, tay chống lên má nhìn Đông Nghi say đắm: “Tôi đã từng nói rồi,

đối với em tôi cái gì cũng biết, chỉ là không biết chữ xấu hổ viết như thế nào thôi.”

“...”

Hoàng Phong đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ lên mái đầu Đông Nghi giống như đang vuốt ve con mèo nhỏ đáng yêu của mình, lời nói chân thành lên tiếng: “Hôn tôi một cái đi tôi sẽ tha cho em!”

“Tôi đợi anh tha cho mình sao?”-Đông Nghi không nghĩ lần này anh dễ dàng buông tha cho mình khi đang có lợi thế như vậy, nhưng chẳng mấy khi anh nổi tính tốt bụng như vậy làm cô ngạc nhiên không ít.

“Em thất vọng sao? Nếu vậy thì...”

CHỤT.

Đông Nghi nhanh nhẹn chồm tới hôn nhẹ lên môi anh, sau đó tách ra nằm trở lại giường: “Tôi hôn rồi đó. Anh không được nuốt lời.”

Hoàng Phong buồn cười nhìn cô lâu thêm chút nữa, anh kéo cơ thể cô sát vào người mình ôm lấy, giọng nói trầm ấm thì thầm bên tai cô: “Đừng tưởng anh không biết, em sắp đến thời kỳ bật đèn đỏ rồi, anh là sợ em sẽ mệt nên mới buông tha cho em thôi.”

“Anh...”-Hoàng Phong thật biết cách làm cho Đông Nghi rơi vào xấu hổ, cả kỳ kinh nguyệt của cô anh cũng tính được luôn sao?

“Cho em chọn đó. Chồng – Em hay là Anh và Em?”

“Anh nói gì nữa vậy?”-Đông Nghi đang mơ màng chìm vào giấc ngủ bị lời nói của anh làm giật mình, mi mắt lười biếng vẫn đóng lại không có dấu hiệu mở ra.

“Chúng ta kết hôn cũng được một thời gian rồi, em nên đổi cách xưng hô đi!”

“Chồng...”-lời cuối cùng cô thốt ra trước khi hoàn toàn ngủ thiếp đi.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Hàng chân mây khẽ cau lại nhìn chiếc áo lót nằm vắt vương trên ghế sofa bên cạnh chỗ nằm của mình, K đưa tay nhặt lên, ánh mắt suy tư cố nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua.

“Tom...”

Hình ảnh người đàn ông chợt xuất hiện trong đầu K, đúng lúc từ sau lưng cô một giọng nói thốt lên.

“Không phải là tôi đâu, em nhìn xem tối qua tôi còn đắp chăn giúp cho em nữa mà, tôi không có làm gì em hết.”

K đánh mắt nhìn lại cái áo lót màu đen của mình, không thông gần hỏi: “Tối qua tôi là cùng anh uống rượu, sáng ra áo lót của tôi lại nằm bên ngoài, anh nghĩ tôi bỏ qua chuyện này sao?”

Tom vội bước nhanh tới ngồi đối diện K, gấp gáp giải thích: “Tôi thật sự không có làm gì em, tôi thậm chí còn không dám bế em vào phòng ngủ, sợ rằng sẽ động tà tâm nữa là... còn về áo lót...”-đôi mắt xanh biếc đảo nhanh một vòng lấp liếm: “Mấy cô không phải trước khi ngủ hay cởi nó ra sao? Tôi không cách nào ngăn lại được...”

K cau mày, cô vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn lời bào chữa của tên ngoại quốc này, nhìn hai lỗ tai đỏ ửng lên nổi bật với làn da trắng hồng của anh làm cô càng bội phần nghi ngờ, thế nhưng có một chuyện Tom nói đúng, anh không có làm chuyện quá phận với mình. Cô thở hắt ra quyết định lờ đi.

“Bỏ đi, tối qua tôi không nên uống quá nhiều rượu.”

Tom nhìn K đứng dậy liền bật dậy theo, nhanh miệng đề nghị: “Tôi có chuẩn bị đồ ăn sáng cho em rồi, em cùng tôi ăn sáng nha.”

K cảnh giác nhìn anh dò xét: “Anh học Hoàng Phong cái gì không học lại muốn làm nội trợ à?”

“Tôi chỉ muốn vì em làm một chút việc thôi.”-Tom dậm bước tới đã bị cánh tay K đưa ra ngăn lại, cô nhặt áo lót lên quay người bỏ đi, lạnh nhạt ra lệnh:

“Không được đi theo tôi!”

Tom nói với theo khi thấy K đi về phòng: “Em tốt nhất vào phòng của tôi thay đồ đi, phòng của em bị Hoàng Phong chiếm dụng rồi.”

Đồng Nghi mệt mỏi trở mình, bên dưới hạ thân chợt có một luồng nhiệt ấm nóng tuôn ra ngoài, làm cô dù buồn ngủ cũng phải ráng gượng dậy, ánh mắt thoáng nhìn sang phần nệm trống bên cạnh, Hoàng Phong đã rời khỏi từ lúc nào. Cô cũng không suy nghĩ được nhiều đi luôn vào toilet, tay xoa xoa lên bụng dưới của mình, miệng lầm bầm: “Ngày của mình mà anh ấy còn tính rõ như vậy...”

Quay trở lại phòng với sắc mặt hơi tái nhợt, Đồng Nghi leo lên giường lười biếng nằm xuống, đúng lúc Hoàng Phong mở cửa đi vào với một ly cao cao trên tay. Anh ngồi bên giường đưa ly cho cô, quan tâm nói: “Em uống đi! Hôm nay em cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, chồng đã dời lại lịch trình công việc của chúng ta thêm vài ngày. Khi nào cảm thấy khá hơn rồi đi cũng chưa muộn.”

“Anh tự ý thay đổi lịch trình của tôi... mà khoan đã, anh xưng hô kiểu gì thế? Nghe kỳ cục quá!”-Đồng Nghi đang không được khỏe, tâm trạng dễ cau có, dù được anh quan tâm nhưng vẫn thấy không được dễ chịu. Cô là không thích bị người khác sắp đặt. Còn cái cách xưng hô sồn da gà gì nữa đây?

“Chồng lo lắng cho em rất bình thường, nó cũng không ảnh hưởng đến công việc. Còn về xưng hô, tối qua chồng hỏi em rồi, em đã chọn xưng chồng - em thay vì anh - em còn gì.”-anh vô tội đáp, tay thúc giục cô nâng ly cao cao lên uống, anh đã pha vừa đủ ấm, cô để thêm một chút nữa nó sẽ nguội mất.

Đồng Nghi miễn cưỡng uống một ngụm, cô ngờ ngợ nhớ lại cuộc trò chuyện đêm qua của họ, nhưng là lúc cô mơ màng không tỉnh táo, anh rõ ràng cố tình làm khó cô.

“Lúc đó tôi buồn ngủ không nhớ gì hết.”

Hoàng Phong mỉm cười lấy điện thoại ra bật lên: “Vừa hay chồng em đã đề phòng trước thu âm lại rồi, nếu em không nhớ nghe lại sẽ nhớ ra thôi.”

“Cho em chọn đó. Chồng – Em hay là Anh và Em?”

“Anh nói gì nữa vậy?”

“Chúng ta kết hôn cũng được một thời gian rồi, em nên đổi cách xưng hô đi!”

“Chồng...”

Đồng Nghi nhíu mày nghe rõ ràng giọng nói của mình, Hoàng Phong thật gian xảo, cái này cũng thu âm lại làm gì?

“Thế này đi, chồng biết em đa nghi, khi nào có hai chúng ta thì xưng hô như cách em chọn, còn khi nào có mặt người khác xưng là anh và em.”

“Toàn có lợi cho anh thôi.”-cô không cam lòng anh.

“So với việc đêm qua em làm với K, em có biết em làm chồng tổn thương như thế nào hay không?”-Hoàng Phong đầm nhẹ mấy cái lên ngực trái của mình bày bộ mặt thê lương ra, thành công chọc cười người vợ nghiêm túc của mình.

“Anh thôi đi, tôi...”-Đồng Nghi còn chưa kịp nói hết đã bị ánh mắt không vui của anh lườm lại, cô miễn cưỡng sửa lại: “Bắt quá đổi thành anh và em, gọi chồng nghe nổi hết da gà rồi.”

“Được, sau này em mà không xưng hô đúng, anh gặp em ở đâu sẽ hôn em ở đó nhắc nhở.”-anh đắc ý lên tiếng.

“Anh dám!”

“Có chuyện gì Hoàng Phong này không dám.”

Hoàng Phong một lần nữa nâng ly trên tay Đồng Nghi lên cho cô uống nuốt số cao cao còn bên trong, anh hài lòng nhìn cô cuối cùng cũng chịu uống hết cầm lại ly cho cô, bàn tay còn lại đưa lên lau cánh môi còn vương chút nước dính trên đó, mỉm cười nói.

“Em bây giờ giống con mèo nhỏ thật đấy!”

“Anh xem tôi... e hèm, em là thú cưng thật à?”-Đồng Nghi không quen lại gọi nhầm, cô sượng sùng sửa lại khi nhìn thấy khuôn mặt anh sắp chồm tới định hôn lên môi mình, nhưng cuối cùng vẫn bị bao phủ bởi đôi môi nóng bỏng của anh.

“Ừm...”

Hoàng Phong luyến tiếc mút nhẹ môi dưới Đồng Nghi trước khi tách ra, cô hôm nay không được khỏe, bằng không anh đã ăn thịt cô từ nãy giờ rồi.

“Tính ra nếu trên du thuyền anh không cùng em phát sinh quan hệ, em nói xem em để anh ăn chay 3, 4 ngày làm sao anh chịu nổi đây?”

Đồng Nghi cạ lời với người chồng này rồi, chuyện không cần nói cũng từ miệng của anh mà thốt ra ngoài: “Mặc kệ anh đó, nếu không đi làm thì em ngủ thêm một chút nữa.”

“Được, em cứ ngủ đi, vợ nhỏ của anh.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

K nhìn Hoàng Phong bước ra từ phòng Đông Nghi, kín đáo ném cho anh ánh mắt khinh thường, trầm giọng thông báo: “Chú của anh đang đợi anh ở bên ngoài.”

Hoàng Phong không bắt ngờ với việc lão lặn lội đường xá xa xôi đến đây tìm mình, như thế cũng tốt đi, ít ra lão biết được đụng đến vợ của Hoàng Phong này anh tuyệt đối sẽ không đứng khoanh tay làm ngơ.

“Tôi biết rồi.”-Hoàng Phong khựng lại một chút nhắc nhở K: “Nghi đang ngủ, hôm nay cô ấy không được khỏe, nếu không có gì cấp bách đừng làm phiền.”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của K dành cho mình, Hoàng Phong khó chịu tự giải thích: “Không liên quan đến tôi.”

K lầm bầm bỏ đi luôn: “Đàn ông các người chỉ nói được câu đó thôi sao?”

“Tom chọc giận gì K à, mới sáng ra đã xù lông nhím lên rồi.”

Hoàng Thế Phuong vô cùng tức giận sau khi hay tin công ty của con trai ngoài đá thú bị công tố viên gọi về điều tra, những sổ sách cơ mật rõ ràng đã được giấu kín vì sao trong phút chốc lại được tiết lộ ra bên ngoài, lại đúng lúc lão nhắm vào Đông Nghi, chắc chắn con ả đó đã giờ thủ đoạn hại con trai lão rồi.

“Chào chú, tụi cháu định nay mai sẽ về nhà, không ngờ chú lại đích thân đến đây. Không biết có việc gì hay không?”

“Ta không rảnh rồi, vợ cháu đâu rồi? Ta muốn gặp mặt.”-trước giờ lão vẫn luôn xem Hoàng Phong là đứa bù nhìn không biết chuyện gì, cho nên chuyện dự án lần này và cả việc vạch trần con trai lão, Hoàng Thế Phuong vẫn đinh ninh do một tay Đông Nghi gây ra.

“Vợ của cháu đang ngủ vẫn chưa dậy. Chú có việc gì cứ nói lại với cháu, còn không thì vào nhà ngồi nghỉ một chút, đường xa như thế chắc chú cũng mệt rồi.”

“Hừ, giờ nào mà con bé đó còn ngủ được. Con trai ta... thôi bỏ đi!”

Đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại, con ngươi sắc bén nhìn thẳng vào khuôn mặt khinh thường mình từ người chú ruột, lời lẽ vẫn từ tốn thốt ra nhưng lại khiến đối phương kinh ngạc tới cùng: “Về việc con trai chú bị công tố viên điều tra không liên quan gì đến vợ cháu đâu. Sổ sách không minh bạch sớm muộn gì cũng bị phát hiện, quan trọng hơn hết là bởi vì không biết điều nên càng dễ bị người khác không ưa mắt.”

“Lẽ nào... là mày làm sao?”-Thế Phuong tròn mắt thần thốt, đứa cháu trai này từ bao giờ lại toát lên khí chất bức người đáng sợ như vậy, giống hệt ông nội quá cố của nó.

Đứng bên khung cửa sổ vén nhẹ rèm vải nhìn xuống, tuy không thể nghe được cuộc đối thoại của hai người đàn ông nhưng Đông Nghi cũng biết nội dung là gì.

K ngồi trên ghế gọt trái cây ăn, hờ hững lên tiếng: “Anh ta sợ rằng người khác không biết rằng mình thương vợ nên mới làm đến như vậy.”

“Gia tộc họ vốn dĩ không mấy hòa thuận, mượn dịp này để chính thức tuyên chiến với nhau thôi.”-Đông Nghi xoay người bước đến bên giường ngồi xuống, nhìn K đang ăn miến táo hỏi: “Chị định ăn một mình sao?”.

Từ trong biệt thự, Tom bước ra đứng bên cạnh Hoàng Phong: “Đây là ai thế Phong?”

Hoàng Phong mỉm cười, lời lẽ chứa đầy hàm ý: “Đây là chú của tôi. Còn đây là Tom, thiếu gia tập đoàn đá quý sẽ hợp tác cùng chúng ta trong dự án lớn sắp tới.”

Hoàng Thế Phuong nheo mắt nhìn Tom rồi nhìn lại đứa cháu trai của mình, lão chợt tự bật cười chế giễu, sống đến từng tuổi này lão lại để cho đứa oắt con qua mặt lâu như vậy, hóa ra lão vẫn chưa thể hiểu hết được tâm tư người ba của mình rồi.

“Được lắm, lần này cháu đã làm rất tốt. Nhưng có một điều ta vẫn nên nói với cháu trai của mình, thuyền ra biển lớn, sóng cả sẽ càng nhiều.”

“Điều này cháu đã có sự chuẩn bị, cảm ơn lòng tốt của chú.”

Tom như bình phong đứng cùng Hoàng Phong đến lúc chú của anh nén tức giận lên xe rời khỏi, anh húc nhẹ cánh tay Hoàng Phong thích thú hỏi: “Anh chọc chú của mình chuyện gì mà mặt ông ta xám xịt vậy?”

“Chỉ là đáp lễ lại thôi. Tôi còn chưa hỏi tội cậu việc dám động vào K trước mặt Đông Nghi.”

Tom tỏ ra bất ngờ: “Cả anh cũng nhìn thấy sao?”

“Có làm chuyện lén lút thì tìm chỗ kín đáo mà làm, vì cậu mà hôm qua vợ tôi... thôi bỏ đi.”-Hoàng Phong nhớ đến hình ảnh thân mật vô ý của hai người tôi qua đây lòng lại nổi lên cổ khó chịu, thật lòng mà nói việc vợ anh thân tượng ba ruột của mình cũng làm anh khó chịu a. (Anh Phong yêu quá rồi, đàn ông chịu ghen cũng dữ dội lắm nha)

“Chị dâu, nhìn sắc mặt chị không được tốt lắm, ăn nhiều một chút.”-Tom đem đĩa trái cây mình vừa gọt xong đem vào phòng cho Đông Nghi, sáng nay anh nghe Hoàng Phong loáng thoáng nói sức khỏe cô không được tốt lắm, nhưng mục đích chính chủ yếu là để nói về chuyện tối qua.

“Một đĩa trái cây này anh muốn bịt miệng tôi lại sao?”-Đông Nghi lướt mắt nhìn đĩa trái cây trên tay Tom, nhẹ giọng hỏi.

“Hahaha, chị dâu đúng là thông minh, tôi chưa nói chị đã biết tôi muốn gì rồi.”-Tom cười giả lả, anh kéo ghế ngồi xuống đối diện Đông Nghi, nhìn sắc mặt lạnh như tiền của cô, có chút khó mở lời a.

“Chị dâu, chúng ta tuy không thân thiết lắm nhưng cũng coi như là bạn rồi, chuyện hôm qua tôi biết mình đã sai, uống rượu vào đầu óc không thực tình tảo, may nhờ có chị xuất hiện kịp thời...”

“Tôi già lắm sao?”

“Không phải, em rất trẻ, còn xinh...”

“Chồng tôi lớn tuổi hơn cậu đó.”

“Nghĩ à, thật ra thì...”-cổ bầm bụng nở nụ cười cầu hòa khác.

“Chúng ta không thân thiết như vậy đâu.”-Đông Nghi thản nhiên nói, mắt đã không còn nhìn trực diện vào Tom chuyển sang móng tay của mình, thời gian qua không có thời gian chăm sóc, hôm nào phải rửa K đi làm đẹp một bữa mới được.

Tom trước giờ cũng chưa từng hạ thấp bản thân vì một người nhiều như vậy, Đông Nghi càng không phải người quan trọng với anh, cô khó để anh này giờ anh quả thật nhện không nói rồi.

“Đông Nghi, thật ra cô muốn gì đây hả?”

Nhìn vẻ mặt bức bối của Tom, cô không may may lo sợ.

“Anh có gan làm lại sợ bị phát hiện, đã sợ bị phát hiện còn không biết nhẫn nhịn nữa thì tự lo liệu hậu quả đi!”-khoe miệng cong lên ý cười nhạt nhưng đôi mắt sắc lạnh lại không thể hiện chút ý cười nào bên trong, Đông Nghi nhìn đôi mắt căm hận của Tom lại không thể làm được gì cô, coi như một chút thành tựu cho ngày hôm nay đi.

“Được lắm, vậy tiểu thư đây muốn tôi phải làm sao mới chịu bỏ qua một lần?”

“Để tôi suy nghĩ đã, chuyện này cần phải có thời gian mà, trái cây lúc này K đã gọt cho tôi ăn rồi, lòng tốt của thiếu gia đây tôi nhận không nổi đâu.”

To nheo mắt nghiêng răng, anh cắn một miếng quýt nhai bỏ tức: “Hai vợ chồng các người đúng là đáng sợ như nhau mà, xứng đôi lắm.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Đi xuống lầu nhìn khắp một lượt vẫn không thấy Hoàng Phong ở đâu ngoài Tom và K đang ngồi ăn tối ở bàn ăn, Đông Nghi bước đến, vu vu hỏi: “Anh ấy đâu rồi này giờ mọi người có nhìn thấy không?”

Tom cho miếng thịt vào miệng nhai, đôi mắt thích thú nhìn lên người vừa hỏi trên choker: “Chị dâu nhớ chồng rồi à?”

Đông Nghi mặc kệ lời trêu chọc của Tom, cô kéo ghế ngồi cạnh K, mắt bắt đầu nhìn sang đồ ăn trên bàn, nó không giống thức ăn Hoàng Phong vẫn làm cho cô.

Tom một lần nữa lên tiếng: “Cái này là tôi làm cho K ăn, chỉ đủ cho hai người thôi, cô muốn ăn thì tự mà nấu.”

K cũng giống như Đông Nghi lơ đãng nói của anh: “Thực ra mấy món này cũng không ngon lắm đâu, mì gói trong tủ vẫn còn, em có muốn ăn không?”

Đông Nghi rót cho mình ly nước uống một ngụm, lười biếng trả lời: “Không ăn đâu, tôi lên phòng nghỉ đây, ở lại lát có người ăn không ngon.”

Đông Nghi vừa dọn đứng dậy đã bị K nắm lấy cánh tay kéo ngồi xuống ghế, cô đưa chén đĩa cho Đông Nghi, trầm giọng nói: “Hoàng Phong có việc ở công ty nên về trước rồi, A Cầu đã tới rước. Hoàng Phong bảo tôi phải chăm sóc tốt cho em, ngày mai chúng ta lên đường trở về thành phố.”

Tom nhìn K lo lắng cho Đông Nghi ra mặt trong lòng cảm thấy ganh tỵ vô cùng, anh thấu hiểu cảm giác của Hoàng Phong mỗi khi nhìn hai chị em nhà này bên cạnh nhau rồi, K trước giờ chưa từng đối xử chu đáo với anh như vậy.

Đông Nghi vốn ăn không vô, nghe tin Hoàng Phong bỏ lại cô về nhà trước càng không có hứng ăn, nhưng bất gặp bộ dạng khó chịu của người ngồi đối diện bàn, tâm tình cũng tốt lên ít nhiều, miễn cưỡng ăn được một chút.

“Là K bảo tôi ăn thôi, tôi cũng không ăn nhiều đâu.”-Đông Nghi cong nhẹ khóe môi lên cổ tình chọc tức Tom, bày ra nét mặt ăn rất ngon dù thức ăn đúng như K nói, chẳng ngon gì mấy, tính ra thua xa mùi vị “chồng” cô làm nhiều.

Nằm trên giường trần trọc một hồi lâu vẫn chưa ngủ được, Đông Nghi thở dài chán nản, chẳng lẽ cô lại bị mất ngủ nữa rồi. Nhưng áp lực công việc dạo này đâu nhiều như lúc trước...

“Thiếu hơi chồng ngủ không được sao?”-giọng K lên tiếng khi đang nằm bên cạnh Đông Nghi, này giờ nằm cạnh ít nhiều cô cũng nhìn ra được.

“Đánh thức chị dậy sao?”

K xoay người nằm đối diện Đông Nghi, đôi mắt đen đặc dưới ánh đèn ngủ mờ ảo ánh lên điểm sáng nhỏ, phản chiếu khuôn mặt cô gái trẻ bên trong con người.

“Hai người bây giờ nói không có gì với nhau không ai tin đâu.”

“...”

“Hoàng Phong không sợ cho mọi người biết em chính là điểm yếu duy nhất của mình. Còn em, em đã thật sự mở lòng với anh ấy chưa?”Đông Nghi bối rối né tránh ánh mắt như nhìn thấu tâm tư của K, trước nay cô không có thói quen bộc lộ cảm xúc của mình ra bên ngoài, càng không muốn bị người khác nhìn thấu nội tâm bên trong. Nhưng lần này, lời của K làm cô suy nghĩ rất nhiều.

“Không muốn nói thì thôi, dù sao cũng thể hiện rõ ra ngoài mặt rồi.”-K khẽ cười nói, cô trở mình nằm ngay ngắn lại nhắm mắt.

“Hình như trái tim của tôi lần đầu tiên trong đời đã biết rung động.”

Đông Nghi khẽ cười tự nói thầm trong tâm trí, những lời này cô không thể nói ra ngoài miệng được, động đến vấn đề tình cảm mặt cô lại đỏ hết lên rồi.

Hoàng Phong ngồi trong phòng làm việc nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn nhưng lại không dám gọi. Bây giờ mới rảnh tay một chút, nhưng đã quá nửa đêm, anh sợ cô đã an giấc nên không muốn làm phiền.

“Đợi đến sáng vậy.”

Vừa mới rời tầm mắt sang nơi khác, điện thoại liền sáng lên hiển thị dòng tin nhắn từ ID mang tên “vợ yêu“. Hoàng Phong nhanh chóng nhấc lên mở ra xem, ánh mắt không giấu nổi tia vui sướng.

“Anh ngủ chưa?”

Hoàng Phong không trả lời lại dòng tin nhắn của cô, trực tiếp gọi vào số của vợ mình.

Đông Nghi không chờ đợi anh sẽ hồi âm ngay, những tưởng anh sẽ nhắn tin lại thôi, không ngờ gọi điện luôn cho mình làm cô không chuẩn bị luồng cuống suýt làm rơi điện thoại xuống nệm. Đông Nghi vội chỉnh chế độ im lặng rồi rón rén bước ra ngoài ban công, ánh mắt lo sợ sẽ đánh thức K dậy.

“Em nhớ anh rồi à? Sao giờ này còn chưa ngủ?”

“Ai bảo anh gọi lại đâu.”-dù đã ra bên ngoài phòng ngủ nhưng Đông Nghi vẫn có chút chột dạ, tay che điện thoại ngang miệng thì thầm nói như ăn trộm sợ bị bắt gặp.

“Anh nhớ em!”-Hoàng Phong không hề che giấu tâm tư của mình, giọng vẫn đều đều lên tiếng: “Bật chế độ video đi, anh muốn nhìn thấy khuôn mặt của em.”

Đồng Nghi chặt lưỡi một cái phiền phức, nhưng cuối cùng cũng làm theo lời anh đổi sang chế độ video.

“Anh đã nhìn rõ chưa?”

Khuôn mặt khô ngô của anh xuất hiện trên màn hình điện thoại cô, Đồng Nghi cũng cảm thấy an tâm hơn khi được trông thấy nó (hóa ra này giờ giả bộ làm eo thôi a)

Hoàng Phong mỉm cười đáp: “Nhìn thấy rồi càng tham lam hơn, anh chỉ muốn chạy ngay đến chỗ của em thôi. Mấy ngày nay anh nhẫn nhịn ăn chay vì em, không ngờ còn chưa...”

Đồng Nghi nhủ mảy, hai má đỏ bừng lên vì lời nói của anh, cũng may bên ngoài trời tối nên anh không thể nhìn rõ sắc mặt của cô lúc này: “Anh có thôi đi không!”

“Em nhấn tin cho anh có việc gì?”

“Em chỉ muốn hỏi công việc có nhiều quá không, ngày mai em và K sẽ trở về.”-Đồng Nghi bối rối gỡ nhẹ tay lên song sắt ngoài ban công không dám nhìn thẳng vào màn hình.

“Không sao, công việc anh có thể giải quyết được mà, nhưng tốt nhất em cũng trở về sớm một chút, đừng vượt ngoài tầm mắt của anh lâu quá.”

“Thật là!”

“Vốn dĩ muốn nói với em nhiều hơn nữa nhưng đã khuya lắm rồi, em ở ngoài ban công lâu sẽ cảm lạnh mất.”-nhìn mái tóc bông bênh của cô bay trong gió làm lòng anh xao xuyến, càng khiến anh ganh tỵ, nó có thể bên cạnh cô, hôn lên mái tóc của cô thế này.

“Mấy ngày nay em chỉ toàn ăn với ngủ, sắp trở thành heo luân rồi... nhưng mà khuya thật rồi, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi!”-càng về sau, giọng cô càng nhỏ xuống.

“Em lo cho anh phải không?”-anh là cố tình muốn một lời thừa nhận từ cô.

Không biết dừng khí ở đâu ra, có thể cũng bởi vì anh đã quan tâm chăm sóc cho Đồng Nghi thời gian qua, ngay cả có việc rồi đi trước cũng luôn lo nghĩ cho cô nên mới khiến bản thân sinh ra chút cảm động, lời theo đó cũng vụt ra khỏi miệng: “Phải, anh ngủ ngon!”

Màn hình đã tắt ngấm đi nhưng nụ cười trên môi Hoàng Phong vẫn chưa dứt, anh cứ tự tua đi lời nói cuối cùng của Đồng Nghi trong tâm trí mình, bao nhiêu mệt mỏi trong ngày đều tan biến đi hết.

“Em đáng yêu quá!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Ngồi trên xe ô tô chạy về thành phố, Tom đánh mắt nhìn lên kính chiếu hậu, nơi hai cô gái đang ngồi ở ghế phụ phía sau không vui nói: “Chị dâu à, dù sao tôi cũng là khách, sao lại bắt khách lái xe xa xôi như vậy?”

Đồng Nghi thân nhiên đáp, mắt vẫn chú mục lên màn hình ipad xem tài liệu, mấy ngày nay cô không ở công ty, công việc chủ yếu đều được thư ký gửi qua mail: “Nếu anh mệt cứ nói, tôi và K sẽ thay phiên nhau lái.”

Tom nghe nhắc đến K giọng trở nên mềm mỏng hơn: “Ý tôi là gọi tài xế đưa chúng ta về ấy, dù sao cũng không xa lắm”

K khoanh hai tay trước ngực, mắt hướng lên người đang lái xe phía trên đề nghị: “Cũng được một lúc rồi, để tôi lái tiếp cho!”

“Không cần đâu, nếu được em lên đây ngồi cạnh tôi là đủ rồi.”

“Vậy anh tập trung lái tiếp đi!”-K lạnh nhạt đáp, hướng nhìn chuyển sang cảnh vật qua ô kính xe.

KÉTTTT

Đang chạy trên đường vừa vòng qua khúc cua xuống đèo có một chiếc xe ô tô khác chắn ngang làm Tom bất ngờ thắng gấp, mọi người ở trên xe vì thế

cũng bị kinh động theo.

“Hai người không sao chứ?”-Tom lo lắng quay đầu ra sau hỏi, K và Đông Nghi lắc đầu ra hiệu vẫn ổn, mọi người rời sự chú ý sang chiếc xe trước mặt, nơi có một top người mặc đồ đen như côn đồ đang tiến về phía họ, trên tay còn cầm theo vũ khí.

“Xem ra có người không muốn chúng ta trở về nhà rồi.”-K ra lệnh cho Đông Nghi: “Em ngồi yên trên xe đừng bước xuống. Cả anh nữa.”

Tom phản đối: “Em giỏi đến đâu chứ, bọn họ đều có vũ khí. Tôi sẽ ra cùng em.”

K không suy nghĩ được nhiều nữa, tay lái ra cây gậy nhỏ, vừa bước xuống xe vùng một cái đã dài gần 1 mét, ánh mắt vô cảm xoáy thẳng vào những tên côn đồ hung hãn trước mặt, có đến hơn chục tên.

“Em lùi lại đi, tôi sẽ bảo vệ em!”-Tom cũng theo K bước khỏi xe đứng chắn phía trước cô, lời vừa thốt ra đã bị một tên lao tới đá một cước vào bụng mình đau nhói.

“Khi thật!”

K không buồn trả lời, trực tiếp giáng một gậy vào cái chân định tung tiếp cú đá khác vào người mình, mở màn trận hỗn chiến quyết liệt.

Ngồi bên trong xe, Đông Nghi thấp thòm không an tâm, nhưng bây giờ cô ra ngoài chỉ thêm vướng bận cho K, Đông Nghi không muốn làm cô ấy thêm phân tâm, tay vội bấm điện thoại gọi cho Hoàng Phong nhưng lại không thể liên lạc được.

“Sao lại không thể bắt máy?”

Không có thời gian, cô đập máy gọi cho cảnh sát gần nhất, nhưng cũng không nhiều trông mong nhận được sự giúp đỡ ngay khi nơi này quá hoang vu, đôi mắt hoang mang nhìn thấy có thêm một top người khác mặc đồ vest đang chạy ra từ hai chiếc xe ô tô khác.

“Bọn họ là ai mà đông thế?”

Đám người mặc đồ vest chính là vệ sĩ Hoàng Phong đã chuẩn bị để hộ tống mọi người trở về, anh đã dự tính được mối nguy hiểm có thể xảy ra nên đã đề cao cảnh giác, trong phút chốc đã áp chế được bọn côn đồ kia.

Tom xóc tên ban nãy đá mình một cước lên đám một phát trả đũa, tức giận tra hỏi: “Nói, là ai bảo bọn bây làm chuyện to gan này?”

“Tôi không biết, có một người đàn ông đưa tiền bảo chúng tôi chặn đường các người lại thôi. Tha cho chúng tôi đi!”

Đông Nghi thấy tình hình đã ổn định, cô bước xuống xe đi ra ngoài, trong đầu đã nghĩ đến một người có thể gây ra chuyện này, hiện tại người đáng nghi ngờ nhất chính là chủ ruột của Hoàng Phong thời.

ĐOÀNG.

Tiếng súng thất thanh vang lên làm mọi người bàng hoàng hốt hoảng, K vội nhìn sang Đông Nghi, trên bụng loang đầy một mảng máu tươi thấm ướt áo khoác màu xám tro, cơ thể vì tổn thương không còn sức lực ngã khụy xuống mặt đường.

K và Tom vội vã chạy tới đỡ cô ngồi dậy, đám vệ sĩ kia cũng đứng ngồi không yên dáo dác tìm kiếm kẻ dám nổ súng, nhưng vị trí từ trên đám rừng bên trên quá rộng lớn, họ nhất thời không thể nhìn rõ.

“Vị trí ở hướng 9h, mau truy đuổi!”-K hét to ra lệnh, tay cô đang cố ấn vết thương trên bụng Đông Nghi ra máu không ngừng, nếu cứ tiếp tục thế này cô ấy sẽ nguy kịch mất thôi.

“Nghĩ, cố gắng cầm cự, tôi đưa em đến bệnh viện!”

Đông Nghi đau đớn khẽ nôn ra một ngụm máu, mắt cô hoa lên không còn nhìn rõ được nữa, tay chân cũng lạnh dần: “Tôi buồn ngủ quá...”

“Không được phép ngủ, anh còn không mau đưa em ấy lên xe!”-K mất bình tĩnh quát lớn với Tom, cô vội ngồi lên ghế lái khởi động xe.

Tom cũng không giữ được bình tĩnh, làm theo lời K đỡ Đông Nghi rơi vào hôn mê lên ghế sau ngồi, giọng hơi lạc đi: “Không được rồi, máu ra nhiều quá...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Chào các bạn.

Lời đầu cảm ơn các bạn đã và đang ủng hộ truyện của au. Thời gian qua truyện mới thật sự đi đến nửa đoạn đường thôi, dự kiến khoảng trên dưới 100 chương. Bắt đầu từ chương sau sẽ mở ra một cao trào và cân não thật sự cho nên tiến độ viết cũng sẽ không nhanh như trước nữa. Rất mong các bạn hiểu cho. Và lượt vote cùng cmt của các bạn tiếp sức rất lớn cho mình. Hãy tiếp tục cổ vũ mình với nha, để biết rằng tâm sức mình bỏ ra không vô nghĩa.

P/s: các bạn trước giờ chưa lộ diện cũng có thể nhân cơ hội này điểm danh cho mình thấy mặt thì hay quá

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Sau khi nhận được điện thoại về tình hình của Đông Nghi, Hoàng Phong tức tốc chạy đến bệnh viện nơi mọi người đang lo lắng chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu.

“Em ấy sao rồi?”-anh đứng đối diện K hỏi, đôi mắt đỏ ngầu kích động khi nhìn thấy bàn tay dính đầy máu khô của cô vẫn chưa kịp rửa.

Tom thấy bộ dạng của Hoàng Phong vội lên tiếng trả lời thay K, anh cũng bước ra đứng giữa hai người họ, từ nãy đến giờ tâm trạng của K cũng không khá hơn Hoàng Phong bao nhiêu.

“Vẫn đang ở bên trong.”

“Tôi nhất định sẽ không tha cho ông ta đâu.”-bàn tay nắm chặt lại thành quyền nổi lên những đường gân xanh đáng sợ, tốt nhất Hoàng Thế Phương nên cầu mong cho Đông Nghi bình an vô sự, bằng không nợ cũ thù mới gộp lại, lần này anh sẽ tính hết một lần với lão.

Đèn phòng cấp cứu vụt tắt, mọi người đổ dồn sự chú ý về vị bác sĩ già vừa bước ra từ cánh cửa bên trong, Hoàng Phong gấp gấp hỏi: “Vợ tôi sao rồi bác sĩ?”

“Ca phẫu thuật đã thành công, nhưng vì mất máu quá nhiều nên cô ấy đang trong tình trạng hôn mê.”

“Hôn mê sao? Vậy khi nào em ấy mới tỉnh lại?”-anh bản thân suýt đứng không vững với lời bác sĩ nói ra kế tiếp.

“Chúng tôi cũng không dám khẳng định, có thể là một ngày, một tuần hoặc...”

“Đủ rồi, cảm ơn bác sĩ.”-K lên tiếng cắt ngang lời ông.

Hoàng Phong đau xót nhìn giường bệnh của Đông Nghi được đẩy khỏi phòng lướt ngang qua người mình đi chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, đôi mắt thông khô và dằn dặt tự trách bản thân khi nhìn khuôn mặt xanh xao của cô, chỉ mới đêm qua thôi anh và cô còn vui vẻ trò chuyện qua điện thoại, tại sao bây giờ lại nằm yên trên giường rồi?

“Cô ấy sẽ không sao đâu.”-Tom an ủi anh, chuyện như thế này cũng không ai muốn xảy ra.

Ánh mắt u buồn nhìn xuống Đông Nghi, K mím môi bước đi ra khỏi bệnh viện.

“K...”-Tom vỗ nhẹ vai Hoàng Phong, sau đó guồng chân đuổi theo K. Hiện tại trong hành lang bệnh viện chỉ còn trơ trọi một mình anh, cô độc tựa lưng trên bức tường lạnh lẽo.

Trên khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt phượng hẹp dài bị mái tóc che khuất, đến khi ngẩng lên, bên trong đôi mắt ấy chỉ còn một màu đen của sự chết chóc, giọng nói trầm thấp thốt lên sau khi anh đã xem đi xem lại màn hình điện thoại một lúc thật lâu. Trước lúc xảy ra chuyện, người Đông Nghi gọi chính là anh, bởi vì cuộc họp chết tiệt trong công ty, anh đã bỏ lỡ cuộc gọi của cô.

“Em cứ nghỉ ngơi đi, anh nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em.”

Chạy ra đến đại sảnh của bệnh viện Tom đã hoàn toàn mất dấu của K, nhìn dòng người đông đúc nơi đây, anh chán nản không thể tìm được bóng dáng quen thuộc của cô đâu nữa.

“Em có thể đi đâu được chứ?”

Đứng trên sân thượng tòa nhà cao chót vót, người đàn ông cao lớn có khuôn mặt điển trai vô cùng cuốn hút, ngũ quan hài hòa, từng đường nét đều nổi

bật lên về nam tính mạnh mẽ mà bao cô gái say mê. Rút thêm một hơi thuốc lá phả ra làn khói trắng đục qua cánh mũi cao thẳng tắp, người đàn ông quăng điếu thuốc hút dở của mình dùng chân dụi đi tàn dư.

“Là anh làm có phải không, Diệp Vũ?”

Phía sau lưng người đàn ông tên Diệp Vũ, K không vui lên tiếng gặng hỏi.

Khóe môi cong lên nụ cười nhạt, anh xoay người lại, đôi mắt sắc bén xoáy thẳng vào cô, điềm đạm đáp lại: “Đây là câu hỏi em nên hỏi sau một thời gian dài chúng ta không gặp nhau à?”

“...”

Bước chân tiến tới gần hơn chỗ K, Diệp Vũ khoác lấy vai cô kéo cả hai cùng bước ra sân thượng, nhìn rõ hơn cảnh vật trắng lè và sầm uất bên dưới chỗ họ đang đứng.

“Nếu anh muốn giết cô ấy, viên đạn đó đã ghim thẳng vào đầu rồi chứ không phải bụng đâu.”

“...”

“Nhưng mà Vy Vy, em bên cạnh kẻ thù lâu như vậy, đừng nói với anh rằng em đã có tình cảm với bọn người đó?”-anh nghiêng đầu nhìn lại cô thăm dò, điểm duy nhất trên khuôn mặt cả hai có nét tương đồng chính là đôi mắt sâu u buồn lại không bộc lộ chút cảm xúc nào bên ngoài nét mặt sắc lạnh.

K lạnh lùng thốt: “Chỉ là chơi chưa đủ thôi, anh làm cho công sức của em suýt đổ sông đổ bể rồi.”

Cô gạt nhẹ tay anh khỏi vai mình, K còn không biết anh đang cố tình kiểm tra cảm xúc thông qua cơ thể của cô hay sao?

Anh gật gù, tâm tình vui vẻ nhìn đứa em gái chẳng thay đổi chút nào: “Như vậy thì tốt. Ít ra anh cũng giúp được em một việc, cô ấy đã bị thương không nhẹ, thời gian sắp tới không thể nào bận tâm được chuyện em sắp sửa tiến hành với bọn họ.”

“Tôi không cần anh giúp như vậy, hiện tại cô ấy vẫn hôn mê sâu, không biết có khả năng tỉnh lại được hay không.”-nhớ lại cảnh tượng hải hùng ban nãy, khắp người Đông Nghi toàn là máu được đẩy vào phòng cấp cứu, làm cô thật sự rất bất an.

Diệp Vũ nhếch môi: “Cũng đúng thôi, một nửa dòng máu trong người em cũng là họ Trương, đứa em gái cùng cha kia ít nhiều cũng có liên quan đến em.”

Khuôn mặt âm lãnh bởi vì lời nói khiêu khích của Diệp Vũ càng trở nên âm u: “Em không có ba, càng không có em gái.”

Anh phản kích nhìn K, mạch máu dưới da đang cuộn cuộn lên khi nghĩ đến những chuyện sắp sửa diễn ra, chỉ cần nghĩ đến thôi đã làm cho anh thấy kích thích rồi: “Người đâm một nhát trí mạng cho hai người bọn họ lại là người mà họ tín tưởng nhất, quá hấp dẫn rồi.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

“Nghĩ à, em có biết không? Anh đã thay em trừng phạt người đã hại em rồi, em mau tỉnh lại đi!”-bàn tay to lớn vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô, hơn ba ngày nay anh đều túc trực trong phòng bên cạnh cô, trò chuyện cùng cô mỗi ngày.

“Con người ta rất kỳ lạ, khi đã có được sẽ càng trở nên tham lam hơn. Anh và em chỉ mới hòa thuận chưa được bao lâu, anh còn chưa được nghe em nói câu yêu thương nào, em không thể cứ thế mà ngủ mãi được.”

Hốc mắt anh đỏ ửng cô đè nén cảm xúc cay đắng xuống, so với việc cô trước kia vẫn luôn cảm hận mình, trái tim tổn thương bởi sự hờ hững của cô thì giờ đây nỗi đau khi nhìn thấy cô đau đớn càng khiến tim anh như bị ai dùng tay bóp chặt, đau đến không thể thở được.

“Nếu em mệt có thể nghỉ ngơi, anh có rất nhiều thời gian để chờ đợi em, nhưng em tuyệt đối không được bỏ lại anh một mình trên thế giới này, anh không chịu thêm được nỗi đau phải mất đi em đâu.”

Bàn tay anh siết chặt hơn bàn tay nhỏ bé của cô, sợ rằng sẽ làm cô đau, anh vội nói lòng ra áp lên má mình xoa nhẹ, ánh mắt yêu thương mang theo nỗi buồn da diết nhìn khuôn mặt vô cảm với đôi mắt khép chặt của Đông Nghi, khẽ khàng nói tiếp: “Chỉ cần em tỉnh lại, em muốn anh làm gì cũng được, Nghi à...”

“Anh nói rồi đó... không được nuốt lời...”-khóe môi nhợt nhạt mấp máy, dù lời rất nhỏ nhưng Hoàng Phong vẫn nghe được rất rõ ràng.

Anh mừng rỡ không tin vào tai mình, phải đợi đến khi mi mắt cô nhẹ chuyển động rồi chậm chậm mở ra mới biết rằng vợ mình đã tỉnh lại thật sự: “Em.. tỉnh lại rồi...”

Đông Nghi nhìn nét mặt vui vẻ của anh trong lòng cảm thấy an tâm vô cùng, trải qua lần thập tử nhất sinh này, mở mắt ra trông thấy anh bên cạnh cũng không quá tệ đi: “Em không dễ chết như vậy đâu...”

“Em chờ đó, anh đi gọi bác sĩ...”

Hoàng Phong đứng lên định chạy đi đã bị Đông Nghi nắm tay anh ngăn lại, giọng thều thào nói: “Em không sao, bây giờ không muốn ồn ào...”

“Được, vậy lát nữa sẽ gặp.”

“Anh lên đây nằm cùng em đi!”

Hoàng Phong thoáng kinh ngạc với lời đề nghị của cô, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được nỗi nhớ nhung đang dâng trào lên trong lòng, anh nhẹ nhàng leo lên giường nằm cạnh Đông Nghi, cẩn thận tránh làm động đến vết thương trên bụng cô.

“Em nằm đây được bao lâu rồi?”-Đông Nghi gối đầu trên lồng ngực vạm vỡ của anh, mi mắt chớp nhẹ một cái, cô vẫn còn rất mệt sau thương tích vừa rồi.

“Ba ngày rồi.”

“Anh không ngủ ba ngày rồi sao?”

Hoàng Phong bắt giắc đưa tay chạm lên quầng thâm dưới mắt của mình, anh mỉm cười vuốt mái tóc cô, yêu thương đáp: “Nhìn thấy em tỉnh lại đã không còn thấy mệt mỏi gì nữa, anh chỉ đang nghĩ đến những chuyện gì chúng ta chưa làm cùng nhau, sau này nhất định phải thực hiện bằng hết.”

“Chúng ta thân thiết như vậy sao?”-cô khẽ cười theo lời nói của anh.

“Em không muốn anh cũng bắt em làm, mà không được rồi, tốt nhất sau này bắt em nhốt ở nhà luôn, khi nào nhớ quá chạy về nhà ngắm rồi đi làm tiếp...”

“Anh đẹp cái ý nghĩ đó đi!”-cô biết anh đang cố chọc cho mình vui lên nhưng cái này chỉ nghĩ chơi thôi cũng thấy không vui rồi, cô mà lại đi giống thú cưng của anh sao?

Hoàng Phong vòng tay ôm cô vào lòng, giọng nói trầm ấm đều đều vang lên: “Anh xin em đấy, sau này đừng có bị thương nữa, anh không chịu nổi cảm giác kinh khủng này thêm một lần nào nữa đâu.”

Người đàn ông ngay cả người phụ nữ của mình cũng không thể bảo vệ được không phải rất vô dụng hay sao? Hoàng Phong đã luôn tự trách bản thân suốt ba ngày qua, cho dù có trả thù được thì sao nếu như anh mãi mãi không thể bên cạnh Đông Nghi được nữa, anh đã rất sợ hãi.

“...”

“Tốt thật, cuối cùng cũng được nghe em nói chuyện rồi.”-anh hôn nhẹ lên mái đầu cô, sau đó thiếp đi.

Nghe hơi thở đều đặn của anh truyền qua tai, Đông Nghi khẽ cười khép mắt lại, nếu như cô thật sự có chuyện người cô không nhớ xa nhất chính là người chồng này đây.

Bên ngoài, cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt hé mở, K im lặng đứng nhìn hai thân ảnh ôm nhau nằm trên giường một lúc rồi đóng cửa lại bỏ đi ra ngoài, không chào hỏi lời nào.

“K, mấy ngày qua em đi đâu vậy, tôi tìm em vất vả lắm?”-Tom nhìn thấy K đi trên hành lang bệnh viện liền bước tới, anh đã rất lo khi không thấy cô mấy ngày này, điện thoại cũng không liên lạc được.

“Tôi thì có sao?”

“Không sao là tốt rồi, bác sĩ nói Đông Nghi không sao đâu, nay mai có thể tỉnh lại thôi cho nên...”

“Em ấy tỉnh rồi.”-K bước nhanh hơn cố tình cắt đuôi Tom nhưng anh vẫn bám mãi phía sau, chợt một cánh tay quen thuộc khoác lấy vai cô kéo vào người mình làm không chỉ cô mà cả người bên cạnh mình cũng không khỏi ngạc nhiên.

Tom khó chịu ra mặt trừng mắt lườm người đàn ông đang cố tỏ ra thân thiết với K trước mặt mình: “Anh là ai vậy hả? Mau buông tay ra!”

Diệp Vũ mỉm cười cố ý chuyển tay từ vai xuống eo K, bàn tay còn lại đưa lên vén mái tóc giúp cô, tình tứ nói: “Tóc em rối rồi này.”

Bị hành động chứng mất của Diệp Vũ làm Tom như bị đập trúng đuôi phát điên lên, anh sấn tới định lôi anh ra nhưng đã bị K chụp lấy cổ tay ngăn lại: “Anh quấy đủ chưa?”

Chương 68

“Hắn ta là kẻ nào chứ?”-Tom không vì thái độ không vui của K mà nhịn xuống như mọi lần, có người đàn ông nào nhìn thấy người mình yêu thân thiết trong vòng tay một gã khác có thể bình tĩnh được chứ?

“Tên của tôi là Diệp Vũ.”

“Diệp cái quái... khoan đã...”-đôi mắt chột sắc lên khi nhớ ra điều gì đó, K cũng mang họ Diệp, nhìn kỹ K và tên Diệp Vũ này cũng có vài nét tương đồng trên khuôn mặt, nhất là ánh mắt.

Trông thấy sắc mặt dần tối sầm khó coi của Tom, Diệp Vũ mỉm cười buông tay khỏi eo K, lên tiếng: “Chào hỏi này giờ đủ rồi, anh đi thăm bệnh một chút.”

Thăm bệnh?

Hàng chân mày K thoáng chau lại sau lời nói của Diệp Vũ, người anh ấy đang nhắc tới không lẽ là Đông Nghi...

“K à... người đó là anh trai của em à?”-giọng Tom nhỏ nhẹ thốt, trái ngược hoàn toàn với giọng nói quát to vừa rồi.

“Tom.”

“Tôi đang nghe đây!”

“Tôi không phải người tốt đâu, cho nên anh không cần đối xử quá tốt với tôi nữa. Không cần thiết.”

Đôi mắt lạnh lùng nhìn Tom như nhìn một kẻ xa lạ, K đưa cánh tay ra tạo một khoảng cách với Tom, sau đó xoay người bỏ đi: “Đừng đi theo tôi nữa!”

Tổn thương, lòng ngực trái Tom chột nhói lên âm ỉ, hóa ra dùng ánh mắt cũng có thể khiến người khác tổn thương là như vậy, vì sao anh lại yêu phải một người lạnh lùng như thế kia chứ?

Bước chân dừng lại nơi cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt, Diệp Vũ không vội mở cửa ra, lười biếng tựa lưng lên bức tường lạnh lẽo suy tư hơn nửa ngày trời, cuối cùng mới chịu xoay nhẹ nắm cửa nhìn vào.

Hai thân ảnh ôm nhau thân mật nằm trên chiếc giường bệnh đơn dành cho một người phản chiếu qua con ngói đỏ ngầu, khung xương hàm bởi vì nghiến chặt lại nổi rõ trên khuôn mặt góc cạnh của Diệp Vũ.

Các người thật hạnh phúc!

Flashback

“Nghi à, em bớt chăm chỉ lại một chút đi, hôm nay cuối tuần, dành chút thời gian cho người yêu của mình đi!”-Diệp Vũ nằm dài trên ghế sofa gối đầu lên đùi Đông Nghi đang ngồi đọc sách, những ngón tay thon dài của cô trượt vào mái tóc ngắn của anh vuốt ve, thói quen cô vẫn hay làm khi tập trung vào thứ gì đó.

Diệp Vũ nheo mắt nhìn khuôn mặt chăm chú đọc sách không có vẻ gì để tâm vào lời đề nghị hấp dẫn của mình, anh quay mặt qua bụng cô, thì thầm lời cuối cùng trước khi hành động: “Em không nghe anh nói gì phải không?”

“Hừm?!”

Diệp Vũ vùi sâu khuôn mặt vào bụng cô ngo ngoáy làm cho người phía trên bị nhột vội buông quyển sách đang cầm trên tay xuống, ngã lưng ra sau nệm ghế bật cười.

Trời sinh cơ thể cô vốn rất nhạy cảm, Diệp Vũ lại cố tình chọc cô cười đến chảy cả nước mắt luôn rồi.

“Dừng lại... nhột em...hahaha...”

“Em không hứa đi chơi cùng anh anh sẽ cho em nhột chết luôn...”

Đông Nghi vò rối mái đầu của Diệp Vũ ra sức đẩy ra nhưng không được, cô khổ sở cười đến đau cả miệng, hứa bừa: “Được, được... em hứa...”

Nghe được lời hứa của cô, Diệp Vũ hài lòng buông tha cho Đông Nghi, chống tay ngồi dậy vén mái tóc vì trợn cười nghiêng ngửa vừa rồi: “Em xem, tóc tai rồi lên hết rồi này.”

Đông Nghi chưa kịp giận anh, nhìn mái tóc bị cô vò như tổ quạ lại phì cười, đưa tay giúp anh chỉnh lại tóc luôn.

“Của anh có khác gì của em đâu.”

“Vây giờ chúng ta đi chơi thôi, người đẹp!”-Diệp Vũ mỉm cười khoe hàm trắng trắng muốt đều trần ra, nắm tay kéo luôn cô chạy ra ngoài.

“Tại sao chỉ có mình tôi nhớ những kỷ ức này? Em đúng là tàn nhẫn.”-đôi mắt âm lãnh chú mục vào tầm ngắm của khẩu súng trường trên tay đang ngắm vào đầu cô gái vừa bước ra khỏi chiếc ô tô, giọt nước mắt ấm nóng tràn ra khỏi khóe mắt làm nhòe đi hình ảnh phía trước. Ngón tay sau một hồi run rẩy cũng đã tìm được cò bóp mạnh.

ĐOÀNG

“Không sao, nếu em đã quên thì tôi cũng không ngại nhắc cho em nhớ, kẻ thù của đời tôi.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

“Em còn mệt cứ nằm viện thêm vài ngày, vì sao lại muốn về nhà sớm như vậy?”-Hoàng Phong bế cô từ ô tô ngồi xuống xe lăn dẫn vào nhà, tuy ngoài mặt không vui nhưng cả anh cũng không hứng thú với mùi thuốc sát trùng nồng nặc trong bệnh viện, trước khi trở về anh đã căn dặn A Cầu chuẩn bị lại phòng họ đón vợ trở về.

Đông Nghi buồn chán đáp: “Em nằm viện cả tuần nay rồi, ngày nào anh cũng chạy đến đó ngủ cùng em, anh không phiền em cũng thấy phiền.”

“Ha, có cô vợ nào như em hay không? Chồng tốt như vậy còn không muốn, em thật chẳng có mắt nhìn chồng.”-anh cúi người xuống gần khuôn mặt cô trêu chọc, ánh mắt điểm lên tia sáng với ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu: “Hay là em lo lắng cho anh nên mới muốn ra viện sớm hơn?”

Đông Nghi đưa tay đẩy nhẹ má anh để tầm nhìn của Hoàng Phong không còn chú mục vào mình nữa: “Ồ bệnh viện anh ngắm chưa đủ hay sao?”

“Chưa đủ.”

“Chào cậu chủ, cô chủ đã trở về!”-thím Trần ra trước cửa đón hai vợ chồng trở về, được sự căn dặn của Hoàng Phong, bà đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết và thuận tiện cho sinh hoạt của cô những ngày dưỡng bệnh sắp tới.

Đông Nghi mỉm cười chào lại thím Trần, ánh mắt lướt nhìn một lượt xung quanh phòng, vẫn không thấy bóng dáng K đâu cả. Từ lúc ở bệnh viện cô cũng đã không thấy K cho tới tận bây giờ, chẳng lẽ cô ấy cảm thấy có lỗi trong việc cô bị thương nên mới tránh mặt mình sao?

Hoàng Phong nhìn một cái đã đọc thấu được tâm tư vợ, anh bước ra phía trước một lần nữa bế Đông Nghi trên đôi tay rắn chắc của mình, đưa cô lên phòng ở trên lầu.

“Này, anh đừng hờ hững là lợi dụng để bế em, bây giờ em đi lại không được tiện mà anh lại để em ở phòng trên lầu sao?”-cô nín nín tay áo anh nhắc nhở, hơn nữa phòng họ có không ít chỗ, vì sao anh lại cố tình để cô trên lầu.

Đôi mắt hiện rõ ý cười nhìn cô, anh không che đậy thẳng thắn thừa nhận: “Phải đó, là anh cố tình lợi dụng để được bế em. Hơn nữa em di chuyển không tiện nên ở một chỗ trên lầu đi, cần gì cứ gọi cho thím Trần, còn không gọi luôn cho anh càng tốt.”

“Anh lúc nào cũng chỉ nghĩ cho mình.”-cô làm bầm, đàn ông chân dài cũng có lợi thật, chớp mắt một cái đã đưa cô lên tới phòng rồi.

Anh đặt cô ngồi xuống nệm, cẩn thận kiểm tra xem cô có bị động thương hay không mới an tâm ngồi bên cạnh: “Em xem, cũng may từ bệnh viện trở về nhà không bị sút mẻ miếng nào, như vậy cũng đủ làm anh đau lòng lắm rồi.”

Đông Nghi khẽ cười đắm nhẹ vào bắp tay anh: “Anh có cần làm lỗ như vậy không? Em là bình hoa di động à?”

“Không, em mong manh như thủy tinh, nhưng lại sắc bén dễ dàng tạo thương tổn cho người khác và bản thân của mình.”-đôi mắt phượng sâu hun hút xoáy thẳng vào đôi mắt nâu xinh đẹp của Đông Nghi, Hoàng Phong nghiêm túc đáp, tay áp lên gò má phấn hồng của cô, dịu dàng miết nhẹ.

Bị lời nói của anh làm cho tâm tình rung động. Đông Nghi bối rối né tránh ánh nhìn bỏng rất kia, nhưng lại bị bàn tay anh nâng cằm cô hướng lại vị trí cũ không cho phép cô được xao lãng đi.

“Trải qua sinh ly tử biệt như vậy anh nhận ra một điều, anh càng trân trọng hơn những khoảnh khắc bên cạnh em. Đừng trốn tránh trái tim mình nữa, Nghi à.”

Giọng anh trầm ấm đều đều bên tai cô, tên cô qua giọng nói của anh trở nên thật êm tai và thân thuộc. Anh nói đúng, thời khắc nguy hiểm nhất, người cô nhớ đến và gọi đầu tiên chính là anh, trái tim của cô từ bao giờ đã dành cho người ấy một vị trí đặc biệt cả bản thân cũng không hiểu rõ.

“Anh yêu em!”

Hoàng Phong có thể nghe rõ được tiếng tim đập thình thịch của cô cũng như bản thân mình, hơi thở có chút hỗn loạn với lời bộc bạch này. Tuy rằng tình cảm của anh đối với cô không còn gì là bí mật, nhưng chính miệng nói ra những lời tận đáy lòng này nghe cũng có chút không quen.

“Em không có gì muốn nói với anh sao?”-anh e dè thăm dò, đôi mắt mong đợi cô sẽ lên tiếng đáp lại chân tình của anh.

Đông Nghi đang rất bối rối sau màn thổ lộ, bị anh dồn vào chân tường không cho cơ hội thoái lui càng ngượng ngùng hơn, mi mắt chớp nhẹ mấy cái để chi phối đi cơ thể căng thẳng cứng đờ của mình: “Cảm ơn anh đã chăm sóc cho em những ngày qua...”

“Chỉ có vậy thôi sao?”-anh nuôi tiếc không hải lòng, bàn tay vòng ra sau đỡ lấy lưng cô bởi vì cố tạo khoảng cách với anh mà suýt ngã ra sau, cô không sợ nhưng anh cũng sợ sẽ ảnh hưởng đến miệng vết thương cho cô lắm đó (Biết vậy thì bớt làm khó vợ của anh là được thôi mà =))))))))))

Đông Nghi cổ họng lẫn nhẹ xuống, tâm trí như bị lạc vào cái hố sâu không đáy của anh, lạc vào thế giới riêng của hai người. Cô cũng nghe rõ được nhịp đập hai trái tim đang đồng điệu, hơi thở hòa quyện ấm áp của anh vừa mang theo sự mãnh liệt lại một chút gì đó dễ chịu xen lẫn vào nhau.

“Đường như... em cũng yêu anh... ưm...”-lời chưa kịp nói hết đã bị đôi môi anh bao phủ, nồng nàn hôn lấy cánh môi ngọt ngào của cô, đã rất lâu rồi không được chạm vào, làm cho anh mê mải có chút tham lam không nỡ dứt ra được.

Cô khó khăn nói giữa những cái hôn ồ ạt của anh: “Chờ đã... em đang bị thương đó...”

Giọng nói của anh đã bị dục vọng làm lu mờ đi, càng thân mật cùng cô anh càng không có khả năng khống chế tốt được cảm xúc của mình, dững quần bên dưới từ bao giờ đã nhô lên như mũi tên đã giương sẵn cung.

Qua đống mắt của mình, Đông Nghi kinh hãi né tránh nụ hôn của anh, lên tiếng quở trách: “Anh kiểm chế một chút đi, sức khỏe của em bây giờ mà anh có thể...”

Anh nắm lấy bàn tay của cô đặt lên nơi đang cương cứng lên khó chịu bên dưới, giọng nói trầm đục nặng nề thốt, ánh mắt ức chế nhìn lên cô cầu khẩn: “Vốn cũng đã rất khổ sở mấy ngày qua rồi, nhưng mà em chỉ cần chăm sóc nó bằng tay thôi, xoa dịu nó một chút có được không...”

Cô cứng miệng không còn nói được nên lời với câu nói của anh, bàn tay như bị điện giật khi chạm vào thứ nóng bỏng nơi lòng bàn tay, nhanh như vậy lại muốn rồi, anh làm cô khó xử quá đi...

“Là em nói yêu anh mà, em phải có trách nhiệm với lời nói của mình...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Cửa em đều là đồ Thật

Cô trừng mắt liếc các bản mặt đáng ghét của anh, tay vội rút về rồi khỏi bộ phận nhạy cảm nam tính kia: "Anh cân nhắc nặng nhẹ một chút đi, em bây giờ làm sao có thể...anh lại đi nghĩ ra được chuyện ấy."

Hoàng Phong khuôn mặt âm trầm, biết rằng cô đang bị thương nên cũng không kỳ kèo như những lần trước đây, nhưng là bản thân đang cực kỳ khó chịu, đặc biệt là chỗ phía dưới, anh ủy khuất thốt: "Được rồi, em nghỉ ngơi đi, là anh sai rồi..."

Cô nhìn anh, bắt gặp bộ dạng ức chế cố đè nén, biểu cảm không vui nhưng cố gượng không sao trong lòng cảm giác có chút tội nghiệp, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu như cô không bị thương giờ này đã bị anh đè xuống giường "làm thật" từ lâu rồi.

"Anh không sao thật chứ?"

"Sẽ không chết được đâu, nhưng mà quả thật rất khó chịu."-đôi mắt mở to lên hơi long lanh của anh chọc cho Đông Nghi buồn cười suýt bật ra thành tiếng, cô vỗ vỗ lên vai anh an ủi.

"Chồng à, ráng nhịn thêm một thời gian nữa đi, em bây giờ thực sự không thể đâu."

Một thoáng kinh ngạc với cách xưng hô đột phá của cô, anh kích động kẻ sát khuôn mặt thật gần khuôn mặt cô làm cho người đối diện cũng bất ngờ theo, ý thức được lời nói vừa rồi của mình, hai má hồng đỏ ửng lên bối rối: "Ý em là, em mệt rồi..."

CHỤT

Hoàng Phong yêu thương hôn một cái rồi kêu lên cái môi đang mím lại của cô, vui vẻ đáp: "Anh có nói gì đâu, vợ mệt thì cứ nghỉ ngơi đi. Nhưng mà gọi một tiếng "chồng" nữa đi, nghe vào cực kỳ hưng phấn và tràn đầy năng lượng."

"Anh không chọc em anh sẽ không vui à?"-Đông Nghi đưa tay cố gỡ hai bàn tay đang áp chặt lên má mình làm cho nó có chút biến dạng, phụng phịu thấy rõ: "Dùng nghịch mặt em nữa, méo luôn bây giờ."

"Em có phẫu thuật thẩm mỹ sao mà lại sợ?"-Hoàng Phong tâm tình đang tốt, anh đùa dai dùng sức mạnh hơn cố tình để môi cô chu ra ngoài, chỉ cần anh rướn người thêm chút nữa sẽ chạm ngay môi cô.

Đông Nghi đương nhiên cau lên với lời nói của anh, phụ nữ xinh đẹp như cô tội tình gì phải can thiệp: "Khuôn mặt của em đều là đồ thật đó!"

Hoàng Phong vui vẻ huýt sao đi xuống lầu, ánh mắt chợt bất ngờ khi trông thấy K đang ngồi ở phòng khách, Hoàng Phong mỉm cười đi đến chỗ cô, thắc mắc hỏi: "Mấy hôm nay em trốn ở đâu vậy?"

"Không có gì."-K vẫn kiêu kì như mọi khi, ánh mắt lơ đãng nhìn vào điểm vô định trong mắt: "Nghĩ sao rồi?"

"Hiện tại đang dưỡng thương, có tôi bên cạnh nên không sao rồi. Nhưng mà Tom gần đây nhìn ừ ừ lắm."

K chớp nhẹ mắt, tâm tình thoáng dao động khi cái tên Tom được nhắc đến, dù vậy thì sắc mặt vẫn không chút biểu cảm, cô chuyển sang vấn đề khác: "Anh định cho chú ruột của mình ngồi tù chung thân sao? Bên ngoài thì đắc tội với xã hội đen, không chừng vào đó không tránh khỏi thời gian tạm tối."

Đang vui bị câu nói của K làm mất hứng, đáy mắt âm lãnh cố đè nén sự tức giận xuống: "Tôi đã muốn nhện nhưng ông ấy dám động đến vợ tôi lần nữa, nể tình ông ấy có quan hệ huyết thống với mình, bằng không lão đã chết từ lâu."

"Như thế có khác nào con đường chết, đối với con người coi trọng quyền lực như lão, chỉ một đêm đã bị mất hết tất cả, còn đắc tội với xã hội đen và đang chuẩn bị lãnh mức án chung thân, anh đã làm không ít chuyện rồi."-K cẩn trọng nhìn anh dò xét, con người này một khi đã xác định mục tiêu, kẻ đó coi như chỉ có con đường chết. Cho nên cô muốn trả thù, tuyệt đối càng không thể khinh suất được.

"Chuyện đã qua không nhắc đến nữa. Lát em lên thăm Nghi đi, em ấy mấy ngày nay không gặp em nhìn không được tốt lắm."

K gật nhẹ đầu tiếp thu, không quên đâm chọc anh một câu: "Không phải có người nói có anh bên cạnh rất tốt hay sao?"

Nhìn thấy K đứng dậy định lên phòng, anh vội ngăn cản: "Khoan đã, tôi đã bảo lát nữa hãy lên mà... em ấy cần được nghỉ ngơi."

K nheo mắt nhìn anh, như thông suốt chuyện gì đó liền ném cho anh cái nhìn xem thường: "Nghỉ bị như thế mà anh cũng không tha sao?"

"Tôi không hiểu em nói gì hết, tôi đến công ty."-anh giả lả vờ ngạc nhiên, có K ở đây Hoàng Phong cũng yên tâm hơn rồi, công ty bây giờ không có Đông Nghi, Hoàng Thế Phương cũng đang bị cảnh sát điều tra nên công ty có chút bận rộn, anh phải xử lý.

"Nhìn không ra anh đang rất bận rộn."

"Em bớt nói móc tôi sẽ không chết được đâu."-Hoàng Phong chỉnh lại quần áo của mình, sau đó bỏ đi ra xe đã đậu sẵn ngoài cổng.

Một mình ngồi trong phòng khách yên tĩnh, K lại chìm vào dòng suy nghĩ phức tạp vẫn chưa có lời giải...

TBC.

Nhớ ủng hộ mình tiếp nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Anh là ai?

Đang chán nản vì không biết làm gì khi phải ở nhà một mình, toàn bộ mail của Đông Nghi đều bị Hoàng Phong khóa hết, thư ký của cô cũng được anh đặc biệt can thiệp không cho cô động đến công việc trong thời gian dưỡng thương.

"Chẳng lẽ đi ngủ nữa sao?"

"Chán đến như vậy à?"- giọng K vang lên làm Đông Nghi giật mình, cô ấy vào phòng từ lúc nào cô cũng không hay biết, nhưng điều đáng nói chính là thời gian qua cô ấy đã bỏ đi đâu chứ?

K bước đến gần hơn, nhìn sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt nhưng không quá yếu ớt của cô, lên tiếng tiếp tục: "Trông có vẻ không sao rồi."

Đông Nghi sau một hồi ngáy ngốc nhìn K cũng đã choàng tỉnh lại, đôi mắt hiện lên chút giận dữ: "Chị bỏ đi đâu vậy?"

"Tôi có chút việc phải làm, nhưng giờ đã ổn rồi."

"Tôi cứ tưởng chị cảm thấy áy náy về chuyện của tôi, không phải thì tốt rồi."

K khẽ cười, cô kéo ghế ngồi xuống cạnh giường: "Đang chán sao?"

Đông Nghi gật nhẹ đầu, tay ôm cái gối ôm dài để trước bụng: "Phải, chỉ là viên đạn có chút xúu đâm vào bụng mà sao lâu lành quá, không biết có để lại sẹo không nữa."

K nhìn bộ dạng lười nhát của cô cùng lời than thở cảm thấy buồn cười, bị Đông Nghi nhìn thấy nụ cười kia vội tắt đi.

"Chị cười cái gì?"

"Không, chỉ là thấy em bây giờ giống con gái hơn thôi."

"Tôi vốn dĩ là con gái mà, so với tôi không phải trông chị càng không giống con gái hơn sao?"- bị K nói mình không giống con gái làm Đông Nghi chạnh tự ái. Hôm nay sao thế, hết Hoàng Phong nói khuôn mặt cô là đồ giả giờ đến K bảo cô không giống con gái.

"Về thể chất em không được tốt lắm nhưng nội tâm mạnh mẽ ngay cả đám đàn ông ngoài kia chưa chắc bì được, hôm nay than thở như vậy đúng là có chút giống con gái, tôi nói không sai."-K phân tích cho câu nói vừa rồi của mình, cảm thấy chưa đầy đủ, cô bổ sung thêm: "Còn bản thân tôi như thế nào tôi tự biết rõ."

Đông Nghi chống tay lười biếng nằm xuống nệm: "Mặc kệ chị, tôi đi ngủ."

K cau mày đứng dậy, bước chân tiến lại gần giường hơn nữa: "Em nằm chưa đủ sao? Tôi đưa em ra ngoài tắm nắng."

"Không đi đâu."

Trong khu vườn rộng lớn của ngôi biệt thự sang trọng, K đang đưa Đông Nghi đi dạo trên chiếc xe lăn, nói đi dạo cũng chỉ một phần, hít thở không khí trong lành thì đúng hơn.

"K!"

Đáy mắt K thoáng dao động khi trông thấy Tom đang đứng trước mặt, cô hồ hững nhìn xuống, lạnh nhạt hỏi Đông Nghi: "Là em nói tôi đang ở đây sao?"

Đông Nghi vô tội nhún vai: "Tôi rảnh như vậy sao?"

Hiện tại cô chính là quá rảnh rỗi nên mới có thời gian lo việc bao đồng, giúp Tom không những tạo cơ hội cho hai người họ, tấm chân tình này thiếu gia kia đương nhiên cũng không thể không ghi nhớ, sau này ắt sẽ có dịp nhờ cậy. Người làm ăn kinh doanh như cô đương nhiên đã tính hết lợi hại mới làm.

Tom đi đến gần, phối hợp với Đông Nghi diễn màn kịch ngắn mở đầu: "Biết được hôm nay chị xuất viện nên tôi cố ý ghé sang thăm một lúc."

"Cảm ơn!"-Đông Nghi mỉm cười có lệ, cô nói với K: "Chị có thể đưa tôi đến chỗ gần xích đu không, ở đây nắng chiếu mạnh quá."

K hiểu ý Đông Nghi muốn gì, cô xoay luôn tay vịn xe lăn sang cho Tom: "Có cậu ta đến thăm em rồi, tôi về trước."

"Khoan đã, tôi thăm xong rồi, tôi đưa em về cho."-Tom thấy K bỏ đi vội lên tiếng gọi, anh bỏ mặc luôn người vừa được K bàn giao cho mình.

Đông Nghi neoh mắt đưa tay định vẫy gọi hai người phu phàng đang rời khỏi nhà cô, bản thân đang lơ lửng giữa sân vườn rộng lớn: "Các người không có chút lương tâm nào sao? Tôi đang bị thương đó."

Vẫn là cô lười gọi bọn người bội bạc đó, tự đẩy xe lăn vào trong nhà coi bộ nhanh hơn, miệng lầm bầm không vui: "Biết thế không giúp bọn họ, các người ác với tôi như vậy không có kết quả tốt đẹp đâu."

Bàn tay rám nắng to lớn cầm lấy tay vịn đẩy nhẹ xe lăn, Đông Nghi bị hành động bất ngờ làm sững người, quay phắt lên nhìn. Là một người đàn ông xa

lạ, khuôn mặt tuấn tú cùng cách ăn mặc lịch sự không giống như người xấu, hơn nữa khuôn mặt và cảm giác này kỳ lạ này đem đến cho Đông Nghi một sự thân thuộc vô hình không thể lý giải được.

"Anh là ai, sao lại vào được nhà của tôi?"

Diệp Vũ đầy mắt khê gợn, khóe môi cong lên nụ cười nhạt, thâm tâm lại vô cùng cay đắng, cô thật sự không nhận ra mình rồi sao?

"Tôi vào đây bằng cách nào không quan trọng, vấn đề của em bây giờ là làm sao vào được tới nhà mới đáng quan tâm."

Đôi mắt trở nên u ám với ý nghĩ đẩy xe một đoạn mấy trăm mét, nhưng bản tính cẩn thận cùng vẻ ngoài lãnh đạm đã che giấu thành công cảm xúc bên trong cô: "Đó là chuyện của tôi, nếu anh không có việc gì thì mời ra khỏi nhà tôi."

Diệp Vũ bước đến trước mặt Đông Nghi, khụy gối xuống để tầm nhìn được rõ hơn khuôn mặt cô: "Em vẫn không thay đổi gì ngoài việc không nhớ được tôi là ai. Hoàng Phong quả thật đã che giấu chuyện này rất giỏi."

Đông Nghi nheo mắt lại nhìn Diệp Vũ thăm dò, qua đôi mắt đen thâm sâu đối diện, cô nhận ra người đàn ông này cũng đang thăm dò mình, hẳn là một người không hề đơn giản.

"Tôi không nhớ chúng ta đã từng gặp nhau, nếu anh đến đây không có mục đích tốt, một lần nữa tôi mời anh về nhà cho."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Sự thật kinh hoàng

"Nghi, em sẽ không kết hôn với tên thiếu gia đó chứ?"-Diệp Vũ sau khi nghe được tin Đông Nghi phải kết hôn với Hoàng Phong, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, suốt ngày hôm nay anh không thể bình tâm làm việc gì ra hồn, đứng trước cánh cửa nhà của cô, anh đã thu hết dũng khí để hỏi.

Đông Nghi chăm chú nhìn nét mặt nghiêm túc của anh, tay vịn nắm cửa vừa mới mở ra đưa lên áp lên gò má cao tuấn tú của Diệp Vũ, khóe môi nở nụ cười tươi: "Khuya như vậy anh chạy đến tìm em để hỏi chuyện này sao?"

"Trả lời anh đi!"

"Chúng ta vào trong nhà trước đã."-Đông Nghi lùi lại nhường đường cho Diệp Vũ đi vào trong, cánh cửa vừa mới khép lại đã bị một lực mạnh ấn cô vào bức tường, đôi môi của anh khóa trụ lên môi cô cuồng nhiệt hôn, như muốn hút cạn toàn bộ dưỡng khí trong người cô.

Đông Nghi choáng ngợp với nụ hôn vũ bão của Diệp Vũ, ý thức được hoàn cảnh hiện tại vội đẩy người anh ra nhưng sức cô không tài nào bì được sức mạnh cường tráng của anh.

"Anh..."

"Anh yêu em..."

"Xin lỗi đã làm gián đoạn hai người..."-một giọng nói khác lên tiếng phía sau lưng họ làm Diệp Vũ giật mình tách khỏi đôi môi đã sưng đỏ của cô, quay đầu nhìn lại, phát hiện chủ nhân của giọng nói chính là Hoàng Phong, sắc mặt liền tối sầm lại.

"Anh đến nhà bạn gái tôi đêm khuya thế này là có ý gì?"-Diệp Vũ không vui trừng mắt liếc Hoàng Phong, nhìn bộ dạng vờ khó xử của anh Diệp Vũ càng cảm thấy khó chịu, giống như có một cái gai trong mắt cần phải nhổ bỏ.

Đông Nghi đối với loại tình huống này chưa từng xảy ra, nhất thời cũng không biết phải giải thích như thế nào, cô đưa tay vuốt ngược mái tóc ra sau đầu, đi về phía phòng khách ngồi xuống: "Hai người qua đây đi, đông đủ như vậy em có chuyện muốn thông báo luôn."

Diệp Vũ cố giữ chút bình tĩnh cuối cùng đi theo cô, lúc lướt ngang qua người Hoàng Phong, hai ánh mắt chạm vào nhau hoàn toàn không hề che giấu sự thù địch. Nếu Diệp Vũ không vui khi nhìn thấy Hoàng Phong có mặt ở nhà Đông Nghi vào giờ này thì Hoàng Phong càng khó chịu gấp bội việc chứng kiến Diệp Vũ hôn cô ngay trước mắt anh.

"Giới thiệu với anh, đây là Diệp Vũ, bạn trai của tôi."-Đông Nghi nhìn Hoàng Phong lên tiếng, cô quay sang "người bạn trai" của mình, ý nhắc nhở lại thái độ của anh trước mặt khách: "Còn đây là Hoàng Phong, cháu trai của chủ tịch Hoàng em từng nói với anh."

"Tôi có nhìn thấy anh trên báo rồi, ngoài đời trông xấu hơn hình chụp nhiều."-Diệp Vũ tỉnh bơ nói, trước mặt tình địch có gì phải giữ kè: "Đêm hôm khuya khoắt anh đến nhà Nghi có việc gì?"

Hoàng Phong tỏ ra khẩn trương giải thích: "Tôi không có ý gì đâu, lúc này bác trai và tôi cùng đến đây, bác ấy về trước, tôi cũng định về thì anh vào tới."

"Trùng hợp thế cơ à?"-Diệp Vũ quay sang lờm cô, mĩa mai nói: "Xem ra đã tính đến việc hôn sự luôn rồi."

Đồng Nghi thờ ờ ra, bạn trai của cô cũng ghen quá lên rồi: "Sự thật không như anh nghĩ đâu. Em và Hoàng Phong vừa rồi đang bàn xem nên tìm lý do gì để hủy cuộc hôn ước này. Hai người trước giờ tiếp xúc chưa được bao lâu, không có tình cảm kết hôn không có ý nghĩa gì."

Diệp Vũ đương nhiên tin lời Đồng Nghi nói, nhưng với cái tên ngồi đối diện anh tuyệt đối không có sự tin tưởng nào, Hoàng Phong dễ dàng từ bỏ hôn sự này sao?

Hoàng Phong cup mi mắt xuống né tránh ánh mắt dò xét của Diệp Vũ, đều đều lên tiếng: "Phải, tôi trước giờ chỉ thích cuộc sống bình lặng, hơn nữa Đồng Nghi đã có bạn trai, tôi càng không muốn phá hỏng hạnh phúc của hai người." (Trước kia anh đã là người hai mặt rồi=))))))))))

"Được vậy thì tốt."-Diệp Vũ vòng tay qua eo cô kéo sát cơ thể nhỏ nhắn vào người mình, chủ đích muốn cho Hoàng Phong nhìn thấy Đồng Nghi là hoa đã có chủ.

Bàn tay bên dưới bàn nắm chặt lại thành quyền kiềm nén cơn tức giận, biểu cảm trên khuôn mặt Hoàng Phong vẫn rất ôn nhả, mỉm cười nhìn hai người.

Ngồi trên xe ô tô của Hoàng Phong, Đồng Nghi như ngồi trên đồng lửa khi đang nghe cuộc đối thoại giữa Diệp Vũ và ba của mình ở nhà ông, đây là đoạn thu âm được Hoàng Phong đặt lên trong túi áo Diệp Vũ, không ngờ sự thật đằng sau lại kinh thiên động địa như vậy, nhất thời cô không thể chấp nhận được.

Đứng trước mặt Trương Thiên Minh, Diệp Vũ đặc ý nhìn nét mặt u ám của ông, giọng nói trầm thấp đều đều thốt lên: "Vốn định để cho ông thân bại danh liệt không còn thứ gì cả, sau đó cùng con gái của ông rời khỏi đây sống một cuộc sống hạnh phúc đến cuối đời, không ngờ vẫn bị ông phát hiện ra được."

Chủ tịch Trương tức giận rít lên, tay run run chỉ thẳng vào mặt Diệp Vũ: "Mày đừng mong toại nguyện, cho dù ta có chết đi cũng quyết không để mày động đến con gái ta đâu."

Diệp Vũ bật cười khoái trá, phải rồi, nhìn sự tức giận nhưng không thể làm gì được của Trương Thiên Minh, anh đang cực kỳ hưởng thụ cảm giác thành tựu này: "Không được thì làm gì tôi, đợi đến lúc tôi và con gái ông kết hôn, sinh con dặt về gặp ông, tới lúc đó mọi chuyện đã xong xuôi hết rồi."

Trương Thiên Minh đau đớn ôm ngực trái của mình, ông vội tìm hộp thuốc trợ tim trên bàn nhưng đã bị Diệp Vũ nhanh tay hơn đoạt lấy đá ra xa, ánh mắt thâm độc nhìn ông: "Sao hả, ông đang lên cơn đau tim sao? Cứ thế này thì không thể tận mắt nhìn thấy chúng tôi hạnh phúc bên nhau được rồi..."

Đồng Nghi kinh hãi tròn tròn mắt không thể tin được những gì đang nghe, hốc mắt đỏ hoe lên tuôn trào dòng lệ rơi xuống má, trái tim của cô như bị ai đó giẫm đạp, đau đến chết đi sống lại. Cái nỗi đau bị chính người mình yêu thương phản bội và lợi dụng này, nó thật sự rất tàn nhẫn...

Hoàng Phong nhìn người bên cạnh đau khổ, tâm can cũng không vui sướng gì, nhưng anh phải cho cô nhìn rõ bộ mặt thật của Diệp Vũ, không để cô bị tên xấu xa đó lừa dối nữa. Bàn chân đạp mạnh chân ga tăng tốc, nếu bây giờ Trương Thiên Minh có mệnh hệ gì, Đồng Nghi sẽ không thể vượt qua nỗi mất.

"Nghi, em nghe anh giải thích đi!"-Diệp Vũ hốt hoảng vội vàng đuổi theo Đồng Nghi đang ra sức bỏ chạy như người điên loạn, đây không phải là kết cục anh muốn.

Đồng Nghi lắc mạnh đầu, thống khổ cùng oán hận nhìn Diệp Vũ: "Anh giải thích cái gì, ba tôi bị anh hại chết, anh nghĩ tôi còn ngốc nghếch vui vẻ bên cạnh anh sao? Suốt đời này tôi hận anh!"

Đồng Nghi guồng chân bỏ chạy không hay biết chiếc xe ô tô ngược chiều đang lao nhanh tới, cơ thể bị lực đâm mạnh va vào khujnh kính trước khi đổ ập xuống mặt đường lạnh lẽo.

Hoàng Phong lúc này mới chạy tới kịp, anh như người mất hồn nhìn cơ thể co giật đầm đìa máu của cô dưới đất, liều mạng chạy tới đẩy mạnh Diệp Vũ ra: "Tránh xa khỏi cô ấy, mày không xứng..."

"Nghi à, em không được có chuyện...em nghe anh nói gì không..."

End Flashback.

Đôi mắt bị thương nhìn Đồng Nghi da diết, Diệp Vũ khẽ cười không nói thêm lời nào, đẩy cô đến trước cửa nhà mới lên tiếng lần cuối: "Không phiền em nữa, sau này chúng ta nhất định sẽ gặp lại."

Đồng Nghi neho mắt nhìn bóng lưng Diệp Vũ rời đi, vì sao ở người đàn ông xa lạ này lại mang cho cô nhiều cảm xúc quá, nhưng thứ đặc biệt nhất lại là cảm giác nhói đau thể này.

"Anh ta rốt cuộc là ai?"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hạnh phúc giản đơn

"Đại thiếu gia, anh bám theo tôi như vậy không thấy mệt mỏi tôi cũng cảm thấy phiền đó. Anh tự trọng một chút đi!"- bị theo sau một đoạn đường khá dài, K bức bối gác chống xe mô tô xuống đi vòng ra chiếc xe ô tô sang trọng màu đỏ phía sau, tay chỉ vào mặt Tom cảnh cáo, nhưng nhìn về mặt tình bơ của anh như vệt nghe sấm, K thờ ra nặng nề.

"Con đường này đâu phải của mình em, em nói bọn thiếu gia bám đuôi theo em là sao? Em coi trọng bản thân mình quá rồi đó."

K dẫn con tít giật xuống, đáy mắt chợt hiện lên tia sắc bén xoáy thẳng vào đôi mắt xanh biếc đối diện, cô trầm giọng đề nghị: "Ở đây ngoài đường thế này trò chuyện không thích hợp, chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh hơn đi."

Tom nheo mắt cảnh giác, nhưng khi nhìn thấy ngón tay hờ hững kéo dây kéo áo khoác xuống để lộ khung xương vai quyến rũ bên dưới áo thun ba lỗ màu trắng ôm sát cơ thể, giọt mồ hôi lăn dài trượt trên làn da bóng loáng mê người ấy, nhất thời mọi phòng vệ của anh đều tiêu tan đi hết (Anh này cũng đại gái ghê lắm)

K đánh mắt sang con hẻm gần đó, cô đưa tay quạt nhẹ mặt mình, xoay người đi vào trước.

Tom không còn suy nghĩ được nhiều, bản năng đàn ông trời phú liền mở cửa xe đi theo: "Mặc kệ đi, chết vì người mình yêu coi như cũng mãn nguyện rồi. Anh đến với em đây K!"

Vừa vào tới con hẻm, còn chưa kịp nói lời nào Tom đã bị K bẻ ngược cánh tay đẩy mạnh vào chân tường khổng lồ, bàn tay rút ra con dao nhỏ trên bắp đùi lên dí vào má Tom, K lạnh lùng cảnh cáo: "Tôi không có thời gian đùa giỡn với anh, chúng ta sẽ không có kết quả đâu."

"Đầu... em nhẹ tay một chút đi, tôi có làm gì em đâu..."

K không những làm theo, ngược lại còn ra sức bẻ mạnh hơn cánh tay anh: "Xung quanh anh không thiếu người đẹp, anh còn chọc tức tôi, đừng trách tôi phẩy đi anh, nửa đời sau của anh không còn hưởng thụ được nữa cũng đừng hận tôi."

Tom tuy sợ hãi nhưng vẫn cố gắng thu hết dũng khí nói ra tâm tư của mình: "Em cứ làm đi, từ sau khi gặp em tôi đã không còn hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Cho dù có bị em phẩy thì tôi hiện tại cũng không có loại ham muốn với người nào khác."

K bị lời nói của Tom làm chấn động, ngay cả đe dọa như vậy mà anh vẫn không bị dọa bỏ chạy, ngược lại khiến cho tâm tư của cô một trận xáo động lớn, con người này tuyệt đối không thể quá thân thiết, tốt nhất sau này tránh càng xa càng tốt.

K cắt con dao vào, buông tha cho Tom, vừa định bỏ đi đã bị anh kéo lại đẩy vào tường, lồng ngực săn chắc dán chặt vào ngực K, ép cô chính giữa mình và bức tường đằng sau, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm chứa đựng một biển hồ cảm xúc nhìn cô yêu thương: "Anh đối với em là thật lòng, anh cũng cảm nhận được em có tình ý với mình, vì sao em vẫn luôn né tránh tình cảm của anh?"

K nghiêng đầu né tránh ánh nhìn như lọt trần suy nghĩ của cô, vung tay định đẩy anh ra nhưng không biết vì Tom mạnh lên hay bởi vì sức lực của bản thân suy yếu đi, hiện tại K vẫn không thể thoát khỏi hoàn cảnh khó xử này.

"K, cho anh một cơ hội, có được không?"

Lòng cô vô cùng rối bời, lý trí bảo rằng hãy dừng cái cảm xúc không có kết quả này lại nhưng trái tim của cô đang dần mở rộng ra, đón nhận sự chân thành của anh, nhưng mà...

Tom nhìn thấy sự dao động trong K, đánh liều cúi đầu xuống rút ngắn khoảng cách giữa hai người, khi môi anh còn cách môi cô một lần hơi thở, lời nói thốt ra làm mọi hành động đều khựng lại.

"Anh còn tiến tới, về sau chúng ta không còn gì để nói."

"Ừm..."-K tròn tròn mắt bị Tom điên cuồng hôn, anh đối với lời nói của cô không có chút để tâm hay sao?

CHÁT

Tom đưa tay chạm lên khoe miệng rách toát vì bị K cắn, bên má đỏ lên sau cái tát uy lực vừa rồi. Chỉ một nụ hôn thôi, cô có cần nặng tay như vậy hay không?

"Anh xem lời nói của tôi không có ý nghĩa gì à?"

"Vốn dĩ trước đó em cũng có thêm ngó ngang gì đến anh đâu. Hôn hay không hôn cũng như nhau thôi."

"Anh..."-K cứng họng nhìn bộ dạng đáng thương của Tom, đẩy mạnh anh ra rồi khỏi nơi chật hẹp này. Đáng lẽ cô nên lờ đi Tom mới phải.

"Mặt mình sao lại nóng thế này?"

Tom nhìn dáng vẻ bối rối của K, tâm tình bỗng vui vẻ lên, nụ cười chưa kịp nở trên môi đã bị vết thương làm nhói đau: "Em nặng tay thật đó."

Sau khi nhận được cuộc gọi từ thám tử Trần báo rằng có một người đàn ông lạ mặt vào nhà nói chuyện cùng cô chủ, Hoàng Phong vội vã mở CCTV lên xem, nhưng trước cổng ra vào lại không nhìn thấy người nào bước vào nhà, linh cảm cho anh biết có chuyện gì đó sắp xảy ra, không thể tập trung làm việc được nữa, Hoàng Phong đứng dậy trở về nhà.

"Cô chủ đã ăn cơm chưa?"

"Cậu chủ, cô chủ vừa tắm xong, nói rằng đợi cậu chủ thêm chút nữa mới ăn cơm."

"Tôi biết rồi. Thím dọn thức ăn lên bàn đi, tôi sẽ đưa cô ấy xuống đây."

"Vâng, cậu chủ."

Mở cửa bước vào phòng, nhìn dáng vẻ thanh tao của Đông Nghi đang ngồi xem phim, anh mỉm cười bước tới, mọi lo lắng trên đường về nhà phút chốc đã tan biến hết.

"Em xem gì mà chăm chú thế?"

Đông Nghi lướt mắt nhìn anh một cái rồi trở lại với bộ phim mình đang xem "Chỉ là xem phim thôi. Sao anh về sớm vậy?"

Hoàng Phong bước tới ngồi cạnh cô vòng tay qua vai cô, hương thơm sữa tắm hòa với mùi hương cơ thể Đông Nghi đem đến cho anh một cảm giác dễ chịu, chiếc cảm chữ điền nam tính đặt lên đỉnh đầu cô làm điểm tựa hướng mắt về màn hình TV. Hoàng Phong suýt bật cười với bộ phim vợ mình đang xem "Em xem Tom và Jerry sao?"

"Có vấn đề gì sao? Nó vui mà."

Anh lắc nhẹ đầu, tay tìm đến bàn tay mềm mại của cô vuốt ve, trầm ấm lên tiếng: "Không vấn đề gì hết, lâu lâu thư giãn cũng rất tốt, nhưng nếu em đang rảnh, anh đề nghị em nên xem một số bài hướng dẫn tư thế quan hệ vợ chồng sẽ tốt hơn."

Đông Nghi tách khỏi người Hoàng Phong, ánh mắt sắc như dao liếc anh khinh thường: "Anh thật sự hết thuốc chữa rồi."

"Anh là đang lo nghĩ cho hạnh phúc lâu dài của chúng ta thôi mà."-Hoàng phong mỉm cười đặt tay trở lại vai cô, tay còn lại trượt xuống đùi chân Đông Nghi bế xốc cô khỏi giường: "Giờ thì ăn cơm thôi vợ yêu."

"Thả em xuống đi, em tự đi được mà."

"Nhưng mà anh vẫn thích bế em hơn."-Hoàng Phong tranh thủ hôn cái rỗ kêu lên môi cô, sau đó đưa Đông Nghi xuống lầu dùng bữa.

Cho dù người lạ mặt đó là ai cũng được, chỉ cần mối quan hệ vợ chồng của anh và cô cứ hạnh phúc và vui vẻ như thế này, Hoàng Phong không muốn tìm hiểu thêm. Ít nhất là vào thời điểm hiện tại.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Kiểm tra cho em

Hoàng Phong gạch chéo lên ô lịch thứ 20 đã được mình đánh dấu vào, hài lòng đặt nó trở lại bàn, sau đó một mạch từ công ty chạy xe thẳng về nhà. Hay tin Đông Nghi đang tắm bên trong, anh cũng không vội vã gì, cất túi xách đặt vào bàn trong thư phòng, đoạn đường trở về phòng ngủ thư thân còi cạ vạt và khuy áo trên người ra.

Mùi hương sữa tắm thoang thoang bay trong không khí làm cho yết hầu anh lẫn nhẹ, chậm chậm kéo cửa phòng tắm ra bước vào trong.

Đồng Nghi nhìn thấy cơ thể chỉ còn mỗi quần lót trên người Hoàng Phong, sau một thoáng kinh ngạc cũng lấy vẻ bình thản, ngồi trong bồn tắm nhìn lên đáng vẻ nam tính lực lưỡng của anh, nhẹ nhàng hỏi: "Anh gấp thật đấy, không thấy em vẫn còn đang tắm hay sao?"

"Không chờ được nữa." - Hoàng Phong bước tới đi vào trong bồn tắm, tay cởi luôn thứ vướng bận cuối cùng trên người mình quăng đi trước khi rướn tới khóa trụ đôi môi anh đào của cô.

Nụ hôn nồng nàn mang theo khát vọng cùng hưng phấn cuộn cuộn bên trong, Hoàng Phong ngày đêm chờ đợi thời khắc này đã lâu, như một mảnh thú đói khát lâu ngày tham lam vô lấy con mồi ngon phía trước, quyết không để vụt mất cơ hội này được.

"Ừm... từ từ đã..." - giọng nói mê hoặc khê thì thầm giữa những cái hôn sâu của anh, vòng tay mềm mại của Đồng Nghi ôm lấy đầu vai anh, không hề có ý định cự tuyệt, mặc khác còn như muốn khuyến khích anh, điều đó làm cho sự chiếm hữu trong anh càng thêm mãnh liệt, ham muốn càng lúc càng dâng cao hơn.

"Nghi, anh yêu em...anh chờ đợi lâu quá rồi..."

Đồng Nghi ôn nhu đáp lại nụ hôn của Hoàng Phong, mi mắt nhẹ nhàng khép lại, hàng mi dài run lên như đánh động vào nơi sâu nhất trong lòng anh, bao nhiêu kiềm nén tích tụ lâu ngày, chính hôm nay đây sẽ được bùng cháy thật mạnh mẽ... Thế nhưng Hoàng Phong vẫn biết cô còn chưa hoàn toàn thích ứng được, cho nên động tác cũng không dám quá mạnh mẽ, anh là sợ làm cô bị tổn thương. (Biết lo rồi a)

Bàn tay anh trượt dài xuống hai bên ngực cô áp trọn ra sức xoa nắn, nơi chạm vào trở nên nóng rực như dòng điện cao thế chạy qua người, làm cho ngọn lửa trong lòng Đồng Nghi cũng dần được nhen nhóm lên...

Đây không phải lần đầu tiên hai người làm tình với nhau, nhưng đây chính là lần đầu tiên cô hoàn toàn tự nguyện, để cho cảm xúc đưa đường dẫn lối, đón nhận sự nồng nhiệt của anh.

"A..."

Đồng Nghi ưỡn cong ngực lên thở gấp, nhụy hoa trước ngực bị đầu ngón tay anh se nắn, kích thích cuồng nhiệt, bên còn lại được đôi môi nóng bỏng của anh bao lấy, ân cần cắn mút làm cho toàn thân cô run rẩy, khuôn mặt phỉếm hồng mê người đập vào đôi mắt sâu khiến cho Hoàng Phong trầm mê lạc vào ma trận, âm thanh ni non bên tai như lời mời gọi ngọt ngào anh tiến tới hòa nhập cùng cô.

Khóe môi cong lên nụ cười gian tà, Hoàng Phong rời khỏi đầu ngực đã sung đỏ tụ huyết của Đồng Nghi hôn lên cánh môi yêu kiều của cô, đầu lưỡi tiến thẳng vào khoang miệng ấm nóng bên trong, quần quýt vật nhỏ của cô không muốn rời ra.

"Cho anh..."

Hô hấp của Đồng Nghi càng trở nên dồn dập, hai chân bên dưới bị anh dang rộng ra làm toàn thân cô có chút khản trương, tình huống tiếp theo cô cũng đã sớm dự đoán được, nhưng khi đôi mắt vẫn không thể kham nổi.

"Ấn..." - Đồng Nghi cúi đầu lên bờ vai vạm vỡ của anh, trần mình đón nhận cơn thịnh to lớn đâm thẳng vào, bởi vì đã lâu không phát sinh quan hệ, nơi nữ tính trở nên chật hẹp gắt gao ôm lấy Hoàng Phong làm cho anh trở nên tê dại, bên dưới như muốn nổ tung ra với loại khoái lạc kích thích này.

"Em thả lỏng đi nào, cô bé của anh..."

"Xấu xa..." - Đồng Nghi vừa nói hết câu đã bị bàn tay anh nâng hông mình lên đặt ngồi trên người anh, cơ thể nhấc lên hạ xuống thuận lợi đâm vào nơi sâu nhất bên trong cô, cả người run rẩy mang theo cổ cảm xúc khó tả, làn môi mỏng bật ra tiếng rên kiều mị.

"Ấn... anh..."

Hoàng Phong nhắm hờ mắt lại cảm nhận cơn hứng tình ồ ạt kéo về, hai tay đặt trên eo cô ra sức luận động để nơi giao nhau được va chạm đều đặn, bên dưới làn nước ấm như tỏa ra làn nhiệt thiêu đốt hai cơ thể đang điên cuồng thác loạn, âm thanh kích tình cùng tiếng va đập giữa mặt nước tạo nên âm thanh mê hồn khó cưỡng lại được.

Đồng Nghi bị cao trào vỗ đến khiến cho cơ thể non nớt không chịu nổi, run rẩy phó mặc cho những chuyển động ngày càng tăng tốc của người bên dưới, ni mắt nhắm hờ lại buông ra những tiếng rên rĩ càng lúc càng lớn, bên trong của cô, vật cứng kia cũng ngày một to lên...

"AAAAAA..."

Vào thời khắc quyết định, Hoàng Phong không quên rút cơn thịnh của mình khỏi cơ thể cô bắn ra bên ngoài, anh mỉm cười ôm cơ thể mềm nhũn không còn sức lực của cô vào lòng ngực, cúi đầu hôn lên môi đỏ thắm nhưng đã bị cô đẩy ra.

"Để thờ đã..."

Hoàng Phong bật cười nhìn khuôn mặt đỏ ửng của vợ mình, lời nói hờn dỗi thốt ra mới đáng yêu làm sao? Nhưng mà sao cô có thể yếu ớt như vậy, anh vẫn còn ăn chưa no cơ.

Đông Nghi cảm nhận ánh mắt tà ác của anh cứ nhìn cô chăm chăm, bản thân cảnh giác vội lấy tay che mắt anh lại: "Anh thấy em chưa đủ một sao hả..."

"Nãy giờ anh chỉ giúp em kiểm tra vết thương xem đã lành hẳn chưa thôi mà. Xem ra đã tốt hơn rất nhiều rồi."-Hoàng Phong vót vát nâng cằm Đông Nghi lên mím nhẹ môi dưới cô một cái mới chịu buông tha cho cô: "Cái này là đóng dấu, xác nhận đã kiểm tra hoàn tất."

"..."

Nghi tỷ cứng họng luôn rồi

TBC.

Nhớ ủng hộ au nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Dám cướp người từ tay anh

Mặc trên người bộ đồ vest đen sang trọng, Diệp Vũ đi vào trong buổi tiệc rượu tráng lệ của những con người quyền lực. Đôi mắt thâm trầm lướt một lượt xung quanh khuôn viên nơi những người có mặt nơi đây, người anh đang tìm chính là Đông Nghi.

"Diệp tổng, anh đi một mình sao?"-một tiểu thư xinh đẹp nhìn Diệp Vũ không có ai bên cạnh đi đến bắt chuyện, nhưng anh ngay cả nhìn cô cũng không thèm nhìn, cất bước rồi đi khi nhìn thấy người muốn tìm.

"Xin lỗi, tôi có bạn rồi."

Đông Nghi cảm thấy trong người không được khỏe nên đã rời khỏi nơi đông đúc tìm chút không khí trong lành và yên tĩnh. Đứng ngoài khuôn viên ngắm nhìn đài phun nước đang đều đặn phun nước xuống đài, từ sau khi từ cửa môn quan trở về, Đông Nghi cảm thấy cuộc sống bon chen và nhộn nhịp xung quanh mình thật vô vị, nhưng là vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi trò chơi quyền lực này.

"Chồng của em bỏ lại em một mình sao?"-Diệp Vũ đứng bên cạnh cô, khóe môi nhếch lên nụ cười thâm thúy nhìn cô hỏi.

Đông Nghi sau một thoáng kinh ngạc vì sự có mặt của người đàn ông này, về mặt nhanh chóng trở về vẻ lãnh đạm: "Anh đúng là không đơn giản, ngay cả nơi này cũng xuất hiện được."

"Chỉ cần nơi nào có em, tôi đều có thể xuất hiện bên cạnh."-Diệp Vũ xoay người lại, ánh mắt si mê ngắm nhìn thật kỹ khuôn mặt kiều diễm của cô hơn.

Hôm nay Đông Nghi mặc trên người một chiếc váy trắng hở vai được thiết kế đơn giản nhưng không hề làm giảm đi sức hút của cô, ngược lại tôn lên một cách hoàn hảo vẻ đẹp thanh thoát cao quý của Đông Nghi, nổi bật cùng làn da trắng như tuyết mịn màng.

"Em rất đẹp!"

Đông Nghi khẽ cười đưa bàn tay đeo nhẫn của mình lên ý nhắc nhở: "Cảm ơn, nhưng tôi đã có chồng rồi."

Diệp Vũ càng thích thú hơn, anh tiến thêm một bước thu hẹp khoảng cách giữa hai người, hành động bất ngờ của anh làm Đông Nghi thoáng kinh hãi, mà lời thốt ra càng khiến người nghe không thể tiếp thu nổi: "Tôi không ngại việc đó đâu, người như em cho dù đã có chồng vẫn không hề giảm đi sức cuốn hút đối với người khác giới."

Ngón tay Diệp Vũ lơ lửng trên không trung định chạm vào gò má hồng hào của Đông Nghi nhưng đã bị một bàn tay khác túm lấy ngăn lại.

"Ai cho anh động vào vợ của tôi?"

Đông Nghi liếc mắt nhìn Hoàng Phong không vui, anh rõ ràng nhìn thấy vợ mình bị người khác dòm ngó mà hành động chậm chạp như vậy.

Hoàng Phong vừa chào một quan chức cấp cao xong đã vội tìm kiếm vợ yêu của mình, đúng như anh lo ngại, mới buông mắt một chút đã có người chú ý đến Đông Nghi rồi, bước chân sải nhanh đến đài phun nước, vừa đứng lúc gần được bàn tay xấu xa của người đàn ông lạ muốn chạm vào má cô, không ngờ vẫn bị Đông Nghi quả quyết chặn lại.

Nhưng có như thế nào Hoàng Phong cũng không ngờ rằng người đang đứng nói chuyện cùng Đông Nghi chính là Diệp Vũ, bàn tay nắm lấy cổ tay anh chợt buông ra, đáy mắt không giấu được nỗi thần thốt nhìn Diệp Vũ.

"Đã lâu rồi không gặp."-khóe môi cong lên nụ cười thâm ý, đôi mắt sắc lạnh xoáy thẳng vào đôi mắt không kém phần sắc bén của Hoàng Phong.

Đông Nghi nhìn biểu cảm kỳ lạ của Hoàng Phong trong lòng sinh ra nỗi nghi hoặc, hai người này đã từng quen biết nhau, nhìn nét mặt căng thẳng cố kiềm nén của Hoàng Phong, người đàn ông kia ắt hẳn càng không tầm thường.

Ánh mắt kín đáo dò xét chuyển sự chú ý sang Diệp Vũ, Đông Nghi lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt hiện tại: "Tôi và anh đã gặp nhau hai lần, nhưng tôi vẫn chưa biết anh là ai."

Hàng chân mày rậm khẽ chau lại, từ "hai lần" thốt ra từ miệng Đông Nghi càng làm cho Hoàng Phong bất an hơn, lẽ nào người đàn ông xuất hiện ở nhà anh lần trước chính là Diệp Vũ..

Diệp Vũ đặc ý nhìn về mặt tối sẫm của Hoàng Phong, lời nói khiêu khích muốn chọc tức anh hơn: "Chồng của em cũng thật ích kỷ, không nói cho em biết mối quan hệ của chúng ta, trước kia..."

"CÁM MIỆNG LẠI!"-Hoàng Phong quát to lên thịnh nộ, đôi mắt long sọc hiện rõ những đường tơ đỏ li ti bên trong, chưa bao giờ Đông Nghi nhìn thấy bộ dạng đáng sợ này của anh, nhất thời cũng bị dọa một phen. Cũng may xung quanh không có ai, không thì đã sớm bị chú ý rồi.

Diệp Vũ không vì sự tức giận của Hoàng Phong mà dừng lại, anh càng hả hê hơn đáp trả: "Anh lấy quyền gì ngăn được tôi, anh chỉ là kẻ thừa nước đục thả câu thôi, lợi dụng lúc cô ấy bị mất trí nhớ chen ngang vào giữa hai chúng tôi."

"Anh nói cái gì cơ?"-Đông Nghi sững sờ hỏi gần lại, cô bị mất trí nhớ anh ta cũng biết, con người này và cô trước kia từng có mối quan hệ như thế nào?

Hoàng Phong nghiêng chặt răng đứng chắn trước mặt Đông Nghi, bàn tay tìm đến tay cô nắm lấy thay cho câu trả lời khiêu khích của đối phương: "Mày có quyền gì nói những lời đó, đáng lẽ mày không nên trở về đây. Chúng ta đi thôi, Nghi!"

"Đi với anh, anh sẽ kể cho em nghe mọi chuyện, những chuyện mà thời gia qua em đã không được biết đến."-Diệp Vũ khơi màu đề nghị.

Bước chân khựng lại khi Hoàng Phong định kéo cô rời khỏi, Đông Nghi trong lòng sinh ra hoài nghi đương nhiên phải làm sáng tỏ, đó là việc Diệp Vũ nắm chắc trong lòng bàn tay và Hoàng Phong vẫn luôn phập phồng lo sợ vì sự xuất hiện có ý đồ của anh. Đôi mắt u ám nhìn lại người vợ của mình đang đứng bất động, Hoàng Phong lặp lại lời nói của mình: "Chúng ta đi thôi!"

Đông Nghi rút tay khỏi bàn tay đang siết chặt của Hoàng Phong, ánh mắt kiên định nhìn Diệp Vũ: "Tôi sẽ đi với anh."

"Rất tốt!"

Khuôn mặt thích thú nhìn cô, đây chính là dáng vẻ cuốn hút nhất của Đông Nghi, người mà Diệp Vũ đem lòng yêu thương, lần này anh không vụt mất cô giống như năm xưa nữa.

Bàn tay nắm chặt lại run rẩy, Hoàng Phong tung ra cú đấm vào mặt Diệp Vũ nhưng anh đã tránh kịp, lên gối thúc vào bụng Hoàng Phong một cái phản đòn làm anh ngã khụy. Diệp Vũ nhân cơ hội nắm lấy tay Đông Nghi kéo cô chạy đi.

"Chạy!"

Đông Nghi xót xa nhìn Hoàng Phong đau đớn đứng dậy, ánh mắt bi thiết và tổn thương nhìn cô chạy đi, nhưng cô cần làm rõ chuyện này, cô nhất định sẽ quay trở về cùng anh..

"Diệp Vũ, mày dám cướp người từ tay tao sao?"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Lạc đường

Hoàng Phong vội vàng gọi điện cho K, cô ấy đang ở bên ngoài, không chừng có thể ngăn cản được Diệp Vũ đưa Đông Nghi rời khỏi, anh tuyệt đối không thể để kẻ nguy hiểm như hắn ở cạnh vợ mình được.

"K, Đông Nghi bị một người đàn ông dắt đi, cô mau ngăn anh ta lại, nhanh lên!"

"Tôi hiểu rồi!"-K trả lời qua điện thoại, cô đứng nép vào một góc nhìn anh trai của mình đưa Đông Nghi lên xe chạy đi không hề có ý định ngăn cản.

Ngồi trên xe, Đông Nghi lạnh lùng hỏi, mắt không nhìn sang người đang lái xe bên cạnh: "Tôi và anh trước kia từng là quan hệ gì?"

Diệp Vũ mỉm cười, anh úp mở đáp: "Là mối quan hệ em đang nghĩ trong đầu đó. Em thông minh như vậy, trực giác nhạy bén hơn người, cho dù có mất đi ký ức lẽ nào cũng mất luôn cảm giác với anh sao?"

"Dừng xe!"-Đông Nghi dứt khoát ra lệnh.

Diệp Vũ vẫn thản nhiên lái xe không để tâm đến lời nói của cô: "Là em tự muốn đi theo anh, bây giờ muốn dừng lại có muộn quá hay không?"

"Anh định đưa tôi đi đâu?"-lấy lại sự bình tĩnh, Đông Nghi trầm giọng hỏi.

Vừa rồi lúc chuẩn bị bước lên xe, cô đã thoáng nhìn thấy K, cô đoán rằng cô ấy cũng trông thấy mình, nhưng sau khi nghe cuộc điện thoại lại không đuổi theo, lẽ nào Hoàng Phong tức giận chuyện cô đi theo người đàn ông này nên đã ngăn K đi theo cô sao?

"Em hỏi hay lắm. Anh sẽ đưa em đến nơi trước kia chúng ta từng sống chung với nhau."

Chiếc xe đậu trước một căn gác nhỏ, tuy không quá rộng nhưng những vật dụng cần thiết không thiếu thứ gì. Diệp Vũ đi đến gần cửa bật công tắc, căn gác tối tăm lập tức sáng lên lấp lánh với những ánh đèn nhỏ bày trí xung quanh.

Đông Nghi bị cảnh đẹp lung linh làm cho choáng ngợp trong giây lát, hình ảnh này đúng là trước đây dường như đã từng thấy qua, cảm giác vô cùng thân thuộc...

"Nghĩ, trước kia mỗi lần không vui anh đều đưa em đến đây, em nói nơi này thật bình yên và ấm áp..."

"..."

Nhìn thấy ánh mắt dao động của Đông Nghi, Diệp Vũ tiến tới gần hơn, tiếp tục thì thầm kể về những kỷ niệm của cả hai: "Đây là thánh địa chỉ mỗi mình anh và..."

"Nhưng tôi không nhớ gì về nơi này."-Đông Nghi lạnh nhạt cắt ngang dòng cảm xúc của anh, đôi mắt âm lãnh nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tình đang mong chờ cô nhớ lại những kỷ ức xưa kia, để rồi bị lời nói thẳng thừng của cô tát thẳng vào mặt.

"Lý do tôi đi theo anh không phải chỉ để biết sự thật, tôi không quan tâm về quá khứ mà mình không còn chút ấn tượng. Hiện tại tôi là người đã có chồng, hai chúng tôi đang sống rất hạnh phúc, tôi không nghĩ sẽ làm tổn thương chồng tôi và hủy hoại cuộc hôn nhân này."-Đông Nghi ngừng lại một chút, cẩn thận quan sát vẻ mặt u ám khó coi của Diệp Vũ, cô mới tiếp tục: "Tôi chính là muốn đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ không có kết quả này."

Hạnh phúc sao? Đặt dấu chấm hết! Thật nực cười...

Diệp Vũ sấn tới rít to lên, anh phát điên với lời nói nhả tâm của cô: "Người từng cưỡng bức em mà em gọi là hạnh phúc sao? Hắn ta cũng là một kẻ xấu xa thôi, vì sao em có thể bên cạnh một kẻ chỉ muốn cơ thể của..."

CHÁT

"Anh luôn miệng nói về những khoảnh khắc ngọt ngào của chúng ta, vậy khi tôi bị mất trí nhớ anh ở đâu? Sao không xuất hiện bên cạnh của tôi, giúp tôi nhớ lại nó đi? Bây giờ trở về đây để làm gì nữa?"-Đông Nghi tức giận tát mạnh vào má Diệp Vũ, cảm xúc của cô đối với người đàn ông trước mặt chỉ có oán trách không hề tồn tại yêu thương, người đàn ông không thể cùng người yêu của mình vượt qua khó khăn, còn khiến cho họ khó xử và tổn thương còn gọi là yêu hay sao?

"Em vẫn tàn nhẫn thật đấy."-Diệp Vũ nhếch môi, bước chân tiến thêm một bước dồn Đông Nghi ép sát vào chân tường. Anh đã định bên cạnh cô thật nhẹ nhàng và thoải mái giống như trước kia, nhưng bởi vì cái tên đáng ghét họ Hoàng, tình cảnh của bọn họ bây giờ thật chẳng ra làm sao nữa.

"Anh muốn làm gì tôi..."

Thân thể Đông Nghi lúc này run nhẹ lên, vẻ mặt cổ trắng tinh bên trong sự hoang mang khi nhìn vào đôi mắt khó đoán của người trước mặt, người đàn ông này đang cực kỳ kích động, có thể làm ra những chuyện bản thân cô không thể kiểm soát được.

"Em đừng sợ, bởi vì em không nhớ được khoảng thời gian ngọt ngào trước kia của chúng ta nên mới nói với anh những lời như vậy, anh sẽ giúp cho em nhớ..."-không đợi cho Đông Nghi kịp phản ứng, Diệp Vũ áp chặt hai tay lên khuôn mặt cô cố định, chiếm lấy đôi môi mím chặt của cô ra sức hôn. Nó không hoàn toàn là một nụ hôn mà còn là sự chiếm hữu mạnh mẽ, Diệp Vũ tức giận việc người phụ nữ mình yêu thương đã trở thành vợ của kẻ khác.

"Ừm... buông tôi ra..."

Đông Nghi kinh hãi phản kháng quyết liệt cố vùng khỏi hoàn cảnh nguy hiểm này, đôi môi vừa được thoát ra được đã Diệp Vũ ép trở lại môi cô, đau đớn với sự chèn ép thô bạo của anh.

"Nghĩ... anh yêu em..."

Đông Nghi nhắm mắt cố đẩy đầu Diệp Vũ ra khi bị anh cắn mạnh lên cổ mình, da non mềm mại vì sự kích thích cuồng bạo đỏ ửng lên rướm máu, rất may

cô còn đủ tỉnh táo để nhớ đến trong túi xách đang có máy bắn điện, vội vàng lấy ra bắn vào cổ Diệp Vũ.

"AAA..."

Thân thể cao lớn đổ ập ngã xuống sàn nhà, Diệp Vũ cố gượng dậy nhưng lại bị Đông Nghi chích thêm một dòng điện vào sườn làm anh tê dại không còn chút sức lực. Đông Nghi thở gấp, cơ thể vẫn chưa hết căng thẳng đứng nhìn Diệp Vũ nằm gục trên sàn nhà, cô cúi xuống lần vào túi quần của anh tìm chìa khóa xe rồi lao nhanh rời khỏi căn gác nhỏ, bỏ lại người đàn ông bất tỉnh nằm ở đó.

Chiếc xe chạy được một đoạn xa mà Đông Nghi vẫn chưa thể hoàn toàn bình tĩnh, những ngón tay nắm chặt trên vô lăng run lên từng cơn theo nhịp đập dồn dập trong lồng ngực, người đàn ông này nguy hiểm hơn cô tưởng tượng rất nhiều, nhưng mà...

"Mình bị lạc đường rồi..."

Đông Nghi gọi cho K không được, cuối cùng hết cách đành phải gọi cho Hoàng Phong cầu cứu, chỉ trong nháy mắt đầu dây bên kia đã bắt máy như thể đã đợi điện thoại của cô từ rất lâu rồi.

"Nghi, em không sao chứ?"

Cô hít một hơi sâu lấy dũng khí, nhớ lại ánh mắt tổn thương của anh lần cuối nhìn mình, Đông Nghi nghĩ rằng những lời nói ra không là gì nữa: "Chồng à, em bị lạc đường rồi..."

TBC.

Cái này gọi là vừa đâm vừa xoa nè, thấy au tốt với mọi người ghê chưa, tiếp tục ủng hộ au với nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Anh đáng yêu thật!

Nhìn thấy Hoàng Phong bước khỏi ô tô đi về chiếc xe của mình, đáy mắt Đông Nghi ánh lên tia mừng rỡ, nhưng sự vui mừng chưa được bao lâu, trông thấy vẻ mặt hằm hằm khó coi của anh mở cửa xe ra, thiết nghĩ Hoàng Phong còn để bụng chuyện ở buổi tiệc, Đông Nghi biết thân biết phận cụp mí mắt xuống không dám hó hé nửa lời.

"Xuống xe!"

Như một con rối làm theo lời anh, cô leo lên xe Hoàng Phong yên vị, người bên cạnh sau khi ngồi vào ghế lái cũng khởi động xe chạy đi, bầu không khí nhanh chóng chìm vào im lặng.

Đông Nghi gõ nhẹ ngón tay lên túi xách đặt trên đùi của mình, nhìn sang Hoàng Phong gọi chuyện "làm quen": "Anh có áo khoác không?"

"Không đem theo."-đáy mắt âm lãnh lướt nhìn qua kính xem, trông thấy đầu vai gầy khẽ run lên vì lạnh của cô, đáy lòng anh nổi lên một trận xót xa, ngoài miệng cứng rắn là vậy nhưng anh vẫn âm thầm điều chỉnh nhiệt độ trong xe sang chế độ sưởi ấm.

Đông Nghi đương nhiên nhìn thấy được hành động quan tâm của Hoàng Phong đối với mình, khóe môi cong nhẹ lên nụ cười ấm áp.

"Em cười cái gì?"

"Hôm nay mới phát hiện, anh ghen nhìn thật đáng yêu."

Hoàng Phong bất giác đưa tay lên sờ vào mặt mình, hắng giọng đáp: "Còn có thể không ghen sao? Em dám để cho người..."

Bên má truyền tới cảm giác ấm nóng cùng mùi hương nhàn nhạt quen thuộc từ nụ hôn bất ngờ của Đông Nghi, Hoàng Phong mở to mắt suýt nữa thì lạc luôn tay lái, trái tim của anh đang đập loạn bên trong lồng ngực chỉ vì nụ hôn nhỏ bé này.

Đông Nghi cắn nhẹ môi dưới, đưa tay vén lọn tóc rơi trước trán nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh thăm dò: "Anh vẫn còn giận à?"

"Em nghĩ bao nhiêu đó mà đủ sao?"

"Anh tham lam quá rồi đó!"

Chiếc xe đậu hẳn trước cửa nhà, Đông Nghi không vội mở cửa xe bước vào trong, vẻ mặt thoáng bối rối nhìn chồng của mình vẫn duy trì nét lạnh lùng không cảm xúc, ánh mắt rồi xuống vết bản hằn trên áo của Hoàng Phong, vết tích của chịu đòn ban nãy để lại.

Đông Nghi rướn người một lần nữa tiến về phía Hoàng Phong, lần này cô áp tay lên khuôn mặt cương nghị của anh xoay đầu anh lại để môi mình chạm vào đôi môi mỏng kiều ngạo kia, giữ một lúc lâu mới bối rối tách ra nhưng lại bị bàn tay cứng cáp của anh ghi lấy gáy cô giữ chặt, đẩy nụ hôn lên một cao trào mới.

Hoàng Phong chỉ buông tha cho vợ mình khi thấy đối phương đang thiếu dưỡng khí trầm trọng, anh lên tiếng quở trách: "Em hôn bao nhiêu lần rồi mà còn e dè như thế?"

"Còn anh lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi thôi, em mệt rồi, em lên phòng tắm trước đây."-Đông Nghi như chợt nhớ ra điều gì đó vội vã rời khỏi xe bước vào bên trong, để lại Hoàng Phong một mình bên người, khuôn mặt xám xịt nhìn theo bóng dáng của cô tràn đầy ác ý sâu sắc.

"Môi em có vị của kẻ đó..."

Đông Nghi mệt mỏi nhìn vào vết cắn còn nguyên dấu răng rướm máu trên cổ mình qua hình ảnh phản chiếu trong gương, vừa rồi không gian chật hẹp cộng với mái tóc che khuất đi nên Hoàng Phong không nhìn thấy nó, bằng không đã bị anh phát hiện ra rồi. Cô nuốt khan không dám tưởng tượng người chồng "Hoạn Thư" của mình khi nhìn thấy sẽ phát điên đến mức độ nào nữa, thật chẳng muốn rời khỏi phòng tắm chút nào.

Hoàng Phong nhân lúc vợ tắm ở trong phòng, anh đi xuống phòng tắm dưới lầu tắm rửa sạch sẽ, lên đến nơi vẫn không thấy cô bước ra trong lòng bất đầu cảm thấy bất an, anh đứng dậy đi đến cửa phòng tắm gõ vào hỏi: "Em tắm gì mà lâu thế, có bị khó chịu ở đâu không?"

Đông Nghi chính là muốn bản thân bị khó chịu nên mới cố tình ngâm nước nóng thật lâu đây, cuối cùng vẫn bị anh nhanh hơn hỏi trước.

"Mặc kệ đi, như vậy cũng đủ đáng thương rồi."-cô đứng dậy khỏi bồn tắm khoác chiếc áo choàng ngủ vào người bước ra ngoài, nhìn thấy Hoàng Phong đứng chờ sẵn ngoài cửa liền trung bộ dạng khó coi ưỡn ra với anh.

"Ngâm nước ấm lâu quá thấy hơi mệt rồi, em ngủ trước đây."

Hoàng Phong nắm lấy cánh tay Đông Nghi khi cô lướt ngang qua người mình ngăn lại, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại nhìn chằm chằm vào người đối diện, cô nghĩ anh là trẻ lên ba sao.

"Trông có vẻ là rất mệt, để anh bế em lên giường."

"Ồ..."

Đông Nghi còn chưa kịp lên tiếng anh đã đặt cô nằm xuống nệm, tay với tới đầu giường lấy một hộp thuốc ra khoe trước mặt cô: "Mệt như thế rồi uống thuốc hãy ngủ, không mai lại đổ bệnh nữa thì nguy."

Đông Nghi tròn tròn mắt nhìn hộp thuốc trong tay anh lắc đầu quyết liệt, cô sợ nhất là uống thuốc, hơn nữa bản thân chưa đến mức sinh bệnh uống vào làm gì: "Không... cần đâu..."

Hoàng Phong trèo lên bụng cô khụy gối ngồi xuống, cố tình không để cho cô có cơ hội bỏ chạy, bàn tay đặt hộp thuốc xuống nệm lần tới chiếc cổ mảnh khảnh trắng ngần của Đông Nghi vén đi lộn tóc để lộ ra vết tích chói mắt, con ngươi ngay lập tức tối sầm lại sắc bén: "Là hấn làm?"

"..."-Đông Nghi cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng khó khăn, bản thân như con mèo con nhỏ bé trước mặt chủ nhân của mình, chỉ còn biết gật nhẹ đầu thành thật.

Anh hừ mạnh một cái, cúi xuống vết cắn của cô há miệng ra cắn mạnh lên một cái, răng nanh sắc nhọn chạm vào vết thương cũ, lại là nơi nhạy cảm khiến Đông Nghi đau buốt nhưng không dám kêu lên nửa lời, chỉ biết cắn chặt răng trần mình chịu đựng. Ai bảo chồng của cô có tính chiếm hữu lớn như vậy chứ, lần này cô cũng sai thật rồi.

Chiếc lưỡi ấm nóng quét một đường quanh vết cắn tứa ra một chút máu đỏ tươi nhẹ nhàng xoa dịu đi cơn đau do mình gây ra, Hoàng Phong nằm xuống bên cạnh Đông Nghi, kéo cô nằm lên lồng ngực của mình ôm siết.

"Sau này không được như vậy nữa."

"Em biết rồi."

"Làm anh thật sự lo sợ."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Vợ yêu chủ động

Đồng Nghi bất ngờ treo lên bụng Hoàng Phong, chia hai đầu gối khuy xuống nệm giường, nơi nữ tính bên dưới lớp áo choàng ngủ gần như chạm vào cơ bụng săn chắc của anh, dù cách nhau một lớp áo ngủ nhưng sức nóng lan tỏa thật sự bức chết người. Đáy mắt anh đỏ rực ánh lên tia dục vọng bùng cháy với hành động đột phá này của cô, song vẫn nằm yên trên giường chờ đợi xem cô vợ nhỏ của mình sẽ làm được tới đâu.

Cô khẽ cười, ánh mắt lưu ly lấp lánh như pha lê mê hoặc mọi ánh nhìn, mà thần thái khiêu gợi càng khiến người khác mê mê không cách nào dứt khỏi cái nhìn quẩn rũ này được.

"Nghì, tới đây!"-giọng anh khàn đục không còn đủ kiên nhẫn như ban đầu, bàn tay đưa ra lập tức được bàn tay mềm mại của cô nắm lấy, không dừng lại ở đó, Đồng Nghi táo bạo hơn đặt lên môi mình, cố tình dùng lưỡi liếm lấy ngón tay anh.

Tận sâu đáy lòng nổi lên một trận tê dại, nơi đầu ngón tay truyền tới sự nóng bỏng như muốn thiêu đốt toàn bộ tế bào trong cơ thể Hoàng Phong, yết hầu khó nhọc lăn nhẹ xuống nhìn chiếc lưỡi nhọn đỏ au bóng loáng mang theo dịch mật đang chơi đùa những ngón tay của mình, kích thích cơn lao này làm cho dục vọng đàn ông bên dưới dựng đứng lên khó chịu. Anh đang tưởng tượng việc khuôn miệng nhỏ nhắn kia cũng chăm sóc tận tình tiểu huynh đệ của anh như vậy, anh sẽ điên đảo đến chết mất thôi.

"Àn... Nghì, em biểu hiện rất tốt..."

Đồng Nghi hải lòng nhìn vào đôi mắt phượng hẹp dài đang tràn đầy dục vọng của anh, cơ thể phía trên uốn éo sinh động chồm tới hôn lên bạc môi mỏng đang hé mở, hôn mát trên miên, chiếc lưỡi nóng rực chui vào khoang miệng anh tìm đến vật tương thích, nhiệt tình quấn quýt đưa đẩy.

Anh đối với sự chủ động của cô không hề có chút phiền hà, ngược lại rất hứng thú đáp trả, bàn tay lớn đặt trên gáy Đồng Nghi, đẩy nụ hôn thêm phần sâu sắc.

Một cô vợ nhút nhát và e dè trong chuyện giường chiếu hôm nay lại chủ động như vậy, kỹ năng thành thực như vậy làm cho anh trong lòng dâng lên cảm giác thành tựu, Đồng Nghi được như ngày hôm nay không nhờ anh một tay dạy còn ai vào đây nữa.

Bàn tay thon dài mềm mại mang theo sức nóng chạm vào cơ thể nam tính bên dưới, lần lượt cởi từng cúc áo trên người anh, trút bỏ những thứ vướng bận quãng đi, đến khi những ngón tay chạm vào vật cứng đã bành trướng đến cực đại của anh, Hoàng Phong khẽ rùng mình một cái, môi vẫn dán chặt vào đôi môi anh đảo cuồng nhiệt khuấy đảo.

"Ừm... anh lúc nào cũng nóng vội như vậy..."

"Nghì, cho anh..."

Hoàng Phong không thể chịu đựng được nữa lên tiếng cầu xin, vật nóng được phóng thích đang nằm gọn trong bàn tay ấm áp của cô nhẹ nhàng vuốt ve, loại kích thích chưa từng có này xen lẫn với cảm giác không được khỏa lấp làm cho anh càng bức bối khó chịu hơn, muốn được lấp đầy vào tận sâu nhất trong cơ thể cô.

Cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy chiếc eo thon gọn của cô nâng lên, vừa định ngồi dậy dành thế chủ động lại bị cô đẩy ra, Đồng Nghi mỉm cười dụ hoặc chậm rãi mở áo choàng ngủ trên người, cố tình khiêu khích chút nhẫn nhịn còn sót lại trong người con mãnh thú đang chực chờ phóng thích ra ngoài.

Nhìn quần lót màu đỏ từ từ trượt khỏi cặp đùi trắng ngần của cô, ánh mắt rực lửa của anh chỉ hận một nỗi không thể lập tức "ăn" cô, toàn bộ lý trí đều dồn hết vào nửa thân bên dưới rồi.

"Yêu nghiệt... em muốn giết chồng mình à?"

Đồng Nghi nở một nụ cười lừa tình khác, nhấc người lên cởi hẳn quần lót quăng ra ngoài, thì thầm những lời ngọt ngào: "Nãy giờ em chăm sóc anh như vậy, anh cũng phải chăm sóc lại em một chút chứ, của anh lớn thế này đau chết em mất..."

"Vợ nhỏ, em muốn sao đây?"-đáy mắt mê ly nhìn khuôn mặt phiếm hồng kiêu diễm của cô, giọng nói trầm khàn khàn trưng hỏi.

Đồng Nghi xoay luôn người lại, để nơi tự mật xinh đẹp của mình cạnh kề khuôn mặt anh, bản thân đang nhìn vào vật cứng khổng lồ ngang tàng trước mắt, cô nhẹ nhàng đáp: "Tur thế 69 thì sao? Chúng ta thử nó một lần đi!"

Hoàng Phong nhếch môi vui sướng, cổ họng khô khốc chờ đợi há ra thưởng thức dòng suối mát khỏa lấp cơn đói khát đang cuộn cuộn trong lòng, nhưng mà sao bên má lại truyền tới cái nhói đau thể này?

"Dậy đi, anh mơ gì mà mặt phơn thế?"-Tom vỗ mạnh vào má Hoàng Phong mấy cái đánh thức.

"Nghì... em đâu mất rồi..."-choàng tỉnh khỏi cơn mê mộng đang dờ của mình, mở mắt ra lại nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của kẻ phá đám, bộ dạng anh liền như muốn giết người lườm Tom.

Tom giả là lùi lại cách xa Hoàng Phong một khoảng an toàn, cầm chai nước lên uống: "Hồi nãy nghe anh kêu khát nước thì phải, có muốn uống không?"

"RA NGOÀI!"

Hoàng Phong hận một nỗi không thể giết người, Tom vừa chạy khỏi phòng anh liền lăn dài trên giường bức bối, hóa ra sự chủ động của cô chỉ là ở trong giấc mơ của anh, thế mà giấc mơ kia còn chưa được trọn vẹn.

"Tôi phải giết cậu, trả lại người vợ nóng bỏng cho tôi!"-Hoàng Phong úp mặt vào gối đắm mạnh tay xuống nệm, nhìn lại khoảng trống trên giường khẽ thờ dài, vợ anh đi đâu mà dậy sớm như vậy?

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chọn quà sinh nhật

Nhìn bộ dạng khó coi của Diệp Vũ, K lạnh lùng mỉa mai: "Bởi vì anh quá tự phụ cho nên mới như vậy."

"Không cần châm thêm dầu vào lửa."-Diệp Vũ vỗ vỗ tay lên gáy của mình, nơi vẫn còn ê ẩm vì bị chích điện tới qua, Đông Nghi quả thật rất nặng tay.

K vung tay ném cây phi tiêu thẳng trúng vào hồng tâm, đôi mắt sắc bén chú mục lên tấm hình Đông Nghi dán chính giữa hồng tâm, chậm rãi bước tới: "Tôi đã nói anh chờ thêm một chút nữa hãy xuất hiện, anh nôn nóng như vậy làm gì? Hoàng Phong đã cho người điều tra về anh rồi."

Diệp Vũ nhếch môi, khuôn mặt bất cần nhìn đứa em của mình: "Mặc kệ hắn, năm xưa một lần làm cho cơ ngơi của anh bị đổ vỡ, không còn bất kỳ thứ gì phải bỏ ra nước ngoài. Bây giờ trở lại lẽ nào lại không có sự chuẩn bị gì."

"..."

"Còn em, đừng quá hứng thú với vai trò làm người điều khiển sau lưng bọn họ, Hoàng Phong và Đông Nghi không phải kẻ ngốc, sớm muộn em cũng sẽ bị phát hiện ra thôi."

K đi đến hồng tâm gỡ phi tiêu xuống, đưa tay cầm luôn tấm hình dán bên trên, thần nhiên đáp: "Điều đó là tất nhiên, không phải rất thú vị khi tạo dựng được lòng tin ở hai con người đa nghi ấy sao? Đến khi ván bài lật ngửa sẽ nhanh chóng biết được kết quả thôi."

Diệp Vũ khẽ cười nhìn ánh mắt thâm độc của đứa em gái cùng mẹ khác cha này, nếu như nói anh hận nhà họ Trương một thì Diệp Vy Vy hận đến gấp 10 lần. Đứa trẻ tưởng rằng sinh ra trong một gia đình bình thường, bỗng nhiên một ngày lại vô tình phát hiện bí mật kinh hoàng, bản thân không phải được tạo nên từ gia đình hạnh phúc nó vẫn tưởng mà là do cưỡng bức tạo thành. Người cha cưỡng đoạt mẹ nó khi biết người phụ nữ mang thai con của mình lại muốn đập đổ hạnh phúc gia đình đơn thuần kia, làm cho trong một đêm tất cả đều thay đổi hoàn toàn, cuộc sống của K và của anh.

Đối với K, cô căm hận nhà họ Trương đến tận cùng, không muốn có bất kỳ dính líu gì với gia tộc ấy. Cho nên Trương Đông Nghi đừng mong có được hạnh phúc, ngày mà cô lấy đi tất cả từ tay đứa em cùng cha khác mẹ này, cô sẽ chính miệng kể lại những chuyện tồi tệ người cha thần tượng của Đông Nghi đã gây ra, cô muốn chờ xem phản ứng của cô ấy sẽ như thế nào, thật sự mong chờ...

"Em thật độc ác. Có điều anh phải nhắc nhở em, người đàn ông ngoại quốc luôn bám theo em đó, nếu em không tiện xử lý anh sẽ..."

"Chuyện đó không liên quan đến anh, anh cứ lo việc của mình đi."-đáy mắt thoáng gọn vì lời nói của Diệp Vũ, K vội cắt ngang.

Diệp Vũ nhún vai tự giác hiểu ý, là con người ai cũng sẽ một lần bị dao động bởi những thứ xung quanh mình, anh cũng đã từng có ý định buông bỏ hận thù cùng người ấy rồi khỏi, nhưng kết quả vẫn là trò đùa ác nghiệt của số phận, định sẵn không thể thoát khỏi rồi.

Đông Nghi nhìn chăm chăm vào tập hồ sơ trên bàn nhưng lại không để tâm một chút nào đến nội dung bên trong, từ sáng ngủ dậy cô đã nhìn thấy thông báo sinh nhật Hoàng Phong hiển thị trên điện thoại, cô đoán rằng K đã cài nó cho mình phòng trường hợp đăng trí quên mất. Đúng là không nhìn thấy cô thật sự không nhớ luôn mất.

"Nên tặng gì cho anh ấy đây?"

Đông Nghi tưởng tượng ra những món quà có thể Hoàng Phong sẽ thích, nhưng lần trước cũng đã tặng anh cả vật rồi, những thứ vật chất có lẽ không quan trọng lắm bởi họ chẳng thiếu thứ gì hết.

"Em tự đóng gói bản thân mình dâng tặng cho anh là được rồi."-khuôn mặt điển trai của Hoàng Phong ở trước mặt Đông Nghi cùng nụ cười câu dẫn của anh làm cô giật mình.

Đông Nghi chớp nhẹ mắt tỉnh táo lại, chỉ là tưởng tượng thôi cũng thấy áp lực rồi, nhưng nếu là Hoàng Phong thì chắc chắn có thể nói ra những lời này.

"Bản thân mình cũng có thể coi là quà rồi... nhưng là nên đóng gói như thế nào đây..."

"Mặc một bộ victoria secret thật gợi cảm cùng anh ấy một đêm khoái lạc chắc không tệ đâu."- giọng K lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Đông Nghi, cô đem trên tay hộp đồ lót thương hiệu nổi tiếng đặt trên bàn Đông Nghi trong sự sững sờ của đương sự, vì quá mãi mê suy nghĩ nên Đông Nghi không nhận ra sự xuất hiện của K trong phòng làm việc của mình.

Đông Nghi mở to mắt nhìn hộp quà bắt mắt trên bàn rồi nhìn lên K, nghi hoặc hỏi: "Là ý của chị sao?"

K kéo ghế ngồi đối diện cô, tỉnh bơ đáp: "Không, Hoàng Phong bảo tôi nhắc khéo em chuẩn bị, từ sớm anh ấy đã biết hôm nay sinh nhật của mình, nón nóng chờ đợi được em tặng quà."

"Thật là...."-Đông Nghi ngả luôn người lên ghế thờ dài, người chồng này của cô trẻ con quá rồi.

"À, chuyện tôi chuyển lời nguyện vọng của chồng em cho em biết là bí mật, nhưng tôi lỡ nói rồi."

Đông Nghi cười khinh, dù không nói hay nói thì da mặt chồng cô vốn đã rất dày.

K xoay mặt nhìn thẳng vào người phía trước, nói vào trọng tâm chính: "Còn một điều quan trọng, em có tình địch rồi, chồng của em đang bị người khác dòm ngó ở nhà kia."

"Sao cơ?"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

"Em không chút bận tâm về chuyện đó sao?"-K nhìn Đông Nghi thăm dò, tay nghịch quả bóng đánh golf xoay vòng vòng trên mặt bàn kính.

Đông Nghi lơ đã câu hỏi của K, ánh mắt dời vào tập tài liệu vẫn đang mở sẵn trước mặt nhưng tâm trí hoàn toàn không đặt vào trong: "Anh ấy không có khả năng đâu."

K nhếch môi: "Em là tin tưởng chồng của mình hay quá tự tin vào bản thân mình vậy?"

"Cả hai."

K nâng chân mày cong lên, lời nói tiếp theo nửa khiêu khích nửa nhắc nhở: "Đàn ông là loại động vật rất dễ nhàn chán, khi không có được thì bằng mọi giá phải có, một khi đã có lại muốn tìm thứ mới lạ hơn. Em vẫn tự tin vào trực giác của mình ư?"

Đông Nghi gấp tài liệu lại, đôi mắt sắc bén nhìn lên khuôn mặt rất đùng đùng sau khi châm lửa đốt nhà của mình, khóe miệng nở nụ cười nhưng đáy mắt không hề có chút ý cười nào bên trong: "Hôm nay chị nói nhiều thật đấy!"

"Đạo này tôi đang buồn chán, chỉ là muốn xem chút kịch thôi. Em không về nhà thật à?"

"Không!"-Đông Nghi dứt khoát trả lời, nhưng chưa đầy hai giây đã đứng lên lấy áo khoác và túi xách mang vào bước ra ngoài.

K nhìn biểu cảm hoang mang cố đề nén xuống bằng vẻ ngoài bất cần của Đông Nghi, hờ hững nhún vai rồi cũng đứng dậy theo sau cô ấy.

"Em đi đâu thế?"

"Về nhà!"

Lý Nhã Hân là con gái của ông trùm bất động sản Lý gia, từ nhỏ đã học chung với Hoàng Phong, cô được xem là thanh mai trúc mã với anh. Không cần phải suy đoán gì nhiều, ai nhìn vào cũng nhận ra được Lý Nhã Hân rất thích Hoàng Phong. Năm xưa nếu như không có hôn ước từ trước với nhà họ Trương, e rằng Hoàng gia đã chọn cô làm con dâu cho nhà mình.

Sau 4 năm du học trở về, hay tin người mình từng yêu thương đã kết hôn, Lý Nhã Hân vừa tò mò vừa muốn xem thử người có điểm phúc lấy Hoàng Phong có cốt cách như thế nào, nếu không thuận mắt, cô nhất định sẽ đòi lại người a. Lý Nhã Hân này không ngại làm kẻ thứ ba đâu, chỉ cần tìm thấy một chút hy vọng cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ anh giống như năm xưa nữa.

Đó là sơ bộ những gì A Cầu thuật lại một cách vô cùng cặn kẽ về tiểu sử của cô gái đang ở trong nhà của bọn họ trên đường đưa Đông Nghi quay về nhà.

K buồn cười nhìn lên A Cầu, tuy lời nói với anh nhưng ý tứ lại đang xò xiên người ngồi cạnh mình: “Anh đúng là chuyện gì cũng biết. Tôi còn chưa nghe qua Phong nhắc đến tên cô ta.”

“Không dám, chỉ là thời gian bên cạnh cậu chủ nhiều hơn thôi.”-ngồi trên ghế lái, A Cầu thoáng thót tim nhìn qua kính chiếu hậu quan sát sắc mặt của thiếu phu nhân, tay lên nút bấm điện thoại nhắn tin cho Hoàng Phong tình hình chiến sự.

Đồng Nghi từ lúc lên xe tai đều nghe không sót lời nào, mắt chú mục vào màn hình ipad tìm về lai lịch của người được đề cập này giờ, đúng là cũng có chút thông tin.

“Không cần phải nhắn tin nhắc nhở đâu, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy biết luôn. Sẵn tiện bây giờ tôi chưa muốn về nhà vội, anh đưa tôi đến trung tâm mua sắm đi, hôm nay tôi đang có tâm trạng muốn sắm đồ.”

A Cầu sắc mặt u tối sầm khó coi, tay vội cất luôn điện thoại đang nhắn tin đang dở vào túi.

Bên cạnh, K gác tay lên cằm đưa mắt nhìn Đồng Nghi bấm điện thoại gọi cho Hoàng Phong như thể đang xem một câu chuyện rất thú vị.

“Alo, là em đây.”

“Hôm nay đẹp trời em muốn đi mua sắm một chút, anh có rảnh không?”

“Hình như có tiếng phụ nữ bên cạnh anh phải không? Nhà có khách sao?”

“Em không làm phiền hai người chứ?”

“OK, hẹn gặp anh sau, nếu được dẫn theo bạn anh đến luôn.”

Cuộc điện thoại rất nhẹ nhàng kết thúc ngắn gọn nhưng mang đến cho người nghe không khí vô cùng căng thẳng, đặc biệt là người đang cầm lái bên trên, hai tay đã ướt đầm mồ hôi cổ nắm chặt tay lái của mình.

K trầm giọng lên tiếng: “Em muốn đánh dấu chủ quyền à?”

“Không, lát nữa mua nhiều đồ nên kiếm người xách phụ thôi.”

A Cầu thở ra nặng nề, đúng lúc K lại nhắc đến anh: “Còn A Cầu thì sao, cậu ấy cũng xách đồ được mà.”

“Phải đó cô chủ.”

Đồng Nghi lạnh nhạt đáp: “Tôi là muốn Phong xách đồ cho mình.”

“Còn bảo không ghen, quá lộ liễu rồi cô nương.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Xưa nay một nước không thể có hai vua, một rừng không thể có hai hổ và một vợ thì chỉ được có một, điều này rất hiển nhiên.

Cho nên hai người phụ nữ xinh đẹp đang đứng cùng một chỗ với nhau như thế này là một báo hiệu chẳng tốt lành gì.

K nhích môi nhìn Hoàng Phong đang tay xách nách mang một đồng đồ do Đồng Nghi chọn này giờ vỗ nhẹ lên vai anh thông cảm, ánh mắt thích thú vẫn nhìn về phía người phụ nữ trước mặt đang mãi mê chọn váy dạ hội.

Lý Nhã Hân đương nhiên nhận ra thâm ý sâu xa của việc Đồng Nghi cố tình mời cô cùng đi mua sắm với mình, có ngốc đến đâu cô cũng nhìn ra được người phụ nữ kia đang muốn dăng mắt mình. Lý Nhã Hân được sinh ra cũng là tiểu thư gia tộc quyền lực, làm sao không cảm thấy ảm ức và khó chịu cho được. Xét về ngoại hình cô thừa nhận Đồng Nghi là một cô gái xinh đẹp, toát lên được khí chất cao quý và ôn nhu vốn có, nhưng bản thân Lý Nhã Hân cũng vô cùng tự tin vào diện mạo và tài năng của mình, cô cảm thấy cô và vợ của Hoàng Phong không thua kém điều gì cả.

Bước chân đi đến cạnh Đông Nghi, ném cho cô ấy ánh nhìn khiêu khích không hề che giấu, Lý Nhã Hân đưa tay chọn cho mình một chiếc váy ưng ý thơm tho, giọng điệu đều đều thốt: “Cái này có vẻ hợp với tôi hơn cô rồi. Tôi sẽ thử nó vậy.”

Đông Nghi khẽ cười, mắt khẽ lướt chiếc váy trên tay Lý Nhã Hân, nhẹ nhàng đáp trả: “Phải, chiếc váy đó phù hợp với những người chẳng chạc có tuổi như chị, tôi tự biết nó không phù hợp với mình.”

K khi cười nhìn màn đấu khẩu sâu sắc của hai người trước mặt, Đông Nghi đánh đúng vào tâm lý nhạy cảm của phụ nữ làm cho khuôn mặt Lý Nhã Hân vô cùng khó coi, con bé này rõ ràng đang chiếm lợi thế rất nhiều và đang tận dụng nó một cách khôn khéo a.

Hoàng Phong đối với trường hợp này không những không cảm thấy khó xử, ngược lại vô cùng tâm đắc. Hiếm có khi được chứng kiến vợ mình ghen tuông như vậy, anh còn mong chờ gì hơn nữa, cơ bản anh chẳng nữa điểm hứng thú với người bạn thanh mai trúc mã này, nhưng nhờ có cô ấy Hoàng Phong mới có dịp hưởng thụ mùi vị dâm chưa nồng nặc từ Đông Nghi, thỏa mãn lắm nha.

“Coi về mặt hưng phấn của anh kia.”

Hoàng Phong bỏ túi đồ xuống đất, đôi mắt phượng hẹp dài chăm chú ngắm nhìn người vợ xinh đẹp của mình, ngay khi cô ấy chọn một chiếc váy màu vàng kem lên, anh càng không thể rời mắt: “Sinh nhật năm nay thú vị hơn mọi năm rất nhiều, hôm nay tâm tình tôi đang tốt, em muốn chọn gì cứ việc mua, tôi sẽ trả tiền.”

“Là anh nói đó nha.”-K khoanh hai tay trước ngực theo hướng nhìn của Hoàng Phong nhìn Đông Nghi cùng Lý Nhã Hân bước vào phòng thay đồ, kiên nhẫn chờ đợi cả hai bước ra.

K lúc nhẹ cánh tay Hoàng Phong để anh nhìn lên người phụ nữ vừa bước ra khỏi phòng thay đồ. Lý Nhã Hân cực kỳ quyến rũ, tự tin khoác lên người chiếc váy đen xẻ lưng được thiết kế công phu đính những hạt kim tuyến lấp lánh, làm nổi bật làn da trắng như bông tuyết của mình. Gu thẩm mỹ của cô gái này cũng không tệ, chỉ là nhìn sao vẫn không sánh bằng người vợ kiều kỳ của anh thôi.

“Cậu thấy mình thế nào hả Phong?”-Lý Nhã Hân cười tươi nhìn Hoàng Phong tràn đầy mong đợi.

Anh gật gù trả lời qua loa: “Rất hợp với cậu.”

Đột nhiên giọng nói từ phòng thay đồ của Đông Nghi thốt lên thu hút sự chú ý của mọi người đang có mặt bên ngoài, lời nói nhẹ nhàng mang theo sự câu dẫn khiến người khác không thể nào từ chối được.

“Phong, giúp em kéo khóa áo lên với.”

Đáy mắt đen lóe lên tia sáng, Hoàng Phong không suy nghĩ bước nhanh về hướng cánh cửa phòng thay đồ đã mở sẵn chốt cửa chờ đợi mình, mặc kệ nét giận dữ và tổn thương trong mắt Lý Nhã Hân. K một lần nữa khẽ cười lười biếng tựa lưng vào vách tường gần đó xem kịch, dạo đầu có vẻ bắt lợi là thế, về sau phải tạo cho cô ta nhiều cơ hội hơn một chút thôi.

“Đừng là nhầm chán quá đi!”

Hoàng Phong mở cửa bước hẳn vào bên trong, qua hình bóng phản chiếu trong gương, Đông Nghi có thể nhìn thấy rõ nét chông của cô đang khóa luôn chốt cửa lại, khóa môi tà mị cong lên nụ cười sắc sảo.

Đông Nghi lờm Hoàng Phong khi những ngón tay mát lạnh của anh chạm vào làn da trần mịn màng phía sau lưng cô, nơi hoàn toàn không có bất kỳ che chắn nào phô bày ra trước mắt anh.

“Hôm nay em cực kỳ quyến rũ và xinh đẹp.”-Hoàng Phong không vội giúp Đông Nghi kéo khóa lên, bờ môi nóng rực kề sát vành tai nhạy cảm của cô thì thầm, rót những lời đường mật vào bên trong.

“Em lúc nào chẳng đẹp.”

“Em không mặc đồ càng xinh hơn.”-ánh mắt gian tà chú mục lên dáng vẻ yêu kiều của cô vợ nhỏ trước gương, so với Lý Nhã Hân, Đông Nghi càng xinh đẹp hơn vạn phần với chiếc váy vàng kem thiết kế tinh tế, hoa văn không cầu kỳ nhưng lại tôn lên một cách hoàn hảo cốt cách cao quý và thanh tao cho người mặc, càng nhìn càng làm cho anh thêm chìm đắm.

“Anh lại muốn em nữa rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Lời hứa hẹn

Trước lời nói của Hoàng Phong, Đông Nghi lại không tỏ ra khó chịu hay phản ứng giống như những lần trước kia, ngược lại bàn tay còn đưa ra đặt trên khuôn mặt cương nghị nam tính của anh khi anh đang lủi vào hõm vai quyền rũ của mình hôn lên, khuyến khích bản năng đàn ông trời phú.

"Anh đó, ở đâu cũng có thể phóng túng như vậy."

Hoàng Phong từ phía sau nghiêng đầu áp môi mình lên ánh môi đỏ thắm của cô mút mát, tham lam ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn phía trước áp chặt vào lồng ngực rắn chắc của mình, giọng nói khàn đục vì dục vọng rất lớn bên trong bùng cháy mạnh mẽ: "Còn không phải là vì em sao?"

Đông Nghi cảm nhận bên dưới hạ thân của anh đang nhô lên cương cứng áp vào cơ thể mình, dù cách một lớp quần tây dày nhưng cảm giác nóng bỏng rất rõ ràng. Cô khẽ cười xoay người lại đối diện với anh, ánh mắt nhu tình chứa đựng bao nhiêu sức hấp dẫn làm cho Hoàng Phong khó lòng kiềm chế được, dùng sức ấn mạnh cô vào chiếc gương lớn sau lưng, thế nhưng môi anh vừa định chạm vào đôi môi mềm hoặc ấy lại bị ngón tay cô đặt lên ngăn lại.

"Anh nôn nóng cái gì, hôm nay là sinh nhật của anh em không để anh thiệt thòi đâu."

Hoàng Phong hí hóp mắt nhìn cô vợ ma lanh của mình suy tính, tự dưng hôm nay chủ động mở đường cho anh như vậy ắt hẳn có âm mưu rồi, nhưng không sao, nghĩ đến giấc mơ xuân mộng đêm qua đầy lòng Hoàng Phong lại nổi lên trận kích động, anh không tin đêm nay Đông Nghi có thể chạy thoát khỏi tay mình, nếu nhìn xuống một chút đôi lại sự chủ động của vợ nhỏ thì còn gì bằng nữa.

Đông Nghi mỉm cười một lần nữa đưa tay vuốt ve gò má anh, ngọt ngào dụ dỗ, nháy mắt lừa tình làm cho chút lý trí cuối cùng của anh hoàn toàn đổ gục: "Ngoan, tối nay em nhất định sẽ cho anh một đêm sinh nhật ấn tượng và kích thích nhất từ trước tới giờ."

"Yêu nghiệt, em học ai mà trở nên sexy như thế?"

"Những cái này là bản năng trời sinh, em còn cần phải học sao?"-Đông Nghi trượt nhẹ ngón tay xuống chiếc cằm chữ điền nam tính của anh hất lên, sau đó xoay người lại nhẹ nhàng ra lệnh: "Giúp em kéo khóa lên đi, chúng ta ở trong này lâu quá rồi."

Hoàng Phong nhắm mắt lại hưởng thụ chút hương vị ngọt ngào còn vương vấn trong không gian chật hẹp giữa anh và cô, đến khi mở mắt ra, khuôn mặt trở lại vẻ cương nghị, uy nghiêm vốn có. Bàn tay anh đặt lên đầu vai áo của Đông Nghi, dừng lại một chút rồi tụt hẳn nó ra khiến cơ thể thanh mảnh phút chốc trở nên trần trụi trước mặt anh chỉ còn mỗi đồ lót che đậy.

Cô thoáng kinh hoàng trợn mắt không nói nổi nên lời, đến khi Hoàng Phong lấy quần áo cũ của cô chậm rãi mặc cho mình cô mới trấn tĩnh và hiểu được anh muốn làm gì.

"Em mặc đẹp như thế này anh không muốn bọn họ nhìn thấy đâu, một mình anh ngắm đủ rồi."

Đông Nghi khẽ cười đứng yên cho anh tùy ý mặc đồ, nhìn họ bây giờ giống làm cô bất giác có một sự tưởng tượng thú vị, anh là thái giám trong cung còn cô là Hoàng hậu được anh chăm lo chu đáo từng ly từng tí.

Hoàng Phong nhìn nụ cười thần bí của Đông Nghi, nhướn mày nhìn cô hỏi: "Em đang nghĩ gì đó?"

"Anh sẽ không muốn biết đâu."-ý cười đã lan tràn qua đầy mắt, Đông Nghi lắc nhẹ đầu mím môi ngăn nụ cười rộng hơn trên khuôn miệng nhỏ nhắn của mình.

"Anh vẫn muốn biết."

Đông Nghi càng tỏ ra thần thần bí bí anh càng muốn cô phải nói cho mình biết, Hoàng Phong biết thừa cô vợ của mình rất nhạy cảm và cực kỳ sợ nhột, bàn tay cài đến cúc áo cuối cùng trên bụng kéo ra hồng cù lên làm Đông Nghi cong người bật cười khúc khích.

"Đừng...hahaha... em nói, em nói..."

"Em nói đi!"

"Nhìn anh bây giờ rất giống thái giám trong cung... đừng giỡn nữa, hahaha..."-Đông Nghi vừa nói đến đây lại bị Hoàng Phong tiếp tục giữ chặt cù lên hông làm cô cười đến chảy nước mắt, nhưng là trong khoảnh khắc vui vẻ ngọt ngào ấy, dường như mang lại cho Đông Nghi một mảng ký ức mơ hồ nào đó cô đã từng đánh mất.

Hoàng Phong nhìn sắc mặt khác thường của Đông Nghi không còn ý định đùa giỡn nữa, anh thu tay về lo lắng hỏi: "Em không sao vậy?"

"Không sao, chỉ là cười nhiều quá nên hơi mệt thôi. Chúng ta ra ngoài đi!"

Khi Hoàng Phong và Đông Nghi bước ra đã không còn thấy Lý Nhã Hân đâu nữa, chỉ còn mỗi K ngồi trên băng ghế chán nản đeo tai phone nghe nhạc, hai người cũng không quan tâm làm gì, đi đến gọi K ra về.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Là vợ anh đây sao (1) so hot

Đồng Nghi ngâm mình trong bồn tắm rửa thật sạch sẽ, ngón tay đặt trên thành bồn tắm nhịp nhịp, đôi mắt nâu trong suốt tựa mặt hồ phẳng lặng nhìn về bộ đồ lót victoria secret màu đen khiêu gợi trên giá, trầm ngâm một hồi cũng đứng dậy lau khô người mặc vào.

Khỏe môi hờ hững nhếch lên một đường, Đồng Nghi nhìn lại chính mình trước gương một lần nữa, cơ thể hoàn hảo khoác lên người chiếc áo blouse trắng mỏng manh nhìn thấu nội y bên trong, mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng để “mùng” sinh nhật chồng rồi đây.

“Phong, hôm nay em sẽ cho anh một sinh nhật thật đáng nhớ.”

Hoàng Phong theo mệnh lệnh tối thượng của vợ đã ngồi sẵn trong phòng khách chờ đợi, anh cũng cho thám Trần về nhà sớm dành không gian riêng tư cho hai vợ chồng tối nay thỏa sức tung hoành, lần đầu tiên được sự chủ động từ Đồng Nghi bất giác Hoàng Phong có chút căng thẳng, tim đập kịch liệt bên trong lồng ngực hồi hộp nhìn từng kim giây đang trôi qua chậm chạp.

“Em xong rồi, anh có thể lên rồi Phong!”

Giọng Đồng Nghi trên lầu vọng xuống gọi, Hoàng Phong như một cái máy nhanh chóng rời khỏi ghế ngồi bước lên lầu.

Căn phòng tối om được thắp rất nhiều nến nhỏ lung linh, cô vợ nhỏ của anh đang cầm trên tay chiếc bánh kem với hai cây nến cắm sẵn trên bánh đứng giữa những ánh nến nhìn anh mỉm cười.

“Chúc mừng sinh nhật anh, đã bước qua tuổi 31 rồi.”

Hoàng Phong không thể rời mắt khỏi trang phục nữ y tá gợi cảm trên người Đồng Nghi, đôi mắt phượng hẹp dài gắt gao nhìn chăm chăm vào cơ thể xinh đẹp của cô, chỉ muốn lao nhanh tới vồ lấy.

Nhìn thấy biểu cảm mất kiên nhẫn của anh, Đồng Nghi đưa cao bánh kem lên nhắc nhở, mỗi lần Hoàng Phong kích động đều trở nên như thế cô sớm đã quen rồi.

“Anh mau đến cầu nguyện rồi thôi nên đi!”

Hoàng Phong không thèm cầu nguyện trực tiếp thôi nên, cánh tay cường tráng đem cô ôm vào lòng: “Anh không cần cầu nguyện, bây giờ anh chỉ muốn yêu em thôi.”

Đồng Nghi đưa ánh mắt mê hoặc nhìn anh dụ dỗ, ngón tay quẹt một vệt kem lên môi mình, nhón chân hôn nhẹ lên đôi môi đang hé mở của anh cùng anh thưởng thức hương thơm ngọt ngào của bánh, nhưng khi Hoàng Phong định áp tay lên má cô đẩy nụ hôn thêm phần sâu sắc, Đồng Nghi đã tách ra làm anh vô cùng hụt hẫng.

“Anh đừng vội, hôm nay em muốn là người làm chủ, không phải anh luôn muốn em như vậy một lần sao?”

Hoàng Phong hít một hơi thật sâu giữ cho bản thân bình tĩnh lại, đôi mắt dán chặt vào dáng vẻ yêu kiều đang đi đến giường ngồi xuống gác chéo chân vào nhau như muốn mời gọi anh đến, mà lời nói thốt ra càng khiến cho bản năng đàn ông trong người anh trời dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết.

“Come on baby!”

Hoàng Phong bước hai bước lớn đã đi đến giường, anh ngồi xuống cạnh Đồng Nghi, hôn nhẹ lên mái tóc đen mượt óng ả của cô: “Em thật sự có thể giết người đó, anh đã từng mơ một lần được em chủ động, nhưng hiện tại còn kích thích hơn cả giấc mơ kia.”

Đồng Nghi đặt tay lên lồng ngực anh đẩy ra, cô cất hộp bánh kem lên bàn gần giường, lấy luôn chiếc hộp nhỏ gần đó đưa cho anh: “Đây là quà sinh nhật em tặng cho anh, anh mở ra đi!”

Hoàng Phong cười tươi đón nhận, theo lời cô mở hộp quà ra, đôi mắt từ mong đợi chuyển sang thích thú nhìn vật bên trong, anh lấy ra đựng đưa cái còng tay trước mặt cô: “Vợ bé nhỏ à, em tặng anh cái này là có ý gì đây?”

Đồng Nghi nở nụ cười thật quyến rũ, cô quý hân lên giường áp hai tay lên khuôn mặt nghiêm nghị của anh, ngọt ngào rót mật dụ dỗ: “Anh xem hôm nay em vì anh chuẩn bị bao nhiêu thứ, còn mặc cả đồ y tá, chiếc còng đó anh đeo vào nữa không phải rất hợp với khung cảnh lãng mạn này sao?”

“Nghi, em táo bạo ngoài sức tưởng tượng của anh rồi...”-Hoàng Phong nhắm hờ mắt ngẩng đầu đón nhận nụ hôn phớt của cô từ bên trên, cổ tay từ lúc nào đã bị cô tra còng vào, Đồng Nghi không hề cưỡng ép, cô là đang ngon ngọt dẫn dắt thôi a.

“Sao nào, anh có muốn tiếp tục được em chăm sóc hay không?”

Hoàng Phong gật nhẹ đầu chào thua, bây giờ cao hứng là thế có bị điên anh mới muốn dừng lại, anh sẽ nghe theo cô hết.

“Tùy ý của em, hôm nay anh sẽ để em toàn quyền quyết định.”

TÁCH.

Đông Nghi hài lòng nhìn Hoàng Phong bị trôi hai tay trên đầu giường với chiếc còng cứng cáp của mình, vẻ mặt câu dẫn lập tức biến hóa trở nên lạnh lùng cực kỳ nguy hiểm.

“Anh xem bây giờ anh có giống với lần đầu tiên anh trôi em hay không?”

“Em...”

Cô kề sát môi vào tai anh thì thầm: “Nói cho anh biết, em thù dai lắm đó, nhưng em hứa sẽ chăm sóc anh tận tình mà.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Là vợ anh đây sao (2) so hot

Ánh mắt anh càng lúc càng thâm sâu khó đoán, nhìn tà áo blouse trắng từ trên người Đông Nghi rơi xuống nệm để lộ cơ thể tuyệt mỹ ẩn hiện bên dưới bộ đồ lót gần như trong suốt màu đen tuyền, tôn lên làn da trắng mịn màng, cặp ngực đầy đặn chèn ép phô bày khe rãnh mê hoặc, thật sự kích thích giác quan của bất kỳ ai nhìn vào không muốn rời mắt đi đâu.

Đông Nghi cong nhẹ khoe môi, cô ngồi hằn lên bụng của Hoàng Phong, những ngón tay như rắn vuốt ve vòm ngực săn chắc, thuận tay cời luôn quần áo của người bên dưới, đến khi chỉ còn mỗi quần lót đang nhô cao lên từ nãy đến giờ bởi kích thích cực đại cô tạo nên thì bỗng nhiên dừng động tác lại.

“Em muốn sao đây...”-giọng anh hơi run lên, đôi mắt sớm đã mờ đục vì dục vọng càng khó kiềm nén khi bàn tay cô đang chạm vào hạ bộ của mình nhẹ nhàng khiêu khích.

Cái cảm giác cho mà lại như không kiểu này giống như hàng ngàn con kiến bò trên người, mang lại cảm giác khó chịu vô cùng, Hoàng Phong khuôn mặt tối sầm nhìn nét mặt đắc ý của Đông Nghi bất mãn.

“Hôm nay là sinh nhật của anh, em nỡ hành hạ chồng của mình như thế sao?”

Đông Nghi nhún vai, vô tội đáp: “Cái này mà gọi là hành hạ sao?”

“Àn...”

Hoàng Phong mím môi nhìn theo bàn tay Đông Nghi đang cời đi quần lót trên người anh xuống, để lộ cựa long to lớn đã dựng đứng lên ra ngoài, bàn tay mang theo luồng nhiệt nóng hổi nhanh chóng bao lấy nơi nhạy cảm của anh, nương theo chiều dài của nó nhẹ nhàng vuốt lên, cảm giác đê mê này làm cho anh vô cùng khoái cảm, muốn bật dậy dành thế chủ động, nhưng hai tay đã bị chiếc còng sắt khóa lại, không cách nào thoát được.

“Vợ yêu... anh chịu hết nổi rồi...”

“Anh nôn nóng làm gì, em chỉ mới bắt đầu thôi.”

Nhìn yết hầu anh không ngừng lên xuống, tâm tình Đông Nghi càng trở nên phấn khích, cô rướn người chồm tới bàn quẹt một vệt kem lớn bôi lên vòm ngực màu đồng nam tính và cơ bụng săn chắc của anh, hài lòng nhìn lên khuôn mặt sững sờ bất ngờ của Hoàng Phong.

“Sinh nhật phải ăn bánh kem chứ.”-chiếc lưỡi ma mảnh liếm nhẹ viền môi đỏ thắm càng tăng thêm mức độ sát thương từ cô, Đông Nghi đưa ngón tay còn dính một ít bánh kem lên môi mút mát, bật ra một tiếng rên khẽ làm cho hô hấp của người nằm bên dưới càng thêm thô ráp.

Không để mất thêm thời gian, Đông Nghi cúi người xuống đặt đôi môi quyến rũ còn mang theo hương vị thơm ngọt của kem hôn lên môi anh, nhưng luôn cố ý né tránh mỗi khi anh tham lam đòi hỏi nhiều hơn nụ hôn từ cô.

“Nghỉ... cho anh...”

Đôi môi mềm mại của cô trượt nhẹ xuống xương đòn gợi cảm của anh, chậm rãi tiến tới vết bánh kem trên ngực anh, đầu lưỡi thè ra liếm lấy số bánh, nhẹ nhàng mút vào lồng ngực săn chắc làm toàn thân anh bị kích thích cực độ, loại kích thích này đặc biệt khó tả, lại từ một người có sức hấp dẫn mê hồn như Đông Nghi càng thêm ngây dại, Hoàng Phong bây giờ chỉ có thể tự trách bản thân ngu ngốc để bị khóa chặt trong chiếc còng chết tiệt này thôi.

“Em thật nhẫn tâm...”

Giọng Hoàng Phong đã trở nên run rẩy, hơi lạc đi vì cảm giác dè mê khó kiềm lòng này.

Nhìn một Hoàng Phong anh tuấn, cương nghị thường ngày bị dục vọng làm cho mất hết kiểm soát, Đông Nghi hài lòng mỉm cười tà mị, bàn tay tìm đến vật cứng vẫn đang dựng đứng sừng sững của anh vượt thêm mấy cái rồi tuyệt tình buông ra làm cho đôi phương vô cùng hụt hẫng và khó chịu.

“Nghĩ... anh phải làm sao em mới cho anh đây?”

Đông Nghi đưa tay lau đi mồ hôi đang lấm tấm trên trán anh, giả vờ tội nghiệp đáp: “Đơn giản thôi, anh xin lỗi em đi, làm em cảm thấy vui em sẽ cho anh...”

“Em...”

Đông Nghi thắng thế hất cằm, bàn tay cố tình vuốt ve cơ thể của anh khơi dậy toàn bộ dục vọng đang cố ản nhẫn còn lại trong người chồng của mình. Bao nhiêu lần anh làm cô tức giận, xấu hổ và ngượng ngùng, hôm nay cô chỉ trả lại anh như thế không có gì quá đáng hết.

Dục hỏa điên cuồng dâng lên tận đỉnh đầu, Hoàng Phong không thể chịu nổi nữa loại kích thích lớn lao này, anh hô loạn: “Anh sai rồi, anh không nên làm những chuyện có lỗi với em, em là tổ tông của anh, là cha mẹ của anh... mau cho anh đi...”

“Ha, anh nói nhanh quá em nghe không kịp, anh nói lại một lần nữa đi, từ từ thôi.”-Đông Nghi đưa tay ra sau lưng cời đi khóa áo lót, đôi ngực căng tròn bóng loáng lập tức phóng thích khỏi sự chật hẹp khề run lên làm cho anh chấn động, đẩy mắt đỏ ngầu lên ức chế.

“Em là cha là mẹ của anh, như thế được chưa?”

“Ngoan, anh luôn nói cơ thể của em rất nhạy cảm, anh xem sự kích động của anh bây giờ kìa.”-đang thắng thế, Đông Nghi càng lúc càng lớn mật muốn đùa dai thêm chút nữa, cảm giác thành tựu này không dễ gì có được làm sao nhanh như vậy lại cho qua.

“Anh nhìn hết được rồi... của anh mà bị phế, nửa đời sau của em ai chăm lo đây...”

Đông Nghi nheo mắt véo nhẹ lên lỗ tai anh: “Nhìn một chút không chết được đâu chồng của em”

“Hôm nay là sinh nhật của anh... em cho hay không thì nói một tiếng, không thì ra ngoài đi, đừng hành hạ anh nữa...”-Hoàng Phong vừa khó chịu vừa giận, anh nóng nảy quát lên, gân xanh theo đó nổi đầy lên trên cổ, nhưng đối với Đông Nghi mà nói anh bây giờ không có nửa điểm nguy hiểm, ngược lại vô cùng đáng yêu.

“Đừng nóng, em cho anh là được phải không, ngoan...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Sinh nhật đáng nhớ 18+

“Trương Đông Nghi, em đang chơi anh có phải không?”

Hoàng Phong bực bội đập mạnh còng tay của mình bị khóa trên đầu giường bức xúc kêu to, nhìn cô vợ đang lay hoay tìm chìa khóa mở còng càng khiến anh sôi máu. Hiện tại cặp mông tròn trịa phô bày một cách hoàn hảo bên dưới quần lót tinh tế màu đen, nổi bật làn da trắng ngần không tì vết của cô đập ngay trước mắt nhưng anh không thể làm gì được, thử hỏi có tức chết hay không.

Đông Nghi không hề giờ thêm trò đùa nào, cô quả thật bị lạc mất chìa khóa rồi, rõ ràng là để dưới đáy hộp quà, không nghĩ đến lại biến mất tăm hơi.

“Em không có, lần này là thật.”

Nhìn ánh mắt cún con áy náy của Đông Nghi không làm cho dục hỏa trong người Hoàng Phong giảm xuống, ngược lại anh càng khó chịu hơn, cắn hận nói: “Em phải chịu trách nhiệm với anh, mau qua đây!”

Đông Nghi biết bản thân có phần sai, cô không còn tâm trí đùa giỡn nữa, ngoan ngoãn ngồi trở lại trên giường nhìn anh, ngây ngô hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo đây?”

Trời ạ, xem cái người vừa mới quyến rũ anh đang nói chuyện kia, nhưng nhìn khuôn mặt ngêch ra của cô anh có chút tin tưởng cô thật sự không biết nên làm gì tiếp theo. Hoàng Phong thật thất bại khi có một sự đồ “ngây thơ” như vậy mà.

“Chắc, hết cách với em rồi.”-Hoàng Phong vờ chán ghét đáp, anh lên tiếng ra lệnh: “Em ngồi lên miệng của anh đi, cơ thể của em cũng cần được làm nóng.”

“WHAT?”-Đồng Nghi thiếu điều muốn cắn luôn lưỡi của mình, trong đầu tua lại hình ảnh lần trước ở phòng khách cả hai bàn về việc soạn lại hợp đồng, Hoàng Phong đã từng “chăm sóc” cô bằng miệng một lần, nói sao ta, cô vẫn chưa thích ứng lắm với tư thế nhạy cảm này.

Hoàng Phong không ngừng thúc giục: “Em nhanh lên, sắp hết sinh nhật của anh rồi!”

Đồng Nghi mím môi khó xử, cuối cùng cũng rụt rè làm theo lời anh, chậm chậm cưỡi thứ vương bận cuối cùng xuống ngồi lên khuôn miệng đang hé mở, sẵn sàng nghênh đón cô.

Nơi riêng tư ngược ngùng lộ ra trước mắt anh mới xinh đẹp làm sao, hai cánh hoa hồng nhạt gất gao mấp máy, ẩm ướt bóng loáng đặc biệt mê người. Cổ họng khô khốc cần được tưới mát, anh không kiên nhẫn thè lưỡi ra liếm lên trên, cảm nhận sự run rẩy ở nơi đó, kích thích càng mãnh liệt hơn, như con thú hoang vội vã mút mát, đâm chiếc lưỡi mềm mại, nóng bỏng vào nơi sâu nhất bên trong hoa huyết của cô.

“Ấn...”-Đồng Nghi chịu sự kích thích của anh không ngừng thốt ra những tiếng rên yêu kiều khuyến khích anh nhiệt tình hơn nữa.

“Ngọt lắm... Nghi...”

Bờ môi anh bao trùm cánh hoa xấu hổ của cô, đầu lưỡi không ngừng luận động, tham lam hút lấy mật dịch tiết ra chảy vào miệng anh nuốt xuống, không bỏ sót một giọt nào.

“Ấn... chậm thôi...”

“Nghi, chăm sóc anh...”-giọng Hoàng Phong khàn đục ra lệnh, vật cứng của anh cũng đang kịch liệt biểu tình đòi quyền lợi, anh thúc giục: “Mau... dùng miệng của em chăm sóc nó đi...”

Đồng Nghi khẽ nhăn mặt vì nơi tư mật của cô vẫn bị anh điên cuồng kích thích, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, giờ đây Đồng Nghi chỉ còn biết nghe theo cảm xúc dẫn đường, chậm chậm cúi đầu xuống tìm đến vật cứng thẳng tắp của anh, ánh mắt lấp lánh trong suốt chớp nhẹ, cô đưa tay nắm lấy cự long to lớn của anh, dùng lưỡi liếm nhẹ lên quy đầu.

“Ừm... tốt lắm...”-anh gầm nhẹ một tiếng, khoái cảm mê mị này khiến cho tâm trí hoàn toàn điên đảo, chiếc lưỡi bên trong cơ thể cô khuấy động liếm láp, cô vũ cho sự đột phá của người vợ ngoan hiền.

Bất được nhịp điệu của anh, Đồng Nghi dần không còn sự e ngại, cô há miệng ra bao lấy đầu quy cương cứng khổng lồ của anh, nhẹ nhàng mút. Khoang miệng nóng bỏng gất gao cọ sát vật cứng nhạy cảm khiến cho dục vọng bùng cháy mãnh liệt, Hoàng Phong không thể chịu đựng được nữa, đưa tay tra chìa khóa mở còng ra, bàn tay to lên tìm đến chiếc hồng nhỏ nhắn của cô nhấc lên, chớp mắt đã trực tiếp tiến thẳng vào, đưa cô lên đỉnh cao nhất.

“Ấn... đau quá...”-Đồng Nghi nhăn mặt rên lên, đôi mắt tròn tròn kinh ngạc nhìn anh được phóng thích khỏi tư thế bị trói, nhưng chưa kịp sững sờ đã bị cao trào cuồng nhiệt của anh đánh tới, mũi tên căng cứng thẳng tắp của anh mạnh bạo đâm vào nơi sâu nhất trong cô.

Đôi môi mọng nóng rực bao phủ lấy đầu ngực đỏ hồng ngay trước mắt, dùng sức gặm nhấm, khơi dậy cảm giác nhộn nhạo khoái cảm khôn xiết trong cơ thể nhỏ bé của cô.

“Dừng... dừng lại...”

Đồng Nghi yếu ớt lắc đầu, sự dừng mãnh của Hoàng Phong không lần nào mà cô không phải kêu cứu, anh mỗi lần cuồng bạo như vậy đều như mất sạch hết lý trí, cần bản không nghe lọt tai lời cầu xin của cô...

“Ngaoan, em quyến rũ như vậy... anh không thể ngừng lại được...”

Đồng Nghi ngửa cổ thờ dốc, đầu ngón tay bầu chặt lên lưng anh, tận sâu trong cơ thể dâng lên một cảm giác ấm áp khó nói thành lời, khiến cho toàn thân cô nóng lên bùng bùng, cổ họng khô khốc không ngừng phát ra tiếng rên mê người. Sâu thẳm bên trong sự thống khổ chính là khoái cảm cùng cực của dục vọng đang lan tràn qua từng tế bào, cô thừa nhận cô yêu sự cuồng nhiệt này từ anh.

“AAAAAAA...”

Hoàng Phong gầm nhẹ một tiếng, bàn tay buông khỏi cự long vừa kịp rút ra bắn chất lỏng trắng đục lên bụng Đồng Nghi, bàn tay còn lại đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của cô nằm xuống giường trên ngực mình.

“Hôm nay em tuyệt lắm!”

Đồng Nghi sau một hồi lấy lại nhịp thở, cô liếc mắt nhìn anh: “Từ sớm anh đã tìm được chìa khóa rồi.”

Hoàng Phong vô tội đáp: “Lúc anh “chăm sóc” cho em anh mới vô tình nhặt được chìa khóa rơi trên đầu giường thôi.”

Cô cười mĩa, nhưng không đôi co với anh thêm nữa. Đông Nghi tựa đầu lên ngực của anh, nhẹ nhàng thì thầm: “Chúng ta sinh một đứa con đi!”

Hoàng Phong ngỡ rằng mình vừa nghe nhầm, lỗ tai vẫn còn ồ ồ chưa thể thanh tỉnh được: “Nghi, em nói lại đi, anh nghe chưa rõ?”

“Em mệt rồi, em ngủ đây!”

“Nghi, anh năn nỉ đó, nói lại một lần đi!”

“Là sinh con.”

Dù không nhìn nhau nhưng đầu đó trên hai khuôn mặt cùng thấp thoáng nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Kế ly gián

Đông Nghi cau mày nhìn số liệu trong sổ sách của công ty, đột nhiên dự án cô đang đảm nhiệm lại phát sinh thêm khoảng chi phí không minh bạch, thời gian qua công việc của cô đều do Hoàng Phong hỗ trợ, nhưng không lý nào anh lại làm chuyện bất lợi cho mình.

“Vi sao phát sinh lớn như vậy mà giờ tôi mới biết?”- giọng Đông Nghi âm lãnh gắt hời, thư ký theo cô làm việc bao nhiêu năm nay không có lá gan lớn như vậy, nhưng như thế nào lại không để cô được biết sự tình.

Nét mặt cô thư ký trắng bệch, trước con thịnh nộ được che giấu cẩn thận bằng vẻ ngoài lãnh khốc càng khiến người khác khiếp sợ hơn, cô thư ký ngay cả nhìn thẳng vào mắt Đông Nghi cũng không có can đảm.

“Là do chủ tịch Hoàng... anh ấy nói thời gian cô dưỡng bệnh không được làm phiền, tất cả những phê duyệt đều có chữ ký của chủ tịch Hoàng...”

Đông Nghi bị sốc khi nhìn vào chữ ký quen thuộc của Hoàng Phong trên những phát sinh được phê duyệt, anh ấy vì sao lại làm như thế, người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng số liệu không minh bạch này cố tình tạo nên, nói cách khác là cô đang mòn rút tiền của công ty cho vào túi riêng.

“Được rồi, cô lui ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

“Vâng, tôi xin phép.”- cô thư ký cúi đầu chào, cả người nhẹ nhõm vì thoát khỏi bầu không khí căng thẳng này.

Ngồi trên chiếc ghế giám đốc lớn trong phòng làm việc hướng mắt nhìn ra thế giới bên ngoài qua lớp kính trong suốt, những ngón tay thanh mảnh gõ nhẹ lên mặt bàn trầm tư suy nghĩ một lúc thật lâu, cuối cùng Đông Nghi cũng đứng dậy rời khỏi.

Vừa đi xuống đến đại sảnh của công ty, Đông Nghi nhìn thấy K đang bước vào tiến về phía mình, cô ấy chủ động bắt chuyện trước.

“Em định đi đâu à?”

Đông Nghi vẫn tiếp tục bước đi, cô trả lời nhanh: “Tìm Phong.”

“Anh ấy không có ở nhà đâu.”

Bước chân Đông Nghi khựng lại, đôi mắt thâm sâu khẽ nheo lại nhìn K dò xét: “A Cầu vừa bảo hôm nay Phong không đến công ty, cũng không đi có lịch trình gì, vì sao chị lại biết anh ấy không có ở nhà.”

K tỏ ra lúng túng, cô lấp liếm thốt: “Hôm nay em sao vậy? Chị vừa từ nhà em qua đây, định tìm Hoàng Phong bàn chút chuyện thôi.”

Đông Nghi thờ ắt ra, cô đang nghĩ đi đâu thế này, nhưng là trực giác của cô vẫn cho rằng Hoàng Phong đang ở trong nhà, còn cả vừa rồi gọi điện cho thám Trần nói với cô Phong dặn hôm nay không cần đến dọn dẹp nhà cửa, rõ ràng anh có chuyện muốn giấu cô.

Đông Nghi leo lên xe khi tài xế vừa chạy ra tới trước cửa công ty, K theo cô ngồi vào ghế bên cạnh.

“Tôi cũng muốn tìm Phong, chúng ta đi chung đi!”

K nhìn Đông Nghi lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì sao? Nhìn em hôm nay lạ lắm.”

Đông Nghi chớp nhẹ mắt, hồ hững trả lời K: “Trông chị cũng như có chuyện muốn giấu tôi.”

Chiếc xe đậu trước cổng nhà, Đông Nghi không vội bước vào ngay, đôi mắt dừng lại nơi đôi giày cao gót lạ đặt ở kệ giày dép, nhà của cô còn có người khác, hơn nữa là một người phụ nữ.

“Nghi à, hay chúng ta đi thôi, xem ra không có...”

Đông Nghi quay sang K, ánh mắt sắc bén nhìn vào vẻ bối rối của K, cô đã đoán được điều gì đó: “Chị biết Phong đang ở đây cùng người phụ nữ khác phải không?”

“...”

Đông Nghi không đợi câu trả lời của K, trực tiếp đi lên phòng tìm người.

K không vội theo Đông Nghi, tay kín đáo lấy điện thoại ra nhắn tin, sau đó mới theo cô ấy lên phòng.

Bên trong phòng ngủ vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ của đôi nam nữ, đáy mắt Đông Nghi sắc lại, bàn tay bên dưới run run tìm đến nắm cửa mở nhẹ ra, tránh làm kinh động đến hai người bên trong.

Là khuôn mặt của anh, giọng nói của anh. . .

Nhưng là đang ôm hôn người con gái khác trên giường ngủ của cô và anh.

Đông Nghi ghiến chặt răng tức giận, bàn tay bóp chặt ngực trái, nơi đang nhói lên từng hồi với hình ảnh chói mắt phía trước, hai chân giống như đeo đá nặng trĩu không thể nhấc lên được, nửa muốn xông vào bắt quả tang tại trận, nửa lại đau đớn muốn bỏ chạy thật xa, nhưng rốt cục lại chôn chân tại chỗ, không có sức lực làm bất kỳ điều gì.

CẠCH.

K đóng nhẹ cửa lại che đi khung cảnh trước mắt, không nói lời nào nắm tay Đông Nghi kéo khỏi nơi này.

Bên trong căn phòng, Lý Nhã Hân sau một màn hôn hít người đàn ông, nhìn thấy cánh cửa khép lại vội đẩy hẳn ra. Khuôn mặt của người đàn ông có điểm giống với Hoàng Phong đến chín phần, nếu chỉ nhìn thoáng qua ai cũng sẽ nhầm lẫn với anh, nhưng nhìn thật kỹ, đó là khuôn mặt đã được hóa trang cẩn thận bởi mặt nạ da người, thứ được dùng ở phim trường cho các diễn viên đóng thế.

Lý Nhã Hân nhếch môi đi đến bàn tắt luôn máy thu âm giọng nói của Hoàng Phong đã được làm giả, kịch bản hoàn hảo như vậy, người bình thường còn không phát hiện ra, huống hồ là người đang mất đi sự sáng suốt khi bắt gian tại trận như Đông Nghi.

“K à, cô thú vị hơn tôi tưởng rất nhiều.”

K ngồi yên nhìn Đông Nghi uống hết ly rượu này đến ly rượu khác trong hộp đêm, bản thân không có nửa điểm khuyên ngăn, sâu thẳm trong đôi mắt đen đặc vô cảm chính là sự đắc ý được che giấu cẩn thận, mọi thứ đều đi đúng hướng cô đã vẽ ra.

Đông Nghi cười khinh nhìn ID điện thoại hiển thị hơn chục cuộc gọi của Hoàng Phong, hiện tại đã hơn 11 giờ đêm, cô chưa về nên anh gọi điện cũng đúng thôi. Nhưng là Đông Nghi không thể tin tưởng được anh là quan tâm cho cô hay đang đóng kịch trước mặt mình nữa.

Ánh mắt lướt sang điện thoại đang đổ chuông của K, Đông Nghi ngửa cổ uống thêm một ly rượu khác: “Chị đừng trả lời anh ta.”

K tắt luôn cuộc gọi của Hoàng Phong cho vào túi, lần này K đưa tay ngăn Đông Nghi uống tiếp: “Đủ rồi, đừng uống nữa!”

Đông Nghi khuôn mặt đỏ ửng lên vì hơi men, ánh mắt mơ màng nhìn K nắm lấy cổ áo cô ấy lay nhẹ, giọng nói ngà ngà nhưng mang theo sự chua xót và chân thành: “Bây giờ tôi chỉ còn tin tưởng mỗi mình chị... đừng phản bội lại tôi, có được không?”

“...”

“Trả lời tôi đi... tôi xin chị đấy...”-Đông Nghi ngả người ra sau ghế gục đi, mi mắt mệt mỏi khép lại, miệng vẫn thì thầm nói những từ ngữ lặp lại.

Đáng lý ra K phải rất vui khi nhìn thấy sự suy sụp này của Đông Nghi, nhưng vì sao tim cô không thoải mái chút nào, khi niềm tin bị đập đổ, con người đều trở nên thật đáng thương.

“Giao cô ấy cho anh!”-Diệp Vũ đứng trước mặt K lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người đang say khướt gục trên ghế.

K neho mắt nhìn lên anh: “Bây giờ không phải lúc.”

“Chồng ngoại tình, vợ nổi lại tình xưa với người tình cũ, còn gì không hợp lý nữa? Em không phải cẩn thận, em đang mềm lòng rồi K à.”

Diệp Vũ không đợi K đồng ý, anh bước tới dìu Đông Nghi đứng dậy rồi bế luôn cô trong vòng tay vững chắc của mình rồi đi, để lại một người ở đó vẫn ngồi yên bất động.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bị đánh thuốc

Cơ thể vô lực của Đông Nghi dựa hoàn toàn vào cơ thể rắn chắc của Diệp Vũ, thần trí cô nửa mê nửa tỉnh không thể nhìn rõ được người đang bế mình là ai.

Diệp Vũ mở cửa phòng, nhẹ nhàng đặt Đông Nghi lên giường. Ánh mắt mê đắm nhìn cơ thể ngọc ngà của cô, men rượu làm da dẻ Đông Nghi hồng hào, dưới ánh đèn chiếu xuống thêm phần lung linh mê người.

“Phong... Phong...”

Hàng chân mảy cau lại khó coi khi âm thanh khe khẽ thốt ra từ miệng cô không phải là tên của mình, Diệp Vũ thờ ra nặng nề, anh đi đến bàn mở nắp chai nước uống một ngụm lớn, đáy mắt thâm sâu chột sặc lại khi nghĩ đến một thứ. Diệp Vũ lấy trong túi mình ra viên thuốc nhỏ, anh tiến tới ngồi cạnh Đông Nghi nâng người cô lên ép viên thuốc vào khoang miệng nhỏ xinh.

Cảm nhận có dị vật trên môi, Đông Nghi khẽ nhăn mặt, mím môi bài xích viên thuốc nhưng đã bị bàn tay thô bạo bóp chặt mở ra, Diệp Vũ kê chai nước vào miệng để Đông Nghi dễ dàng nuốt trôi viên thuốc xuống, sau đó kiên nhẫn ngồi bên cạnh chờ đợi thuốc ngấm vào cơ thể cô.

“Nghị, anh không quan tâm em là vợ của hấn, từ giờ anh không để hấn cướp lấy em nữa.”

Những ngón tay run rẩy sờ soạng lên cổ áo của mình, Đông Nghi khó chịu vì sự bức bách đột ngột, cả người nóng ran lên xuất ra một tầng mồ hôi ướt đầm mướt áo sơ mi mỏng manh, đôi chân thon dài nổi bật được chiếc váy xanh lam ôm sát đùi cong lên càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của cô.

Yết hầu Diệp Vũ lăn nhẹ xuống, nhìn Đông Nghi như vậy bản thân của anh cũng không thể kiềm chế nổi dục hỏa bên trong của mình.

Đôi mắt long lanh ướt nước chớp nhẹ, một chút ý thức mơ hồ còn sót lại trong đầu Đông Nghi, khuôn mặt của người đàn ông xa lạ... không phải là Hoàng Phong...

“Nghị, anh yêu em...”

Đôi môi nóng rực bao phủ lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô, hút lấy hương thơm đặc trưng hòa cùng mùi rượu thoang thoảng qua hơi thở gấp gáp của cô, Diệp Vũ càng hưng phấn muốn nhiều hơn nữa, mặc kệ những phản kháng yếu ớt của người bên dưới, lần này anh nhất định phải có được cô.

“Đừng...”

Đông Nghi vô lực không có khả năng né tránh những cái hôn vũ bão của Diệp Vũ, cảm giác này không phải là anh, cô không muốn.. nhưng mà cơ thể lại không nghe lời mềm nhũn nằm yên bên dưới, để mặc cho người đàn ông càn rỡ làm loạn.

“Ừm...”

Bàn tay to lớn bao trọn hai bên ngực căng tròn của cô tận tình xoa nắn, cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, Diệp Vũ mạnh bạo xé rách áo của cô cởi đi, để cho tiếp xúc da thịt được thân mật hơn.

Bạc môi mỏng rời khỏi đôi môi sưng đỏ của cô tìm lấy nhụy hoa xinh đẹp trước ngực cô ngậm lấy, tham lam bú mớm. Kích thích cuồng nhiệt của Diệp Vũ cộng hưởng với thuốc trong cơ thể cô tạo nên nguồn nhiệt lớn, cảm giác này làm cho cô càng bức bối hơn...

“Hức... đừng...”

Diệp Vũ hưng phấn tột cùng, kéo cao váy Đông Nghi lên ngang hông, tay tìm đến quần lót tinh xảo ấn mạnh vào nơi tư mật đã ướt đầm dịch mật của cô, cổ họng khô khát muốn được uống lấy suối tình ngọt ngào này.

Bàn tay vừa định tuột đi quần lót của cô xuống, bỗng nhiên ngoài cửa phòng có tiếng đập lớn vọng vào. Diệp Vũ khó chịu nhìn lên khuôn mặt mê mẩn của cô, lầm bầm: “Thật mất hứng!”

Tom bên ngoài không đợi chủ nhân ngôi nhà mở cửa đã đập luôn cửa xông vào tìm kiếm, khi nãy ở hộp đêm anh đã nhìn thấy người đàn ông lạ mặt đưa Đông Nghi đi, cô ấy còn đang say khướt.

“Cái thể loại gì đây?”-Tom nghiêng rặng khi nhìn thấy hình ảnh chương mất trên giường, chị dâu của anh mà tên này cũng dám động vào, đúng là chán sống rồi.

“Mày là thằng nào, mau cút đi!”-Tom lớn giọng quát, anh sấn tới cởi nhanh áo khoác của mình đắp lên cơ thể xốc xếch không lành lặn của cô.

Diệp Vũ nhếch môi, khuôn mặt tối sầm lại, đáy mắt độc ác trùng trùng xoáy thẳng lên người vừa phá hỏng chuyện chuyện tốt của mình.

“Có giỏi thì cứ đến lấy người về!”

Tom đưa tay lên trước ngực bóp mạnh, ánh mắt tức giận nhìn về mặt khó ưa của Diệp Vũ, tay vung nắm đấm lên nhưng đã bị hấn thành công tránh đòn đấm vào bụng mình khiến Tom ngã luôn xuống sàn quần quai.

“Chết tiệt!”

“Tôi ghét mấy người to con thích thể hiện giống cậu đấy, nghe nói cậu đang theo đuổi một cô vệ sĩ, người như cậu thật vô dụng.”

Đôi mắt đỏ ngầu lên thịnh nộ, Tom đứng bật dậy lao tới Diệp Vũ, nhưng rồi lãnh thêm một đấm vào bên má khiến môi anh rách toát tứa máu.

“Khụ khụ...”

Diệp Vũ khinh thường nhìn Tom, tên này không xứng với em gái của anh, nể tình K anh sẽ bỏ qua nếu hấn chịu rút lui: “Bây giờ bỏ đi còn kịp đó. Tôi không có thừa sự kiên nhẫn đâu.”

Tom cảm thấy nực cười, đáy mắt lóe lên điểm sáng nhìn lên người vừa bước vào đứng sau lưng Diệp Vũ: “Ông đây cũng không thừa kiên nhẫn chờ mày bị đánh đâu.”

BỐP

Hoàng Phong nắm lấy bả vai Diệp Vũ vung tay đấm vào mặt anh, lạnh lùng lên tiếng: “Cái này là trả lại cú đá hôm trước.”

Diệp Vũ bất ngờ bị đánh, anh sững sốt không kịp né đi, đến khi nhận ra Hoàng Phong xuất hiện không khỏi cảm tức: “Mày...”

Đáy mắt âm lãnh hiện lên tia tàn độc nhìn người đang nằm trên giường, Hoàng Phong tung thêm một cước đá vào bụng Diệp Vũ, lần này anh đã né kịp nhưng vẫn bị Hoàng Phong đấm trúng vào bên má còn lại.

“Cái này là tội dám đụng vào vợ tao.”

BỐP BỐP.

Tom nhìn Hoàng Phong đánh điên cuồng vào mặt Diệp Vũ không hề có ý định ngăn cản, cho dù hấn có chết đi cũng đáng tội, nhưng mà nhìn lại người nằm trên giường có dấu hiệu không được ổn, anh vội hô lên: “Phong, Đông Nghi đừng như bị đánh thuốc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Thua nhưng không thua

Hoàng Phong gấp gấp bế Đông Nghi rời khỏi xe đi thẳng lên phòng không thèm nhìn lấy chủ nhà nghi lên tiếng ra lệnh: "Mau đưa tôi đến phòng gần nhất!"

Tên chủ nhà nghi hớn hờ dẫn đường sau khi được Hoàng Phong ném cho một xấp tiền dày, nhìn bộ dạng anh đang bế cô hôn mê bất tỉnh như thế này mấy ai có thể suy nghĩ trong sáng nổi, hơn nữa anh là đưa cô vào trong nhà nghi nữa cơ: "Quý khách, đây là phòng tốt nhất ở đây, chúc quý khách một đêm vui vẻ!"

Hoàng Phong không hơi sức để tâm đến lời nói của hấn, anh đi thẳng đến giường nhẹ nhàng đặt Đông Nghi nằm xuống. Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, hơi thở đứt quãng khó nhọc vì tác dụng của thuốc khiến Hoàng Phong càng thêm căm hận tên Diệp Vũ khôn kiếp kia, cơ thể vợ anh vốn không được tốt, hấn ta là không biết hay bởi vì dục vọng quá lớn lại dám hạ thuốc cô ấy, còn cả những vết tích rõ rệt trên cơ thể mất cảm của Đông Nghi vô cùng chói mắt. Nếu anh căm hận Diệp Vũ một thì anh đang giận cô đến mười.

"Khó chịu quá... hức..."

Đông Nghi không ngừng đưa tay sờ soạng cơ thể như thiêu đốt của mình, quần quai trên giường phát ra những tiếng rên rỉ câu dẫn mê hồn.

Hoàng Phong phút chốc đã bị cô làm cho điên đảo, nhất thời tạm gác bỏ những chuyện khác qua một bên, anh vội nhanh tay phục trên người mình tiến tới chiếc giường lớn kia, không kiên nhẫn vén cao chiếc váy đã nhăn nhúm của cô lên cởi đi quần lót, trực tiếp tiến thẳng vào nơi sâu nhất bên trong cô.

"Ấn..."

Cơ thể bức bối đột nhiên được lấp đầy, dục vọng của anh vô cùng mạnh mẽ, khuôn miệng nhỏ xinh bật ra tiếng ngân yêu kiều, cổ vũ cho anh thêm phần hưng phấn.

Đôi môi điên cuồng của anh bao lấy cánh môi đang gất gao mấp máy của cô, dùng sức mút lấy đôi môi ngọt ngào quyết tẩy đi hương vị xa lạ kia, đẩy mất đồ rục rộc ác tía xuống bầu ngực căng tròn hờ hênh bên dưới lớp áo sơ mi đã bị đứt cúc hằn những vết tích đỏ ửng chói mắt, Hoàng Phong đưa tay mạnh bạo nắn bóp, dùng sự yêu thương của mình lấp đi những thứ không nên tồn tại trên cơ thể của cô.

"Đau... dừng lại..."

Trong cơn mê mẩn, Đông Nghi ưỡng cong người khó nhọc rên lên, bên trong sự khoái cảm tốt cùng còn mang theo nỗi đau thống khổ làm cô không thể chịu nổi, mỗi lần anh tiến vào trong cô đều tăng thêm sự cuồng bạo khiến cho Đông Nghi kinh hoàng thờ dốc, tim đập loạn lên.

"Ai cho em tự ý làm loạn? Hôm nay anh phải dạy dỗ lại em mới được."

Hoàng Phong bắt đầu cúi đầu hôn xuống môi cô, hai tay thô bạo đang rộng hai chân cô ra để nơi tiếp xúc giữa hai người được thuận tiện hơn. Trước sự cuồng mãnh của anh, cơ thể cô cũng hết sức phối hợp, vòng eo nhỏ nhắn cong lên nghênh đón anh tiến công vào nơi e ấp của mình, bên trong nóng rực không ngừng co rút...

Trước sự hợp tác ả ý của Đông Nghi, Hoàng Phong hài lòng tạm tha cho cô, anh đột ngột thay đổi tư thế nằm xuống giường để cô ngồi trên người mình, nơi giao nhau của họ vẫn không tách rời mạnh liệt loạn động.

"Em mau lên đi!"-Hoàng Phong vỗ mạnh lên chiếc mông no tròn của cô thúc giục, sau đó rời lên vòng eo mê hoặc dùng lực chuyển động, để cô giữ vai trò làm người điều khiển.

Đông Nghi bị dục vọng dẫn lối điên cuồng lắc hông, đầu ngửa ra sau thờ dốc hưởng thụ khoái cảm lan tràn qua từng thớ thịt nhạy cảm, cô bé của cô đang co rút không ngừng, yêu thương ôm lấy vật cứng không lồ của anh mút mát.

Hai mắt mê mẩn nhìn lên cơ thể xinh đẹp của Đông Nghi hiện ngay trước mắt, cặp ngực đầy đặn bởi sự chuyển động run rẩy không ngừng thật sự mê người, Hoàng Phong cảm không được kéo cô nằm xuống vui mật vào nơi no tròn hôn hít nhiệt tình, tay vẫn điên cuồng vỗ mạnh lên cặp mông đã đỏ ửng lên vì bị mình đánh của cô.

"Ân... nhanh lên..."-giọng cô nhẹ nhàng thốt, cơ thể một lần nữa bị anh tùy ý sắp đặt nằm sấp xuống giường, cơ thể lực lưỡng đàn ông áp chặt lên mạnh bạo ra vào, sự xâm lược cuồng dã này từ anh lần đầu tiên cô mới được nếm trải, nó đã quá sức chịu đựng của cô...

"AAAAAA... dừng lại..."

Trong lúc hưng phấn kéo đến, Hoàng Phong không thể khống chế bắn luôn tinh dịch vào nơi sâu nhất bên trong cô, anh gục xuống cơ thể bóng loáng mềm mại của cô thờ dốc. Mà người bên dưới đã hoàn toàn kiệt sức như muốn ngất đi bất cứ lúc nào, mái tóc đen mượt có chút rối che đi một phần khuôn mặt kiều diễm của cô càng làm cho vẻ đẹp kia thêm phần mê đắm lòng người.

"Hôm nay em đặc biệt rất nóng bỏng..."

Hoàng Phong trở người giảm đi sức nặng trên cơ thể Đông Nghi, anh nhẹ nhàng đặt cô nằm ngay ngắn lại, cởi bỏ những thứ vướng bận trên người cô quăng đi, sau đó đắp chăn vào cho cả hai.

Đông Nghi tỉnh lại trời cũng đã đứng bóng, cô phát hiện ra mình đang nằm trong lòng ngực rắn chắc của anh, mùi hương quen thuộc này cho dù không nhìn cô cũng biết là ai, chỉ là bản thân vừa xoay một cái, bên dưới liền cảm nhận cơn đau nhức nhối, một mình chứng quá rõ ràng cho sự cuồng nhiệt đêm qua.

"A..."

Hoàng Phong đã tỉnh từ lúc cô khẽ trở mình, anh không vội mở mắt cốt để xem biểu hiện của cô như thế nào, nhưng là vẫn bị cô phát hiện ra.

"Anh còn giả vờ, mau buông em ra!"

"Em nổi nóng với ai thế, người nên nổi nóng là anh đây, tự ý hành động, nếu Tom mất dấu em thật anh biết phải thế nào đây?"-Hoàng Phong vờ dỗi nhìn cô trách cứ.

Bất được cá lớn thì phải cựa lớn, Đông Nghi liều lĩnh dùng bản thân làm mồi nhử để tìm ra kẻ trong tối, chỉ là cô không ngờ Tom lại chậm trễ như vậy, suýt nữa hại chết cô rồi. (Cổ thuyết âm mưu cả rồi, chương sau au sẽ giải thích rõ hơn)

Đông Nghi không còn hơi sức đâu đôi co với anh, cổ họng khô ran, cô nhìn lên anh ra lệnh: "Em muốn uống nước!"

Hoàng Phong ngồi dậy với tay ra đầu giường lấy nước mở sẵn nắp đưa cho cô, không quên trêu chọc vợ mình: "Đêm qua rên nhiều như vậy khát nước là phải rồi."

Đông Nghi lờm anh một cái, cô uống một gần nửa chai nước, sau đó đưa trả lại cho anh lười biếng nằm xuống giường, nhưng không thể chọn mất được khi phát hiện ra một điều: "Nơi này là nơi nào vậy?"

"Nhà nghỉ, đêm qua em ngấm thuốc, anh chỉ có thể tìm một nơi gần đây nhất thôi."-Hoàng Phong tỉnh bơ đáp, anh uống nốt phần nước còn lại.

Đồng Nghi kiên cường ngồi bật dậy, nén đi con đau râm ran bên dưới nhặt quần áo vương vãi trên giường mặc vào. Gì chứ chỗ này làm sao bọn họ có thể làm cái chuyện đó tới qua được, cô chỉ muốn về nhà tắm rửa thật sạch sẽ.

Hoàng Phong nhìn dáng vẻ đáng yêu của vợ mình lấy làm thú vị, anh không vội gì mấy vẫn ngồi đó nhìn Đồng Nghi mặc đồ vào người, nhưng là...

"Đồ bị xé hết rồi mặc kiểu gì đây?"

Đồng Nghi quay người lại nhìn người chồng yêu dấu của mình không có chút thái độ nào sau lời nói của cô, lên tiếng nói: "Anh ra ngoài mua cho em một bộ quần áo khác đi!"

Hoàng Phong nhếch môi, anh chậm rãi mặc quần áo lên người, đi đến cửa mở toan rèm để ánh nắng rọi vào phòng. Đồng Nghi bị hành động của anh làm bàng hoàng, giận dữ lườm anh: "Phong!"

"Đồ trên người em đâu phải anh xé, em lên tiếng cầu xin anh anh sẽ mua quần áo mới cho em."-anh tựa lưng lên vách tường gần cửa sổ, đôi mắt phượng hẹp dài thích thú ngắm nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng lên vì bị chọc tức của Đồng Nghi, cơ thể non mềm hờ hững khoác lên người chiếc áo sơ mi đã bung hết cúc áo cùng chiếc váy nhăn nhúm, trông cô hiện tại vô cùng đáng yêu a.

"Em không tin anh để vợ mình như thế này ra ngoài."-cô khoanh tay trước ngực hất cằm đầu khẩu với anh.

Hoàng Phong tỉnh bơ đáp trả: "Anh chính là không tin em dám mặc như thế ra ngoài."

Hai ánh mắt sắc bén nhìn nhau chăm chăm, bầu không khí nhanh chóng tràn ngập sự căng thẳng không ai chịu thua ai. Mãi một lúc sau, Đồng Nghi là người chớp mắt trước, coi như anh nói đúng đi, cô không thể ăn mặc như thế ra đường, xấu hổ chết mất thôi.

Khóe môi mỏng cong nhẹ lên một đường đắc ý, Hoàng Phong im lặng chờ đợi động thái từ vợ mình khi trông thấy vẻ mặt dịu xuống cam chịu của cô.

Giọng cô khê khàng lên tiếng: "Em xin anh, mua giúp em một bộ quần áo mới đi!"

"Làm mặt cún con cho anh xem đi!"-Hoàng Phong được nước lấn tới, tính ra anh vẫn chưa được nhìn thấy khía cạnh dễ thương từ cô bao giờ, anh cũng muốn xem thử một lần.

Đồng Nghi nheo mắt nhìn anh khó xử, anh đang làm khó cô quá rồi, làm sao Đồng Nghi có thể bày ra bộ mặt cún con dễ thương như mấy đứa trẻ nhỏ được, cô là ai cơ chứ? Và cô cũng không biết phải làm nó như thế nào nữa.

Nét mặt tối sầm lại chán nản, đẩy mắt cô đột nhiên lướt sang điện thoại bàn để trên bàn gần giường. Đồng Nghi không thèm nhìn mặt người chồng đáng ghét của mình bấm số gọi cho chủ nhà nghỉ nhưng đã bị anh dập máy ngăn cản.

"Thua em rồi đó, được chưa?"

"Không ai làm khó vợ của mình như anh hết. Nhanh lên đi, em mệt lắm!"-Đồng Nghi nhấn mặt bị anh vỗ vào mông mình một cái mới chịu rời đi, bây giờ cô mới cảm nhận nơi đó có chút rát, dường như bị ai đánh vào thì phải. Chỉ là toàn thân đều đau nhức ư ờai nên Đồng Nghi không còn phân biệt được rõ ràng cảm giác của mình thôi.

"Anh ấy đúng là thừa cơ trục lợi, đêm hôm qua cuồng nhiệt như thế nào thế này?"

Diệp Vũ tức giận trừng mắt lườm K đang ngồi thản nhiên pha trà, tay chạm nhẹ lên bên má sưng húp vì bị đánh, nơi đó liền truyền tới cơn đau rất buốt.

"Anh đã bảo em xử lý cái tên bám đuôi đó rồi, để hấn phá hỏng chuyện của chúng ta."

K vẫn điềm nhiên làm việc của mình, sắc mặt không thay đổi biểu cảm với lời trách của anh: "Bản thân anh không cẩn thận để bị theo dõi còn quay ngược lại trách tôi."

"Hừ, nhưng mà tên đó có nhìn thấy chúng ta nói chuyện với nhau ở hộp đêm hay không? Lỡ hấn nói cho hai người kia biết chúng ta có quan hệ với nhau thì sao?"

"Bây giờ anh mới nghĩ đến chuyện đó không thấy đã muộn quá rồi sao?"

K đặt ấm trà xuống bàn, đưa chén trà lên miệng thổi nhẹ nhắm nháp hương vị thanh dịu của nước trà: "Có lẽ từ đầu chúng ta đã bị phát hiện rồi."

Diệp Vũ sững sốt với lời nói của em gái mình, nhưng điều khiến anh kinh hoàng hơn chính là thái độ bình thản đến đáng sợ của K: "Em bị chuyên ngành tâm lý học của mình ám ảnh rồi sao? Kế hoạch của chúng ta hoàn hảo như thế kia mà."

"Mọi thứ trên đời này đều có những biến cố có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Nhưng nếu họ phát hiện ra mọi thứ sẽ càng trở nên thú vị hơn việc chúng ta tự sắp đặt tất cả thế này. Đã đến lúc phải tháo lớp mặt nạ giả dối này ra rồi."

Diệp Vũ thoáng rung mình khi nhìn vào đôi mắt thâm sâu khó nắm bắt của K, dường như con bé không còn xem đây là việc báo thù nữa mà là một trò chơi đấu trí kích thích.

Đứng giữa phòng khách, ánh mắt thâm thúy cẩn thận quan sát người đang ngồi trên ghế sofa dài, K bước tới gần hơn ngồi đối diện Đông Nghi, trầm giọng hỏi: "Hôm qua tôi xin lỗi!"

Đông Nghi dùng tay sấn nĩa lên miếng táo được gọt sẵn trong đĩa để trên bàn đưa cho K, bản thân cũng lấy một miếng tương tự: "Giữa chúng ta còn cần phải xin lỗi sao? Nếu làm sai, là tôi đã quá bị lụy chuốc say mình."

Im lặng không đáp trả, K cắn miếng táo từ tốn ăn.

"Chị nghĩ Tom là người phiền phức luôn đeo bám theo mình, nhưng nhờ có anh ấy nên tôi mới thoát khỏi kiếp nạn này. Tính ra cũng nhờ có chị."-Đông Nghi vu vơ đáp, nhưng câu nói lại hàm chứa rất nhiều ẩn ý, hai đôi mắt sắc lạnh vẫn xoáy thẳng vào nhau quyết không xao lãng việc dò xét tâm tư đối phương.

"Từ bao giờ chúng ta lại trở nên căng thẳng như thế này?"

Cả hai cùng đặt nĩa xuống bàn, Đông Nghi theo thói quen cũ đặt tay lên mặt bàn gỗ nhẹ, những lúc cô cần tập trung suy nghĩ vấn đề nào đó đều tự giác có cử chỉ nhỏ nhặt này.

"Có phải em có điều muốn nói với tôi không?"-K mở lời đi thẳng vào vấn đề, cô nhận ra sự dè dặt cẩn trọng trong đôi mắt của Đông Nghi, một khi nói ra mọi chuyện, mối quan hệ hiện tại của họ sẽ rạch rõ ranh giới hoàn toàn.

"Tôi muốn biết chính xác em nghi ngờ từ lúc nào?"

Đông Nghi không vội trả lời, cô đứng dậy đi đến học tủ gần đó lấy ra một tập phong bì đưa cho K, bên trong là mẫu kết quả giám định ADN của cô và cô ấy.

Nhân câu mở to lên kinh ngạc, K không thể ngờ được chuyện này, vì sao lại bắt nguồn từ chuyện tưởng chừng như không thể biết này được?

"Kết quả cho thấy chúng ta có quan hệ huyết thống với nhau."

Bàn tay nắm chặt tờ giấy đến nhăn nhúm, lồng ngực K cảm giác nhói lên khó chịu, từ lúc bắt đầu cô đã thua đứa em này rồi sao? Không thể nào...

"Khi tiếp xúc nhiều hơn với chị, tôi cảm giác được hình bóng của ba chúng ta trong con người chị, có một sợi dây vô hình liên kết giữa chúng ta lại với nhau. Những người dị ứng với chuỗi không nhiều, bản thân tôi không có nhưng chị lại di truyền điểm này từ ông, tôi đã đánh bạo lên làm mẫu kết quả này."-Đông Nghi khẽ khàng giải thích.

"Lẽ nào ông ấy nói với em mình có một đứa con gái khác sao? Nhưng... không thể..."-K lắc nhẹ đầu, cô dần trở nên mất kiểm soát, K nhàu luôn tờ giấy bóp chặt trong tay mình.

"Phải, nhưng là trong bản di chúc sau khi ba chúng ta qua đời, ông ấy đã bí mật gửi riêng cho tôi."

"Ra là vậy..."

"Nhưng tôi đã từng tin tưởng chị, xem chị như người chị em tốt thật sự, lúc niềm tin của tôi đạt mức cao nhất thì chị lại lạnh lùng đạp đổ nó đi. Kẻ ly gián tôi và Hoàng Phong chính là chị, chỉ có chị mới có thể tạo ra những thứ hợp lý như vậy làm cho tôi hiểu lầm Phong. Nhưng có một điều chị không ngờ tới..."-Đông Nghi ngưng lại một lúc nhìn khuôn mặt trơ ra của K, cô tiếp tục: "Hôm sinh nhật Phong, tôi đã làm xước tay anh ấy bởi chiếc công, thế nhưng người đàn ông ôm hôn Lý Nhã Hân cổ tay lại không có chút vết tích nào, nó khiến tôi ngờ vực rất nhiều."

K nhíu mày, con người đồ lộng lên vì đang kìm nén sự thua thiệt của bản thân trước mặt Đông Nghi, kế hoạch của cô vốn dĩ rất hoàn hảo, dù bản thân tính toán chi li từng tí vẫn không qua được mắt tinh tường của cô ấy, ý nghĩ đó khiến cô càng cảm thấy chán ghét bản thân nhiều hơn.

"Trên tất cả tôi tin tưởng Phong không có khả năng làm chuyện có lỗi với mình."-Đông Nghi chốt lại câu ngắn gọn.

Niềm tin giữa con người không dễ dàng trao gửi cho nhau, nhưng một khi đã tin tưởng, Đông Nghi sẽ cho họ một cơ hội, giống như việc cô dùng chính mình đánh cược với hy vọng K không phải là kẻ phản bội họ, nhưng cô ấy đã làm cô thật sự thất vọng rất nhiều.

K nuốt khan, sự thật đã được phơi bày cô và Đông Nghi không còn lý do nào để ở cùng một tuyến, như vậy cũng tốt đi: "Tôi thừa nhận lần này tôi đã thua trong tay em, nhưng mà cuộc chiến này chỉ mới bắt đầu thôi."

"Tôi không có lý do để đối đầu với chị, hãy dừng lại đi K!"-lời nói xuất phát từ chân thành tận đáy lòng, Đông Nghi nghiêm túc nhìn người chị cùng cha khác mẹ của mình khuyên nhủ, nhưng cô nhận ra sự quyết tâm muốn chiến thắng trong đôi mắt lạnh lẽo của K.

"Vô ích thôi, cuộc nói chuyện hôm nay nên kết thúc ở đây trước khi nó trở nên quá ủy mị."-K đứng dậy dứt khoát quay lưng bước khỏi nhà.

Đông Nghi nhìn theo bóng lưng xa dần trước mắt khẽ buông tiếng thở dài, Hoàng Phong từ bên trong đi đến không nói thêm bất cứ lời nào, đưa tay kéo cô ôm vào lòng xoa dịu.

Không sao cả, chỉ cần có anh ở đây, anh nhất định sẽ bảo vệ cô đến cùng.

Âm thầm đi theo K trên con phố vắng vẻ hơn một giờ, Tom rất ít khi trông thấy sự trống rỗng thất thần từ người con gái này, điều đó khiến anh rất lo lắng. Qua chuyện vừa rồi, Tom hiểu rõ hơn khía cạnh khác của K, cuộc đời với nhiều bản ngã tạo nên một con người gai góc và trầm mặc, nhưng đồng thời anh cũng nhận ra mình đã yêu con người này quá sâu đậm, đến mức có thể chấp nhận được hết những lỗi lầm cô ấy đã gây ra.

Bước chân K khẽ khựng lại, cô quay đầu nhìn dáng người cao lớn hiện ngay trước mặt, ánh mắt phức tạp nhìn anh một lúc thật lâu, sau đó mới hờ hững thốt: "Có phải tôi ngủ với anh anh sẽ buông tha cho tôi hay không?"

Tom từ kinh ngạc chuyển sang vỡ lẽ, anh bước một bước lớn rút ngắn khoảng cách với cô, đôi mắt xanh biếc sâu hun hút xoáy thẳng vào đôi mắt đen vô cảm, tỉnh bơ đáp trả: "OK, chúng ta kiếm nơi nào đó đi!"

K thu tay lên khi Tom định nắm lấy tay mình, giọng nói âm lãnh đe dọa: "Tôi không tin lời hứa của anh. Tránh xa tôi ra!"

"Không tin em hỏi làm gì?"

"Con người tôi thế nào anh đã rõ, anh là giả ngốc hay cố chấp mà vẫn bám theo tôi, anh không sợ có lỗi với bọn họ sao?"-K quay lưng bỏ đi, miệng nói ra những lời vô tình.

Tom như cũ vẫn bám theo K, những điều này còn cần cô phải nói ra sao, bản thân anh đã nghĩ qua cả rồi: "Yêu chính là cố chấp mà, dù biết là không được vẫn cứ cố chấp để nó sai khiến."

Một lần nữa bước chân K khựng lại, trong đầu cô chợt lóe lên một ý nghĩ, nhưng cô đã gạt nhanh khỏi tâm trí, cô không thể kéo Tom vào chuyện của mình, anh ta và cô tốt nhất không nên có tình cảm..

"Cẩn thận!"

Tom vừa kịp hô lên đã nhanh tay kéo luôn cơ thể bất động của K nép vào ngực mình, tránh đi một thanh niên không nhìn đường đạp xe lướt ngang qua người K.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của K nằm gọn trong lồng ngực rắn chắc của Tom, tai cô nghe được rõ ràng tiếng nhịp tim đang đập rất mạnh trong ngực anh... và của chính mình.

"Anh mau buông tôi ra!"-K hoàn hồn đẩy tay khỏi người Tom nhưng anh cứ khăng khăng ôm ghì lấy cô.

"Cứ vờ như em cần được ôm một lúc nữa đi, không được sao?"

Những ngón tay áp trên ngực Tom dần nói lòng không dùng sức nữa, K im lặng để mặc cho Tom ôm mình. Cô cũng là con người, cô cũng cần có một nơi để dựa vào những lúc mệt mỏi, chỉ một lúc này thôi...

Hai chiếc xe mô tô đang đua nhau trên đoạn đường đèo nhấp nhô hiểm trở, những con người hiếu chiến không ai chấp nhận việc mình phải thua cuộc trong trận chiến này, mạnh mẽ rẽ ga tăng tốc mặc cho đoạn đường phía trước gấp khúc chông gai và khói bụi mù mịt.

KẾT

Hoàng Phong thắng gấp khi đầu xe mô tô đã chạm tới vách vực thẳm, thế nhưng chiếc xe chạy song song với mình vẫn không có dấu hiệu dừng lại, Diệp Vũ lao nhanh tới trước, chân chi kịp thắng khi bánh xe trước gần như chơi vơi giữa vực sâu, một chút nữa thôi nếu không xử lý kịp thời anh đã lao luôn xuống đáy vực sâu ngút ngàn.

Cả hai cỡi mũ bảo hiểm ra, Diệp Vũ đắc ý nhếch môi nhìn Hoàng Phong châm chọc: "Anh thua tôi rồi!"

Hoàng Phong nhún vai, sắc mặt không có vẻ gì bất mãn hay tức giận, ngược lại rất điềm nhiên đáp: "Tôi thừa nhận! Anh đã thắng trong cuộc đua xe này. Nhưng chẳng ý nghĩa gì cả."

"..."

"Sự thật tôi là người đã có vợ rồi, tương lai sẽ cùng cô ấy sinh con tạo dựng gia đình hạnh phúc viên mãn, tôi việc gì phải liều lĩnh vì một cuộc đua mà không màng tới tính mạng như anh."

Diệp Vũ sắc mặt ảm đạm, tay nắm chặt đến run rẩy, người chiến thắng là anh nhưng cảm giác thất bại đến bức bối với lời nói của kẻ thua cuộc. Hoàng Phong và Diệp Vũ định sẵn không thể không đối đầu với nhau mà.

Hoàng Phong đội mũ bảo hiểm trở lại, anh buông lời cuối cùng trước khi nổ máy xe rời khỏi: "Năm xưa anh đã khiến cô ấy đau đớn đến mức muốn quên đi tất cả, anh không còn tư cách để có được Đông Nghi nữa rồi."

Ánh mắt Diệp Vũ đỏ ngầu lên, con người hằn rõ những đường tơ máu đáng sợ, nếu anh không thể có được cô thì Hoàng Phong cũng đừng mong có được, anh không để họ hạnh phúc bên nhau đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Khi anh say rượu

Đồng Nghi cau mày nhìn A Cầu đưa Hoàng Phong đã say bí tỉ vào nhà, lên tiếng hỏi: "Phong sao lại uống nhiều rượu vậy?"

"Cậu chủ tiếp khách nên đã quá chén."-A Cầu lúng túng nhìn sắc mặt lạnh như tờ của cô chủ, lắp bắp nói tiếp: "Để tôi đưa cậu chủ lên phòng..."

Đồng Nghi gật nhẹ đầu đi trước lên lầu mở cửa, nhìn bộ dạng của anh hiện tại cũng không đi nổi lên phòng đâu.

BỊCH

A Cầu đặt Hoàng Phong ngay ngắn nằm lên giường rồi chào cô, vội vã ra về, trước khi đi không quên đóng cửa phòng lại.

Ánh mắt chú mục lên người đang nằm say bất biết trên giường, Đồng Nghi khoanh hai tay trước ngực nheo mắt nhìn anh đánh giá, cô ngồi xuống giường giúp anh cởi áo vest ra, tháo luôn cả vạt và cúc áo đầu, chợt đôi mắt phượng hẹp dài mở lên nhìn cô chăm chăm. Anh nắm lấy tay cô khi cô định cởi thắt lưng cho anh dễ ngủ, hành động đột ngột làm Đồng Nghi giật mình nhìn anh trân trôn.

"Cô là ai vậy? "

"Hà?"

"Tôi hỏi cô là ai? Sao lại chạm vào người của tôi?"

Đồng Nghi bản thân hóa đá, cô đang sốc với câu hỏi ngớ ngẩn của anh. Giật tay thu về, Đồng Nghi trầm giọng đáp: "Em là vợ của anh đó."

Hoàng Phong nhủ mày lắc đầu: "Không phải, vợ tôi rất xinh đẹp, còn cô xấu như thế này..."-anh vừa nói vừa chọc chọc ngón trỏ lên má cô kiểm tra, ánh mắt mơ màng như ngơ lên nhìn cô lần nữa, vẫn không có dấu hiệu nhận ra cô là ai.

Đồng Nghi lừ anh bực bội, anh dám nói cô xấu. Được lắm, vợ của mình cũng nhận không ra, sau này đừng chạm vào người cô nữa.

"Phải, tôi không phải vợ của anh, anh mau đi ngủ đi!"

Hoàng Phong xua tay ngồi bật dậy, anh bước xuống giường đi ra ngoài.

Đồng Nghi lo lắng đi theo sau anh hô to: "Anh đi đâu vậy?"

"Tôi đi tìm vợ tôi, cô ấy giờ này vẫn chưa về nhà..."

Đồng Nghi thờ ơ ra, cô bị anh chọc cho điên lên luôn rồi, là anh đang giả vờ để chọc cô giận có phải không?

Hoàng Phong loạng choạng đi xuống lầu, vừa bước đến phòng khách đã bị cô đón đầu chặn lại: "Phong, em nói cho anh biết, anh có giả vờ thì mau dừng lại trò đùa ngu ngốc này đi, bằng không anh sẽ phải hối hận đây."

Hoàng Phong lạnh lùng đưa tay áp lên má Đồng Nghi đẩy người cô ra tránh khỏi tầm mắt của mình, tiếp tục tìm kiếm người vợ trong tâm tưởng của anh khắp phòng khách.

Đồng Nghi què độ, nhếch môi cười mỉa. Được lắm, cô sẽ bỏ mặc anh luôn, muốn làm gì thì làm đi!

"Alo, là số của sở cảnh sát phải không?"

Giọng anh truyền tới khiến cô sửng người, mới định bước lên lầu đi ngủ đã bị anh làm cho bất an.

Hoàng Phong nói rất tự nhiên: "Vợ tôi bị mất tích rồi, cảnh sát..."

"Xin lỗi, chúng tôi gọi nhầm số!"-Đồng Nghi tá hỏa vội vàng giật điện thoại từ tay Hoàng Phong, cô tắt máy bỏ vào túi áo của mình.

"Anh quấy đủ chưa vậy?"

Hoàng Phong cũng bị cô làm cho tức giận, anh sấn tới túm lấy cổ áo cô kéo lên: "Ai cho cô lấy điện thoại của tôi, mà làm sao cô vào nhà của tôi được?"

Đồng Nghi đập đập tay lên bàn tay đang siết chặt của anh, nó làm cô bị ngạt thở: "Giờ thì anh muốn mưu sát vợ mình luôn hả?"

"Vợ, đứng rồi, tôi phải tìm vợ của mình..."

Hoàng Phong nói lỏng tay buông tha cho cô, anh loạng choạng xoay người tìm kiếm tiếp nhưng lại vô vọng khi không thể tìm được.

Đồng Nghi bỏ qua sự bức tức trong lòng lặng lẽ đứng nhìn anh đi lòng vòng trước mặt. Bây giờ để ý thấy bộ dạng của anh cũng rất ngô nghĩnh, cô lấy điện thoại của anh ra quay lại đoạn video làm bằng chứng, sau đó gửi vào điện thoại của mình.

Hoàng Phong bối vì vừa mệt vừa buồn ngủ nên một lúc sau đã ngồi gục xuống sàn nhà, hai mắt lim dim đóng sầm lại, cơ thể nặng trĩu ngã xuống, rất may có bàn tay của Đồng Nghi đỡ lấy, không thì anh đã ngã luôn xuống sàn rồi.

"Thật là, đứa trẻ to xác của em."

Cô khẽ cười nhìn anh, sau đó vòng tay anh qua vai mình đỡ anh dậy, nhưng là: "Sao anh nặng quá vậy?"

Cố hết sức lắm cô mới đưa được anh tới ghế sofa dài. Đồng Nghi ngồi gục dưới đất nhìn anh vẫn đang say sưa chìm vào giấc ngủ thoải mái, bản thân thì thở không ra hơi.

"Tại sao cùng là chị em mà sức khỏe của mình không bằng một góc của chị ấy vậy?" (Chị nhà cũng có lúc ghen tỵ với người khác rồi =))))))

"Vợ ơi, em đi đâu rồi?"-Hoàng Phong lăm bằm một mình.

"Vợ cái đầu của anh đó."

Cô quăng luôn cái gối nằm vào mặt anh, nhưng rồi sợ anh bị ngộp thở nên đã lấy ra kê sau đầu cho anh.

Bàn tay chạm nhẹ lên gò má cương nghị của anh, đôi mắt có chút say đắm chú mục xuống khuôn mặt nam tính điển trai, Đồng Nghi hồi tưởng lại cái lần anh cũng uống say ôm lấy cô ngủ trên giường, lần đó anh là đóng kịch để trêu chọc cô, còn lần này mới thật sự uống say.

"Tối nay anh ngủ ở đây đi!"

Hoàng Phong tỉnh giấc, cái đầu đau nhức vì hơi men còn tồn đọng làm anh nhăn mặt khó chịu, nhưng mùi thức ăn xộc vào mũi giúp anh thanh tỉnh đầu óc hơn phần nào.

Đi xuống bếp, hình ảnh Đồng Nghi đeo tạp dề cùng với thím Trần nấu bữa sáng, anh vui vẻ bước đến gần, nhìn món súp trong nồi đã nấu gần xong hỏi: "Hôm nay vợ anh đảm đang quá ta!"

Đồng Nghi lờ đi anh, cô múc một muỗng nhỏ lên thổi rồi nếm thử, hài lòng vì vị vừa ăn, quay sang thím Trần nói: "Thím cho nó vào bình dùm tôi, lát nữa đi làm tôi sẽ đem theo."-ánh mắt lướt sang qua người đứng phía sau lưng mình, cô cố tình nói cho anh nghe được: "Không được để người khác động vào nồi súp của tôi."

"Vâng!"

Hoàng Phong cau mày bất mãn: "Em không cho anh ăn vậy em đem cho thằng nào sao?"

"Lần trước nhờ có Tom giúp đỡ nên tôi mới không sao, tôi cũng nên tỏ chút thành ý với cậu ta."-Đồng Nghi xoay người đối diện Hoàng Phong, lạnh nhạt đáp: "Còn anh, tôi có quen anh sao?"

Hoàng Phong đơ ra toàn tập nhìn cô rời khỏi bếp, còn chưa kịp tỉnh táo lại tiêu hóa hết lời nói cuối cùng của cô, điện thoại liền xuất hiện một tin nhắn từ Đồng Nghi.

"Anh xem lại đoạn video trong điện thoại của mình đi!"

Hoàng Phong vội vã mở máy ra bật đoạn video lên xem, khuôn mặt nhanh chóng tối sầm lại nhìn thẳng ngốc đang lăm bằm một mình trong đoạn video, hận một nỗi không thể đánh chết người đó.

Anh nuốt khan, cắt điện thoại vào trong túi chạy nhanh lên phòng tìm vợ: "Nghi ơi, anh sai rồi, sau này anh sẽ không uống rượu nữa đâu!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tôi phải giết chết cô

Tom vừa cầm bình súp lên lấy muỗng múc một ít thổi nhẹ, còn chưa kịp nếm thử đã bị ánh mắt thiêu đốt của người ngồi ở ghế đối diện làm cho bóng mặt. Dù không nói ra bên ngoài nhưng nhìn thoáng qua cũng đủ biết dòng chữ: "Cậu dám ăn sẽ chết chắc với tôi!" từ Hoàng Phong.

"Trà anh nè, anh hẹp hòi thật đó, bộ vợ anh không nấu cho anh ăn sao?"-Tom đẩy bình súp về phía Hoàng Phong bực bội thốt, cho dù đồ ăn có ngon cách mấy nhìn thái độ của Hoàng Phong Tom nuốt cũng không trôi.

Hoàng Phong rất tỉnh, anh vui vẻ nhận lấy chậm rãi thưởng thức, tài nghệ nấu ăn của Đông Nghi cũng chỉ tạm được, nhưng vào miệng anh đều có cảm giác ngon hơn những món ở nhà hàng năm sao rất nhiều: "Rất ngon!"

"Churong mắt thật!"-Tom lăm bầm liếc xéo anh, sau đó đứng dậy đi chỗ khác, cậu đang vô cùng ngứa mắt khi nhìn Hoàng Phong thương vợ ra mặt, bản thân lại chẳng có chút tiến triển nào hết, càng nghĩ càng thấy cặp đôi này khó ưa quá đi.

Hoàng Phong đặt bình rỗng xuống bàn, cài lại cúc áo khoác vest ngay ngắn rồi bước ra ngoài cửa, không quên bỏ lại câu dặn dò: "Cậu không được nói với Nghi tôi đã uống cái này có biết không?"

"Anh quản được tôi chắc?"

"Cậu thử nói xem!"

Tom giả là rời mắt đi nơi khác tránh đôi mắt sát khí đang tia vào mình, coi như hôm nay cậu xui xẻo đi.

Hoàng Phong vừa bước ra xe đã nhìn thấy Lý Nhã Hân đứng trước mặt, có vẻ như cô ta đã đứng chờ từ rất lâu rồi để được gặp anh.

"Phong, anh nghe em giải thích đi!"

"Em bị K xúi giục nên mới nhất thời hồ đồ.."

Hoàng Phong bỏ ngoài tay lời nói của cô, bước đến thang máy chuyên dụng dẫn lên phòng làm việc của mình: "Sau này đừng gặp mặt tôi nữa, nhìn thấy cô tôi không biết mình sẽ làm ra những chuyện tồi tệ gì đâu."

Anh gạt mạnh bàn tay cố bám víu lấy cánh tay mình đẩy ra, nếu như không phải Đông Nghi nghĩ đến đại cuộc khuyên anh bỏ qua cho cô lần này vì gia tộc phía sau lưng Lý Nhã Hân cũng rất có tiếng, anh nhất định đã dạy cho cô ta một bài học ra trò rồi chứ không phải làm lơ như thế này đâu.

Lý Nhã Hân tuyệt vọng cùng cực đập mạnh cửa thang máy khi bị anh cự tuyệt, đối với cô mà nói bị chính người mình yêu thương căm ghét, xem như người vô hình chính là loại tra tấn tàn khốc nhất, nó còn đau đớn hơn việc bị anh tìm cách trả đũa, vì ít ra anh còn biết đến sự tồn tại của mình.

Bàn tay đỏ ửng lên nắm chặt đến run rẩy, Lý Nhã Hân nghiến chặt răng tức tối khi nghĩ đến bộ dạng hạnh phúc của Đông Nghi bên cạnh Hoàng Phong, cô tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Lý Nhã Hân nhìn trừng trừng vào Đông Nghi đang đi trên hành lang của công ty, trên tay cầm chặt con dao nhọn sắc bén, bởi vì nơi này hiện không có ai rất thích hợp để cho cô ra tay, Lý Nhã Hân liền lao tới vùng dao đâm thẳng vào bụng cô.

"A..."-Lý Nhã Hân nhăn nhó đánh rơi con dao xuống đất khi bị một bàn tay khác túm lấy bóp mạnh lên cổ tay mình, người ấy đã nhanh hơn cô một bước chặn lại hành động trả thù của cô.

Đông Nghi sau một thoáng kinh hãi, nhìn thấy K trước mặt trong lòng lại cảm thấy bình tâm, ánh mắt sắc lạnh nhìn lên vẻ mặt tức giận của Lý Nhã Hân, lạnh lùng lên tiếng: "Cô càng lúc càng quá đáng rồi!"

Lý Nhã Hân giật mạnh tay về, cô giận dữ chỉ thẳng vào mặt K: "Cô làm cái trò gì vậy? Vì sao lại ngăn cản tôi giết cô ta?"

K lướt mắt nhìn sang người bên cạnh mình, đôi mắt vô cảm thoáng hiện lên chút khinh thường với lời nói của Lý Nhã Hân: "Tôi ghét nhất những trò không dùng não như cô, cô ấy chết đi như vậy không phải quá dễ dàng rồi sao?"

"Nhưng tôi muốn cô ta chết ngay bây giờ!"-Lý Nhã Hân nổi điên lên nhặt con dao quyết sống quyết chết đâm Đông Nghi lần nữa, lần này cô vẫn bị K ngăn lại nhưng bàn tay cô ấy không nắm lấy tay cô như lần trước mà đang nắm chặt lưỡi dao sắc nhọn.

Nhìn dòng máu tươi đang chảy ròng ròng trên tay K, Lý Nhã Hân hoảng hốt buông con dao ra chạy đi.

Đông Nghi thở nhẹ ra nhìn sắc mặt hơi tái xanh của K, cô bước lên đối diện với cô ấy, lo lắng nói: "Chị đến bệnh viện đi!"

"Không cần cô quan tâm!"

"Tôi vẫn thích quan tâm đó thì sao?"-Đông Nghi bỏ qua nỗi sợ hãi nhìn bàn tay đầm đìa máu của K, đưa tay mình ra bóp chặt lên khiến cô ấy đau đớn khẽ cau mày, nhưng tuyệt nhiên không thể hiện ra ngoài mặt.

"Đó là cách quan tâm thật ngu ngốc..."-K cắn chặt môi dưới cảm nhận có điều gì đó khác lạ trong người mình, nhìn xuống vết thương nơi bàn tay có dấu hiệu thâm đen, lẽ nào...

Đồng Nghi cũng chợt nhận ra sự việc, cô vội vã lấy khăn tay trong túi xách ra cột chặt cổ tay K lại: "Con dao đó có độc."

Thảo nào Lý Nhã Hân dù biết có K ngăn cản nhưng vẫn liều mạng muốn đâm cô cho bằng được, cô ấy muốn lấy mạng cô một lần luôn mà.

"K, chị tỉnh lại đi!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Bởi vì anh ấy là chồng tôi

Tom hay tin K xảy ra chuyện lập tức chạy đến bệnh viện, nhìn thấy Đồng Nghi ngồi trên ghế cạnh giường của K đang nằm bất tỉnh, anh hốt hoảng hỏi: "K sao rồi Đồng Nghi?"

Đồng Nghi trên khuôn mặt có chút mệt mỏi, cô trầm giọng đáp: "Chị ấy được đưa đến kịp thời nên không sao rồi, vì còn thấm thuốc nên đã ngủ một chút."

Tom thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt chợt sắc lên khi nghĩ đến người vừa gây ra họa, nhưng còn chưa kịp bỏ đi đã bị lời nói của Đồng Nghi làm khựng lại.

"K trước lúc bất tỉnh từng nói dừng truy cứu chuyện này."

"Làm sao có thể chứ, cô ta thậm chí còn có ý định muốn giết chết em, cho dù tôi không trừng phạt cô ta, Hoàng Phong cũng không bỏ qua đâu."

Đồng Nghi điềm đạm nói, trước con thịnh nộ của Tom cần phải có người xoa dịu: "K đang nghỉ, cậu đừng ồn. Hoàng Phong tôi sẽ nói với anh ấy, chuyện này là chuyện của tôi, tôi tự có cách giải quyết."

Tom thở hắt ra không cam, nhưng nhìn sắc mặt kiên quyết của Đồng Nghi anh cũng không thể làm khác được: "OK, có gì cần giúp đỡ cứ nói với tôi, tôi sẽ hỗ trợ hết mình."

Đồng Nghi đứng dậy, cô hiểu chuyện đi ra ngoài nhường không gian cho Tom: "Được rồi, nhường lại ghế cho cậu."

Tom mỉm cười cảm kích, nhanh chóng đi đến ghế ngồi xuống, nhìn K ngoan ngoãn nằm yên một chỗ thế này trong lòng có chút không thoải mái, nhưng chỉ như thế anh mới được thỏa thích ngắm nhìn cô thôi.

"Từ bao giờ anh trở thành một kẻ si tình ngốc nghếch như vậy chứ?"

Đồng Nghi vừa khép cửa lại đã nhìn thấy Hoàng Phong ngồi ở ghế chờ từ bao giờ, ánh mắt phức tạp đè nén nỗi bi ai làm cho người khác cảm giác chạnh lòng, anh cứ thế nhìn cô một lúc.

Đồng Nghi chủ động bước tới ngồi cạnh anh, cơ thể nhỏ nhắn nép gọn vào lồng ngực rắn chắc của anh vòng tay ôm lấy: "Em không sao rồi, anh đừng lo lắng!"

"Sau này em không được rời khỏi tầm mắt của anh, anh không thể chịu được cảm giác bất lực khi hay tin em xảy ra chuyện nữa đâu."-giọng anh trầm khàn đều đều, thế nhưng lời nói lại chứa đựng biết bao tự trách và đau lòng, nếu như cô xảy ra chuyện, cho dù có trừng phạt hết những kẻ đã gây ra tội cũng đâu thể cứu được vợ mình, lần này anh đã đánh giá thấp Lý Nhã Hân quá rồi.

"Anh ôm em đi!"-Đồng Nghi nhẹ nhàng ra lệnh: "Không phải bây giờ người cần được trấn an là em sao? Anh lại để vợ mình phải chủ động."

Hoàng Phong khẽ cười, cô hôm nay còn biết chọc anh nữa, nhưng nụ cười lại chẳng có chút niềm vui nào. Hoàng Phong theo lời Đồng Nghi ôm lấy eo cô, cả hai giữ nguyên tư thế một lúc thật lâu, không cần ai phải lên tiếng, cứ yên lặng cảm nhận sự ấm áp và bình yên này.

"Lý Nhã Hân anh đừng nhún tay vào, tự em sẽ đối phó với cô ta."

Hoàng Phong ừm nhẹ bằng âm mũi, anh biết rõ con người Đồng Nghi hành sự rất cẩn trọng, ân oán rõ ràng. Nếu như cô ấy đã muốn đích thân ra tay anh sẽ hết lòng cổ vũ: "Có cần anh giúp gì không?"

Đồng Nghi nở nụ cười thâm thúy, cô nhìn lên anh không do dự trả lời: "Cần."

"Xem ra em đã có kế hoạch trả thù cô ta rồi."

"Em không thích phiền phức cho nên đã nhin cô ta một lần, nhưng đến lần này còn nhin nữa, sau này mặt mũi Trương Đông Nghi còn để đâu được. Cô ta yêu nhất không phải là anh sao, vậy thì chúng ta khiến cô ấy phải điên lên đi."

"Như ý em."

Diệp Vũ bước đến đứng cạnh Đông Nghi, sau khi biết em gái xảy ra chuyện, anh cũng đến bệnh viện nhưng lại không vội bước vào khi Tom đang ở bên trong, đúng lúc nhìn thấy cô ở bên ngoài chuẩn bị rời khỏi, anh liền đi đến.

Đông Nghi trông thấy Diệp Vũ khuôn mặt liền đánh lại cảnh giác, cơ thể theo phản xạ tự nhiên cũng căng thẳng theo.

"Trước kia em không nhìn anh với ánh mắt ấy."

"Anh đã nói là chuyện của trước kia rồi. Đừng nhắc mãi những chuyện chỉ một mình anh nhớ."

Diệp Vũ nhếch môi, anh bước thêm một bước ép sát cô tới chân tường, bàn tay chống lên vách tường khóa chặt cơ thể nhỏ nhắn của cô giữa thân hình to lớn của anh và bức tường lạnh lẽo.

"Nếu anh còn làm loạn tôi sẽ la lên đó!"

"Em căng thẳng làm gì, anh chỉ muốn nhìn thật rõ em một chút thôi, xem em thật sự không còn chút cảm giác nào với anh hay sao? Dù là cảm hận..."

Đông Nghi không e ngại hay sợ sệt, ánh mắt sắc bén xoáy thẳng vào đôi mắt đang dò xét mình, lạnh đập lên tiếng: "Anh có biết tôi có suy nghĩ như thế nào khi biết trước đây mình từng yêu anh hay không?"

"Em nói đi!"

"Có hai điều lướt qua trong đầu tôi, thứ nhất tôi bị mù rồi, người như anh cũng có thể yêu được sao?"

Diệp Vũ không tỏ ra tức giận, ngược lại rất thích thú chờ đợi điều thứ hai từ cô.

"Anh đóng kịch quá giỏi để lừa gạt tôi, người tôi yêu lại qua mặt lừa dối mình tuyệt đối không thể chấp nhận được, anh nhất định đã làm chuyện gì khiến cho tôi vô cùng tuyệt vọng và căm phẫn."

Đông Nghi nhân lúc Diệp Vũ sững sờ với câu nói của mình đẩy mạnh người anh ra thoát khỏi tình huống khó chịu này, đúng lúc Hoàng Phong mua nước cho cô trở về, anh lo lắng vội bước tới chắn trước mặt cô: "Em không sao chứ?"

Đông Nghi lắc nhẹ đầu, tay nắm lấy bàn tay của anh đan lấy: "Em không sao, chúng ta đi thôi."

"Người chồng mà em đang tin tưởng không tốt đẹp hơn anh bao nhiêu đâu, hẳn ta không phải cũng đã từng làm chuyện có lỗi với em, xâm phạm em hết lần này đến lần khác, vì sao em vẫn có thể..."

CHÁT

Đông Nghi vung tay tát mạnh vào má Diệp Vũ, cái tát đột phá này không những khiến cho người bị tát ngỡ ngàng, ngay cả Hoàng Phong cũng mở to mắt sốc theo, nhưng là cái tát này đẹp lắm.

Diệp Vũ oán hận trừng mắt liếc nụ cười đắc ý thoáng hiện trên môi tình địch, bên má bóng râm cho anh biết cô đã dồn toàn bộ lực vào cái tát này.

"Anh ấy là chồng của tôi, như thế đã đủ lý do rồi."

Hoàng Phong nụ cười trên môi càng đậm hơn, anh không cần phải nói gì cũng đã đủ làm cho Diệp Vũ tức điên lên: "Chúng ta đi thôi Nghi!"

Ngồi trên xe đưa cô về nhà, anh vẫn chưa thể tắt được nụ cười khi nhớ lại vẻ mặt u ám của Diệp Vũ, còn gì hạnh phúc hơn được nữa chứ.

"Anh đúng là không tốt đẹp hơn anh ta bao nhiêu, cho nên đừng cười nữa."-Đông Nghi lờm Hoàng Phong nhắc nhở.

"Anh có cười đâu, chỉ là môi cứ cong lên như thế thôi."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đến lúc nên mở lòng

K tỉnh dậy đã thấy Tom đang ngủ trên ghế bên cạnh giường bệnh của mình, tay vẫn nắm lấy cánh tay bị thương của cô không rời như sợ cô sẽ chạy đi mất.

Cô nằm yên trên giường lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt anh, trải qua bao nhiêu chuyện, người ấy vẫn không hề coi thường hay xa lánh, ngược lại luôn bên cạnh mình, cô nên làm sao với tên ngốc này đây?

"Có phải trông tôi đáng thương lắm nên anh mới thương hại ở cạnh tôi không?"

"Em biết là không phải mà."-giọng anh khề khàng đáp, Tom mở mắt ra nhìn vào đôi mắt u sầu của cô, nghiêm túc nói: "Dù rất mệt mỏi, đôi lúc đã từng nghĩ đến việc bỏ cuộc nhưng cứ nhìn thấy khuôn mặt này, anh lại như kẻ ngốc chạy theo bên cạnh.."

Anh ngừng lại một chút, quan sát biểu cảm không chút thay đổi của cô, có phần cay đắng kết thúc câu nói của mình: "Anh cũng biết đau, nhìn em luôn lạnh lùng phớt lờ tình cảm của mình, anh đã tổn thương rất nhiều, nhưng vẫn là không thể ngừng việc yêu em."

K thu tay khỏi cái nắm tay của anh, nhận ra nét hệt hẫng trong đôi mắt xanh biếc, cô chậm rãi lên tiếng: "Anh đúng là ngốc, chọn tay đau của em mà nắm lấy."

"Sao cơ?"

K đưa bàn tay lạnh lẽo của mình ra, chủ động tìm đến bàn tay to lớn của anh đan vào, nhận thấy vẻ mặt ngê nhiễm của Tom, cô lắc nhẹ tay nói: "Hãy thử tìm hiểu nhau đi, đã đến lúc nên mở ra một trang cuộc đời mới rồi."

Tom từ sững người không tin vào mắt mình, anh xúc động đến nỗi suýt bật khóc, đây thật sự là phép màu có phải không? K đã chịu mở lòng chấp nhận tình cảm của anh rồi."

"Tin anh đi, anh sẽ biến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, khiến cho mọi người phải ganh tỵ lẫn ngưỡng mộ."-Tom kéo bàn tay đang nắm lấy bàn tay thanh mảnh của cô hôn nhẹ, nháy mắt chốt lại câu cuối: "Đặc biệt là vợ chồng của Hoàng Phong kia."

Flashback.

Nhìn quyển nhật ký cũ kĩ nằm trên bàn, mãi một lúc lâu sau K mới có dũng khí đọc nó. Đây chính là quyển nhật ký của Trương Thiên Minh, Đông Nghi đã đưa nó cho cô với hy vọng cô hiểu rõ hơn về con người của ba bọn họ. Nhưng chỉ với những trang giấy này làm sao có thể chuộc lại những tội lỗi ông ta đã gây ra với mẹ và gia đình cô kia chứ?

Ngón tay rụt rè chạm đến quyển nhật ký, cuối cùng K vẫn không thể thắng nổi bản thân mình mở ra đọc.

Năm xưa, Trương Thiên Minh và mẹ của cô là thanh mai trúc mã, cả hai vì một số hiểu lầm nên đã đường ai nấy đi, đến khi gặp lại bà thì mẹ cô đang hạnh phúc bên cạnh ba của Diệp Vũ. Trong một lần say rượu ông đã tìm đến gặp bà và làm chuyện có lỗi khiến cả đời này vô cùng ân hận, thế nhưng ông không hề hay biết rằng lỗi lầm năm ấy đã hình thành nên cốt nhục cho mình. Ngay từ lần đầu tiên vô tình nhìn thấy cô, ông đã nhận ra cô chính là máu mủ của mình, trong lúc bối rối không biết phải làm như thế nào để bù đắp cho cô và bà, một lần nữa hiểu lầm lại ập đến.

Sản nghiệp của Diệp gia lâm vào nguy cơ phá sản do dự án liên doanh của tập đoàn Trương thị cùng Hoàng Thị, bởi vì tình cảnh trước mắt nên gia đình Diệp gia đều đình ninh chính ông đã gây ra mọi chuyện để hại Diệp gia lâm vào đường cùng, từ đó tạo nên thù oán sâu sắc giữa hai gia tộc.

Suốt khoảng thời gian sau đó, Trương Thiên Minh luôn âm thầm tìm kiếm cô mong có cơ hội giải thích và bù đắp những mất mát và tổn thương cho cô, thế nhưng ông lại phát hiện ra chuyện trên người, con trai lớn của Diệp Vũ đang theo đuổi con gái nhỏ của mình, đương nhiên ông không thể để Đông Nghi chịu tổn thương vì hận thù do ông tạo nên...

Những trang nhật ký cuối cùng viết dang dở, có lẽ ông cũng không thể ngờ mình đã ra đi quá đột ngột như vậy...

Bên dưới trang nhật ký viết dở là dòng chữ khác mới được viết thêm vào, K nhận ra nét chữ này là của Đông Nghi.

"Ba từng nói rằng, người một nhà chỉ có giận dỗi, sẽ không có thù hận. Bây giờ em chỉ còn mỗi mình chị, chị chính là người thân duy nhất của em, Trương Vy Vy."

Giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống khuôn mặt lạnh băng, K đóng quyển nhật ký lại rồi đi.

"Nghi, em nghĩ K có thể buông bỏ thù hận hay không?"-Hoàng Phong đang bóp vai cho cô, lên tiếng hỏi.

Đông Nghi rất hưởng thụ việc được chồng chăm sóc, mi mắt nhắm hờ lại thanh thản: "Cái này chỉ có chị ấy mới trả lời được thôi."

"Ra là vậy!"-anh gật gù thông suốt, hai tay chậm chậm rời khỏi vai cô trượt ra phía trước nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực căng tròn của Đông Nghi.

Cô cau mày, tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh nhắc nhở: "Anh làm gì thế?"

"Chỗ đó cũng cần được mát xa mà, anh đang giúp em còn gì."

"Anh lúc nào cũng chỉ biết lợi dụng."-cô lườm anh, xoay hẳn người lại ngăn bàn tay không an phận của anh bắt đầu làm loạn trên người mình.

Hoàng Phong nhún vai đưa hai tay lên vô tội nói, ánh mắt gian tà vẫn không rời mắt khỏi nơi mình vừa động chạm: "Anh chỉ mới xoa một bên thôi, em không cho anh làm bên còn lại, sau này nó không đều đừng trách anh..."

Đồng Nghi mím môi bị anh chọc tức, cô vớ lấy cái gối quăng vào người anh: "Bi ổi!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Trừng phạt Lý Nhã Hân

Bước vào buổi tiệc mừng thọ tráng lệ và xa hoa của Lý Kiến Phong, ông trùm bất động sản nổi tiếng trong giới, Đồng Nghi vô cùng xinh đẹp mặc trên người bộ cánh màu trắng tinh tề không kém phần lộng lẫy, khoác tay đi bên cạnh chồng của mình. Hoàng Phong cũng không thua kém vợ mình, dáng người cao lớn trong bộ vest đen được cắt may hoàn hảo ôm lấy cơ thể săn chắc, tôn lên nét lịch lãm và uy quyền của vị chủ tịch trẻ tuổi điển trai.

Đôi trai tài gái sắc vừa bước vào buổi tiệc đã trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn, tưởng chừng như đây là buổi tiệc của họ.

Đứng ở một góc trong không gian nhộn nhịp của buổi tiệc, Lý Nhã Hân từ đầu đã nhìn thấy Hoàng Phong cùng Đồng Nghi nhưng lại không dám xuất hiện trước mặt họ. Sau sự việc vừa rồi Hoàng Phong tuyệt nhiên không có chút động tĩnh nào, ba cô rất mừng vì sự hiểu chuyện của họ, còn cảm cô không được bước gây thêm bất kỳ rắc rối nào nữa, đặc biệt là buổi tiệc mừng thọ ngày hôm nay của ông.

"Đồng Nghi, con hồ ly tinh kia, rõ ràng là cô cố tình mà."-Lý Nhã Hân nghiêng răng nghiêng lợi bóp chặt ly rượu vang trong tay, ánh mắt căm hận nhìn Đồng Nghi cười nói bên cạnh Hoàng Phong không rời nửa bước, cái nụ cười ấy mới đáng ghét làm sao, khiến cho cô chỉ muốn nhào tới xé rách ra mà thôi, còn cả bàn tay luôn khoắc lấy cánh tay của anh nữa, mọi thứ của Đồng Nghi cô đều ghét cay ghét đắng.

Ngửa cổ uống cạn số rượu trong ly, Lý Nhã Hân tức giận giậm nắm chặt tay lên chiếc ly rỗng, dù vậy thì cô vẫn ở lì một chỗ không chịu bỏ đi, mắt cứ nhìn chăm chăm vào Đồng Nghi chờ đợi điều gì đó.

Cảm thấy thời điểm đã thích hợp, Đồng Nghi kiễng chân hôn nhẹ lên bên má Hoàng Phong, môi nở nụ cười ngọt ngào rồi tách khỏi người anh rồi đi, ánh mắt kín đáo lướt nhanh sang Lý Nhã Hân đang nhìn cô không rời, Đồng Nghi chính là muốn chọc cho cô ta phát điên lên.

Theo sau Đồng Nghi đi ra ngoài buổi tiệc, Lý Nhã Hân liền sẵn tới chắn trước mặt khi chỉ còn mỗi hai người.

Đồng Nghi không chút bất ngờ nhìn về mặt tối sầm của Lý Nhã Hân, nụ cười ôn nhu vẫn hiện hữu trên đôi môi đỏ thắm xinh đẹp: "Việc lần trước tôi vẫn chưa tính sổ với cô, lần này cô còn muốn kiểm chuyện nữa sao?"

Lý Nhã Hân giật giật mí mắt, cô đang rất khó chịu trong người, nhìn thấy vẻ mặt ngao ngễ đắc thắng của người đối diện, cả người càng nóng bừng lên tức giận: "Tôi thừa biết cô không có cái gan đó đâu, là Hoàng Phong không cho cô trả thù tôi, bằng không anh ấy đã đến tìm tôi từ lâu rồi."

Đồng Nghi nhếch môi, giọng nói khiêu khích trả treo lại lời nói tự huyễn hoặc bản thân của người phụ nữ sắp phát điên kia: "Hình như có sự nhầm lẫn gì ở đây rồi, tôi chính là để tiểu thư hiểu rõ vấn đề. Là tôi đã ngăn cản chồng mình không tìm đến cô trả thù, vì cô không đáng để chồng tôi đụng đến."

"Cô..."-Lý Nhã Hân con giận đã lên đến đỉnh điểm, bàn tay cầm ly rượu run rẩy không ngừng nhưng vẫn không thể kiềm chế được sự bùng nổ của bản thân, cô thật sự muốn giết chết người con gái ngông cuồng này.

"Có phải rất muốn giết tôi không? Ly rượu trên tay cô được làm bằng thủy tinh, mảnh vỡ của nó có thể tạo nên mức sát thương rất lớn."-Đồng Nghi rút ngắn khoảng cách của hai người, lời nói gợi ý châm ngòi cho cơn giận đang chực trào của Lý Nhã Hân, đối với loại người đang thất thế này, Đồng Nghi không cần phí quá nhiều công sức đã dễ dàng đã kích cô ả rồi.

Lý Nhã Hân hô hấp càng lúc càng khó khăn, mắt tia xuống ly rượu rỗng trên tay, cô đã hoàn toàn mất đi lý trí đập vỡ nó vào vách tường, cầm lấy mảnh thủy tinh sắc nhọn chia thẳng vào mặt Đồng Nghi: "Mày nói rất đúng, lần trước không thể giết được mày tao thật sự rất hối hận, lần này cho dù như thế nào thì tao nhất định phải giết cho được mày..."

Đáy mắt lóe lên điểm hài lòng nhìn bàn tay đang vung ra đâm vào người mình của ả, Đồng Nghi nhanh chóng đưa tay lên chống trả, hai bên giằng co quyết liệt.

"A..."

Đồng Nghi khẽ cau mày ôm lấy cổ tay đầm đìa máu của mình bị mảnh thủy tinh rạch một đường, Lý Nhã Hân nhân cơ hội đó định đâm vào ngực cô nhưng đã bị bàn tay rắn chắc bóp mạnh ngăn lại.

"Phong..."

Ánh mắt anh đằng đằng sát khí nhìn Lý Nhã Hân như muốn giết người, phía sau anh là Lý Kiến Phong và một vài người phía sau đang rất hoảng hốt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi.

Hoàng Phong không nói lời nào đi đến rút khăn tay trong túi ra cột lấy cổ tay đang chảy máu của Đồng Nghi, không thèm nhìn qua sắc mặt Lý Nhã Hân, đưa vợ mình đi đến chỗ ba cô á, lạnh lùng thốt: "Chuyện lần trước tôi đã mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng lần này nếu không có lời giải thích rõ ràng, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho con gái của ông đâu."

Lý Kiến Phong thở hắt ra, sắc mặt sa sầm nhìn Hoàng Phong cùng Đồng Nghi rời đi, phía sau bắt đầu ồn ào thu hút nhiều ánh nhìn hơn về phía họ, đặc biệt là bàn tán về con gái đang điên loạn của ông.

"Thật chẳng ra làm sao cả! Hồng hết rồi!"

Hoàng Phong xụ mặt nhìn Đồng Nghi đang cẩn thận lau đi vết đỏ trên cổ tay của mình, không vui nói: "Tại sao không cho anh biết đó là máu giả, làm anh lo lắng một trận."

"Em chỉ muốn mọi thứ giống thật hơn thôi."

"Em không tin diễn xuất của anh thì có."

Đồng Nghi lập tức nhìn lên bộ dạng cau có của anh, cô còn không tin vào khả năng diễn trò của anh được hay sao? Chính cô đã bị anh gạt trong một khoảng thời gian còn gì, chỉ là cô sợ anh sẽ không cho cô thực hiện kế hoạch này.

"Nếu biết trước anh sẽ không cho em làm chuyện nguy hiểm này đâu."

"Cho nên em mới tự ý hành động đó, dù sao cũng đã thành công tốt đẹp rồi... a..."-Đồng Nghi hơi bất ngờ khi anh nắm lấy cổ tay của mình đưa lên, đôi môi nóng bỏng của anh hé ra bao lấy ngón tay sưng dài của cô ngâm lấy mát nhẹ.

Hoàng Phong búng nhẹ lên trán cô khi nhìn về mặt đơ ra của vợ mình, anh rút tay cô ra khỏi miệng, khẽ nói: "Vẫn bị chảy máu nè."

Đồng Nghi mỉm cười, nhìn xuống ngón tay với vết cứa nhỏ xíu rướm máu của mình, chân mày thoáng cau lại khó coi nhìn vết bóng loáng còn vương trên tay: "Yah, bản chết đi được!"

"Nước bọt của anh mà em nói bản sao? Để anh cho em uống nha!"-Hoàng Phong rất tỉnh, kéo đầu Đồng Nghi lại để nghị mặc cho đối phương kiên quyết né tránh.

"Bỏ em ra!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chuốc say cô (1)

Tom nắm lấy tay Vy Vy bước vào bàn ăn thịnh soạn trong vườn nhà vợ chồng Hoàng Phong. Bước chân cô khựng lại, trên khuôn mặt thoáng xuất hiện vẻ sượng sùng khi bắt gặp ánh mắt Đồng Nghi đang nhìn mình.

"Không sao đâu, đã có anh bên cạnh em rồi."-Tom nhẹ giọng trấn an cô, bọn họ dù sao cũng là chị em ruột thịt, không nên cứ để hiểu lầm và thù hận kéo dài khoảng cách mãi được, chủ ý lần này là do Tom và Hoàng Phong muốn tạo cơ hội cho hai người làm lành với nhau.

Tom chu đáo kéo ghế cho Vy Vy ngồi xuống, sau đó mở lời chào hỏi: "Chúng tôi đến đúng giờ phải không? Lâu rồi không quây quần với nhau như thế này."

Đồng Nghi rót một ít rượu vào ly của người ngồi đối diện, trầm giọng hỏi: "Chị đã uống rượu được chưa?"

"Có thể."

Tom cũng đưa ly rượu của mình ra chờ đợi Đồng Nghi rót cho nhưng cô ấy đã đặt chai rượu về vị trí cũ, anh cũng không thèm, cầm lấy chai rượu lên tự

rót vào ly của mình, ánh mắt không vui lờm Đông Nghi.

"Đã đông đủ rồi, chúng ta nâng ly chúc mừng Vy Vy xuất viện và chủ tịch Lý Kiến Phong vừa chuyển nhượng khu bất động sản A cho vợ chồng chúng tôi."-Hoàng Phong tạo bầu không khí, mọi người hưởng ứng theo nâng ly chúc mừng, dù như thế thì bầu không khí vẫn có điểm không được tự nhiên.

Tom đá vào chân Hoàng Phong bên dưới ghế ra hiệu, miệng nhanh nhẩu nói: "Chúng ta chơi trò chơi đi!"

Đông Nghi hờ hững đáp: "Lúc nào cậu cũng bày ra những trò kỳ quái."

"Là các người quá cứng nhắc thì có."-Tom quay sang Vy Vy mỉm cười, lấy một ít nho đen lột vỏ ra đưa cho Vy Vy: "Của em này!"

Hoàng Phong chặt lưỡi, nhìn bộ dạng hâu hạ người yêu ra mặt của Tom thật là mắt mặt, chẳng có chút tiền đồ nào: "Nói thử xem, lần này muốn chơi trò gì?"

Tom đảo mắt một vòng nghĩ ngợi, đáy mắt lóe lên điểm sáng nhìn xuống chai rượu trước mặt cầm lên đung đưa: "Trò chơi can đảm."

Đông Nghi nhướn mày nhìn khuôn mặt thần bí của Tom: "Nói rõ hơn đi!"

Tom tự nhiên vòng tay ra sau ghế khoác lên eo Vy Vy, mỉm cười thông báo thể lệ trò chơi: "Rất đơn giản, tôi sẽ viết những yêu cầu buộc người chơi phải thực hiện vào trong một chiếc hộp, mọi người cùng nhau bốc các phiếu. Nếu ai không thể làm theo mệnh lệnh ở trong sẽ phải uống rượu phạt."

Hoàng Phong nghi ngờ nói: "Mệnh lệnh là những gì?"

"Cởi một món đồ trên người ra, hoặc một yêu cầu có thể thực hiện được tại chỗ chẳng hạn."

Vy Vy bắt đầu tò mò: "Nếu trên người không có món đồ đó hay không thể thực hiện mệnh lệnh thì sao?"

Nụ cười trên môi Tom càng rộng hơn: "Thì cũng phải uống phạt, hoặc là nhờ một người trong số có mặt ở đây có món đồ đó cởi ra hộ thay mình. Sao nào, có dám chơi hay không?"

Hoàng Phong nhìn cô vợ, ngon ngọt dụ dỗ: "Nghe cũng thú vị đó em."

Đông Nghi neho mắt nhìn mọi người rồi dừng lại nơi Vy Vy, cân nhắc một hồi cũng gật đầu đồng ý: "Được thôi."

Vy Vy không do dự nhận lời theo: "Vậy bắt đầu thôi."

Tom rất hào hứng chạy vào trong chuẩn bị, anh không quên kéo Hoàng Phong theo nhưng lại không gian riêng tư cho hai chị em

Khi chỉ còn lại hai người ngồi trên bàn, Đông Nghi là người chủ động lên tiếng trước: "Lần đó cảm ơn chị!"

Vy Vy vẫn chú tâm vào phần thức ăn của mình, thế nhưng cô không hề bỏ sót lời nói nào từ người ngồi đối diện: "Ừm."

"Thật ra thì..."-cả hai đồng thanh lên tiếng, Vy Vy đã nhanh hơn nói trước: "Tôi và Tom sẽ rời khỏi đây."

"Vậy sao?"

Không để cho Đông Nghi suy nghĩ nhiều, Vy Vy nói thêm vào: "Sau những chuyện đã xảy ra, tốt nhất là chúng ta không nên gặp mặt nhau nữa, tôi cũng muốn bắt đầu một cuộc sống mới bên cạnh người thật sự quan tâm cho mình."

Đông Nghi âm trầm nhìn vào vẻ mặt bình thản của Vy Vy, gật nhẹ đầu hiểu chuyện: "Như thế cũng tốt."

"Em sẽ nhớ chị, Vy Vy!"

Vy Vy có chút ngẩn người, nhìn chằm chằm Đông Nghi xác nhận lại lời nói vừa nghe, cô không hề nghe nhầm

"Đến rồi đây, chúng ta bắt đầu chơi thôi!"-Tom hô to lên cùng Hoàng Phong bước ra, anh phần khích lắ mạnh các hộp lớn trên tay mình rồi đưa ra chính giữa bàn: "Ai là người đầu tiên đây?"

Đông Nghi đứng dậy đề nghị: "Tôi cho!"

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào lá phiếu trên tay cô, Đông Nghi cũng có chút hồi hộp mở ra, ánh mắt liền tối sầm lại khó coi. Hoàng Phong thấy vậy cũng ngó thử.

"Quần lót sao?"

Tom nhún vai cầm chai rượu lên: "Cô có thể chọn cách thứ hai kia mà."

Đông Nghi đặt mảnh giấy trở lại bàn, sắc mặt dần trở lại bình thường nhìn mọi người, tự tin nói: "Mọi người nhìn cho rõ nhé!"

Hoàng Phong tròn tròn mắt nhìn vợ mình khom người xuống đưa tay lần vào trong chiếc váy tuột ra quần lót bên trong, anh sốc đến nổi hóa đá toàn tập không có chút phản ứng nào. Đông Nghi trở nên táo bạo như vậy từ bao giờ thế này?

Không chỉ anh, cả Tom và Vy Vy cũng kinh ngạc vô cùng nhìn chăm chăm vào quần lót màu đỏ trên tay cô, Đông Nghi ngay sau đó liền mặc vào ngồi xuống ghế trở lại, vui vẻ nói: "Tôi đã hoàn thành rồi."

Tom nuốt khan, hai tai anh đỏ lựng lên bối rối, không phải anh chưa từng thấy qua người khác cởi đồ, vì là Đông Nghi nên không tiếp thu nổi.

Thật tình nếu không mặc váy cô cũng đã chọn cách uống rượu phạt, nhưng hôm nay cao hứng nên Đông Nghi đã liều lĩnh thử một lần, xem ra cũng rất thú vị.

Hoàng Phong sắc mặt vẫn rất u ám, anh khó chịu đưa tay bóc lá phiếu trong hộp.

"Tất người bên phải của mình. Cái mệnh lệnh chết tiệt gì đây?"-anh trừng mắt lườm Tom, như thể khác nào là tát vợ anh, cậu ta thật biết cách trêu người.

Anh cầm ly rượu lên định uống nhưng đã bị Đông Nghi ngăn lại: "Anh đừng uống, em sẽ uống thay."

Tom được thể trêu chọc: "Hai người tình tứ quá nha."

Đông Nghi chỉ là sợ Hoàng Phong khi say lại làm chuyện mất kiểm soát giống lần trước thôi. Anh nhìn cô uống một hơi cạn sạch, cổ họng lẫn nhẹ nuốt số rượu xuống trông mới quyền rũ làm sao, làm cho anh không thể rời mắt được. Anh cũng rất tò mò không biết cô khi say sẽ như thế nào đây? Anh rất muốn xem thử một lần.

"Phong, sao anh toàn bóc cái gì không vậy?"-Đông Nghi bắt đầu hơi cáu vì anh toàn bóc phải những mệnh lệnh không thể thực hiện, đầu óc cô đã trở nên quay cuồng mờ mịt rồi.

Vy Vy và Tom còn không nhìn ra được anh đang cố tình dồn cô vào chân tường hay sao, nhưng vẫn là chuyện của gia đình họ, hai người không tiện can.

"Cũng không còn sớm nữa, chúng ta kết thúc ở đây thôi."

Hoàng Phong mở cò trong bụng, tay đang ôm lấy cơ thể nghiêng ngả của Đông Nghi vào lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì say kia: "Không tiền!"

TBC.

Hôm trước trách anh say rượu làm loạn, để coi lần này cô đang hoảng như thế nào ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chuốc say cô (2)

Hoàng Phong bế cô cẩn thận đặt lên giường, nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì say của cô, lòng anh lại nổi lên một trận sóng lớn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc suông mượt bên dưới.

"Sao em có thể ngủ ngoan như vậy? Làm anh có chút thất vọng."

Cô giống như đứa trẻ nhỏ xoay người tìm khoảng trống mềm mại gối đầu, chìm vào giấc ngủ sâu.

Anh mỉm cười đứng dậy đi đến tủ quần áo chọn ra một bộ đồ ngủ thoải mái thay cho cô, sau đó đi vào phòng tắm rửa.

Dòng nước ấm từ vòi sen chảy xuống người mang đến cảm giác dễ chịu, đột nhiên từ bên ngoài vọng ra tiếng đồ vỡ. Anh hốt hoảng quần vội áo choàng trắng lên người chạy ra ngoài. Hình ảnh trước mắt không thể nào bắt ngờ hơn được nữa.

Đông Nghi trên tay đang cầm cái bình sứ thả rơi xuống đất, khuôn mặt phấn khích với nụ cười tươi trên môi khi nghe âm thanh chói tai của bình sứ rơi xuống tạo nên âm sắc vui tai. Dưới chân cô toàn là những mảnh vỡ thủy tinh bén nhọn, anh sợ hãi vội chạy đến khi nhìn thấy Đông Nghi định bước lên đó.

"Đứng lại!"

Hoàng Phong hít một hơi sâu trấn tĩnh nhìn chăm chăm vào cô vợ phá phách của mình đang ngơ ngác nhìn lên anh, rất may cô đã kịp dừng lại. Nhưng

vẫn chưa thể an tâm được, Hoàng Phong mặc kệ việc mình cũng đang đi chân trần, bước tới bế cô đặt lên giường ấn mạnh đầu vai cô xuống ngăn không cho Đông Nghi có cơ hội bật dậy làm loạn.

"Em nhìn cho kỹ đi, có nhận ra anh là ai không?"

Đông Nghi cười cười vỗ mấy cái lên khuôn mặt cương nghị của Hoàng Phong, thều thào đáp: "Phong, làm sao em lại không nhìn ra khuôn mặt chồng mình được..."

"Em chưa say có phải không?"-bàn tay nắm lấy vai cô hơi nói lỏng ra, anh nghi ngờ hỏi lại.

Cô lắc lư cái đầu nhỏ của mình, hai tay chia ra vò vỉnh: "Đưa đồ cho em đi, âm thanh đó nghe rất hay, em muốn nghe nữa..."

Hoàng Phong nhếch môi cười khở, bây giờ anh đang tự hỏi ngược chính mình người trước mặt có phải là cô vợ Đông Nghi kiều kỳ điềm đạm của anh không nữa, nhìn cứ như một đứa trẻ con to xác đang muốn làm bằng được chuyện mình thích.

"Ngoan, em nằm xuống ngủ đi, mai tỉnh dậy em sẽ cảm thấy xấu hổ như thế nào anh có thể nhìn ra được."

Hiện tại anh đang khom người nằm trên cơ thể của cô, hai tay chống xuống nệm làm giảm đi sức nặng trên người cô, bởi vì vừa rồi khoác vớ áo choàng tẩm vào người nên bộ ngực săn chắc bóng loáng của anh gần như phô bày đập vào trước mắt cô.

Cô cắn nhẹ môi dưới, ánh mắt mơ màng mang theo vài phần dụ hoặc nhìn chăm chăm vào cơ thể hoàn mỹ của anh. Lần đầu tiên thấy vợ mình ngây ngốc ngắm nhìn cơ thể của anh, Hoàng Phong vừa lạ lẫm vừa có chút thành tựu, khoe môi cong nhẹ lên thích thú.

"Bây giờ em mới phát hiện ra chồng của mình rất có sức hút phải không?"

Đông Nghi thành thật gật gù đầu, ngón tay di di chạm lên vòm ngực cứng cáp của anh, miết nhẹ lên đó, lời nói thì thào làm cho tâm tư anh một trận chấn động: "Em có thể hôn lên đó không?"

Yết hầu lặn nhẹ, Hoàng Phong không do dự đồng ý: "Cơ thể này thuộc quyền sở hữu của em"

Được sự chấp thuận của anh, cô rướn người lên há miệng ra để đầu lưỡi không xương liếm nhẹ lên đầu ngực của anh, khi đôi môi nóng rực bao trọn một bên ngực, Hoàng Phong khẽ run lên chịu đựng khoái cảm đang chạy dọc khắp người mình. Cô đúng là yêu nghiệt, chỉ một động tác nhỏ thôi đã khơi dậy toàn bộ dục vọng trong người anh một cách chân thật và mãnh liệt nhất.

"AAA, em điên sao?"

Hoàng Phong không thể ngờ tới Đông Nghi lại cắn mạnh lên ngực của mình, quá đau quá kinh ngạc, anh đẩy mạnh đầu cô ra cố thoát khỏi cảm giác thốn buốt khó chịu này, ánh mắt sững sốt nhìn đầu răng hiện lên xung quanh đầu ngực rồi nhìn sang cô vợ vẫn vô tư không hay biết gì, nghiêng răng tức giận: "Có phải dạo này em sống tốt quá rồi phải không?"

Đông Nghi vô tội lắc đầu, cô tách khỏi người anh tạo một khoảng cách an toàn, tay vờ lấy cây ly thủy tinh ở bàn gần đầu giường thò thè nói: "Em chỉ muốn chơi thôi!"

Hoàng Phong tá hỏa đưa hai tay ra trước cổ ngăn cô lại, ánh mắt khẩn hoảng có chút cầu xin: "Không được... anh cho em đập cái khác, cái ly này không được..."

"Sao lại không được?"-cô cao hứng đưa cái ly ra xa sẵn sàng sẽ đánh rơi nó bất cứ lúc nào mình muốn.

"Nó là cái ly cổ thời Louis XIV, anh xin em..."

XOẢNG

Ánh mắt nuôi tiếc và bất lực nhìn cái ly yêu quý nhất của mình vỡ tan tành dưới sàn nhà, anh sốc đến nỗi cả người cứng đờ không còn chút cảm xúc nào. Từ đau khổ vì mất đi món đồ quý giá, đôi mắt sắc bén lần đầu tiên lờm lờm cô đến tóe lửa, anh xoắn tay áo choàng lên lau nhanh về phía người phụ nữ đang bật cười khanh khách không biết gì về tội lỗi mình đã gây ra nhưng chỉ vừa mới sẵn tới cô đã gục xuống ngủ thiếp đi, nếu anh không nhanh tay đỡ lấy cô đã ngã xuống sàn nhà rồi.

"Thật là!"

Hoàng Phong bất lực đặt Đông Nghi nằm ngay ngắn trên giường, sau đó quét dọn tàn cuộc do cô bày ra, nếu như để ngày mai cô thức dậy đập phải anh sẽ càng xót xa hơn thôi.

"Là anh đã sai khi để em uống rượu."

TBC.

Anh và em không ai thua ai đâu, sau này đẹp hết đi, đừng uống rượu nữa =))))))))))

Chương 96: Buổi sáng kích thích (18+)

Đông Nghi ôm cái đầu quay cuồng của mình thức dậy, đầu óc mơ hồ nhớ lại những chuyện tối qua. Khuôn mặt bỗng chốc biến hóa phong phú khi chợt nhớ ra điều gì đó.

"Không thể tin được..."

"Nhìn bộ dạng của em, xem ra em vẫn còn nhớ chuyện mình đã làm tối qua."-anh từ bên ngoài bước vào mìa mai lên tiếng, ánh mắt giận dữ lờm cô vì vụ cái ly tối qua.

"Em cũng không chắc lắm..."-cô e ngại nheo mắt, đôi mắt giả nai không dám nhìn thẳng lên đôi mắt oán hận của anh: "A..."

Hoàng Phong lười biếng dựa lưng vào cánh cửa, nhìn cô hỏi: "Em a cái gì?"

"Hôm nay cuối tuần, chúng ta đi hẹn hò đi!"

Anh không ngờ tới vợ mình lại có lúc chủ động muốn hẹn hò với anh, nhưng nghĩ lại việc cái ly bị vỡ hôm qua niềm vui của anh đã không còn trọn vẹn nữa.

"Em nghĩ rằng dùng cách này có thể chuộc lại lỗi lầm của mình hay sao?"

Đông Nghi vò nhẹ mái đầu, từ thành khẩn đề nghị hối lỗi giờ đây đã trở thành vẻ bất cần không quan tâm tới nữa: "Nếu anh không muốn thì thôi, em sẽ đi mua sắm một mình. Dù sao cũng có người muốn chuốc say em trước, em đã tận tâm lắm rồi."

Cảm thấy tình thế bất đầu không ổn, anh hắng giọng kỳ kèo lại với cô: "Khu vui chơi!"

"Được thôi!"

Đông Nghi chống tay đứng dậy rời khỏi giường, cô khẽ vươn vai tỉnh táo lại một chút, bước chân nhẹ nhàng đi trên sàn nhà sạch bong lướt ngang qua người anh, ngón tay mềm mại đưa ra vuốt nhẹ lên ngực anh một cái, nơi tối qua vẫn còn in sâu vết tích do cô lưu lại. Ánh mắt quyến rũ nhìn vào vẻ tuần tú của chồng mình, Đông Nghi nở nụ cười đầy mê hoặc: "Anh cũng chuẩn bị đi!"

Hoàng Phong hít một hơi sâu lấp đầy buồng phổi bằng hương thơm nhàn nhạt thanh thoát của cô, bàn tay chợt nắm chặt lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của vợ mình kéo cơ thể cô dán chặt với bức tường lạnh lẽo phía sau lưng.

"Anh đói ý rồi, bây giờ anh muốn "ăn" hơn là đi chơi!"

Thêm một nụ cười câu dẫn khác từ khóe môi mông gơi cảm, Đông Nghi đón nhận ánh mắt tràn ngập dục vọng của anh, rất hưởng ứng vòng tay qua cổ anh hồ hững đặt lên: "Được, em gọi thím Trần làm bữa sáng cho anh."

Hoàng Phong dần mất đi sự kiên nhẫn trước sức hút khó cưỡng của Đông Nghi, giọng nói trầm đục vang lên, nhanh chóng cướp lấy bờ môi của cô cuồng nhiệt hôn: "Em biết thừa anh muốn ăn gì mà."

Hai bàn tay Hoàng Phong không an phận chút nào, những ngón tay trượt dài lượn vào bên dưới lớp áo ngủ mỏng manh trượt dài trên làn da mịn màng thơm tho của cô, mỗi nơi ngón tay ấy lướt qua đều như châm lên ngọn lửa tình mạnh mẽ.

Căn phòng ấm áp buổi sáng bỗng chốc vì hành vi ám muội của hai người trở nên nóng bức, hơi thở dồn dập phát ra trên đôi môi của anh và cô sau những nụ hôn sâu bất tận.

Đông Nghi ngửa cổ thở hổn hển, hai mắt đê mê nhắm hờ lại cảm nhận khoái cảm do anh mang đến cho mình, những ngón tay suông dài chôn sâu vào mái tóc ngắn của anh vò nhẹ khi khuôn mặt kia đang vùi vào khe rãnh mê hoặc trước ngực cô.

"Àn..."

"Có muốn anh không?"-giọng anh đầy cảm dỗ khiến cả người Đông Nghi mềm nhũn, ngọn lửa khát vọng bên trong cơ thể dâng lên khiến cho cô không thể kiểm soát được bản thân mình.

Hai tay ôm lấy khuôn mặt anh kéo lên, cô chủ động nới lại nụ hôn giữa hai người, gấp gáp nói: "Cho em..."

Được sự chấp thuận từ cô, bàn tay anh thuần thục cõng bỏ hết những thứ vướng bận trên cơ thể cả hai, ánh mắt rực lửa nhìn cơ thể tuyệt mỹ của cô như

muốn đốt cháy đi mọi thứ trước mắt, anh tựa hồ một con mãnh thú tiến sâu vào bên trong cô.

"Ân... Chậm thôi anh..."

Mới bắt đầu mà anh đã mãnh liệt như vậy làm cô không chịu nổi, hàng chân mày thanh tú khẽ cau lại chịu đựng, cơ thể non nớt được anh tận tình nắn bóp, trải những nụ hôn nóng bỏng lên thớ da mềm mại trơn bóng của cô, những nơi được anh chăm sóc đều để lại những vết ngấn chói mắt.

Hoàng Phong chính là bị dáng vẻ yếu ớt này của Đông Nghi làm cho không thể kiềm lòng được, dù đã cố hết sức nhẹ nhàng có thể nhưng mỗi lần dục vọng kéo đến, cơ thể hoàn toàn mất đi sự kiểm soát.

"Ừm... Anh biết em thích như thế mà..."

Anh cười thỏa mãn nâng cao một chân cô lên để nơi giao nhau giữa họ được dễ dàng hơn, sau vài chục lần ra vào liên tục, anh trượt tay xuống áp chặt lên cặp mông tròn trịa của cô nhấc bổng lên, hành động đường đột này làm cho cô sững sốt vội vòng tay ôm chặt lấy cổ anh bám trụ, chỗ kết hợp của hai người vẫn dính chặt lấy nhau không rời.

"Đừng anh... Ngã em mất..."

Hoàng Phong mỉm cười thích thú nhìn ánh mắt hoang mang của cô: "Rồi em sẽ thích nó thôi, tin anh đi!"

Chưa đợi cô trả lời, anh dùng lực ra sức đưa đẩy mông cô tiếp tục màn kích tình với tư thế mới lạ này. Từ kinh hoàng, cơ thể cô dần bị kích thích với sự táo bạo của anh, đôi môi bật ra những tiếng rên yêu kiều khích lệ anh nhiều hơn.

"A... Nhanh lên..."

Hoàng Phong vui vẻ làm theo ý cô, bàn tay rắn chắc của anh đỡ lấy hông cô nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống chiếc giường lớn gần đó, đôi môi một lần nữa tìm đến đôi môi ngọt ngào của cô mút mát.

Lúc cả hai cùng đạt đến khoái cảm cực đại, cô cảm nhận một cách chân thật nhất một trận co rút mãnh liệt ồ ạt được dòng suốt ấm nóng tươi mát, cơ thể rã rời nằm yên bên dưới nhìn anh nằm xuống bên cạnh mình.

"Đáng ghét, mới sáng sớm đã làm em mệt như thế..."

Hoàng Phong mỉm cười vén lọn tóc xõa trước trán lấp lăm lăm mồ hôi của cô, khẽ khàng thốt: "Hẹn hò tính sau đi, lát nữa chúng ta đến bệnh viện trước đã."

Đông Nghi nheo mắt không hiểu lắm lời của anh: "Đến bệnh viện làm gì?"

"Di cá của em trễ một tuần rồi. Anh muốn kiểm tra xem con chúng ta đã chịu lộ diện chưa."

Nhân câu cô mở to lên như không thể tin được, chuyện này cô còn không để ý đến mà anh đã tính hết luôn rồi, Phong ời là Phong...

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chúng ta có con rồi

Sau khi từ bệnh viện ra, thái độ của Hoàng Phong đối với Đông Nghi càng trở nên quan tâm, không để cô động tay đến gì, vừa bước đến xe đã mở sẵn cửa cho cô ngồi vào.

"Tâm trạng anh xem ra rất tốt?"-cô nhìn anh bất bật ra mặt, môi lại tủm tỉm mỉm cười hờ hững thốt.

Hoàng Phong vui vẻ đáp, sau khi ngồi lên xe anh nhanh nhẩu chồm người tới giúp cô gài dây an toàn vào luôn: "Đương nhiên rồi, anh sắp được làm ba, còn gì hạnh phúc hơn nữa."

"Lúc này anh có nghe bác sĩ dặn không?"-Đông Nghi hơi nghiêng đầu nhìn sang anh, cố ý nhấn mạnh lời nói tiếp theo: "Để đảm bảo sức khỏe cho mẹ và con, thời gian đầu không được quan hệ. Anh sẽ làm được mà phải không?"

Nụ cười trên môi Hoàng Phong phút chốc đã trở nên méo mó, anh không vui trả lời: "Bác sĩ chỉ bảo cẩn thận thôi, anh sẽ nhẹ nhàng mà."

"Còn lâu em mới tin anh, ba tháng đầu mơ đi nha, đừng hòng động vào em."

Hoàng Phong bày ra bộ dạng thê lương nhưng vẫn nhẫn nhịn không dám làm loạn, dù sao hiện tại trong bụng cô còn có đứa con của họ, cô bây giờ là ông trời nhỏ của anh rồi: "Được, được, vì sức khỏe của em và con anh sẽ cần rằng chịu đựng hết được chưa?"

Đồng Nghi khẽ cong mí mắt mỉm cười hài lòng: "Như vậy mới ngoan. Cũng trễ rồi, chúng ta đi ăn chút gì rồi hãy về."

"Tuân lệnh vạ!"-Hoàng Phong khoa trương đưa tay lên trán phục lệnh, anh khởi động xe bắt đầu chạy đi.

Chiếc xe của họ rất thanh thản chạy trên đường, tâm tình Hoàng Phong đang rất tốt, anh đưa tay bật nhạc lên nghe, vừa hay lại là bài hát anh rất thích, miệng thầm ngân nga theo.

Mưa vừa ghé qua rằng mưa vừa ôm em đấy

Gió phiêu du tìm tóc em và tìm bờ môi phai

Ghen với gió, giận con mưa, mong cho trời đứng lại

Giật nụ hôn từ gió khát, làm trời cao để ôm mưa

Đi kiếm nắng, tận mây xa, mong cho lòng ấm lại

Để còn nghe mùi gió mới để còn say tình chành vênh

Hát vu vơ về mây về mưa tình em giờ đây giữ riêng mình

Múa vi vu ngàn câu ngàn ca vì nhớ ban mai

Tĩnh sao đây tình em dòng sông giờ như mùa xuân ứa phai màu

Vẫn như ta dành thương dành vương dành nhớ thể thôi

Ghen với gió, giận con mưa, mong cho trời đứng lại

Giật nụ hôn từ gió khát, làm trời cao để ôm mưa

Đi kiếm nắng, tận mây xa, mong cho lòng ấm lại

Để còn nghe mùi gió mới để còn say tình chành vênh

"Nghi, em thích con chúng ta là trai hay gái?"-anh vu vơ hỏi.

Cô chống tay lên cằm nhìn cảnh vật qua ô kính xe, thần nhiên đáp: "Trai gái gì em cũng thích, nhưng mà tốt nhất là con gái đi."

Anh cũng rất thích con gái, nhưng mà nghe qua từ miệng cô lại không khỏi tò mò: "Vì sao?"

"Con gái giống em, con trai giống anh rất xấu tính."

"Ha, em chưa nghe qua câu con gái giống ba sao? Hơn nữa anh có điểm nào không tốt chứ?"

Đồng Nghi nhếch môi nhìn anh cãi lý với mình, tay đưa ra kéo mặt anh nhìn thẳng phía trước: "Anh lo tập trung lái xe đi!"

Hoàng Phong còn chưa kịp nói lời nào, từ phía sau đột nhiên một chiếc ô tô màu trắng khác húc mạnh vào đuôi xe mình làm cho chiếc xe nát tươm địch, chiếc xe sau cú va chạm mạnh bị lạc tay lái và vào dây phân cách. Trong tình huống nguy cấp, Hoàng Phong chỉ kịp chồm người tới ôm chầm lấy cơ thể vợ mình trước khi cú va đập thứ hai diễn ra.

RẦM.

Từ trong chiếc ô tô màu trắng vừa đâm vào xe của họ, Diệp Vũ bước ra đi tới trước đầu xe bốc khói kiểm tra, hai người ngồi trên xe đều đã hoàn toàn bất tỉnh, nhìn thoáng qua có vẻ như bị thương khá nghiêm trọng.

Diệp Vũ vòng qua ghế phụ mở cửa xe, ánh mắt khó chịu nhìn Hoàng Phong vẫn đang ôm rất chặt cơ thể của Đồng Nghi, anh thô bạo gỡ tay Hoàng Phong ra, bế cô rời khỏi đặt lên xe của mình.

Ánh mắt đau xót nhuộm màu u buồn nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, cơ thể sau khi được Diệp Vũ kiểm tra cũng không bị nguy hiểm nhiều, anh chạm nhẹ lên gò má chảy máu vì vết kính cắt phải của cô, cuối cùng cũng leo lên xe chạy đi.

Chiếc xe của Hoàng Phong vẫn nằm yên ở đó, khắp người anh đều là máu tươi loang đầy ra áo và trán, tình hình vô cùng nguy kịch.

TBC.

Chương 98: Đó không phải là sự thật

Đồng Nghi tỉnh dậy phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lạ, bốn bề đối mặt với bức tường trắng xóa, chỉ có duy nhất chiếc giường lớn đơn độc ở giữa phòng nơi cô đang nằm.

Đôi mắt mệt mỏi lướt nhìn một lượt xung quanh, ánh mắt dừng lại nơi camera được đặt ở góc phải trên trần nhà, nhưng điều đó không khiến cho Đồng Nghi lo lắng khi nghĩ đến an nguy của chồng mình. Lần cuối cùng cô ở cùng anh, chiếc xe của họ đã xảy ra tai nạn.

"Là cố ý..."

Cánh cửa phòng bật mở, Diệp Vũ bước vào với khay thức ăn trên tay, anh bước tới gần chỗ Đồng Nghi, khẽ cười lên tiếng: "Em đã ngủ hơn một ngày, hãy ăn một chút đi!"

Đồng Nghi hướng đôi mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Vũ, bên trong còn chứa đựng cả sự mỉa mai khinh thường: "Anh giam tôi thì ích lợi gì? Phong sẽ tìm được tôi thôi."

Diệp Vũ đặt khay thức ăn xuống, chậm rãi nói tiếp: "Hắn ta bây giờ đang hôn mê trong bệnh viện, sống chết còn chưa biết được, em nghĩ xem còn ai có thể cứu được em nữa?"-như chợt nhớ ra điều gì, Diệp Vũ hứng thú chêm vào: "Phải rồi, cái tên ngoại quốc to con kia đang hạnh phúc bên em gái của anh, cậu ta không có thời gian đâu mà đến cứu em."

Đồng Nghi nắm chặt bàn tay bên dưới đến run rẩy, ngoài việc kiềm nén cảm xúc bộc phát ra bên ngoài, hiện tại cô không còn chọn lựa nào khác.

Diệp Vũ cầm khay thức ăn lên, lời nói nhẹ nhàng nhưng lại tràn đầy hàm ý: "Lúc anh cho người kiểm tra sức khỏe của em phát hiện ra em đã có con rồi, em không nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho đứa con trong bụng."

Từ cảm phẫn, ánh mắt cô trở nên bi ai và u buồn, cơ thể yếu ớt ngồi trở lại giường không có ý định chống đối lại người đàn ông này. Anh ta nói đúng, bây giờ cô không phải chỉ có một mình, cô không thể làm chuyện tổn hại đứa con trong bụng.

Diệp Vũ nhìn cô ngoan ngoãn không làm loạn, trong lòng cảm thấy đắc ý vô cùng. Đồng Nghi là người phụ nữ khôn ngoan, làm chuyện gì cũng suy xét kỹ lưỡng, điểm này từ xưa tới nay vẫn không thay đổi.

Bàn tay nhẹ nhàng chạm lên vết băng trên gò má của cô vuốt ve, ánh mắt anh yêu thương nhìn cô say đắm, không nhận được sự cự tuyệt của cô, anh vui mừng cúi đầu xuống định hôn cô, nhưng lời nói thốt ra đã làm anh khựng lại.

"Tôi nhớ hết rồi..."

"Nghĩ đến việc từng yêu kẻ đã hại chết ba của mình tôi lại cảm thấy vô cùng đau đớn và khổ sở, đó là tình yêu anh dành cho tôi sao?"

"Nghĩ... không phải như vậy đâu..."-Diệp Vũ bàng hoàng lắc nhẹ đầu, hai tay nắm chặt lấy đôi vai gầy của cô. Anh vẫn rất yêu cô, nếu như không phải vì Hoàng Phong năm xưa cản đường thì có lẽ giờ đây anh và cô đã hạnh phúc bên nhau ở một nơi nào đó chứ không phải thù hận nhau như hiện tại.

Đồng Nghi gạt tay anh khỏi cơ thể mình, đôi mắt sắc lạnh xoáy thẳng vào ánh mắt bất an của người đối diện, năm xưa tình yêu của cô đối với anh đều là chân thật, chính anh đã vì thù hận che mờ đi tất cả khiến cho mối tình của họ không thể cứu vãn được nữa. Mất đi ký ức bởi vì quá đau thương và mệt mỏi, cô đã lựa chọn cách quên người đàn ông này để có thể tiếp tục sống.

"Chính tay anh đã bóp chết tình yêu này, anh không có tư cách đòi hỏi tôi điều gì nữa."

Diệp Vũ nuốt khan, hai tay vô lực buông thõng rơi xuống, so với việc mất đi ký ức, ánh mắt hiện tại của cô đang nhìn anh càng mang đến nỗi thống khổ gấp bội, như hàng ngàn mũi tên bén nhọn đâm vào trái tim của anh, chảy máu không ngừng.

"Cho dù như thế nào, anh quyết không buông tay em ra, đến cuối cùng có chết chúng ta sẽ cùng chết."-Diệp Vũ tuyệt vọng thốt ra lời nói rồi xoay người bỏ đi khóa trái cửa lại.

Một mình ngồi trong căn phòng lạnh lẽo, Đồng Nghi nằm xuống giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đầu của cô vẫn còn rất đau, cơ thể rã rời chưa hoàn toàn hồi phục, bị hãm giam cầm như vậy, nhất thời cô đã rơi vào bế tắc không lối thoát.

Hai tháng sau.

Tom và Vy Vy vội vã chạy tới bệnh viện khi hay tin Hoàng Phong tỉnh dậy, bọn họ vừa mừng lại rất sợ hãi không biết nên đối mặt với anh như thế nào

nữa.

Vừa vào đến phòng, Tom chạy ngay đến chỗ Hoàng Phong, anh ấy đang rất kích động muốn rời khỏi giường bệnh mặc cho bác sĩ và y tá hết lời khuyên ngăn, thậm chí còn sắp sửa dùng đến thuốc an thần.

"Tom, cậu đây rồi, nói cho tôi biết đi, mấy người này đang gạt tôi có phải không?"

Tom mím môi khó xử, anh không nỡ nói ra sự thật khi nhìn vào nét mặt mong đợi của Hoàng Phong, nhưng lừa gạt anh ấy anh lại càng không muốn.

"Nghĩ đâu rồi, tôi muốn gặp Nghi?"

"Em ấy chết rồi!"-giọng Vy Vy lạnh lùng thốt lên đập tan sự nháo loạn của căn phòng bệnh.

"Nghi đã chết trong tai nạn cách đây hai tháng."

Hoàng Phong sốc đến nỗi không còn ý chí kháng cự, đôi mắt đờ đẫn hồi tưởng lại khoảnh khắc hạnh phúc của cả hai người ngồi trên xe... phải rồi, họ có con kia mà... làm sao lại tàn nhẫn như vậy.

"Tôi không tin... các người đều lừa dối tôi..."

TBC.

Muốn biết diễn biến tiếp theo, mọi người nhiệt tình vote và cmt cho au với nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đồ tội cho anh

"Lúc phát hiện ra chiếc xe bị tai nạn, nhìn thấy anh bị thương khá nghiêm trọng nên mọi người đã kéo anh ra trước, nhưng còn chưa kịp kéo Đông Nghi ra, chiếc xe bị rò xăng đã phát nổ."

Hoàng Phong như người mất hồn không còn nghe rõ được những lời tiếp theo Tom nói, đến khi nhìn thấy mộ phần của Đông Nghi, anh vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật khủng khiếp này.

Thân hình cao lớn trong bộ quần áo bệnh nhân, đôi chân trần không kịp mang lấy đôi dép đã chạy ngay đến nơi đặt hài cốt của cô, Hoàng Phong gục đầu lặng lẽ khóc.

"Tại sao không cứu vợ tôi trước, cô ấy còn đứa con trong bụng nữa mà..."

Đông Nghi là người yêu thích cái đẹp, để cô ấy như thế ra đi, không phải quá nhẫn tâm hay sao...

Tom và Vy Vy đứng yên lặng nhìn Hoàng Phong tự dày dò bản thân, nỗi đau này chỉ có thời gian mới có thể làm nguôi ngoai đi, cho đến lúc đó không ai có thể giúp gì được anh ngoài bản thân anh.

Mãi một lúc lâu sau Tom mới lên tiếng phá tan không khí u ám này: "Phong, chúng ta trở về thôi, anh cần được nghỉ ngơi."

Hoàng Phong không buồn phản ứng, cơ thể tro ra đứng đó, ánh mắt thống khổ nhìn chằm chằm vào khung ảnh Đông Nghi trước mặt, nước mắt không kiềm được lăn dài xuống hốc mắt đã đỏ hoe lên vì xúc động.

"Xin lỗi nhưng anh có phải là Hoàng Phong không?"-một người đàn ông lạ bước đến từ phía sau họ cất tiếng hỏi, bên cạnh anh ta còn có thêm hai người đàn ông khác.

Tom chủ động trả lời khi biết Hoàng Phong hiện tại không muốn tiếp xúc với ai: "Đúng là anh ấy, bây giờ không phải lúc thích hợp, có gì anh cứ trao đổi với tôi."

Người đàn ông đưa tấm thẻ đeo trên cổ cho Tom và Vy Vy xem: "Chúng tôi là cảnh sát, chúng tôi đang nghi ngờ anh Hoàng Phong có liên quan đến cái chết của vợ mình là cô Trương Đông Nghi, đồng thời sổ sách tập đoàn có những bất minh đang được điều tra, mời anh theo chúng tôi về sở lấy lời khai."

Ánh mắt anh thoáng dao động khi cái tên Đông Nghi được nhắc đến, Hoàng Phong dường như đã hiểu ra điều gì đó, anh xoay người lại đối diện tên cảnh sát: "Các người có chứng cứ gì không?"

"Có người đã tố giác anh và cô Đông Nghi từng xảy ra bất hòa trong công việc."

"Hiện tại sức khỏe tôi không được tốt, tạm thời anh hãy nói chuyện với luật sư của tôi trước đi!"-Hoàng Phong kết thúc lời nói, không đợi tên cảnh sát kịp đáp trả đã một mạch bỏ đi.

Tom và Vy Vy nhìn về mặt âm lãnh xuất thần của anh, họ dường như cũng đoán được điều gì đó đi theo anh.

"Các người thật bất lịch sự, người ta đau thương như vậy mà còn đến gây thêm chuyện."-Tom bức xúc quở trách, anh nắm lấy tay Vy Vy đuổi theo Hoàng Phong đã ngồi sẵn vào trong xe của họ.

Vy Vy hướng mắt lên kính chiếu hậu nhìn khuôn mặt vô cảm của Hoàng Phong đang ngồi ở ghế sau xe, trầm giọng hỏi: "Anh muốn làm gì tiếp theo?"

"Đầu tiên, nói cho tôi biết, tôi có thể tin tưởng ở em hay không?"

Tom lái xe phía trước, cảm thấy bầu không khí ngột ngạt vội lên tiếng: "Giờ mà hai người con nghi ngờ lẫn nhau sao?"

Vy Vy không phiền, cô nghiêng đầu nhìn trực diện vào đôi mắt sắc bén đang dò xét từ anh, thành thật đáp: "Anh và tôi đều đang có cùng suy nghĩ vụ tai nạn vừa rồi là do Diệp Vũ làm, nếu là anh ta nhất định không để Đông Nghi chết được."

"Đúng vậy, ngoài hẳn ta ra hiện tại tôi chưa nghĩ ra ai thù ghét tôi nhiều như thế, bọn người kia không có cái gan đó."-Hoàng Phong điềm đạm phân tích, Diệp Vũ muốn hại anh không thể ngóc đầu lên được, để cho anh gánh lấy cái tội mưu sát Đông Nghi, khiến cho anh vừa trải qua nỗi đau mất vợ lại chịu thêm cú sốc lớn với tội danh hại chết vợ con mình. Nhưng hẳn ta không thể ngờ được anh còn rất bình tĩnh.

Lúc xảy ra tai nạn, cô được anh ôm chặt bảo vệ, nếu anh có thể sống sót, cô không thể chết trước anh. Là cố chấp cũng được, khi nào tận mắt Hoàng Phong nhìn thấy anh mới tin cô từ bỏ anh ra đi.

"Hai người đang nói cái gì vậy?"-Tom thắc mắc không hiểu được Hoàng Phong và Vy Vy đang nói gì, đại khái anh biết nó có liên quan đến cái tên Diệp Vũ đáng ghét kia thôi.

"Tạm thời tôi không thể lộ mặt, kẻ muốn hại tôi ắt hẳn đã chuẩn bị chu đáo để đổ tội cho tôi rồi. Vấn đề quan trọng bây giờ là phải tìm ra Đông Nghi, những chuyện khác không còn quan trọng nữa."

Diệp Vũ hốt hoảng bé xóc cơ thể vô lực của Đông Nghi đang nằm bất động trên giường, lúc nhìn thấy hình ảnh truyền từ camera anh đã tức tốc chạy tới, hy vọng cô không có chuyện gì, cô còn phải bên cạnh anh, tuyệt đối không được có chuyện.

"Nghi, em mau tỉnh lại cho anh!"

TBC.

Ủng hộ au tiếp nha, truyện gần tới hồi kết rồi ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Có chết cũng không để anh đụng vào

Khi cô tỉnh dậy, bên cạnh giường vẫn là dáng vẻ quen thuộc của Diệp Vũ đang túc trực, ánh mắt vô cảm xen chút chán ghét hướng sang nơi khác không muốn trông thấy khuôn mặt hắn.

"Có phải em muốn bỏ đứa trẻ này hay không?"-giọng hằn lạnh băng gặng hỏi, sức khỏe Đông Nghi vốn không được tốt, từ khi mang thai càng ngày càng suy nhược, vừa rồi bác sĩ xem qua tuy đã tận tình chăm sóc, nhưng nếu cô cứ tiếp tục như vậy, không chỉ đứa trẻ, ngay cả bản thân Đông Nghi cũng sẽ không thể chịu đựng được nổi.

Cô hồ hững đáp, ánh mắt bi thiết nhìn ra bức tường trắng xóa phía trước: "Tôi bây giờ chỉ là một cái vỏ rỗng, anh muốn giữ lấy cái xác không hồn này cứ việc."

Nhìn khuôn mặt hốc hác gầy gò của cô, Diệp Vũ vừa tức giận vừa đau xót, hẳn biết việc làm hiện tại của mình chỉ càng làm cho khoảng cách của họ ngày một xa hơn, nhưng Diệp Vũ càng không muốn nhìn thấy Hoàng Phong và cô hạnh phúc bên nhau, cho dù là đau khổ thì hãy để cả ba cùng đau khổ đi.

"Có phải em muốn biết tin của hắn không?"

Đôi mắt đen thoảng gọn, cô im lặng lắng nghe lời nói tiếp theo từ Diệp Vũ.

"Hoàng Phong hiện tại đang bị cảnh sát truy nã với tội danh mưu sát em, tất cả những chứng cứ và nhân chứng đều cho thấy hấn ta cố ý giết em để chiếm lợi ích cho bản thân. Em hãy từ bỏ đi, hấn không còn tâm trí để lo lắng đến một người tưởng chừng đã chết rồi đâu."

Một thoáng sững sờ với câu nói của hấn, Đông Nghi lẳng lặng nghiêng đầu nhìn về đặc ý của người đàn ông, cô lại không cảm nhận chút vui sướng nào từ khuôn mặt kia: "Thật ầu trĩ!"

"Em nói anh ầu trĩ sao?"-Diệp Vũ bị lời nói của cô chọc tức, bởi vì cô đang trong bộ dạng cực kỳ yếu ớt, cho nên hấn đã cố kiềm chế cơn thịnh nộ của bản thân lại.

"Anh nghĩ Phong là một kẻ ngốc hay sao? Tôi tin anh ấy sẽ tìm được tôi thôi."

Như giọt nước tràn ly, Diệp Vũ nghiêng rặng nghiêng lợi cảm phần, hấn nắm lấy cổ tay cô bóp chặt trút cơn giận đang sôi sục trong người trừng mắt nhìn cô: "Hấn ta cuối cùng cũng chỉ là một kẻ bại trận trong trò chơi do anh bày ra thôi. Em không còn có thể nhìn thấy hấn ta đâu, đừng gọi với cái tên thân thiết như thế nữa!"

Đông Nghi không chút sợ hãi, ánh mắt kiên định xoáy thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ của hấn, mặc cho cổ tay bầm tím tụ huyết đau đớn vì lực bóp ngày một mạnh hơn, cô thều thào lên tiếng: "Anh không có quyền cấm tôi được."

Diệp Vũ như một gã điên trào luôn lên giường nằm trên người cô, bàn tay thô bạo bóp chặt cảm ép cô phải nhìn trực diện mình, lời lẽ mang theo sự cường ép mạnh mẽ: "Em nhìn cho rõ đây, người chồng của em sẽ không thể nào tìm đến được đây để cứu em đâu. Anh đã nhìn em đủ rồi, cho dù cơ thể của em không còn nguyên vẹn như trước kia anh cũng không quan tâm, em phải thuộc về anh, mãi mãi."

Đông Nghi thần thốt cổ trườn ra khỏi hấn, nhưng cơ thể yếu thế bị kẹp chặt dưới cơ thể cường tráng của Diệp Vũ không cách nào chạy thoát. Chưa kịp định thần, bàn tay hấn nắm lấy đầu vai áo cô mạnh bạo xé ra làm đôi để lộ da dẻ trắng nõn kiêu diễm của cô đập vào mắt hấn.

Con khát dục sôi trào làm cho Diệp Vũ mất đi toàn bộ lý trí, đôi môi nóng rực của hấn không ngừng hôn lên da thịt mềm mại của cô, hai tay sờ soạng lên khắp thân thể ngọc ngà của người bên dưới mặc cho cô cố sức cự tuyệt.

Đông Nghi khó khăn né tránh những đụng chạm thô thiển của hấn, đôi môi mềm mại bị cường ép chà sát vào đôi môi hấn đau đến mức không còn cảm giác, cô cố gắng trấn tĩnh liều mạng cắn mạnh vào môi hấn bật máu, nhân cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế của hấn.

Bỏ qua cơn đau từ khoe miệng rách toạc, Diệp Vũ thích thú nhìn Đông Nghi lấy tay che đậy cơ thể của mình cơ người nép sát vào góc giường: "Em nghĩ em có thể chạy thoát được anh hả?"

Đông Nghi hít một hơi sâu, khuôn mặt băng lãnh dọa cho người đang đứng trước mặt thoảng kinh sợ, dù đang vô cùng bất lợi nhưng về mặt của cô không bộc lộ chút sợ hãi nào ra bên ngoài: "Tôi không nghĩ mình sẽ chạy thoát được."

XOẢNG

Bàn tay với lấy cái ly thủy tinh ở bàn cạnh giường, Đông Nghi đập mạnh xuống thành giường, sau đó cầm lấy mảnh thủy tinh sắc nhọn lên.

"Em nghĩ em có thể làm anh bị thương ư?"

Cô dứt khoát kẻ lên cổ mình, mắt vẫn nhìn hấn chăm chăm cảnh giác: "Tôi thà chết cũng không để cho anh động vào người mình."

Diệp Vũ bàng hoàng vội lùi lại, hai tay đưa ra trước cổ trấn tĩnh sự kích động của cô: "Em bình tĩnh lại đi, em quên bản thân đang mang thai hay sao?"

"Anh còn biết tôi đang mang thai sao?"-Đông Nghi khinh thường, tay ấn mạnh mảnh thủy tinh hơn khiến cho trên cổ túa ra dòng máu tươi chảy xuống: "Tôi và con đã nhẫn nhục quá nhiều rồi, nếu như bị một người như anh cưỡng đoạt, con của tôi cũng không muốn đâu."

"Nghì, em điên rồi, mau bỏ xuống!"-hấn tròn tròn mắt kinh hãi nhìn dòng máu chảy ra ngày một nhiều hơn từ cổ cô, nhìn vào hoàn cảnh hiện tại hấn tin tưởng cô có khả năng làm ra chuyện dại dột này.

Đột nhiên từ phía sau cánh cửa chọt va đập mạnh mở tung ra. Hấn và cô cùng sững sờ nhìn anh xuất hiện phía sau cánh cửa.

Đôi mắt đau thương của anh nhìn cô da diết, trông thấy cơ thể run rẩy của cô trước mặt cùng thương tích do mình tạo ra, lòng anh đau như bị ai đó dùng tay bóp chặt.

"Nghì, anh đến đưa em đi đây!"-Hoàng Phong trầm giọng thốt.

Diệp Vũ bỏ qua nỗi bất ngờ hiện tại, hấn ta không biết bằng cách nào Hoàng Phong tìm được nơi này nhưng hấn tuyệt đối không để anh cướp mất cô một lần nào nữa. Lao nhanh đến chỗ của cô trong lúc mọi người mất cảnh giác, hấn cầm lấy mảnh thủy tinh trên tay cô, lần này chính mình kẻ vào cổ Đông Nghi đe dọa.

"Nếu tao không có được em ấy, mày cũng đừng mong có được."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Giải cứu

Diệp Vũ ghi chặt đầu vai Đông Nghi giữ không cho cô có cơ hội trốn thoát, ánh mắt căm phẫn trừng trừng nhìn Hoàng Phong: "Nếu lo cho an toàn của em ấy thì mau tránh đường!"

Đông Nghi lắc nhẹ đầu, ánh mắt ưu thương chất chứa bao nhiêu nỗi nhớ mong nhìn người chồng của mình, anh đã gầy đi nhiều quá, thời gian qua có phải anh cũng khổ sở rất nhiều vì cô.

"Anh ta sẽ không hại em đâu."

Bàn tay nắm lấy mảnh thủy tinh khẽ run nhẹ, hần kinh ngạc nhìn lại người vừa thốt ra lời nói.

"Diệp Vũ mà tôi từng biết cho dù không thể yêu thương sâu đậm và trở về khoảng thời gian ngọt ngào như lúc trước, nhưng người ấy vẫn rất yêu thương tôi. Nếu anh còn là người ấy, anh sẽ không làm hại tôi."-Đông Nghi chậm chậm chạm tay lên bàn tay Diệp Vũ, cô không vội kéo xuống, vẻ mặt rất bình thản chờ đợi sự chuyển biến từ hần.

Hoàng Phong vô cùng căng thẳng nhưng cũng không dám manh động, nếu lỡ như không cẩn thận Đông Nghi sẽ gặp nguy hiểm với tên điên này.

Diệp Vũ nhếch môi, đầu cúi gằm né tránh ánh mắt của cô đang nhìn mình, bàn tay buông rơi mảnh thủy tinh xuống sàn nhà. Những tường hần đã chịu bỏ cuộc, không ngờ bàn tay nhanh chóng rút khẩu súng ở thắt lưng ra hướng thẳng về phía Hoàng Phong, khuôn mặt độc ác dần lộ rõ ra bên ngoài.

"Em sai rồi. Từ lúc em bị tai nạn, người chồng yêu quý của em đã khiến cho những ngày tháng của tôi tăm tối như thế nào em không biết được đâu. Tôi trở về đây đã bán linh hồn của mình cho quỷ dữ mất rồi."

Hoàng Phong không chút sợ sệt, đôi mắt chim ưng chú mục vào đôi mắt oán hận của Diệp Vũ, anh trầm giọng nói: "Thả cô ấy ra, mục tiêu của mày là tao."

Diệp Vũ phớt lờ lời nói của Hoàng Phong, hần ôm chặt cơ thể cô dán vào lồng ngực của mình, không ngại nói ra sự thật: "Phát đạn bắn vào bụng của Nghi chính tao đã ra tay đấy, nếu như lúc đó tao không nhắm vào bụng mà vào đầu của em ấy, mày nghĩ bây giờ sẽ như thế nào?"

Hoàng Phong nghiền chặt răng đến nỗi lộ rõ khung xương trên cơ mặt của mình, đôi mắt phượng đỏ rực ánh lên ngọn lửa như muốn đốt cháy kẻ trước mặt. Năm xưa nhìn thấy cảnh Đông Nghi và Diệp Vũ thân mật bên nhau, cho dù có không cam tâm và khó chịu đến đâu, nếu như nghĩ hần ta có thể đem lại hạnh phúc cho cô anh cũng sẽ âm thầm rút lui. Thế nhưng tên khốn này đã lợi dụng tình yêu thuần khiết của Đông Nghi vì tư thù cá nhân, khiến cho cô đau khổ cùng cực, Hoàng Phong đã thề với lòng sẽ không cho Diệp Vũ có chốn nương thân phải chốn chạy suốt ba năm nay. Nào ngờ trở về đến đây, hành động đầu tiên lại là muốn sát hại người phụ nữ mình từng yêu thương, hần ta không xứng đáng, tuyệt đối không xứng đáng có được những kỷ ức ngọt ngào cùng cô.

Bàn tay thanh mảnh nắm chặt họng súng chia thẳng vào trán mình, đôi mắt lạnh lẽo cũng giống như lòng cô lúc này nhìn vào Diệp Vũ, khẽ khàng mà kiên định thốt: "Đầu tôi ở đây, lần này anh nhắm cho kỹ vào!"

Cả Hoàng Phong và Diệp Vũ đều bị hành động của cô làm cho sững sờ, Hoàng Phong nôn nóng bước thêm một bước tới trước nhưng đã bị cô ngăn lại.

"Anh đừng qua đây!"

Bàn tay Diệp Vũ nắm chặt khẩu súng, bản thân cố gắng trấn tĩnh nhưng vẫn rất bất an với hoàn cảnh hiện tại, người cầm súng là hần nhưng hần đang sợ hãi sẽ lạc đạn bóp cò, người phụ nữ này còn điên hơn cả hần nữa.

"Anh luôn muốn tôi nhớ lại quá khứ, bây giờ tôi nhớ lại tất cả anh lại đâm thêm một nhát vào trái tim đầy sẹo của tôi. So với việc anh muốn giết tôi, lời nói của anh làm tôi cảm thấy mình thật bất hạnh."

"Nghi à... em buông tay ra đi..."-Diệp Vũ khó khăn lên tiếng, nhìn khuôn mặt băng lãnh của cô nhưng lại như ngàn mũi tên sắc nhọn xuyên qua trái tim hần, suốt ba năm qua phải sống trong vô vàng khó khăn hần cũng đã bao lần nghĩ đến khoảng thời gian hạnh phúc trước kia của hai người, nếu có thể quay ngược lại hần sẽ bằng lòng bỏ hết tất cả thù hận để được bên cạnh cô, nào ngờ cô đã chọn cách quên hần hạnh phúc bên cạnh người đã làm cho hần khổ như vậy, nỗi đau và lòng căm hận này hần không thể nào nuốt trôi được.

Hoàng Phong chớp lấy thời cơ lúc Diệp Vũ mất phòng bị đá văng khẩu súng trên tay hần ra xa, tay vung cú đấm giáng mạnh vào mặt hần trút giận.

"Nghĩ, em tránh ra!"

Đồng Nghi lập tức lùi lại, cô chạy tới ném khẩu súng ra xa chỗ của bọn họ, vừa đúng lúc Tom và Vy Vy chạy vào chạm mặt nhau.

Diệp Vũ không để yên cho anh đánh, hấn từ phòng vệ liền chuyển sang quyết liệt đánh trả, cả hai giằng co không ai chịu thua ai cho đến khi mệt là người, những cú đấm dần giảm đi sức mạnh nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Vy Vy đỡ lấy cơ thể vô lực của Đồng Nghi, đôi mắt thoáng hiện lên sự lo lắng nhìn đứa em của mình: "Em ổn chứ?"

Đồng Nghi lắc nhẹ đầu, cô nhìn sang hai người đàn ông đang đánh nhau bên kia, yếu ớt nói: "Ngăn họ lại đi!"

Vy Vy thở dài, cô chuyển Đồng Nghi cho Tom dìu hộ, bước chân tiến tới nhặt khẩu súng lên bắn lên trần nhà một phát.

ĐOÀNG

Tiếng súng chói tai thu hút sự chú ý của mọi người, Hoàng Phong và Diệp Vũ thở dốc tạm đẩy nhau ra nhìn lại người vừa nổ súng.

"Các người làm loạn đủ chưa?"

Đồng Nghi khẽ nhắm mắt đưa tay ôm lấy bụng của mình, cả người không còn chút sức lực tựa hoàn toàn vào người Tom ngắt đi, trong lúc ý thức mờ mẫn, cô vẫn còn nghe được tiếng gọi của Hoàng Phong.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Không sao rồi, đã có anh bên cạnh em

Hoàng Phong đau lòng nắm lấy bàn tay vợ mình, nhìn khuôn mặt hốc hác và vết thương trên cổ của cô, anh càng hận bản thân đã tỉnh dậy quá trễ, nếu như anh đến trễ một chút nữa, cô xảy ra chuyện gì anh cũng không dám nghĩ đến.

"Anh xin lỗi..."

"Phong..."-giọng cô thều thào khẽ thốt, những ngón tay trong lòng bàn tay của anh cũng có những cử động nhỏ.

Anh mỉm cười đưa tay vuốt lấy tóc cô vỗ nhẹ, ánh mắt ôn nhu nhìn thật kỹ người vợ của mình: "Anh ở đây."

"Con chúng ta không sao chứ?"

"Con vẫn khỏe mạnh, em yên tâm đi!"-bàn tay ấm áp trượt xuống áp lên má cô miết nhẹ, Hoàng Phong yêu thương hôn lên tay cô, giọng nói trầm ấm thân thuộc tiếp tục lên tiếng: "Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, đã có anh bên cạnh em và con."

Về mặt cô thanh thản, đôi mắt xinh đẹp vì con xúc động trở nên lấp lánh dòng nước đọng trên khóe mi, trước nay Đồng Nghi không phải người yếu đuối, càng không cho phép bản thân thể hiện sự yếu đuối trước mặt người khác. Nhưng chỉ với một lời không sao đơn giản của anh lại làm cho cô rơi lệ.

Hoàng Phong dùng ngón tay của mình lau đi nước mắt nóng hổi lăn dài xuống khuôn mặt kiêu diễm, anh không nói thêm điều gì, im lặng ngắm nhìn cô thật lâu, bao nhiêu nỗi nhớ nhưng và đau khổ họ phải chịu đựng trong thời gian qua, chỉ cần có thể được bên cạnh nhau như hiện tại là đủ rồi.

Tom đặt ly cà phê mình vừa pha cho Vy Vy, anh e dè lên tiếng thông báo: "Diệp Vũ đã bị bắt giam và đang tiến hành điều tra."

Vy Vy gạt nhẹ đầu tiếp thu, cô cảm lấy ly cà phê khuấy đều thìa rồi nhấp một ngụm nhỏ: "Em không sao đâu. Anh ta đã chọn con đường này thì cũng nên nghĩ đến hậu quả. Nếu không có anh và hai người họ, có lẽ bây giờ em cũng đang ở trong đó rồi."

"Vy Vy..."-Tom bị lời nói của cô làm cho cảm động, đôi mắt xanh biếc lóe lên tia mừng rỡ nhỏ nhoi lan tràn cả khuôn mặt điển trai.

"Bọn họ cũng đã không sao rồi, ngày mai chúng ta rời khỏi đây thôi."-Vy Vy lên tiếng đề nghị, ý định rời khỏi nơi này cô đã có từ lâu, bởi vì Hoàng Phong và Đồng Nghi xảy ra chuyện nên thời gian qua họ không thể bỏ mặc ra đi.

"Anh sẽ đặt vé máy bay, em muốn như thế nào anh đều nghe theo em hết."

Tom chậm rãi nói, vòng tay to lớn ôm cơ thể cô vào lồng ngực rắn chắc của mình, nơi nào có Vy Vy anh nguyện sẽ cùng cô bên cạnh, chăm sóc và yêu

thương cô.

Flashback.

Vy Vy tìm đến Diệp Vũ thăm dò, ngay khi gặp được hân cô đã vào thẳng vấn đề: "Anh đang giữ Đông Nghi có phải không?"

Diệp Vũ không bất ngờ với câu hỏi của Vy Vy, hân thân nhiên bật nắp chai rượu vang rót vào ly cho cô, bản thân cầm ly rượu của mình lắc nhẹ, ánh mắt thích thú ngắm dòng chất lỏng sóng sánh trong mặt ly thủy tinh trong suốt.

"Từ một người với ý chí trả thù mãnh liệt, em xem bây giờ em nhu nhược như thế nào?"

"..."

"Nếu em không cần trả thù nữa thì hãy để anh làm việc đó, dù sao em cũng không mang dòng máu của nhà họ Diệp."

"Diệp Vũ, anh nói như thế mà nghe được sao?"- Vy Vy tỏ ra kích động, bàn tay kín đáo tìm lấy điện thoại đặt trên bàn của Diệp Vũ, bởi vì đáng người cô che khuất nên hân không thể nhìn thấy cô đang cài chuông trình nghe lén trong điện thoại.

"Anh nói không sai. Em từ lúc bắt đầu đã không hề xem nặng việc trả thù Hoàng Gia và Trương gia, cái em muốn chỉ là một sự thừa nhận cho tồn tại của mình thôi. Bây giờ em đã có được thứ mình muốn, em đừng cản đường anh nữa."

Vy Vy thở ra nặng nề, vẻ mặt băng lãnh trước lời nói mỉa mai của người anh trai, bên dưới cô đã cài xong chuông trình, nhanh chóng rút ra trả về vị trí cũ.

"Em chỉ muốn biết Nghi vẫn an toàn có phải không?"

Diệp Vũ uống một hơi hết ly rượu trên tay mình, lạnh nhạt đáp: "Phải. Nếu không còn gì nữa thì em về nhà đi!"

..

Bởi Vì Diệp Vũ là người rất cẩn trọng nên xe của Hoàng Phong và Vy Vy không thể nào tìm ra được nơi hân giữ người, ngay cả việc cài máy theo dõi trên xe cũng không có tác dụng, mỗi lần đến gặp cô hân đều lấy chiếc mô tô được cất dưới tầng hầm của ngôi nhà.

Thời cơ xuất hiện khi Diệp Vũ liên hệ với bác sĩ tin cậy đến khám bệnh cho cô, nhưng mọi người phải mất một lúc tìm ra người bác sĩ đó là ai mới biết được vị trí chính xác Diệp Vũ đang giam cầm Đông Nghi.

Giải thích xúc tích thôi ha

TBC.

Chương sau cho ăn đường bù lại ha =))))))))))

Có ai muốn vào điểm danh nè

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Happy Ending

Hai tay Hoàng Phong vòng ra trước ôm lấy Đông Nghi, lồng ngực dính sát vào tấm lưng nhỏ nhắn của cô bao trọn, cho đến hiện tại, bụng của cô đã to lên một chút, ánh mắt anh yêu thương nhìn xuống, bàn tay trên bụng cô xoa nhẹ, trầm ấm lên tiếng: "Em không cần làm thế đâu, anh đúng là rất muốn được ăn món do chính tay em làm, nhưng lúc này anh muốn chăm sóc cho vợ và con của mình nhiều hơn."

Đông Nghi mỉm cười hơi nghiêng đầu nhìn lên anh, nhẹ nhàng đáp trả, hai tay bên dưới đều đều thái hành chuẩn bị bữa ăn sáng: "Vẫn không muộn đâu, anh đã lo cho em nhiều rồi, tính ra thì em vẫn chưa làm được gì cho anh hết. Em muốn nấu cho anh ăn một bữa thật ra trò, làm hết những chuyện trước kia chúng ta chưa từng làm qua."

Hoàng Phong cảm động, tâm trạng cực kỳ tốt xen lẫn một chút không được chân thực. Sau khi Đông Nghi rời khỏi bệnh viện, quan hệ của họ càng ngày càng tốt đẹp và hạnh phúc, cô và anh đều trân trọng từng phút giây bên cạnh nhau, giống như ngày hôm nay, Đông Nghi chủ động muốn làm bữa sáng cho mình, nói không cảm động là dối lòng lắm a. Anh mong rằng khoảnh khắc này sẽ kéo dài mãi mãi, đừng bao giờ dừng lại.

"Em sống thật khỏe mạnh và sinh cho anh một đứa con kha khá khinh là anh mãi nguyện lắm rồi, người vợ xinh đẹp lại hiểu chuyện này cái tên Hoàng Phong đúng là có phước lắm mới cưới được, thật ghen tỵ với hân ta quá đi!"

Cô bật cười cụng nhẹ đầu lên má anh, nhìn khuôn mặt rất tỉnh của Hoàng Phong khi tự khen chính mình cô đã quá quen nhưng lần nào nghe qua cũng cảm thấy vui vẻ. Họ đã cưới nhau một thời gian, trải qua nhiều chuyện còn sắp sửa chào đón một đứa trẻ, thế nhưng cảm giác cứ như cặp tình nhân đang quen nhau, bắt đầu những thứ nhỏ nhặt mà vui thú và ấm áp.

"Sắp làm ba rồi, anh đang hoảng lại đi!"

"Anh có chỗ nào không đang hoảng đâu, em thích là được rồi."-Hoàng Phong cúi xuống thì thầm vào tai cô đùa giỡn, mon trớn lúi vào hõm cổ cô hôn hít.

Đông Nghi bị anh làm cho nhột, cô rụt nhẹ cổ né tránh, con dao trong tay nắm chặt đưa ra trước mặt nhắc nhở: "Anh cẩn thận, em đang cầm dao đó!"

Hoàng Phong không coi lời nói của Đông Nghi ra gì, bàn tay trượt lên xoay mặt cô đối diện với mình chồm tới hôn lên đôi môi đang mím lại của cô cắn mứt, mãi một hồi lâu mới chịu tách ra khi biết đối phương đang thiếu đường khí trầm trọng, về mặt vô cùng thần nhiên lên tiếng: "Buổi sáng rất ngon, nhưng anh vẫn còn đói lắm, anh chờ em ngoài phòng khách nha."

Đông Nghi neho mắt nhìn anh khinh thường, nhưng rất nhanh bị nụ cười cùng cái nháy mắt quyến rũ của anh làm xua tan đi, cô lại bị anh chọc cười rồi.

Cầm trên tay hai chiếc vé xem phim cùng hộp bắp rang và nước coca, Hoàng Phong đưa tay ra chờ sẵn, Đông Nghi hiểu ý khoác lấy cánh tay anh cùng bước vào rạp chiếu phim.

Bởi vì là giờ làm việc nên số người xem phim rất ít, không gian thoải mái để xem một bộ phim hài lãng mạn nhẹ nhàng. Lâu lâu anh còn tình cảm dứt bắp rang và nước cho cô, nhìn thấy vẻ mặt chú tâm xem phim của vợ, nụ cười tươi sáng với những cảnh hài hước trong phim, ánh mắt anh hoàn toàn bị thu hút bởi khuôn mặt thanh tú đó.

"Sao vợ anh lại xinh đẹp như vậy?"-Hoàng Phong gác tay lên cằm thuận tiện cho việc ngắm nhìn Đông Nghi.

Cô rời sự chú ý về phía người vừa thốt ra câu nói, nhìn anh bây giờ rất giống một fan hâm mộ đang say mê nhìn thần tượng của mình, hào hứng hưởng ứng theo dứt cho anh hạt bắp, tay nựng nhẹ lên má anh: "Thưởng cho anh này!"

Anh hài lòng ăn rất ngon miệng, liền trở lại với bộ phim cười rất nhập tâm như thể này giờ đã xem tường tận không bỏ sót tình tiết nào: "Phim hay thật!"

Đông Nghi lắc nhẹ đầu không thèm trả lời, Hoàng Phong chợt ghé sát tai cô thì thầm: "Lần sau chúng ta xem phim 18+ đi, anh thích cùng em xem phim đó hơn."

0.0

Trong bãi cỏ rộng lớn và thoáng mát ở công viên, Hoàng Phong đang gối đầu lên đùi Đông Nghi, nhắm mắt lại thoải mái phơi nắng. Trên bụng anh là một tiểu bảo bối xinh đẹp có khuôn mặt như đúc mẹ của nó, đang chơi đùa với con búp bê được anh tặng vào sinh nhật lên 5 của mình.

"Mẹ ơi, thức ăn đều là ba làm sao ạ?"-bé con vừa đang ăn thức ăn được Đông Nghi dứt cho, tò mò hỏi.

Đông Nghi gạt đầu, nhẹ nhàng đáp: "Đúng rồi Lam Lam, ba con nấu ăn rất giỏi phải không?"

Hoàng Phong từ từ mở mắt ra, anh chống tay ngồi bật dậy bế con gái đang ra vẻ trầm tư suy nghĩ lên, thích thú hỏi: "Con gái của ba đang suy nghĩ gì mà chú tâm thế?"

Hoàng Lam thành thật trả lời, câu nói ngây ngô, trong sáng của đứa trẻ lên 5 khiến hai vợ chồng nhìn nhau không khỏi mỉm cười.

"Sau này lớn lên con sẽ tìm một người đảm đang, nấu ăn giỏi như ba để kết hôn."

END.

Cuối cùng đã hoàn truyện rồi, cảm ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ cũng như theo dõi từng ngày ^^, thật sự khiến mình rất cảm động và hứng thú khi đứa con tinh thần của mình được các bạn đón nhận.

Cmt về ngoại truyện các bạn góp ý mình cũng đã, đang và sẽ đọc thật kỹ lưỡng, mong rằng sẽ không làm cho các bạn thất vọng.

Lời cuối, cảm ơn chị HuyenNamida, em cũng không biết nói gì với chị đâu, haha.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Kỷ niệm lần đầu gặp mặt

Đám người mặc áo đen đang đuổi theo Tom truy sát, trên tay những tên đó ai cũng đều có vũ khí, đứng nép vào một góc trong con hẻm nhỏ, trái tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mồ hôi đổ ra như tắm ướt hết chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt.

Tom giật bắn người nhìn xuống cổ tay đang được một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy, sự căng thẳng hiện rõ trong đôi mắt xanh biếc chăm chăm nhìn cô gái lạ có khuôn mặt châu á sắc sảo.

SUYT

Cô gái ra dấu cho anh im lặng, sau đó kéo anh theo mình rồi đi. Không biết bằng cách nào đó Tom lại hoàn toàn tin tưởng đi theo cô gái ấy, để cho cô dẫn đường.

"Tránh ra!"

Cô gái ấn đầu Tom xuống tránh đi cây gậy xoẹt ngang qua đầu anh va mạnh vào tường đá, anh hốt hoảng ngồi thụp xuống tròn tròn mắt. Trong giây phút sinh tử ấy, Tom nhìn thấy cô gái rút trong ống chân ra một con dao găm nhỏ, cổ tay chuyển động linh hoạt, trong nháy mắt đã hạ gục được bốn tên to con lực lưỡng với chỉ một đường dao nhỏ.

"Tuyệt thật!"

Cô gái trượt con dao trở lại ống chân của mình kéo Tom đứng dậy bỏ đi, lạnh lùng thốt: "Nơi này rất nguy hiểm, đi thôi!"

"Cô là ai?"-anh dõi mắt theo cô không rời, từ trước đến nay anh gặp qua không ít phụ nữ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy được ánh hào quang tỏa ra từ cô gái xa lạ, nó khác hẳn cảm giác những người phụ nữ xinh đẹp có cơ thể bốc lửa kia.

"K, tôi được Hoàng Phong cử tới bảo vệ cho anh."-K quan sát nhanh xung quanh, cô mở cửa cho anh, sau đó trèo vào trước qua ghế lái ngồi, giục: "Mau lên đi! Anh ngăn ra đó làm gì nữa?"

"Tôi biết rồi!"

Sau khi nhận được cuộc gọi từ Hoàng Phong, K quay trở lại phòng khách, ngắn gọn thông báo với Tom: "Thời gian này tôi sẽ bảo vệ cho anh."

Tom đưa cho cô trái táo trên bàn: "Em ăn gì chưa?"

"Cho tới khi dự án X được hoàn thành, anh tốt nhất đừng chạy đi lung tung."

"Như thế thì chán lắm, mà em luôn lạnh lùng như vậy hay sao?"-Tom đứng dậy đi đến gần K, nhìn một cô gái xinh đẹp có sức cuốn hút như thế làm bản tính đàn ông trong người anh trỗi dậy, muốn chinh phục cô.

Ánh mắt vô cảm xoáy thẳng vào đôi mắt xanh biếc lửa tình của Tom, K trầm giọng cảnh cáo, làm cho bàn tay đang chuẩn bị vòng qua eo cô chợt khựng lại rút về.

"Hoàng Phong chỉ bảo tôi bảo vệ anh còn sống, việc anh bị gãy tay hoặc chân trong lúc được bảo vệ anh ấy không có quan."

Tom cười giả lả đút hai tay vào túi quần quay trở lại ghế ngồi: "Ra là vậy!"

K định đi vào phòng nghỉ ngơi đã bị Tom hỏi gặng: "Thời gian này tôi gọi vài cô gái đến đây giải khuây được phải không?"

"Tùy anh!"-K một lần nữa làm cho niềm vui của Tom dập tắt: "Nếu trong lúc anh chơi đùa bị người khác ám sát tôi không thể bảo vệ tốt là do anh, tôi không chịu trách nhiệm."

Tom bắt đầu không hài lòng thái độ bảo vệ của K: "Sao Hoàng Phong lại nhờ người không có trách nhiệm như cô đi bảo vệ người khác chứ?"

K bước trở lại lấy điện thoại ra đưa cho Tom, nó đã được chọn sẵn số của Hoàng Phong: "Anh có thể gọi cho anh ấy bảo tôi rời khỏi, tôi cũng không muốn bảo vệ người không hợp tác với mình đâu."

Tom nhú mày, hơi lúng túng với khoảng cách gần đột ngột của hai người, nhưng hiện tại Tom chỉ an tâm vào khả năng của K, anh không muốn cô đi đâu. Mím cười đẩy điện thoại về lại cho cô, anh tự nhiên nói: "Tôi chỉ nói đùa thôi. Tôi tin tưởng vào em cũng như sự sắp xếp của Hoàng Phong."

ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG

Tom sợ hãi nép sát vào một góc, bọn người này muốn lấy mạng luôn sao? Dừng tới cả súng. Nhưng để một mình K đối phó với đám người không có nhân tính này anh cũng không an tâm chút nào.

Di chuyển nhanh chóng tìm cho mình vị trí thuận lợi, K chuẩn xác ngắm bắn trúng được ba tên đang lăm le tiến về phía của họ, nhưng vẫn không quá xa rời người cần được bảo vệ.

Tom một lần nữa bị hành động của K làm cho cuốn hút, nhưng cảm giác đó không kéo dài được bao lâu khi một viên đạn bắn ghim vào bắp đùi của anh.

"A..."

K lia họng súng bắn vào tên vừa bắn Tom, nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, cô lo lắng hỏi: "Anh ổn chứ?"

"Tôi nghĩ mình không thể đi được..."

K lướt mắt nhìn xung quanh, đám người phục kích họ đã bị cô hạ gục, ánh mắt nhìn lại bắp chân chảy máu đầm đìa của Tom, cô cúi người xuống, trầm giọng nói: "Tôi sẽ cố gắng!"

Tom nghiêng răng không nổi, nhìn sao cũng không thể để một cô gái công cơ thể to lớn của mình, hơn nữa còn là người mình đang để ý: "Hay chờ người đến đi... K..."

K kéo luôn tay anh vòng qua cổ mình nhấc người lên, bàn tay đưa cho anh khẩu súng: "Anh cầm lấy, khi cần thiết thì dùng nó."

Tom ngỡ ngàng không thể tin được K có thể cố gắng nổi mình, nhưng ngẫm lại cô ấy có gì không thể làm được, nghĩ như thế anh an tâm hơn một chút, dần chuyển sang cảm giác hưởng thụ.

Lưng cô không rộng nhưng rất êm ái và dễ chịu, mùi hương nhàn nhạt lấp đầy buồng phổi giúp anh cảm giác thanh thản rất nhiều giữa không khí căng thẳng hiện tại.

"K, sau này em làm việc cho tôi luôn đi, tôi sẽ đối xử với em tốt hơn tên Hoàng Phong kia, tôi hứa đấy."

"Làm việc với Hoàng Phong không phiền phức như anh."

Vy Vy bật cười nhìn bộ dạng trẻ con của Tom khi kể lại những kỷ niệm thời gian đầu họ gặp nhau: "Anh còn ghim câu nói đó sao?"

"Là khó chịu, em nói anh yêu em là phiền phức, em lại muốn làm việc dưới quyền người khác không phải anh, thời gian đó anh cực kỳ khó chịu luôn."- Tom âm ỉ kể lể, bây giờ nghĩ tới vẫn còn thấy ức. Ai bảo anh yêu cô nhiều hơn làm chi.

Vy Vy kéo tay Tom ra nằm lên đùi anh, giọng nói đều đều: "Em muốn nói câu này lâu rồi, khi anh ghen trông rất đáng yêu."

"Anh không có gh... Em mới nói gì thế?"- Tom ngượng ngùng áp tay lên má cô hỏi lại khi vừa kịp tiêu hóa lời nói của Vy Vy, cô vừa bảo anh đáng yêu cơ đấy.

"Em thích anh cứ như vậy, rất dễ thương!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 2 - Mặt trái của sự thật

Ngoại truyện 2

Sự ngọt ngào và đầm ấm mọi người vẫn đang nhìn thấy chỉ là bề nổi của một tảng băng mà thôi. Người người nhìn vào đều nói vợ chồng Hoàng Phong thật hạnh phúc, đáng để mọi người noi theo và ngưỡng mộ, nhưng có ai ngờ đâu sau vẻ ngoài ngọt ngào kia, vẫn còn rất nhiều mặt trái dờ khóc dờ cười không ai hay biết.

Từ sau cái ngày Đông Nghi xuống bếp nấu cho Hoàng Phong một bữa tử tế ra, còn lại hết thảy đều do anh xuống bếp nấu ăn cho cô. Bình thường Đông Nghi đã rất kén ăn, khi mang thai càng thêm kén chọn, bây giờ cô chỉ ăn được mỗi thức ăn do chồng nấu. Thoạt đầu có vẻ rất xúc động khi cô đã phụ thuộc vào mình, anh còn cảm thấy vui vui vì bản thân có giá trị trong lòng cô. Thế nhưng chuyện nào có đơn giản là vậy, đứa con trong bụng Đông Nghi ngày càng to ra mà cô lại càng kén ăn, điều này thôi đã đủ làm cho chủ tịch một tập đoàn lớn như anh đau đầu rồi.

"Nghi, em có năng lực đặc biệt phải không?"- Hoàng Phong đem món súp cua để trên bàn trước mặt cô, nửa đùa nửa thật hỏi, anh tháo luôn tạp dề ngồi xuống ghế đối diện vợ của mình.

Đông Nghi không vội ăn, cánh mũi hít nhẹ hương vị thơm dịu của tô súp bên dưới, thần nhiên đáp, tay xoa xoa bụng đã nhô lên một ít: "Chắc do con chúng ta có năng lực đặc biệt cũng nên."

Hoàng Phong cười khỏ, anh đã thử vài lần đổi các đầu bếp năm sao nấu cho vợ mình, nhưng cô chỉ cần động vào một xú đã biết không phải anh làm. Bình thường bỏ chút thời gian nấu cho vợ cũng không sao đi, dạo này công ty bận rộn với dự án lớn, cô lại lui về nhà dưỡng thai không quan tâm đến chuyện của công ty cũng không nói đi, đằng này khẩu vị càng ngày càng cao, bắt anh phải luôn nấu những món ăn mới lạ cho cô, thời gian ốm nghén đã

qua mà sao triệu chứng của vợ anh có thêm chứ không có giảm.

"Có phải em và con gây phiền phức cho anh không?"-cô thối thối muống súp đưa lên miệng, nhìn về mặt ảm đạm của anh e dè hỏi.

Hoàng Phong đương nhiên không dám gạt đầu kẻ lẽ rồi, việc này là bổn phận và trách nhiệm của anh mà: "Làm gì có, anh lo cho hai mẹ con còn không hết. Nhìn em vui vẻ thế này anh rất hạnh phúc."

Đồng Nghi hài lòng lấy khăn tay của mình chạm lên trán lấm tấm mồ hôi của anh tắt bật làm buổi trưa cho mình: "Anh cũng ăn một chút đi, chiều nay đi làm về làm món gà tiềm cho em nha, em đã nhờ thím Trần mua sẵn nguyên liệu rồi."

"Vậy à?!"-khỏe môi anh giũt nhẹ, nụ cười trên môi trông mới gương ếp làm sao nhưng vẫn là phải cắn răng chịu đựng.

Câu nói vợ là trời rất đúng a, anh xin giờ tay xác nhận.

Nhìn Đồng Nghi thanh thản nằm trên giường, thoải mái đọc sách, anh đứng yên nhìn cô một lúc thật lâu, cuối cùng cũng trèo lên giường lấy tay khều khều cánh tay vợ.

"Nghi à, hôm nay là tháng thứ ba rồi phải không?"

Cô ừm nhẹ trả lời, mắt vẫn dán trên quyển sách chăm chú đọc.

Anh vẫn kiên trì bắt chuyện với cô, cơ thể nhích sát lại gần hơn vòng tay qua ôm luôn cô vào lòng: "Bác sĩ nói sức khỏe của em dạo này tốt lên rồi, con cũng đã khỏe mạnh phát triển, hay là..."

Đồng Nghi chớp nhẹ mắt, cô không ngốc đến nỗi không hiểu gợi ý của Hoàng Phong, chỉ là tâm trạng của người làm mẹ không cho cô được lời là cảnh giác.

Đóng sách lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh mỉm cười: "Tối giờ ngủ rồi, nếu anh không còn làm gì thì chúng ta ngủ sớm thôi."

Anh cau có nhìn cô đứng đưng bỏ qua lời đề nghị của mình, Hoàng Phong không bỏ cuộc nằm xuống theo, bàn tay không an phận vòng qua eo trượt vào bên trong lớp váy ngủ vuốt ve làn da mịn màng trên lưng cô, thì thầm dụ dỗ: "Thời gian qua anh "nuôi em" không tốt sao? Em nở lòng nào bỏ đối anh lâu như vậy?"

Đồng Nghi nghiêng đầu nhưng không quay đầu lại, cơ thể áp lên lồng ngực săn chắc của Hoàng Phong bắt đầu có chút chuyển biến, cô nhẹ nhàng thốt: "Anh nhìn thêm chút nữa đi nha, công sức anh bỏ ra em không bao giờ quên đâu, chỉ là bây giờ không thích hợp..."

Hòa cùng hơi thở kích tình của cô, anh cúi đầu xuống mút lấy những ngón tay mảnh mai đang lướt trên má mình, thở ra nặng nề đầy kiềm nén: "Anh sẽ thật nhẹ nhàng mà, em không tin anh sao?"

Đồng Nghi chính là không thể tin được anh, lần nào cũng nói nhẹ nhàng kết quả đều làm cô thở không ra hơi, bây giờ có con rồi, cô lại trải qua khoảng thời gian giam cầm hơn hai tháng trời, cô tuyệt đối không thể mạo hiểm được. Nhưng là nhìn anh như thế cũng tội nghiệp quá đi.

Trở mình xoay người lại đối diện Hoàng Phong, Đồng Nghi trưng ra vẻ mặt cún con yếu ớt nhìn anh: "Vậy anh chờ em thêm một tháng nữa đi, đợi em hoàn toàn khỏe mạnh em sẽ cho anh."

Hoàng Phong bị khuôn mặt "non nớt" của Đồng Nghi cùng nụ cười tươi sáng làm cho mềm lòng, dù rằng rất muốn nhào tới bắt cháp, nhưng cô đã nói vậy anh cũng không đành đoạn.

"Em hứa rồi đó nha."

Một tháng sau.

Đồng Nghi đã bớt đi triệu chứng ốm nghén, cô giai đoạn này đúng là khỏe mạnh và tươi tắn hơn rất nhiều, khuôn mặt hồng hào, da dẻ mịn màng làm cho anh thêm phần say đắm, đợi chờ ngày nào luôn được anh đếm ngược từng giây từng phút, thế nhưng cuộc sống luôn chứa đựng những bất công.

CÁCH.

Cánh cửa phòng ngủ đóng sập lại khô khốc, Hoàng Phong ngờ ngác nhìn xuống cái gối nằm được cô quăng cho trước khi đuổi anh ra ngoài phòng ngủ với lý do rất trời ơi đất hời.

"Thời gian này anh đừng bên cạnh em nữa, em đang tăng cân và không thể kiểm soát được cân nặng của mình vì con chúng ta. Cho nên..."

"Cho nên..."

"Anh ra phòng khách ngủ đi!"

Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ngoại truyện 3 - Đêm của chúng ta (18+) P1

Ngoại truyện 3

Từ lúc chính thức yêu nhau đến giờ, đây là giây phút hồi hộp nhất của Tom, ngồi trên giường trong căn phòng rộng lớn của khách sạn sau buổi đi chơi trở về, dù vừa tắm gội sạch sẽ xong nhưng anh vẫn cảm thấy cực kỳ không thoải mái chút nào. Lý do là gì ư? Hối hay lảm.

Hôm nay Vy Vy đã bật đèn xanh cho anh, cô ấy vẫn còn đang tắm rửa bên trong phòng tắm. Ngồi bên ngoài chờ đợi mà trái tim Tom sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vì phấn khích và căng thẳng luôn rồi.

Đặt tay lên ngực trái đang đập loạn xạ của mình, Tom khẽ cười tủm tỉm, cảm giác này cực kỳ mới mẻ và kích thích, xen lẫn chút chờ mong tốt độ. Đây không phải là lần đầu tiên anh quan hệ cùng phụ nữ nhưng chính là lần đầu tiên anh và Vy Vy làm chuyện ấy, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

"Sao nóng quá vậy, máy điều hòa đâu rồi?"-Tom đứng dậy đi lòng vòng quanh giường, mục đích không quan tâm đến thứ mình nói tới, chủ yếu là để giết chết thời gian chờ đợi nhằm chán đến phát điên này thôi.

Ánh mắt gian tà nhìn xuống áo choàng tắm trên người mình thoáng hiện lên tia sáng, Tom tự nói rộng đi dây buộc trên bụng cố tình để lộ vòm ngực săn chắc rộng lớn cùng cơ bụng sáu múi của mình, có chút tâm đắc mỉm cười: "Hôm nay anh sẽ cho em biết thế nào là thiên đường."

Cánh cửa phòng tắm cuối cùng cũng đã bật mở, Vy Vy từ bên trong bước ra với chiếc váy ngủ màu tím gần như xuyên thấu ôm gọn cơ thể quyến rũ nữ tính của mình, những hoa văn thiết kế đơn giản nhưng tinh tế nổi bật lên sức lôi cuốn của người phụ nữ, mái tóc uốn lộn nâu hạt dẻ xoa dài qua vai hài hòa trên khuôn mặt sắc sảo, Vy Vy giờ khắc này trong mắt Tom càng vạn phần xinh đẹp, khiến cho anh không thể rời mắt khỏi, khuôn miệng đang mỉm cười cũng chợt há ra ngưng động.

Vy Vy cong nhẹ khoe môi hài lòng nhìn biểu cảm hóa đá của người đàn ông đang ngồi trên giường, cô chậm rãi bước tới đứng trước mặt anh, không vội ngồi xuống, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn anh tình ý.

"Anh đợi có lâu không?"

Tom thu lại vẻ mặt ngây ngốc của mình, đôi mắt xanh biếc đa tình nhìn lên cô, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách hai đôi môi sắp sửa chạm vào nhau, chợt bàn tay cô chạm lên bờ ngực cứng cáp của anh đẩy nhẹ khiến Tom bất ngờ ngã xuống giường, nét mặt hiện lên vẻ bối rối buồn cười.

Vy Vy nhìn đôi mắt hơi mờ to lên của Tom, bạc môi mím lại giống như đang e thẹn, hai tay từ lúc nào đưa lên che trước ngực, tình huống này làm cô nhin không được đưa tay lên vỗ nhẹ vào má anh mấy cái nhắc nhở: "Anh đừng làm bộ giống như trai tơ không biết gì nữa."

Tom ban đầu là bị hành động đường đột của Vy Vy làm cho kinh ngạc thật, nhưng về sau không thể phủ nhận bản thân diễn trò làm lơ hơn một chút, anh lo sợ cô sẽ vì tiền sử phong lưu của mình trở nên không vui nên mới tạo không khí một chút thôi.

Chớp một cái Tom đã xoay người đặt cơ thể nhỏ nhắn của Vy Vy nằm bên dưới thân mình, khoảng cách rút ngắn đi chỉ còn cách cô một làn hơi thở, anh cất giọng trầm ấm làm cho trái tim ai kia run rẩy, bàn tay mon tron vuốt ve từng đường nét vẽ lại khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"Có thể em không tin nhưng thật sự anh đã bị em cuốn hút từ lần đầu tiên gặp mặt."

"Em biết điều đó."-Vy Vy lên tiếng làm cắt ngang mạch cảm xúc của Tom, nhìn vẻ mặt đơ ra của anh làm cô lại buồn cười, có lẽ Vy Vy thích nhìn một Tom ngây ngô trẻ con thế này hơn, cô chính là thích anh ở điểm đó.

Tom véo nhẹ lên chiếc mũi thon nhọn kiều kỳ của cô, giả vờ không vui đáp: "Em thật biết cách phá hoại bầu không khí đó. Nếu là những cô gái khác sẽ im lặng lắng nghe, khuôn mặt vừa ngạc nhiên vừa cảm động..."

Vy Vy không đáp trả, cô đặt tay lên má Tom kéo đầu anh xuống áp môi anh dính vào môi mình, chủ động cho một nụ hôn dài mãnh liệt.

Người con gái này chủ động như vậy làm anh không khỏi bất ngờ, nhưng anh chính là yêu cái sự nồng cuồng này của cô, yêu từ lần gặp mặt đầu tiên.

Bàn tay anh trượt lên khuôn ngực no tròn của Vy Vy nhiệt tình nắn bóp, hai đôi môi vẫn không chịu tách rời nối tiếp nụ hôn bất tận....

Chương sau mới H chính nha =))))))))

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 107: Ngoại truyện 4 - Đêm của chúng ta (18+) P2

Ngoại truyện 4

Dù cuồng nhiệt đến đâu cũng không khó nhận ra một chút bối rối trong nụ hôn non nớt của Vy Vy, Tom khẽ cười trở người đặt cô nằm dưới thân mình, tạm tách khỏi đôi môi gợi cảm của cô, anh đặt ngón tay giữa lên môi kia, thì thầm lên tiếng: "Về mặt này anh tự tin có thể dẫn dắt em, cô bé à!"

Kết thúc câu nói, đôi môi anh dán xuống môi cô một lần nữa, nụ hôn lần này không mãnh liệt như trước, ngược lại rất từ tốn thương thức hương vị ngọt ngào và mềm mại hòa quyện cùng hơi thở nồng đượm ấm áp, cảm giác cho anh biết đây có thể là lần đầu tiên của Vy Vy, anh muốn cho cô cảm nhận thật sâu sắc khoảnh khắc đẹp đẽ về lần đầu tiên của họ.

Vy Vy nắm lấy bàn tay Tom khi được anh đặt tay ngửa xuống nệm, cơ thể dần nóng ran lên với sự kích thích của anh, những cử chỉ dịu dàng nâng niu của Tom làm cho trái tim cô rung động, người đàn ông này đúng là rất có kinh nghiệm a.

Đáy mắt đầy ý cười lan tràn cả khuôn mặt tuấn tú đậm chất phương Tây, Tom hài lòng ngắm nhìn khuôn mặt ửng hồng của người nằm bên dưới, mi mắt khép hờ lại mê mải, cánh mũi thon nhọn phập phồng hơi thở dồn dập, phía dưới là đôi môi đỏ mọng ẩm ướt đang mấp máy mời gọi, tất cả những gì trước mắt anh đều chân thật đến nỗi khó tin, anh mừng rỡ cúi xuống áp mặt mình vào khuôn ngực căng tròn của cô, bàn tay từ tốn tuột đi lớp vải lụa vướng víu khỏi cơ thể ngọc ngà.

"Ân..."

Vy Vy bị sự khiêu khích của Tom làm cho điên đảo, cô ưỡn cong người lên nghênh đón, thuận tiện cho anh vùi sâu hơn vào khe rãnh dự hoặc.

Dục hòa cuộn cuộn bên dưới khiến cho Tom không còn giữ được sự bình tĩnh của mình, anh dần nôn nóng hơn, bàn tay cởi nhanh áo choàng trên người xuống, sau đó tìm đến nơi nhạy cảm giữa hai đùi của cô cời luôn lớp vải tam giác cuối cùng, đóa hoa nữ tính lần đầu tiên phơi bày trước mặt người khác, thật sự rất xinh đẹp, Tom đã hoàn toàn bị mê hoặc vào nơi e ấp lấp lánh mặt tình ấy.

Cảm nhận được chút căng thẳng cố che giấu đi của người bên dưới, Tom thu về vẻ vội vàng, nhẫn nại tiếp tục kích thích những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, giọng nói dịu dặt trấn an: "Anh sẽ nhẹ nhàng mà, em đừng sợ..."

Vy Vy khép mi mắt tận hưởng cảm giác mê mải khoái lạc do anh mang lại, từng tác tác trên cơ thể của cô đều được anh hôn không bỏ sót chỗ nào, lúc này mới phát hiện ra cô bình thường lạnh lùng là thế, cơ thể thật ra cũng vô cùng mẫn cảm, âm thanh thoát ra từ khuôn miệng xinh đẹp của cô mới êm tai làm sao, anh muốn được nghe nhiều hơn nữa.

"Ân... em chịu hết nổi rồi..."

Tom càng hưng phấn hơn khi nghe được lời van nài yếu ớt của cô, nơi nữ tính của người con gái bị anh chơi đùa rất lâu, ngón tay vuốt ve trên hòn ngọc đỏ hồng thừa dịp ấn mạnh xuống, lập tức nhận được sự biểu tình tích cực từ cơ thể khẩn trương của Vy Vy, anh chậm rãi phóng thích tiểu huyệt của mình ra bên ngoài.

Đôi mắt mơ màng của cô chậm chạp hé mở, đến khi nhìn thấy vật cứng to lớn liền không nhận được mở to lên có chút sợ hãi, nhưng cô đã cố kiềm chế cảm xúc của mình xuống nhìn lên về mặt chờ đợi của Tom, khẽ kháng thốt: "Yêu em đi..."

Được sự chấp thuận của cô, anh mừng rỡ tiến vào nơi e ấp đang mời gọi mình, có chút luống cuống nhưng vẫn kiên trì đi sâu vào bên trong, cảm nhận sự đau đớn từ biểu cảm chịu đựng của cô, anh đau lòng hôn nhẹ lên đôi môi mím chặt vỗ về: "Thả lỏng đi, chỉ một chút nữa thôi em..."

Bây giờ cô giống như một đứa trẻ ngoan nghe lời, cố thả lỏng người để cho anh dẫn dắt, sau một hồi chật vật với vật cứng quá khổ của Tom, cơ thể đau đớn cũng dần thích ứng lên rồi sự khoái cảm qua từng thớ thịt, từng nhịp điệu của anh cũng dần theo sự thích ứng của cô có chiều hướng gia tăng, được cô ôm ấp như thế làm cho anh không thể chịu nổi rồi.

Cô vòng tay ôm chặt tấm lưng bóng loáng mồ hôi của anh bám lấy, môi lưỡi tìm đến nhau quýt luyến không rời, nơi gắn kết bên dưới cũng nhiệt tình đưa đẩy đem đến khoái cảm cuộn cuộn dâng trào, cảm xúc mới lạ lần đầu tiên trải qua, chệnh choáng đến tê dại bao vây thân thể, làm cho cô cuốn theo sự điên đảo của người bên trên, vô lực tùy ý cho anh làm chủ.

"A..."

Hai âm thanh vang lên gần như đồng điệu, Tom thở hổn hển gục đầu lên khuôn ngực phập phồng của cô, khoái cảm mãnh liệt như thế trước giờ anh mới trải qua lần đầu, duy chỉ có thể ở trên người con gái này mới đạt được.

Mỉm cười hôn lên đầu vai mịn màng của Vy Vy, Tom vẫn còn đang lảng lảng chìm trong cảm giác hạnh phúc, bàn tay kéo cơ thể của cô tựa vào lòng mình đắp chăn lên cơ thể cả hai, anh mỉm cười miết nhẹ lên má cô.

Vy Vy rất mệt sau cuộc mây mưa vừa rồi, nhưng cô lại cảm giác không buồn ngủ như cơ thể đang biểu tình của mình, đôi mắt ráo hoảnh ngẩng lên nhìn khuôn mặt hạnh phúc không che giấu của anh, cô thều thào lên tiếng: "Anh nhìn em mãi, em không ngủ được."

"Vậy thì tốt quá, hay chúng ta tiếp tục..."-Tom nửa đùa nửa thật gợi ý, nhưng nhanh chóng đã bị đôi mắt phóng băng của cô làm cho gián đoạn. Anh biết lần đầu tiên sẽ rất đau, anh cũng không ham hồ đến mức khiến cho người mình yêu thương chịu khổ.

"Anh chỉ đùa thôi."

Vy Vy thu lại đôi mắt sắc lạnh, cô khẽ động người để có tư thế nằm thoải mái hơn, giọng nói rất nhỏ nhưng người bên dưới vẫn có thể nghe được rất rõ: "Em đã là người của anh rồi. Anh không được phụ bạc em có biết không?"

Tom lại một lần nữa bị người con gái này làm cho rung động, cho dù cô không nói anh cũng sẽ làm như vậy, nhưng lời nói ra lại mang theo ý trêu chọc: "Anh có muốn cũng không thể, em sẽ đánh anh chết mất."

0.0

.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 5 - Tiểu bảo bối (1)

Ngoại truyện 5

Tiểu bảo bối ngồi trên ghế cao bên cạnh ba của mình đang tắt bật nấu bữa ăn gia đình, tiểu Lam thò thè hỏi: "Ba ơi, ba chiều mẹ như vậy không sợ mẹ sẽ hư sao ạ?"

Hoàng Phong đang nhặt rau, nghe lời của con gái bỗng nhướng mày cảm thấy buồn cười, trong đầu chợt nghĩ ra một ý định quay qua tiểu Lam vẫn đang ngồi trên ghế đề nghị: "Con nói cũng đúng, nhưng số của ba đã định là phải lo cho mẹ của con rồi. Con gái ngoan có thương ba không?"

Bé con thành thật gật đầu: "Dạ có!"

"Vậy con qua đây phụ ba rửa rau, ba sẽ dạy con học nấu ăn, sau này lấy chồng không sợ bị người khác nói là không đảm đang."

Tiểu Lam tỏ ra tập trung nghĩ ngợi điều gì đó, lát sau mới lên tiếng trả lời: "Mẹ nói con sau này kiếm một tấm chồng giỏi giang như ba, không cần phải đụng tay đụng chân ạ."

"..."-Hoàng Phong hai mắt tối sầm, vợ anh dạy hư con gái rồi. Không phải ai cũng tốt và may mắn cưới được anh như vợ đầu, chưa chắc người đó đã biết nấu ăn nữa.

Bé con lanh lợi chuyển sang chủ đề khác khi nhìn sắc mặt tối sầm lại của Hoàng Phong, tay khều khều cánh tay nhờ anh xé dùm bịch bánh cho mình ăn: "Ba ơi, giúp con với!"

Hoàng Phong bị bộ dạng đáng yêu ngây ngô của con gái làm cho phì cười, anh cho qua luôn vấn đề vừa đề cập đến, ai bảo khuôn mặt này giống hệt Đông Nghi làm chi.

"Ba ơi, ba đoán xem sau này con lớn lên có xinh đẹp như mẹ không?"-bé con vừa nhận được bịch bánh đã lấy một miếng đút cho ba mình, dù là con gái nhưng thời gian anh bên cạnh con tính ra cũng nhiều hơn vợ, tình cảm vì thế khấn khít rất nhiều.

Hoàng Phong nheo mắt vờ khó nghĩ, tay nựng cái má phúng phính đáng yêu của tiểu Lam: "Nếu con cứ ăn hoài thế này sau này lớn lên chắc chắn sẽ không xinh đâu."

Hoàng Lam vừa nuốt miếng bánh xuống nghe ba nói liền bỏ sang một bên, bé con trèo luôn xuống ghế bỏ chạy.

"Con đi đâu thế tiểu Lam?"-anh nén cười nhìn theo dáng vẻ nhỏ nhắn lon ton rời đi của con gái, cục bột nhỏ này cứ đáng yêu như thế thật tình anh không muốn lớn chút nào.

"Con phải đi tập thể dục, con muốn phải xinh đẹp giống mẹ cơ."

Đông Nghi nhìn tiểu Lam đang chăm chú xem bộ phim truyền hình, cô đi đến ngồi cạnh, khẽ khàng nhắc nhở: "Con không đi ngủ đi, thức khuya như vậy không tốt đâu."

Tiểu Lam ôm khư khư gói nằm trên ghế lắc lắc đầu: "Con chỉ xem một chút nữa thôi, anh này đẹp trai quá, lại diễn giỏi nữa cơ."

Đồng Nghi nheo mắt nhìn người được con gái mình tôn sùng, thần tượng, khỏe môi hơi cong lên một đường, cô đưa tay xoa nhẹ đầu con gái: "Người đó lớn tuổi hơn con rất nhiều, con phải gọi là chú mới đúng."

"Con không biết đâu, nhìn trẻ hơn ba Phong nhiều mà, không chừng con lớn lên sẽ bay qua bên đó theo đuổi anh đẹp trai đó."-bé con tự tin thốt, ánh mắt lấp lánh tia hy vọng chọt tắt đi khi phim đã đến đoạn kết, vậy là phải chờ thêm mấy ngày nữa mới có tập tiếp theo xem.

Đồng Nghi nhìn con gái nghĩ ngợi điều gì đó, cũng gần đến sinh nhật lên 6 của bé con, xem ra năm nay cô đã có quà tặng sinh nhật cho Hoàng Lam rồi.

"Hết phim rồi, con mau đi ngủ đi, ngày mai lại dậy trẻ nữa cho xem."

Choi Min Hyuk trẻ trung và năng động trong chiếc áo phông màu trắng và quần jean bó ôm sát đôi chân dài khỏe khoắn, cặp kính đen bản lớn che đi khuôn mặt trắng hồng điển trai của chàng diễn viên 29 tuổi, không khó để các fan nhận ra anh ở sân bay dù đây là lịch bay bí mật đến Việt Nam.

Anh mỉm cười vẫy tay chào fan, sau đó bước lên chiếc ô tô đã đậu sẵn leo vào. Bên trong xe, Đồng Nghi đã ngồi đợi được một lúc, cô trầm giọng ra lệnh cho A Cầu lái xe chạy đi.

"Lâu rồi không gặp, thật bất ngờ khi chị lại chủ động tìm đến tôi đây."-Min Hyuk vui vẻ chào hỏi, mức độ nổi tiếng hiện nay rất khó để anh sắp xếp nghỉ ngơi, nhưng nhận được cuộc gọi của Đồng Nghi, Min Hyuk đã tranh thủ nghỉ một ngày để bay sang đây.

Đồng Nghi lạnh nhạt trả lời lại sự niềm nở của Min Hyuk, ánh mắt lướt qua khuôn mặt baby của cậu, thời gian qua lâu như vậy mà trong Min Hyuk không già đi miếng nào, còn có phần trẻ trung hơn trước, nó làm cô nghĩ đến lời nói của con gái mình, nếu cậu không chịu già đi không khéo sau này sẽ làm con rể nhà họ Hoàng cũng nên.

"Vì muốn tổ chức sinh nhật cho con gái thôi. Không ngờ con bé thích cậu như vậy."

Min Hyuk nhích khuôn mặt lại gần Đồng Nghi hơn, lời nói bông đùa nhưng lại có chút chân thật bên trong: "Tôi ước mẹ con bé cũng thích mình như thế."

A Cầu chớp chớp mắt nhìn vào kính chiếu hậu hình ảnh phía sau ghế lái, dù không hiểu hai người nói về gì vì cả hai đang nói chuyện bằng tiếng Hàn, nhưng khoảng cách này quả thật không an toàn chút nào, ông chủ của anh nhìn thấy đảm bảo cái tên diễn viên này sẽ đi đòi.

"Anh tập trung lái xe đi A Cầu, cậu ta chỉ là một đứa trẻ vô hại thôi."-Đồng Nghi rời mắt nhìn sang cảnh vật bên ngoài khung cửa kính lờ đi Min Hyuk, ngoài cô ra chắc cũng không mấy ai ngồi cạnh chàng diễn viên nổi tiếng này mà không hồi hộp hay phấn khích.

"Chị à!"

"Tôi là phụ nữ đã có chồng và con rồi, đừng đùa nữa."

TBC.

Chương sau hơi bị vui a ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 6 - Tiểu bảo bối (2)

Ngoại truyện 6

Sinh nhật của tiểu Lam lại đúng ngày Hoàng Phong đi công tác, anh đã tranh thủ về sớm nhất có thể nhưng vẫn là phải để Đồng Nghi một tay tổ chức buổi tiệc này.

Hoàng Lam là một đứa trẻ lanh lợi và hoạt bát, tuy còn bé nhưng lại có rất nhiều bạn bè, mỗi năm số lượng khách mời tham dự đều tăng lên chứ không có giảm, sinh nhật 6 tuổi năm nay cũng không ngoại lệ. Từ chiều bé con đã hào hứng diện một bộ đồ thật xinh đẹp, ngồi ngay ngắn để thím Trần cột tóc cho, miệng vẫn không ngừng thỏ thẻ.

"Bà ơi, bà phải làm cho con hôm nay thật đẹp nha bà, con chính là thể diện của nhà họ Hoàng đó."

Thím Trần mỉm cười với câu nói ngây ngô của tiểu Lam, đứa trẻ này rất đáng yêu, kế thừa toàn ưu điểm của ba và mẹ, còn thêm cái tính lém lỉnh và khoa trương càng khiến người khác không thể ghét được.

"Hôm nay con chính là trung tâm của buổi tiệc, không ai có thể qua được con đâu bảo bố à."

Tiểu Lam thích thú cười tít mắt, đôi mắt đen láy vừa mở ra bỗng sáng lên khi con người phản chiếu hình ảnh quen thuộc của dì Vy Vy đang bước vào phòng: "Dì Vy Vy về rồi!"

Tom phía sau vợ của mình cũng bước tới, tay bé cơ thể nhỏ nhắn của tiểu Lam nhấc bổng lên khi bé con vừa chạy tới chỗ của họ: "Sin nhật của con làm sao dưng và đi không về cho được."

Tiểu Lam bật cười khanh khách, vui vẻ chìa tay ra: "Vậy quà của con đâu rồi dưng?"

Vy Vy bên cạnh nựng má bé con, giọng đều đều đáp: "Quà đương nhiên không thiếu, con cứ yên tâm ở đây làm đẹp đi."

Tiểu Lam gật gù, bé con được Tom đặt xuống đất liền quẩn lấy Vy Vy, trong trí nhớ trẻ con của mình tiểu Lam nhớ được dì Vy Vy có rất nhiều tài lẻ, sin nhật năm ngoái cô ấy đã dạy tiểu Lam phóng phi tiêu, năm nay bé con muốn được xem dì Vy Vy phóng phi tiêu một lần nữa.

"Dì ơi, thời gian qua con đã tập luyện rất chăm chỉ, đi với con đi chơi đi ạ!"

Tom nhìn bộ dạng lắc lắc cánh tay vợ mình của "tiểu Đông Nghi" cảm thấy buồn cười, hai mẹ con đứng là y chang nhau, hồi đó Đông Nghi và Vy Vy suốt ngày đều bên cạnh nhau, nay cả con của cô ấy cũng quẩn quýt vợ anh không thôi.

Vy Vy xoa đầu tiểu Lam, ngon ngọt đề nghị: "Cái đó từ từ cũng không muộn, đi và dưng về đây mấy ngày mới đi, hôm nay sin nhật của con, con mau chuẩn bị đi đã."

"Dạ, con biết rồi."

Buổi tiệc sin nhật gia đình được tổ chức trong khuôn viên ngôi biệt thự với khách tham dự chủ yếu là nhóc con bạn của tiểu Lam. Mọi người đều đến đông đủ, bánh kem và quà cáp đều đặt trên bàn, duy chỉ có ba mẹ là không thấy đâu, tiểu Lam ủ rũ nhìn sang dì Vy Vy hỏi: "Sao ba và mẹ con vẫn chưa về vậy ạ?"

Vy Vy mỉm cười an ủi bé con: "Vừa rồi đi có gọi cho mẹ con, mẹ nói đang chuẩn bị quà về cho con nên sẽ về hơi trễ, con và bạn bè cứ chơi trước đi."

"Dạ!"-chỉ câu nói của Vy Vy, đôi mắt đen ngầy thơ chột sáng lên phần chấn, từ trước tới nay lời mà ba mẹ đã hứa với bé con đều sẽ thực hiện được, lần này bé con cũng tin như vậy.

Không khí nhộn nhịp trở nên im ắng khi Tom đứng dậy ra hiệu tất cả mọi người im lặng, anh lấy bật lửa thấp nền lên vỗ tay đếm nhịp cho mọi người hát bài happy birthday, sau đó quay sang tiểu Lam, vui vẻ nói: "Con cầu nguyện đi nào!"

Tiểu Lam được Vy Vy đỡ đứng dậy trên cái ghế cao để có thể nhìn được rõ khuôn mặt trước cái bánh kem ba tầng khổng lồ bắt mắt, tuy không có ba mẹ ở đây nhưng không khí vui vẻ khiến cho tiểu Lam hạnh phúc lắm, bé con chấp hai tay nhỏ xíu của mình nhắm mắt lại tập trung cầu nguyện, nụ cười vẽ trên khuôn mặt đáng yêu lúc bé con mở mắt ra, định sẽ nhón chân lên thổi tắt nến, đột nhiên từ cổng nhà rọi vào ánh sáng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, chiếc ô tô được gắn một cái nơ to màu hồng với băng ron hai bên ghi dòng chữ Happy birthday bắt mắt, không khó để tiểu Lam và vợ chồng Tom nhận ra đây là món quà của vợ chồng Hoàng Phong chuẩn bị khi hai người bước khỏi ô tô.

"Ba, mẹ!"-khuôn mặt bảo bối không giấu được sự mừng rỡ reo to lên vỗ tay chào hai người, sự xuất hiện đúng lúc của họ chính là niềm hạnh phúc lớn nhất trong buổi tiệc sin nhật ngày hôm nay, nhưng bé con không thể ngờ rằng món quà tiếp theo còn đặc sắc và hấp dẫn hơn rất nhiều.

Ch

saeng-il chu-ka ham-ni-da

saeng-il chu-ka ham-ni-da

Đặt chân bước khỏi xe, giọng hát trầm ấm cất lên từ chàng tài tử điển trai có khuôn mặt cuốn hút vạn người mê làm cho những đứa trẻ có mặt ở đây xôn xao cả lên, phần vì kinh ngạc, phần thì ngưỡng mộ với món quà quá tuyệt vời của ba mẹ tiểu Lam dành cho con gái cưng của họ, không khí chột lảng đi chìm trong ca từ của bài hát sin nhật bằng tiếng Hàn tiếp tục được vang lên.

Về phía nhân vật chính của buổi tiệc này, Hoàng Lam hóa đá luôn trên ghế, nếu không nhờ có dì Vy Vy đỡ lại chắc bé con đã hụt chân mà té ngã mất rồi, không thể tin nổi mà, quá bất ngờ đi.

ji-gu-e-seo u-ju-e-seo

je-il sa-rang-ham-ni-da

{kkot-ppo-da deo gop-kke

byeol-bo-da deo bal-kke

sa-ja-bo-da yong-gam-ha-ge

hae-pi-beo-seu-de-i-tu-yu

Chúc bạn sinh nhật vui vẻ

Happy birthday to you

Bạn của tôi mà tựa như vàng trắng

Hãy giữ cho cuộc sống của bạn thật là phong cách

Bạn của tôi mà tựa như những vì sao

Xin hãy giữ cho cuộc đời bạn luôn lấp lánh

Chúc bạn sinh nhật vui vẻ

Chúc bạn sinh nhật vui vẻ

Trên trái đất này, trên hành tinh này, tôi yêu bạn nhất

Xinh đẹp hơn những bông hoa, rạng ngời hơn những tinh

Choi Min Hyuk đi đến đứng trước mặt Hoàng Lam, nụ cười tỏa sáng rực rỡ như ánh mặt trời tôn lên vẻ đẹp dịu dàng của cậu, trên tay cầm bó hoa hồng tươi thắm cùng hộp quà tặng cho bé con, cùng với giọng nói lơ lửng bằng tiếng Việt vừa mới học được càng khiến cậu đáng yêu vạn phần trong mắt những đứa trẻ có mặt ở đây: "Chúc mừng sinh nhật, tiểu Lam!"

Bé con vẫn đứng đờ ra đó, mãi đến khi được Vy Vy vỗ nhẹ lên cánh tay mới ý thức được mọi chuyện, quay sang cô hỏi một câu rất khê mới tự tin nhìn thẳng vào mắt cậu: "Di ơi, con trông rất xinh phải không ạ?"

Hoàng Phong lườm Đông Nghi, nhìn bộ dạng diễn trò của Choi Min Huyk làm anh cảm thấy rất ngứa mắt, không biết ở con người này có điểm gì lại khiến cho con gái anh mê mẩn, không, là toàn bộ đám trẻ con ở đây luôn cơ.

Đông Nghi lơ đãng nhìn khó coi của anh, nhẹ giọng nhắc nhở, đáng lý ra cô sẽ không đến buổi tiệc trễ như vậy nếu như không bị chồng mình chặn đường ngăn cản, già đầu như thế rồi mà còn đi ghen tuông với người ta, chẳng ra làm sao cả.

"Anh đẹp cái vẻ mặt ghen tuông đó đi, anh không thấy con gái chúng ta vui như thế nào sao?"

"Tiểu Lam cái gì cũng tốt, chỉ là cái tội quá đại trai thôi, em làm mẹ phải dạy dỗ lại đi, để lớn lên là không uốn được đâu."-Hoàng Phong nói một câu rồi bày ra khuôn mặt vui mừng đi đến chỗ con gái, xem như những chuyện vừa xảy ra chẳng có chuyện gì hết.

"Thật là!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 7 - Lại là tiểu bảo bối

Ngoại truyện 7

Chiếc xe của A Cầu đang trên đường đến buổi tiệc sinh nhật đột nhiên bị một chiếc ô tô từ đâu lao tới chắn ngang trước mặt, mọi người trong xe bàng hoàng, hốt hoảng, vừa mới kịp trấn tĩnh lại nhìn lên đã thấy bóng dáng quen thuộc từ trong chiếc ô tô màu đen phía trước bước xuống, người ấy không ai khác chính là Hoàng Phong.

Đông Nghi từ một vẻ ngây ngốc nhìn người chồng của mình chuyển sang cười mỉa khi trông thấy khuôn mặt hầm hầm cùng đôi mắt đằn đằn sát khí đang trừng trừng nhìn người ngồi kế bên mình, anh không nói lời nào mở cửa xe ra, lạnh nhạt ra lệnh với cậu ta: "Xuống xe!"

Đông Nghi thu lại vẻ điềm đạm, cô lên tiếng ngăn cản: "Anh bình tĩnh lại đi, em không biết anh nghe ai nói gì nhưng em chỉ vì sinh nhật của tiểu Lam thôi."

Hoàng Phong liếc Choi Min Hyuk đến cháy da, càng nhìn anh càng không thể ưa nổi cái tên mặt trắng này, đàn ông gì mà da còn trắng hơn cả con gái (như thế mới quảng cáo mỹ phẩm đó anh)

"Thiếu gì quà sinh nhật, vì sao lại phải là tên này?"-anh đứng lì ngoài xe không chịu đi, tuy rằng cả hai đang nói tiếng Việt nhưng anh biết cái tên Hàn Quốc kia vẫn đoán được nội dung hai vợ chồng muốn nói là gì, cái bản mặt giả ngơ kia thật là...

Choi Min Hyuk quay sang Đông Nghi từ tốn nói: "Bao năm không gặp mà chồng chị vẫn ghét tôi ra mặt như thế sao?"

"Mặc kệ anh ta, có tôi ở đây anh ấy không dám làm gì cậu đâu."

Choi Min Hyuk nghe cô nói vậy lòng thầm đắc ý, nhưng nụ cười chưa được vẽ lên đã bị lời nói tiếng theo của cô dập tắt đi: "Nhưng tốt nhất cậu lên ghế trước ngồi với A Cầu đi, tôi cũng không thể chọc giận con sư tử đang ghen đó được. Hôm nay lại là ngày vui của con gái tôi."

Hoàng Phong nhìn Choi Min Hyuk thất thiếu bước xuống xe, lần này về mặt tràn đầy đắc ý hất cằm lên nở nụ cười chiến thắng, anh đường đường chính chính ngồi xuống cạnh vợ mình khoắc tay lên eo cô cố ý để cho cậu thấy, miệng thì thầm chỉ mỗi Đông Nghi nghe được: "Tối nay về anh sẽ dạy dỗ với em sau, anh đi công tác mấy ngày mà em lại làm chuyện khiến anh không vui chút nào."

Cô đẩy nhẹ bàn tay anh khỏi eo mình, giọng đều đều đáp trả: "Còn không phải do con gái của anh thích cậu ta sao? Em nhớ có người từng nói rằng cho dù có hái sao trên trời khiến con gái vui cũng nguyện làm bằng được mà."

Hoàng Phong không những bị lời nói móc của cô làm tức giận hay quē độ, ngược lại rất thích thú tiếp tục: "Anh chẳng quan tâm tới cái tên đó nữa, việc anh quan tâm hiện tại chính là sau sinh nhật con gái, anh sẽ dạy dỗ lại vợ của mình như thế nào đây?"

A Cầu cố gắng tập trung lái xe để không phải nghe cuộc trò chuyện ám muội của hai vợ chồng này, phía bên cạnh Choi Min Hyuk không khỏi khó chịu thốt ra một câu tiếng Hàn với anh: "Bọn họ đang nói gì thế, hình như không còn nói về tôi nữa phải không?"

"I Don't know"

Trong khi Tiểu Lam còn đang vui vẻ bên cạnh chàng mỹ nam điển trai trong buổi tiệc cùng bạn bè thì Hoàng Phong đã kéo luôn Đông Nghi vào phòng khóa cửa lại.

Trong nháy mắt quần áo trên người cô và anh đều được rũ bỏ, động tác nhanh gọn có chút thô lỗ nhưng không kém phần kích thích, anh nắm chặt cổ tay cô đẩy cả người xuống tấm nệm êm ái bên dưới, đôi môi nóng rực dán chặt lên khuôn ngực phập phồng mời gọi, nhiệt tình chăm sóc.

"Chờ đã... Em chưa tắm..."

"Em nghĩ anh còn quan tâm chuyện này sao..."-Hoàng Phong trườn người lên áp môi mình lên đôi môi đỏ xinh đang hé mở, đã lâu rồi mới được thưởng thức hương vị ngọt ngào thân thương này, dù cho ném trái bao nhiêu lần cũng không đủ, chỉ có thể ham muốn nhiều hơn mà thôi.

"Àn..."-Đông Nghi lìm đim nhắm mắt lại ưỡn cong người lên dính chặt vào lồng ngực săn chắc của anh, thật lòng mà nói cô cũng rất nhớ cảm giác này, anh và cô bên nhau như thế...

"Chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé..."

Giọng anh khàn đục đề nghị, ngón tay suông dài tìm đến hoa huyệt của cô chui vào khiêu khích, còn chưa kịp nghe lời đáp trả từ cô, chợt bên ngoài có tiếng đập cửa pha hoại bầu không khí.

"Ba mẹ ơi, sinh nhật của con mà hai người đi đâu vậy?"

Hoàng Phong vốn định lờ đi nhưng âm thanh ngoài kia rất kiên nhẫn đeo bám, quyết phá hỏng chuyện tốt của mình.

Đông Nghi bỏ qua chút tiếc nuối nhìn khuôn mặt khó coi của chồng mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ tóc anh ngọt ngào dụ dỗ: "Chúng ta sẽ sinh một đứa nữa để tiểu Lam có bạn, sau này không phiền chúng ta nữa."

"Ý kiến hay đó."-Hoàng Phong vui thích tán thưởng.

"Ba mẹ ơi, nhanh lên ra chơi với con!"

Đông Nghi đẩy ngực anh tách ra: "Nhưng không phải bây giờ rồi."

"Chưa bao giờ anh ghét con chúng ta như lúc này."-Hoàng Phong hôn lên môi Đông Nghi cái nữa mới chịu ngồi dậy lấy quần áo mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 8 - Con ghét mẹ

Ngoại truyện 8

CHÍU

Tiểu Lam hài lòng nhìn cây phi tiêu của mình rơi trúng giữa hồng tâm, bé con tự hào nhìn lên Vy Vy: "Dì ơi, con giỏi quá phải không?"

Vy Vy xoa đầu tiểu bảo bối, cô lấy một phi tiêu phóng đi, đích đến trúng vào điểm của bé con vừa cắm vào làm phi tiêu bị rơi xuống đất.

Tiểu Lam há hốc mồm cảm thán, vừa rồi bé con chỉ là ăn may trúng được ngay giữa hồng tâm thôi, bình thường tập luyện cũng không phải lúc nào cũng chuẩn xác như vậy, thế mà di Vy Vy vừa ra tay đã chuẩn xác đến không ngờ, thật đáng ngưỡng mộ.

Tom đang ngồi nhâm nhi ly cocktail nhìn biểu cảm hài hước của tiểu Lam không khỏi bật cười, anh đi đến chỗ hai di cháu đưa cho Vy Vy ly cocktail: "Con vẫn còn nhỏ, từ từ bồi dưỡng thêm cũng chưa muộn."

"Dạ!"

Tom bế tiểu Lam lên, đôi mắt xanh biếc chăm chú nhìn khuôn mặt của bé con, như thế nào cũng nhìn ra được là con gái của Đông Nghi, thế nhưng tính lại không giống chút nào, có vẻ như bé con rất muốn được như Vy Vy: "Sao bao nhiêu thứ không thích con lại thích mấy trò này?"

"Dượng hỏi giống hết ba mẹ con. Thích là thích thôi à."-tiểu Lam nhìn chằm chằm ly cocktail Vy Vy đang cầm muốn được uống thử.

Vy Vy tinh ý nâng ly lên hỏi: "Con muốn uống sao?"

Tiểu Lam lạnh lợi gật gật đầu, hai mắt sáng lên khi Vy Vy đưa ly cocktail cho mình, nhưng còn chưa nhận được đã bị Tom ngăn lại.

"Con bé còn nhỏ quá."

Vy Vy mỉm cười nhún vai: "Cái này nhẹ mà, cũng đâu phải thứ gì độc hại."

Tiểu Lam nói thêm vào: "Năm nay con 6 tuổi rồi, con đã lớn thêm một tuổi."

Vy Vy thích thú nhìn khuôn mặt ửng hồng của bé con đang ngồi trong lòng mình, tay vẫn cầm chặt ly rỗng trên tay không buông, vò vò muốn được uống nữa.

"Dì ơi, cái này ngon quá, cho con thêm đi!"

Tom véo má tiểu Lam, nửa đùa nửa thật thốt: "Mẹ con mà nhìn thấy con thế này dượng sẽ không yên thân đâu."

"Hôm nay con rất buồn... thời gian này con không muốn gặp mẹ Nghi đâu..."

Vy Vy và Tom thắc mắc nhìn nhau rồi nhìn lại tiểu bảo bối, sinh nhật vừa qua cũng nhờ Đông Nghi mà tiểu Lam được gặp thần tượng của mình bằng xương bằng thịt, theo lý mà nói con bé phải thương yêu mẹ nhiều hơn chứ?

Tiểu Lam ngồi bật dậy, ngón tay nhỏ xíu đưa lên miệng ra dấu im lặng nhìn Vy Vy, giọng lèm bèm của một người đang say lên tiếng: "Con còn nhỏ nhưng không phải không hiểu chuyện gì... con xem rất nhiều phim rồi đó..."

"Rồi sao?"-Vy Vy thích thú chờ nghe tiếp.

"Con biết oppa Min Hyuk có giao tình với mẹ nên mới đến buổi sinh nhật của con, trong mắt oppa ấy chỉ xem con là một đứa trẻ, nhưng ánh mắt oppa Min Hyuk nhìn mẹ con rất giống với con nhìn oppa..."

"Oppa?"-Tom buồn cười khi nghe từ đó thốt ra từ miệng tiểu Lam, như thế bảo sao không gọi là đứa trẻ.

Vy Vy lấy cái ly trên tay bé con đặt sang bàn, chỉnh lại tư thế ngồi để tiểu Lam thấy thoải mái hơn, cô tiếp tục đào sâu chủ đề bản thân cảm thấy thú vị, thật lòng mà nói bé con đáng yêu hơn mẹ của nó rất nhiều (cái này còn cần cô phải nói sao): "Vậy ra con ghét mẹ con sao?"

Tiểu Lam lắc đầu phân bua, bày ra vẻ mặt thống khổ với lời tâm sự của mình: "Chính vì con không muốn ghét mẹ cho nên mới khổ sở và khó xử như thế này, hiện tại con không biết đối mặt với mẹ ra sao nữa."-càng về cuối, giọng nói càng nhỏ dần, mi mắt nặng trĩu đóng lại chìm vào giấc ngủ.

Vy Vy mỉm cười vuốt vuốt lưng bé con, giọng vẫn đều đều thốt với người đang đứng phía sau lưng họ này giờ.

"Con bé ngủ rồi, em ra đi!"

Đông Nghi tựa hồ lưng lên bức tường gần đó điềm nhiên bước tới, cô không nói lời nào cúi xuống bế con gái vào lòng, ánh mắt không vui nhìn lại ly cocktail trên bàn, trầm giọng nói: "Sau này đừng cho nó uống cái này nữa."

Tom cười xòa cho qua: "Anh biết rồi. Để anh bế tiểu Lam vào phòng cho."

"Không cần đâu, bây giờ tôi vẫn còn có thể bế được con của mình."

Đặt con gái nằm trên giường, Đông Nghi ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn tiểu Lam ngủ say một lúc thật lâu, khóe môi hờ hững cong lên nụ cười.

"Đã lớn thế này rồi cơ à?"

Ngồi trên máy bay trở về anh Quốc, Tom thích thú lấy tấm hình chụp sinh nhật của tiểu Lam ra xem, trong lòng cũng nôn nao muốn có một đứa con như thế, nhưng chuyện này anh đã nói trước là không áp đặt vợ mình, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Ngồi cạnh Tom quan sát anh được một lúc, chồng cô nghĩ gì Vy Vy đều có thể nhìn ra được, cô cầm lấy ly nước cam đưa lên uống một ít, nhàn nhạt thốt: "Em có thai rồi!"

"What?"-đôi mắt xanh biếc mở to lên bất ngờ, Tom tưởng rằng mình nghe nhầm: "Làm sao mà...là con của anh thật sao?"

Bởi vì quá phấn khích với niềm vui đột ngột, Tom đã lỡ miệng hỏi một câu rất ngu ngốc, đến khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của vợ mới tá hỏa vội vàng vào miệng mình: "Anh nói sai rồi, chẳng ra làm sao cả."

Vy Vy gỡ tay Tom xuống, cô khoắc lấy cánh tay anh tựa đầu lên bờ vai rắn rỏi, thì thầm: "Để anh đợi lâu rồi, sau này hãy chăm sóc và thương yêu con chúng ta thật tốt!"

"Anh sẽ làm như thế mà."-Tom mỉm cười mừng rỡ, tim của anh còn đang đập loạn trong lồng ngực đây, anh sắp được làm ba rồi.

END

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 9 - Bắt cóc (1)

Ngoại truyện 9

"Phong, Đông Nghi lúc mang thai tiểu Lam có đáng sợ không vậy?"-Tom nói khẽ vào trong điện thoại trò chuyện với Hoàng Phong, dù là vậy mắt vẫn đảo đảo nhìn xung quanh, lỡ như Vy Vy có mặt đâu đây sẽ rất tồi tệ.

Hoàng Phong chầm chệch ngồi trên ghế thoải mái ngả lưng ra sau, ở đây là văn phòng nên anh không lo ngại như ai kia đang ở trong nhà: "Đáng sợ cái gì chứ, cô ấy lúc nào mà không đáng sợ. Từ sau khi sinh con càng nhạy cảm hơn nữa, cậu bây giờ chỉ mới bước một chân vào con đường gian khổ thôi."

Tom cau mày khổ sở: "Không tệ đến thế chứ, nhìn em vợ cũng rất tốt mà."

"Tôi có nói không tốt đâu, nhưng ai cho cậu khen vợ tôi?"-Hoàng Phong chột lạnh giọng nhắc nhở, dù là bạn bè anh cũng không muốn Tom đề ý đến vợ mình, một mình anh là đủ rồi.

"Ai thèm đâu. Vợ con tôi ở đây hạnh phúc như vậy, cần gì đến bông hoa đã có chủ kia."

"Hạnh phúc như vậy điện thoại than vãn với tôi làm gì, tôi cúp máy đây!"-Hoàng Phong lầm bầm mắng trong điện thoại, không cho khen thôi, anh cũng không muốn người khác xem nhẹ vợ của mình đâu.

Tom gấp gáp nói nhanh khi hay Hoàng Phong định dập máy: "Chờ đã, dạo này anh nhạy cảm vậy?"-biết được bên kia vẫn đang nghe máy, Tom tiếp tục: "Vợ ốm nghén có những yêu cầu quá đáng hay làm những chuyện không giống bình thường, anh đã nhìn như thế nào hay vậy?"

Hoàng Phong tỏ ra kinh nghiệm lên tiếng: "Tôi không biết vợ cậu mang thai đáng sợ như thế nào, tôi chỉ biết nếu cậu muốn sống yên ổn thì hãy ngâm chặt miệng lại cẩn thận chịu đựng, chờ ngày hái quả thôi."

Tom im lặng lắng nghe lời nói thâm thúy của Hoàng Phong, sau một hồi mới đáp lời: "Hóa ra là vậy, nhưng mà có chút hụt hẫng khi nhìn vợ mình khác với trước kia quá."

"Cậu hãy lấy đó làm ưu điểm nâng cao giá trị của bản thân mình đi, như thế cậu sẽ thấy nhẹ nhàng hơn."

"Tôi không hiểu lắm?"

Hoàng Phong đôi tư thế ngồi thẳng người dậy, tay cầm lấy cây bút xoay đều trên tay, tự nhiên giải thích: "Vợ mang thai sẽ khó ở và sắc diện cũng thay đổi phần nào, trong khi đó chúng ta vẫn giữ vững phong độ của mình, đó coi như là một lợi thế. Tôi không biết Vy Vy nghĩ như thế nào nhưng người khôn ngoan như Nghi sẽ ngoan ngoãn thương yêu tôi nhiều hơn vì sợ chồng bị người khác cướp mất thôi."

"Hay thật!"-Tom bày tỏ sự ngưỡng mộ với bạn của mình.

Khuôn mặt đang đắc ý của Hoàng Phong bỗng trở nên cứng đờ rồi tối sầm lại, cây viết đang xoay trên tay cũng rớt cái cộp xuống mặt bàn khi nhìn thấy Đông Nghi đứng trước mặt, dường như những lời vừa rồi cô ấy đều nghe hết cả, nhìn khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc cùng đôi mắt sắc nhọn nhìn mình khinh thường, Hoàng Phong nuốt khan giựt giựt khóe môi:"Tôi dập máy đây!"

Tom vẫn còn đang thâm tán thưởng người anh em của mình, nhưng anh cũng không dám mạo hiểm khi vợ anh là một "con sư tử" đích thực, lỡ như có chuyện gì không phải anh mất luôn những gì đang có sao?

"Chỉ nên tiếp thu câu "cẩn rằng chịu đựng thôi."

Về phần Hoàng Phong, sau khi đặt điện thoại xuống bàn liền đứng bật dậy đi đến chỗ Đông Nghi, trong lòng thấp thỏm lo lắng lẽ thế nhưng ngoài mặt vẫn rảnh rờ nụ cười tươi nhẹ nhàng hỏi: "Em đến đây có việc gì không?"

@media(min-width:480px){#mgiframe{width:100%!important;height:315px!important;max-width:980px;margin:auto;disply: table;}} @media(max-width:480px){#mgiframe{width:100%!important;height:570px!important;}}

Đông Nghi khoanh hai tay trước ngực xoay người đi tới ghế trong phòng khách ngồi: "Không phải anh nên hỏi em vào phòng từ lúc nào sao?"

Hoàng Phong sắc mặt càng lúc càng tối hơn, anh rũ bỏ hết hình tượng của một chủ tịch cao ngạo và tôn nghiêm, đứng sau lưng vợ mình bóp vai cho cô ấy, nhẹ giọng nói: "Em biết đó, đàn ông đôi lúc cũng cần chút thể diện với bạn bè,,em cũng tiếp xúc qua với nhiều khách hàng, em biết mà..."

Đông Nghi liếc mắt đưa ngón tay chỉ sang bên vai ý muốn anh xoa bóp cho, giọng vẫn đều đều không bộc lộ chút cảm xúc ngoài mặt: "Thể diện rất là quan trọng, nhưng cũng không nên vì bản thân mà bóp méo sự thật quá nhiều, có biết không?"

"Anh biết rồi, tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu."-anh vòng tay qua ôm trọn cơ thể cô vào lòng, biết rằng vợ đã dụ đi không làm khó nữa, trong bụng như mở cờ ăn mừng: "Mà em đến tìm anh có gì không?"

Đông Nghi gỡ nhẹ vòng tay anh ra xoay người đứng đối diện với chồng, khóe môi kéo lên nụ cười nhạt, khẽ khàng đáp: "Vốn định nói với anh lâu rồi gia đình chúng ta không đi du lịch cùng nhau, định bàn với anh sắp xếp nghỉ hai ngày đi đâu đó với con."

"Thể thì tốt quá, anh sẽ thu xếp."

Đông Nghi đưa tay lên vỗ nhẹ má Hoàng Phong, cô lắc đầu nói hết ý: "Nhưng mà thấy anh bận rộn trò chuyện với bạn bè quá, chuyến du lịch lần này hai mẹ con em đi là đủ rồi."

Cho đến khi cô đã rời khỏi phòng nét mặt của Hoàng Phong vẫn còn đơ ra chưa hoàn toàn lấy lại thần sắc, cô là đang trừng phạt anh sao? Nặng quá rồi...

Bên ngoài cánh cửa phòng chủ tịch, Đông Nghi lấy điện thoại ra gọi cho Vy Vy, bàn tay từ tốn đưa lên vuốt lọn tóc xõa trước trán, chờ đợi đầu dây bên kia bắt máy.

"Alo!"

"Vy Vy, chồng chị và chồng em vừa trò chuyện rất vui vẻ với nhau, bên em đã giải quyết xong rồi, còn lại giao cho chị đó."-nụ cười thâm thúy một lần nữa được vẽ trên khuôn mặt xinh đẹp, Đông Nghi hài lòng trở về phòng làm việc.

Tiểu Lam vẫy tay chào khi nhìn thấy thám Trần đứng trước cổng trường đón, bé con chạy nhanh tới, nhưng còn chưa được mấy bước đã bị một người đàn ông lạ mặt bế đi, một chiếc ô tô màu đen tấp nhanh vào lề mở cửa cho người đàn ông lôi tiểu Lam lên xe chạy đi.

A Cầu hốt hoảng ngồi trong xe vội vàng nhấn ga truy đuổi, ban ngày ban mặt dám bắt cóc con gái của chủ tịch Hoàng, người này gan cũng to bằng trời rồi.

Tiểu Lam mặt như sắp khóc đến nơi nhìn người đàn ông đội mũ lưỡi trai che gần nửa khuôn mặt, còn cả khẩu trang màu đen nốt làm bé con không nhìn thấy gì: "Chú bắt con sao ạ?"

"Nhiều lời quá, im lặng ngồi đi!"

Bé con thút thít hỏi một câu cuối: "Vậy con có được phép ăn không ạ, lúc căng thẳng con rất thèm ăn."

Gã đàn ông nhìn khuôn mặt tội nghiệp của đứa trẻ cũng không muốn khó dễ: "Ăn đi!"

Tiểu Lam lấy khăn tay trong cặp ra chấm nước mắt, sau đó vắt lên cổ lấy tiếp thanh socola ra bóc vỏ ăn, như nhớ ra điều gì bé con đưa lên môi: "Chú với chú tài xế có ăn không?"

"Đã bảo im lặng đi mà!" –gã đàn ông chặt lưỡi phiền hà, đầu ngoảnh ra sau thấy một chiếc ô tô đang đuổi theo, hấn bực bội quát: "Cắt đuôi chiếc đó đi, nhanh lên!"

Bé con ngồi xếp bằng trên ghế, trong nháy mắt đã ăn hết thanh kẹo, bé lấy chai nước ra uống rồi lấy khăn lau miệng, nhìn không khí căng thẳng và hồi hộp, tiểu Lam lại lấy tiếp thanh socola khác ra ăn.

Chương sau nữa là end luôn, coi như tổng hợp hết những nguyện vọng của các bạn cho các nhân vật xuất hiện lần lượt rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 10 - Bắt cóc (2)

KÉTTTTT

Chiếc xe của A Cầu thẳng gấp khi trước mặt là đèn đỏ, anh bực bội đập mạnh lên vô lăng, không ngờ lại để xổng mất chiếc xe, tay vịn ấn vào tai nghe đang kết nối với điện thoại của Hoàng Phong: "Cậu chủ, bên tôi đã bị mất dấu rồi."

Hoàng Phong đè nén nỗi bất an xuống, khuôn mặt âm lãnh đến rợn người khi nghĩ đến kẻ đã gan to dám động đến con gái cưng của mình, thế nhưng việc quan trọng bây giờ là phải cứu tiểu Lam. Bất định vị tìm vị trí của chiếc xe đang giữ người, Hoàng Phong liên lạc cho A Cầu cùng những tên vệ sĩ thân cận truy đuổi, bản thân cũng bắt đầu xuất phát.

Vừa đặt chân đến cửa, Hoàng Phong thoáng giựt mình khi trông thấy Đông Nghi bước đến, dường như cô cũng đã biết được chuyện này.

"Em sẽ tính sổ với anh sau, chuyện đã giấu em, giờ đi thôi!"

"Được!"

Chiếc xe chạy khỏi ngoại ô thành phố rẽ vào cánh rừng rậm rạp, màu trời cũng đã ngả bóng nhường cho màn đêm ló dạng, tiểu Lam chớp mắt thích thú nhìn cây cối lạ lẫm qua ô cửa kính, ngón tay chỉ ra ngoài: "Chú ơi, ban đêm ở đây có đom đóm không chú?"

"Nhóc con nhiều lời quá!" –gã nắm lấy cổ áo tiểu Lam lôi ngồi về vị trí cũ, tay nhìn xuống đồng hồ, bực bội ra lệnh cho tên đang lái xe: "Nhanh lên đi, trời tối rồi!"

Bé con thờ dãi lăm bầm: "Hơn 4h rồi con mới nói có một câu mà chú bảo nói nhiều." –như chợt nghĩ ra điều gì đó, bé con hào hứng đề nghị: "Chú muốn tiền của ba mẹ con sao ạ?"

"Mày thì biết cái gì?"

"Nhà con cái gì cũng có, đặc biệt là tiền, nếu chú muốn cứ gọi điện, con xin giúp chú cho."

Tên tài xế đập thẳng xe đập tắt chút tư tưởng vừa chớm nở trong đầu gã ngồi phía sau, đồng thời khiến cho tiểu Lam chơi với suy tét: "Tối nơi rồi, ông chủ đang chờ!"

Tiểu lam hơi nhăn mặt vì bị lời mạnh bạo xuống xe, trước mắt là một ngôi nhà gỗ cũ nát, bên trong le lói ánh đèn làm cho người khác tò mò không biết bên trong chứa đựng điều gì. Bé con giựt nhẹ tay áo gã đang dắt mình đi, tròn mắt hỏi: "Chú ơi, ông chủ của chú có đẹp trai không?"

Ánh mắt Hoàng Phong và Đông Nghi tối sầm lại khi tín hiệu bị ngắt đi.

"Chết tiệt, bọn chúng phát hiện ra định vị gắn trong cặp tiểu Lam rồi."

Ngay lúc quan trọng lại không thấy tung tích người đâu, trong lòng Hoàng Phong chợt dâng lên nỗi bất an tột độ, mà lời nói khê của Đông Nghi bên tai càng khiến cho anh thêm phần kinh hãi.

"Diệp Vũ vượt ngục trốn khỏi trại giam rồi."

Đông Nghi vừa hay tin đã liền chạy đến tìm Hoàng Phong, trong dạ cũng thấp thỏm không an, nào ngờ gần hỏi A Cầu trước cửa phòng mới hay tin con gái bị bắt cóc, còn có thể là ai khác gây ra được nữa.

Hoàng Phong nắm lấy bàn tay đặt trên đầu gối hơi run lên của vợ siết nhẹ, giọng nói trầm ấm trấn an: "Anh nhất định sẽ cứu con chúng ta lành lặn trở về."

Tiểu Lam tròn mắt nhìn người đàn ông cao lớn đứng phía trước, khuôn mặt trông rất tuấn tú, ra dáng ông chủ lớn, thêm gần chục tên đứng phía sau tỏ

điểm càng khiến người đàn ông thêm phần oai nghiêm và đáng sợ, nhưng vẫn không đáng yêu bằng oppa Min Hyuk của bé con.

"Chú bắt con làm chi vậy?"

Người đàn ông khụy gối xuống, đôi mắt lạnh lùng chú mục vào khuôn mặt của tiểu Lam, quả thật là con của Đông Nghi, nhìn hệt như cô ấy.

"Con không sợ ta sao?"

"Vì chú đẹp trai nên con bớt sợ rồi, mà chú không che mặt như mấy chú đưa con đến đây sao?"

Hắn nghe bé con nói không khỏi bật cười, đưa tay bế luôn tiểu Lam đứng lên: "Không sợ, con gan dạ thật đấy."

"Mà chú ơi, chỗ chú còn đồ ăn không, con ăn hết bánh rồi mà vẫn còn đói bụng."-Tiểu lam khỏ sở nói, đôi mắt long lanh nhìn người đàn ông xa lạ xin ăn, ba bé dạy muốn xin người khác cái gì phải thành khẩn một chút, khuôn mặt dễ thương như thế người lớn nhất định sẽ mềm lòng đáp ứng thôi.

"Được, vừa hay ta có một hộp socola rất ngon."

Tiểu Lam nghe nhắc đến đồ ăn mắt liền sáng lên, song lại cảnh giác cúi đầu: "Chú sẽ không làm hại con chứ?"

Hắn véo lên má tiểu Lam: "Đứa trẻ dễ thương như vậy ai lại nỡ làm hại được."

Đứng nép vào một góc bên ngoài ngôi nhà hoang, một bàn tay nhỏ nhắn cầm điện thoại lên chụp hình rồi gửi đi, cô gái trẻ cẩn thận đi ra xa hơn một chút điện thoại cho một người: "Tuấn, anh mau báo cảnh sát đến địa điểm em nhắn cho anh đi, bọn chúng đông quá em không dám xông vào."

"Em tốt nhất là ở yên đó chờ anh, em chỉ có một cái mạng thôi."-dù giọng nói âm lãnh nhưng cô vẫn nghe được nỗi lo lắng bên trong câu nói của người đàn ông, như thể đã đủ làm cho cô cảm thấy ấm lòng rồi.

Nhìn đứa trẻ bị bắt cóc trong hình, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại, anh dường như đã thấy qua bé gái này, sau một hồi nhớ lại, anh đi đến bàn làm việc lấy tấm danh thiếp ra gọi cho chủ tịch Hoàng.

Hoàng Phong nhìn thấy màn hình hiển thị số máy lạ, anh nghi hoặc nhìn sang Đông Nghi, sau đó bật điện thoại lên mở loa ngoài, trầm giọng nói: "Alo!"

"Tôi sẽ nói nhanh thôi, bạn gái của tôi nhìn thấy chiếc xe bắt con gái của anh, cô ấy cũng đang gặp nguy hiểm, tôi đã biết được chỗ giữ người, tôi sẽ gửi cho anh địa chỉ."

"Khoan đã, anh là ai?"

"Tê Tuấn, chúng ta đã gặp nhau một lần ở buổi tiệc rượu, có lẽ anh cũng không nhớ đâu, nhưng nó không phải là điều quan trọng bây giờ."

"Làm sao tôi có thể tin được lời anh nói?"-Đông Nghi lên tiếng gắt hỏi, ngay sau đó là tấm hình được gửi qua, hai vợ chồng sững người nhìn Diệp Vũ đang bế tiểu Lam trên tay.

"Như thế đã được chưa? Tôi báo cho hai người vì các người là ba mẹ đứa trẻ, thứ tôi quan tâm là sự an toàn của cô bạn gái thích lo chuyện bao đồng thôi."-Tê Tuấn dập máy tập trung vào việc lái xe, anh gọi cho cảnh sát nhờ chỉ viện, sau đó đạp ga tăng tốc: "Kiều Tiểu Ân, em tốt nhất là đừng có hành động tùy tiện."

Ngoại truyện 10 đã chính thức khép lại bộ truyện "Trò chơi tình ái và quyền lực", thời gian qua rất cảm ơn các bạn đã quan tâm đến đứa con tinh thần này, đã đến lúc phải nói lời tạm biệt rồi^^

(*) Tê Tuấn và Kiều Tiểu Ân là hai nhân vật chính trong bộ truyện "Cảm ơn em đã bước vào thế giới của anh" - dự án tiếp theo của au, tình tiết này sẽ tạo nên mối liên kết cho hai nhân vật chính về sau.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ngoại truyện 11 - Bắt cóc (3)

"Chú đẹp trai ơi, chú tên gì vậy?"-tiểu Lam ăn được hơn nửa hộp socola mới bắt đầu tò mò về người đàn ông này, tuy không còn cảm giác sợ hãi ban đầu nhưng ở người này vẫn toát lên vẻ nguy hiểm tiềm ẩn, cái này bản thân tiểu Lam có thể cảm nhận ra được.

"Con gọi ta là chú Vũ đi, không thì chú đẹp trai cũng được."-Diệp Vũ đưa chai nước cho bé con khi nhìn thấy bàn tay bé xíu định vươn ra lấy, nếu như năm xưa anh và Đông Nghi có thể bên nhau, không chừng bây giờ họ cũng đã có một đứa con đáng yêu thế này.

"Chú Vũ ơi, con ăn của chú rồi, cũng uống nước của chú rồi, chú cho con về được không, con nhớ ba mẹ quá."-tiểu Lam thỏ thẻ van xin, ngày hôm nay là lần đầu tiên bé con ra ngoài mà không có ba mẹ bên cạnh, tiểu Lam nhớ họ rất nhiều, bé đoán ba mẹ cũng đang rất nhớ mình.

Diệp Vũ về mặt chợt đành lại, nụ cười trên môi cũng trở nên lạnh lẽo làm cho bé con kinh sợ: "Chú sẽ cố không làm hại đến con nhưng chú không thể cho con về nhà, ngày mai chú sẽ gọi điện bảo họ đến đây, con là đứa trẻ ngoan, hãy ngủ đi!"

Tiểu Lam nhắm mắt, chớp mắt một cái con người đã lấp lánh nước, bé con đưa tay lên dụi dụi, than thở: "Chú không biết gì hết, chú không cho tiểu Lam về, ba mẹ sẽ bỏ tiểu Lam đó."

"Là sao?"

"Con nghe ba mẹ nói chuẩn bị sinh thêm em bé, chú để con ở đây sau này có em bé rồi ba mẹ sẽ quên mất tiểu Lam, không thương con nữa đâu."

Diệp Vũ từ sững sờ với lời nói ngây ngô của tiểu Lam chuyển sang buồn cười, con nhóc này thật là, như vậy cũng nghĩ ra được, nhưng là hắn không biết cách dụ dỗ, lại nói ra lời đe dọa: "Nếu con còn khóc chú sẽ đuổi con ra ngoài rừng, ban đêm ở đây nhiều thú dữ lắm đó."

"OA OA Oa, chú là người xấu, còn nói không làm hại con..."

Tiếng khóc thất thanh của tiểu Lam đã làm kinh động đến Kiều Tiểu Ân đang ngồi "ôm cây đợi thỏ" bên ngoài, cô vừa định chớp mắt một chút khi thấy tình hình có vẻ không sao liền bị giật mình, chồm người nhìn vào lại thấy cảnh đứa trẻ giãy dụa bị người đàn ông bóp miệng ngăn lại, không thể nghĩ nhiều được nữa, Tiểu Ân liều mạng cầm lấy cục đá dưới chân ném mạnh vào đầu Diệp Vũ.

BỐP

Choáng váng sau cú ném trúng đích từ bên ngoài, Diệp Vũ tức giận trừng mắt nhìn về hướng ném, lớn giọng quát: "Ai đó?"

Tiểu Lam bị dọa đến không dám khóc nữa, đôi mắt sợ sệt nhìn dòng máu đỏ tươi tuôn từ thái dương của hắn chảy xuống khuôn mặt, trông càng đáng sợ hơn bao giờ hết.

Kiều Tiểu Ân hít một hơi sâu lấy can đảm mới dám đứng dậy lộ diện, theo như quan sát của cô này giờ có đến chín tên, cộng thêm tên cầm đầu vừa chặn chực, mong rằng bọn này không có súng.

"Là tôi đây!"

Tiểu Lam tròn mắt nhìn "vị anh hùng" vừa ra tay nghĩa hiệp, nhưng đến khi trông thấy một cô gái mảnh mai yếu ớt, sự cảm kích đã vơi đi rất nhiều.

"Cô là ai?"

Tiểu Ân cười trừ đưa hai tay lên cao ý đầu hàng, chậm chậm bước tới chỗ họ, nhìn những tên tay sai tụ họp bên cạnh ông chủ, xem ra tình hình không ổn lắm.

"Tôi chỉ là người đi đường vô tình nhìn thấy cảnh này thôi, anh xem tôi chỉ có một mình..."

Diệp Vũ đầy mắt tối sầm, hắn tạm thời bỏ tiểu Lam sang một bên không chế Tiểu Ân: "Mấy báo cho cảnh sát rồi phải không?"

"Tôi..."

Diệp Vũ nhìn về mặt lúng túng của Tiểu Ân cũng đoán được, nơi này không tiện ở lâu, hắn phải mau rời khỏi: "Thu dọn đi, bị phát hiện rồi!"

Tiểu Ân thoáng nhìn thấy bé con nép vào một góc an toàn, có vẻ vì còn nhỏ nên bọn người này cũng ít đề phòng đến, thời cơ đã đến.

"Bé con, lùi lại!"

Tiểu Lam không hiểu gì nhưng theo phản xạ vẫn làm theo lời cô gái, vừa mới lùi sát chân tường, một lồng sắt to vắt trên trần nhà liền rơi xuống che bé con lại, Kiều Tiểu Ân hài lòng rời tay khỏi thanh gỗ đòn bẩy làm rơi cái lồng gỗ, nhân lúc bọn họ không phòng bị liền ra tay tấn công.

BỐP

Diệp Vũ bất ngờ bị đâm một cái vào mặt té ngã, những tên tay sai nhanh chóng vây đến đánh trả Tiểu Ân, trên tay không nhân nhượng cầm cả gậy to làm vũ khí.

Một cô gái nhỏ nhắn lại rất nhanh nhẹn tránh đòn, nói gì chứ hồi đi học cũng được mọi người ban cho danh hiệu đại tỷ học đường, ít nhiều cũng có chút tiếng tăm, nhưng bọn người này quá đông đi, cô lại lâu ngày không vận động, cũng có chút không kham nổi.

Thừa lúc Kiều Tiểu Ân bắt đầu thấm mệt, một tên rút trong người ra con dao nhỏ phục kích từ phía sau, rất may cô đã tránh kịp nhưng vẫn bị lưỡi dao xẹt ngang bắp tay chảy máu.

"A..."

Hắn nhếch môi thích thú, ra lệnh cho bọn chúng tấn công quyết liệt hơn, Kiều Tiểu Ân căn bản đã dần đuối sức, cô sắp không thể trụ được rồi.

GRÙM

KÉTTTTTT

Chiếc ô tô đâm thẳng vào đám người áo đen làm chúng tán ra, Kiều Tiểu Ân cũng nhanh chóng tránh kịp, cô thờ dốc ngẩng đầu nhìn người bước xuống xe, trong lòng chợt an tâm rất nhiều: "Anh đến rồi!"

Tề Tuấn neho mắt nhìn cánh tay chảy máu của Kiều Tiểu Ân, không nói lời nào lao tới đâm mạnh lên tên đang cầm con dao sắc nhọn, như một con mãnh thú vồ lấy con mồi tấn công dồn dập, những tên khác sản tới liền bị anh tàn bạo ra tay đánh trả, căn bản không thể ngăn được con thịnh nộ của một mãnh thú.

Diệp Vũ không quan tâm đến tình hình, hắn đi đến tìm cách dựng lồng gỗ ra quyết bắt tiểu Lam theo mình rồi đi. Kiều Tiểu Ân nhìn thấy vội vã chạy tới, nhưng đã bị khựng lại khi họng súng đang chia thẳng vào đầu mình.

"Dừng lại hết cho tao, không thì tao sẽ bắn đũa này!"-Diệp Vũ quát to lên, lập tức thu hút sự chú ý của những người đánh nhau ngoài kia.

Kiều Tiểu Ân cười khở một lần nữa đưa hai tay lên hàng: "Có súng thật sao?"

Tề Tuấn buộc phải dừng tay lại, anh vẫn là lo cho an toàn của Kiều Tiểu Ân, nhưng tên thuộc hạ của Diệp Vũ ảm ức lại không nghe lời dùng gậy đập mạnh vào chân khiến Tề Tuấn ngã khụy xuống sàn.

ĐOÀNG

"Chết tiệt, tao bảo dừng lại, mau lôi con bé này ra!"-Diệp Vũ tức giận bắn chỉ thiên, to tiếng ra lệnh.

Đám thuộc hạ xám mặt chạy tới đẩy lồng ra, mấy chốc Tiểu Lam đã bị Diệp Vũ bế lên, bé con sợ hãi nhìn tay hắn vẫn đang cầm súng chia vào đầu "ân nhân" cứu mình, ra sức vùng vẫy: "Mau thả con ra!"

"Yên nào, không thì ta sẽ bắn thật đấy!"

"Mày mà động đến một sợi tóc của con gái tao, tao nhất định cho mày chết không toàn thây."-Giọng Hoàng Phong âm lãnh đầy uy nghiêm khiến người khác không khỏi khiếp sợ, bên cạnh anh là Đông Nghi cũng bước theo vào cũng một top vệ sĩ, tình hình cũng đoán được lợi thế đang nghiêng về phía của ai.

Tiểu Lam nhìn thấy ba mẹ liền hớn hở ra mặt, bé con nhớ lại lời dặn của dì Vy Vy, nhanh trí cắn vào cổ tay cầm súng của Diệp Vũ khiến hắn đau đớn buông ra, Tiểu Lam theo đó rơi xuống đất, rất may được Kiều Tiểu Ân nhanh nhẹn chụp được.

Hoàng Phong chớp thời cơ lấy khẩu súng trong người bắn vào bàn tay Diệp Vũ làm cho khẩu súng trên tay hắn rớt đi, sau đó hô to, tay sẵn sàng bóp cò vào đầu hắn bất cứ lúc nào: "Cúc điện thay đổi rồi, các người khôn hồn mau đầu hàng đi!"

Tề Tuấn bước tới gần Kiều Tiểu Ân chắn cho cô, ánh mắt nhìn về phía những tên côn đồ đã bỏ vũ khí xuống đầu hàng, không vui nhìn lại bạn gái của mình: "Thật là!"

Kiều Tiểu Ân le lưỡi khê rụt cổ lại, bấy giờ mới phát hiện ra Tiểu Lam đang nhìn mình chăm chăm, tưởng rằng bé con còn sợ liền lên tiếng trấn an: "Xong rồi, con đã an toàn rồi, cô không phải người xấu đâu."

"Cô ơi, con thần tượng cô rồi, cô làm sư phụ của con đi!"

"Hả?"

Lời nói ngây ngô của đứa trẻ thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, đặc biệt là Hoàng Phong và Đông Nghi, cả hai nhanh chóng nhìn về phía cô gái trẻ vẫn còn đang sốc với lời đề nghị của Tiểu Lam

END.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tình Ái Và Quyền Lực (H+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.